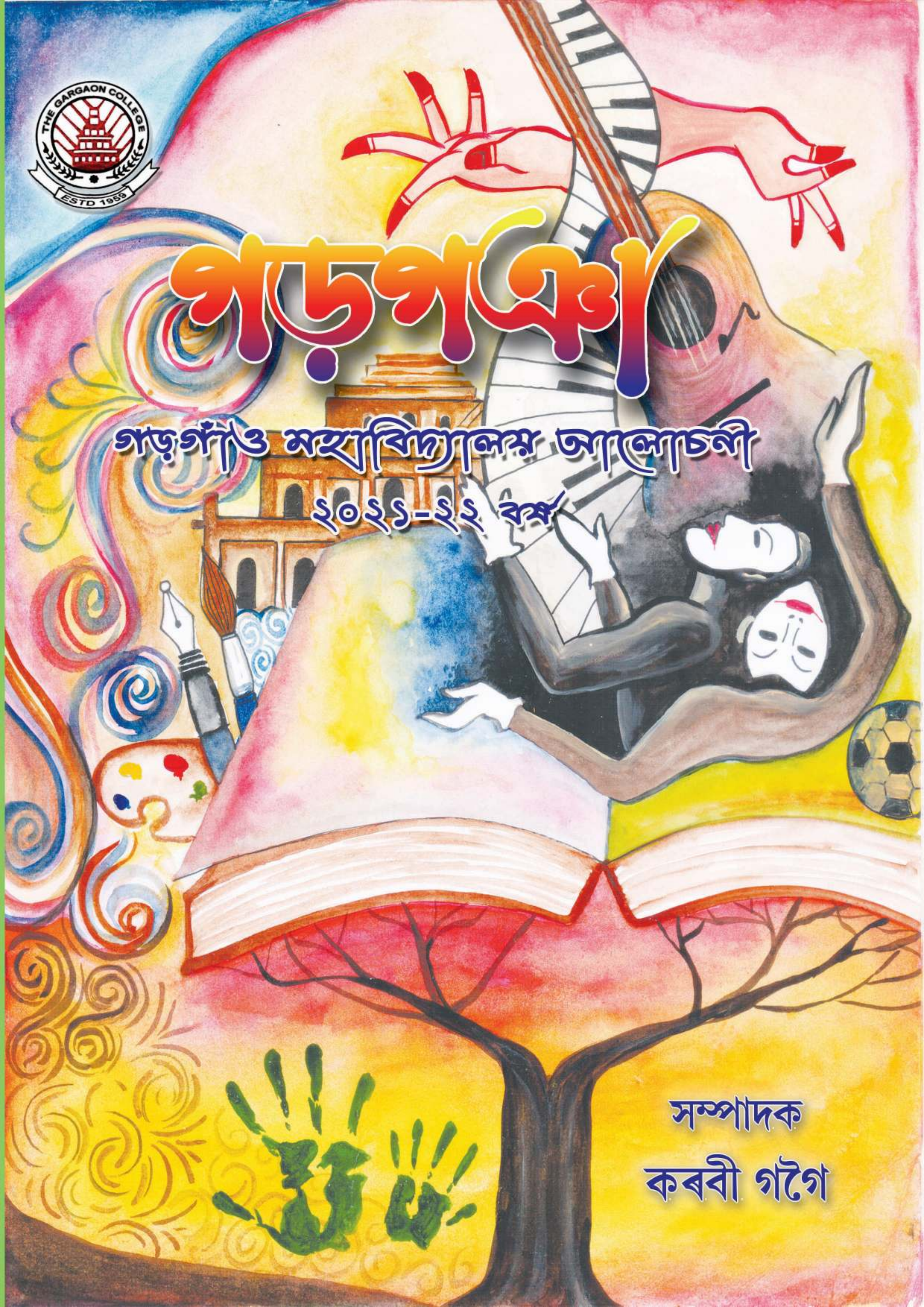

গড়পঞ্জা

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী

২০২১-২২ বর্ষ

সম্পাদক

করবী গগৈ

একাঁজলি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

মই নাহোঁ মই নাহোঁ
এবাৰেই আহি গুচি গ'লো মই
উভতি অহাৰ কথা নাই
মই জানো মই নাহোঁ।

—নৱকান্ত বৰুৱা

দিলীপ বুঢ়াগোহাঁই
প্ৰাক্তন ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ

ৰমা বড়া
বিজ্ঞানাগাৰ বাহক
প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

হেমন্ত সন্দিকৈ
চতুৰ্থ বৰ্গৰ কৰ্মচাৰী
সুৰক্ষাকৰ্মী

দীপ বৰগোহাঁই
ছাত্ৰ, ভূগোল বিভাগ

গড়গঞ্চা

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী

২০২১-২২ বৰ্ষ

THE GARGAON COLLEGE

ESTD 1959

সশ্ৰদ্ধ প্ৰীতি আৰু শুভেচ্ছাৰে

With reverence, love and best wishes

প্ৰতি/*To*,

....

....

সম্পাদক

কৰবী গগৈ

'GARGAYAN': *Edited by Karabi Gogoi and published by Gargaon College Publication Cell, Gargaon College, Simaluguri for the session 2021-22, printed at Binayak Offset, Sankar Mondir Path, Sivasagar*

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	ঃ ড° সব্যসাচী মহন্ত
তত্ত্বাৱধায়িকা	ঃ নীলাক্ষি চেতিয়া ড° আন্না গগৈ ড° শ্যামলীমা শইকীয়া
উপদেষ্টা	ঃ ড° অংকুৰ দত্ত
সম্পাদক	ঃ কৰবী গগৈ
পদেন সদস্য	ঃ ভাস্কৰ গগৈ
সদস্য	ঃ সুকন্যা দুৱৰা নীহাশ্ৰী কলিতা জাহ্নৱী ফুকন
প্ৰকাশক	ঃ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় প্ৰকাশন কোষ, ২০২১-২২ বৰ্ষ

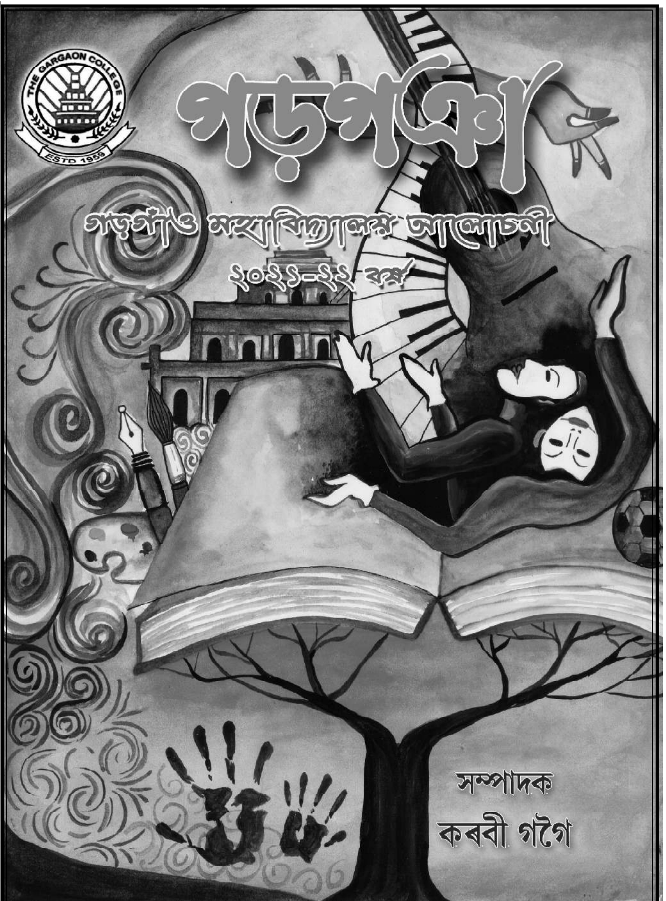

বেটুপাতৰ পৰিকল্পনা	ঃ মানস প্ৰতিম বড়া
স্কেচ্ছ অংকন	ঃ ত্ৰিবেণী বৰুৱা, ৰাজকিশোৰ লাহন, কৌশিক কলিতা, পঞ্চানন ডেকা, আন্নু চেতিয়া, বিষ্ণুপ্ৰিয়া দাস, আকাংক্ষা বৰুৱা, নয়নমণি বুঢ়াগোহাঁই
অলংকৰণ	ঃ পলাশ বুঢ়াগোহাঁই

মুদ্ৰণ ঃ বিনায়ক অফচেট্, শংকৰ মন্দিৰ পথ, শিৱসাগৰ।

উৎসৰ্গ

আধুনিকতাৰ গ্ৰাসে আৱৰি থকা ডিজিটেল মাধ্যমৰ
জনপ্ৰিয়তাৰ কালতো গ্ৰন্থৰ সুবাস বিচাৰি
হেঁপাহেৰে ৰৈ থকা
পাঠকসকলৰ হাতত
"গড়গঞা"ৰ এই সংখ্যাটি
উৎসৰ্গ কৰিলোঁ।

কৰবী গগৈ
সম্পাদক, 'গড়গঞা'

মহাবিদ্যালয় সংগীত

কথা ঃ **ড° লীলা গগৈ**

সুৰ ঃ **ড° ললিত শ্যাম**

নিবিড় তিমিৰ ভেদি
পোহৰৰে সীমা খেদি
আমি আগুৱাই যাওঁ...
ৰণুৱা বনুৱাৰ দেশ গঢ়া সপোনৰ
আমি জয় গীত গাওঁ।
দীনতা,
হীনতা,
নীচতা ভীৰুতাৰ
হওক অৱসান
জ্ঞানৰ বন্তি জালি
প্ৰাণৰ জেউতি ঢালি
গাওঁ জীৱনৰ গান
আমি গাওঁ জীৱনৰ গান।
এই গানৰ সুৰত
সেই ত্যাগৰ বুকুত
এই দীপ্ত আলোকত আমি
জয়গীত গাওঁ
গড়গাঁৱে সাৰ পাব
লাচিত সেনানী হ'ব
জয়া-মূলা গাভৰুৰ
প্ৰাণৰ শকতি লৈ
আমি আগুৱাই যাওঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ ড° ৰীণা সন্দিকৈ

মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ একাংশ

গ্ৰন্থাগাৰিক ড° পংকজ কুমাৰ নাথ

IQAC সমন্বয়ক ড° সুৰজিৎ শইকীয়া

মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীসকল

সম্পাদনা সমিতি

ড° সব্যসাচী মহন্ত
সভাপতি

নীলাক্ষি চেতিয়া
তত্ত্বাৱধায়ক

ড° আন্না গগৈ
তত্ত্বাৱধায়ক

ড° শ্যামলীমা শইকীয়া
তত্ত্বাৱধায়ক

ড° অংকুৰ দত্ত
উপদেষ্টা

কৰবী গগৈ
সম্পাদক

ভাস্কৰ গগৈ
পদেন সদস্য

সুকন্যা দুৱৰা
সদস্য

নীহাশ্ৰী কলিতা
সদস্য

জাহ্নৱী ফুকন
সদস্য

২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকল

প্ৰতীম ফুকন
সভাপতি

কিষ্টিনা নেওগ
উপ-সভাপতি

ভাস্কৰ গগৈ
সাধাৰণ সম্পাদক

শুভ্ৰজিত গগৈ
সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক

মানস প্ৰতিম বড়া
উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদক

কৰবী গগৈ
সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক

অপৰাজিতা বৰুৱা
তৰ্ক আৰু আনুষংগিক সম্পাদক

নিতুৰাজ ফুকন
সংগীত বিভাগৰ সম্পাদক

তপোব্ৰত শইকীয়া
গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক

অংকিতা বড়া
লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক

জ্যোৰ্তিময় মেনন তামুলী
ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক

ঋতুৰাজ শইকীয়া
শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক

ৰাজকুমাৰী ফ্ৰালেং চেঙ
সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদক

দেৱাশীষ মহন
ছাত্ৰ জিৰণী চ'ৰাৰ সম্পাদক

জাহ্নৱী গগৈ
ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰাৰ সম্পাদিকা

rawpixel

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma

মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম
Chief Minister, Assam

সত্যমেব জয়তে

দিছপুৰ

২১ আঘোন, ১৪২৯ ভাস্কৰাব্দ
০৮ ডিচেম্বৰ, ২০২২ ইং

শুভেচ্ছাবাণী

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'গড়গঞা' প্ৰকাশ কৰিবলৈ যো-জা চলোৱা বুলি জানিবলৈ পাই মই সুখী হৈছোঁ।

মহাবিদ্যালয়সমূহ উচ্চ জ্ঞানৰ মন্দিৰ আৰু বিদ্যাৰ্থীসকলৰ সাধনাৰ একোখন মহা আশ্ৰম। মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰি থকা বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সমাজখনক এক মাৰ্গদৰ্শন প্ৰদান কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা, লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীৰ দৰে ছাত্ৰই কলিকতা মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰি থকাৰ সময়ত অসমীয়া ভাষাৰ সুকীয়া ভাষাতাত্ত্বিক চৰিত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ দিশত যি কীৰ্তি চিহ্ন ৰাখি গ'ল সেয়া অসম বুৰঞ্জীৰ অন্যতম এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অধ্যায়। হোমেন বৰগোহাঞি, ড০ ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াৰ দৰে বিশিষ্ট সাহিত্যিকসকলে কলেজীয়া জীৱনতে নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছিল। আনহাতে, বাণীকান্ত কাকতিৰ দৰে বিদগ্ধ সাহিত্যিকে মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰি থকাৰ সময়ত যি কৃতিত্ব দেখুৱাইছিল তাৰ জৰিয়তে বহু বিদ্যাৰ্থীয়ে জীৱনৰ বাটত ন চেতনাৰে আগুৱাই যোৱাৰ বাবে সাহস লাভ কৰিছিল।

সনাতন সভ্যতা-সংস্কৃতিয়ে যাৰ ওপৰত সবাতোকৈ গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে, সেয়া হ'ল জ্ঞান আৰু প্ৰজ্ঞাৰ সাধনা। জ্ঞান আৰু প্ৰজ্ঞা বুলি কওঁতে আমি কেৱল পাঠ্যপুথিৰ জ্ঞানখিনিতে সীমাবদ্ধ হৈ থকাৰ কথা কোৱা নাই। আমাক আধুনিক বিজ্ঞান বা প্ৰযুক্তিৰ শিক্ষা আৰু জ্ঞান লাগিব। তাৰ লগে লগে আমি সংস্কৃতি আৰু প্ৰমূল্যবোধৰ দ্বাৰা উদ্বুদ্ধ হৈ বিজ্ঞান আৰু শিক্ষাক মানৱ কল্যাণৰ বাবে প্ৰয়োগ কৰিব লাগিব। প্ৰাচীন ভাৰতীয় শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানসমূহত বিজ্ঞান মনস্ক চেতনাৰ উন্মেষ সাধনত যিদৰে গুৰুত্ব দিয়া হৈছিল ঠিক একেদৰে সংস্কৃতি আৰু প্ৰমূল্যবোধৰ দ্বাৰা ছাত্ৰ সমাজক আগুৱাই নিয়াৰ বাবে সৰ্বাত্মক প্ৰয়াস চলাইছিল। প্ৰাচীন শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ পৰা প্ৰেৰণা লৈ মহাবিদ্যালয় পৰ্যায়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উদ্ভাৱনীমূলক চিন্তা-চৰ্চাই যাতে কৰ্মক্ষম সমাজ গঢ়ি তুলিব পাৰে তেনে দিশতো বিদ্যায়তনিক পৰিৱেশ গঢ়ি তুলিব লাগিব।

মই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন সৰ্বাংগসুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশৰ কামনা কৰিলোঁ।

(ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

ৰণোজ পেগু
মন্ত্ৰী
শিক্ষা, জনজাতি পৰিক্ৰমা (ভৈয়াম)
খিলঞ্জীয়া আৰু জনজাতীয় বিশ্বাস আৰু
সংস্কৃতি (সংগ্ৰহালয় আৰু পুথিভঁৰাল
সঞ্চালকালয়)

সত্যমেৱ জয়তে

ব্লক - বি, তৃতীয় মহলা,
জনতা ভৱন, দিশপুৰ,
গুৱাহাটী - ৭৮১০০৬
দূৰভাষ ঃ ০৩৬১-২২৩৭০২৩
৯৯৫৪৭০৩৮২৫

শুভেচ্ছাবাণী

মই জানিবলৈ পাই আনন্দিত হৈছো যে ঐতিহাসিক শিৱসাগৰ জিলাৰ অন্তৰ্গত উচ্চ শিক্ষাৰ এক অন্যতম শিক্ষানুষ্ঠান ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী "গড়গাঁয়ণ" প্ৰকাশৰ দিহা কৰা হৈছে।

বিখ্যাত সাহিত্যিক আৰু সাংবাদিক হোমেন বৰগোহাঞি দেৱে কৈছিল-

"যি কোনো অসুবিধাক সুবিধালৈ ৰূপান্তৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰাটোৱেই হোৱা উচিত আমাৰ মানুহৰ জীৱনৰ অন্যতম সাধনা"।

সফলতাৰ পথ সদায়েই কঠিন ই মসৃণ নহয়। জীৱনত সফলতাৰ দিশে আগুৱাই যোৱাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে বিভিন্ন অসুবিধাৰ সন্মুখীন হবলগীয়া হ'ব পাৰে । এই ক্ষেত্ৰত তেওঁলোক নিৰাশ নহৈ নতুন উদ্যমেৰে অগ্ৰসৰ হলেহে সফলতা আজুৰি আনিব পাৰিব। মই সম্পাদনা সমিতিৰ সদস্য সকলক তেওঁলোকৰ এই প্ৰয়াসৰ বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে আলোচনী খনে পাঠকৰ সমাদৰ লাভ কৰিব বুলি আশা কৰি শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলোঁ।

(ডাঃ ৰণোজ পেগু)

অসম চৰকাৰ

Prof. (Dr.) Nani Gopal Mahanta
ADVISER, EDUCATION TO THE GOVT. OF ASSAM
[IN THE RANK OF MINISTER OF STATE]
ROTARY WORLD PEACE FELLOW, UC, BERKELEY (2002-04)
VISITING FELLOW TO PRIO, NORWAY (2008)
VISITING PROFESSOR, DELHI UNIVERSITY (2018)

सत्यमेव जयते
GOVERNMENT OF ASSAM

ASSAM SECRETARIAT
BLOCK-C, 2ND FLOOR,
JANATA BHAWAN, DISPUR,
GUWAHATI-781 006, ASSAM
OFFICE NO. : (0361)-2237131
E-mail ID : ng.mahanta@assam.gov.in

MESSAGE

Gargaon College, being one of the most celebrated colleges of Assam, has been playing a pivotal role in producing quality human resources in the State. I do sincerely believe that the college under the dynamic leadership of Dr. Sabyasachi Mahanta would be a pioneer in ensuring the implementation of NEP 2020.

It gives me immense pleasure to know that the Gargaon College Students' Union is also going to publish the Annual College Magazine **"GARGAYAN 2021-22"** for providing a platform to unleash the creative potentiality of the students of Gargaon College. I am very happy to know that the magazine is based on the initiatives taken in the field of academic, co-curricular as well as extra-curricular activities of Gargaon College.

I convey my best wishes to the editorial team of **"GARGAYAN 2021-22"** for its wide publication and successful impact among its readers.

ngmahanta
Adviser, Education

Prof. Jiten Hazarika, M.Sc., Ph.D., PGDOR
Vice-Chancellor

DIBRUGARH UNIVERSITY
DIBRUGARH | PIN-786 004 | ASSAM
Phone : 0373-2370239 (Off.), Email : vc@dibru.ac.in

Message

With the prime objective of providing quality education by infusing a new spirit among the learners, the Gargaon College came into existence in the year 1959 in the heart of Gargaon, which is about fourteen kilometers east of Sivasagar town. Located at a place of prime historical and cultural importance, being the capital of the Ahom Kingdom from 1539 A.D. to 1695 A.D., the Gargaon College is considered to be one of the oldest and illustrious institutions of higher education in the entire state. With a commitment to achieve excellence in higher learning, the college has been working relentlessly for the development of the learners as well as furtherance of social good.

Since its establishment, the college under the able guardianship of eminent educationists and teachers has been successfully fulfilling the emerging needs and challenges of the times. In fact, the college has been persistently trying to improvise its knowledge delivery mechanism and infrastructure. The college is committed towards growing into a centre of excellence and sustaining its historical legacy to be the best by catering to all the needs of the learners, particularly those belonging to the weaker sections of the society. The college is committed to help students develop their skills and chart out successful careers. Many alumni of the college have become responsible citizens and are serving in their respective fields in the country and abroad.

It is my pleasure to know that to support and nurture the students in the area of academics as well as co-curricular activities, various initiatives have been taken by the college, which has already completed sixty glorious years of its existence, and to unleash the creative potential of the student community, the college is bringing out its annual magazine, *viz.*, 'Gargayan'. May our new generation contribute to the publication by utilizing their skills and potential in full and let us all anticipate a very resourceful and wonderful 'Gargayan'!

All of my best wishes and congratulations to all who have devoted their valuable time and efforts towards bringing out the issue.

Dated Dibrugarh,
The 3rd January, 2023

03/1/2023
(Jiten Hazarika)

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

স্থাপিত ঃ ১৯৫৯ চন, শিমলুগুৰি, শিৱসাগৰ, অসম

তাং ঃ ০৮-১২-২০২২

শুভেচ্ছাবাণী

সুদীৰ্ঘ ছশ বছৰীয়া গৌৰৱোজ্জ্বল আহোম ৰাজত্বৰ পীঠস্থান গড়গাঁৰৰ বুকুত ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা অগ্ৰণী উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে জন্ম লগ্নৰে পৰাই অসমৰ শৈক্ষিক, বৌদ্ধিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক তথা ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰলৈ নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে অৱদান আগবঢ়াই আহিছে। প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰাই সৰ্বাংগীন উৎকৃষ্টতাৰ দিশত অবিৰত যাত্ৰা অব্যাহত ৰখা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰতি বছৰে ‘গড়গঞা’ শীৰ্ষক এখন বাৰ্ষিক আলোচনী নিয়মীয়াকৈ প্ৰকাশ কৰি আহিছে। ‘গড়গঞা’ কেৱল মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সৃষ্টিশীলতাৰ কঠিয়াতলী অথব শৈক্ষিক-বৌদ্ধিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ আধাৰেই নহয়, প্ৰকৃতাৰ্থত এয়া হৈছে মহাবিদ্যালয়খনৰ এক ঐতিসাহিক দস্তাবেজ।

এইবাৰো প্ৰতিভাসম্পন্ন ছাত্ৰী কৰবী গগৈৰ সম্পাদনা ‘গড়গঞা’ৰ ২০২১-২২ সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ দিহা কৰা হৈছে। আশাকৰোঁ আলোচনীখনৰ এইটি সংখ্যায়ো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ নিৰন্তৰ অগ্ৰগামী যাত্ৰাত অন্য এক মাত্ৰাৰ সংযোজন ঘটাব।

‘গড়গঞা’লৈ আন্তৰিক শুভ কামনাৰে—

(ড° সব্যসাচী মহন্ত)
অধ্যক্ষ
গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

সম্পাদকীয়

আমি প্ৰত্যেকেই সময়ৰ ওচৰত একো একোজন কাহিনী কথক। চিৰপ্ৰবাহমান সময়ৰ বুকুত সুখ-দুখ, হাঁহি-কান্দোন, জয়-পৰাজয়ৰ অজস্ৰ কাহিনী। নিৰন্তৰ গতিত ঘূৰি থাকে সময়ৰ দোলক আৰু সলনি হয় আমাৰ জীৱনৰ ছন্দ।

একবিংশ শতিকাৰ তৃতীয় দশক। আমি খুব ব্যস্ত। দুচকুত আমাৰ অজস্ৰ সোণোৱালী ৰ'দৰ সপোন। আলোচনা চক্ৰ, ষাণ্মাসিকৰ ব্যস্ততাই আমাক দিন-ৰাতি পাহৰাই ৰাখে। যন্ত্ৰৰ দৰে কেৱল অহৰহ আমি দৌৰি আছোঁ। আত্মীয়তাবোৰ ভাৰ্চুৱেল পৃথিৱীখনৰ সৈতে বিনিময় কৰোঁ। প্ৰতিযোগিতাৰ দৌৰত আমাৰ উশাহ বন্ধ হ'ব খোজে যদিও আমি ৰৈ যাবও নোৱাৰোঁ; গতিশীল সময়ৰ লগত খোজত খোজ মিলাই শৈক্ষিক ব্যস্ততাৰ সমান্তৰালভাৱে আমি সাধনা কৰোঁ সৃষ্টিশীলতাৰ প্ৰগতিত।

বৰ্তমান সময়ত বিশ্বায়নৰ ফলত পৃথিৱীখন হৈ পৰিছে ক্ষুদ্ৰ গাঁও সদৃশ। অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে পৃথিৱীৰ এটা মূৰৰ পৰা আনটো মূৰলৈ ভ্ৰমণ কৰাটো সহজ হৈ পৰিছে। বিশ্বায়নৰ ফলত অসমতো পৃথিৱীৰ আন ঠাইৰ সংস্কৃতিৰ প্ৰভাৱ পৰিলক্ষিত হৈছে। কিন্তু সাংস্কৃতিক আগ্ৰাসনৰ ফলত আমি বাৰু নিজৰ সংস্কৃতিক পাহৰি গৈছোঁ নেকি? আমি পাহৰি গৈছোঁ নেকি অসমীয়া ভাষা, ঐতিহ্য, সংস্কৃতি তথা অসমৰ গৌৰৱময় ইতিহাস? বৰ্তমানৰ এনে জটিল ক্ষণত আপোন জাতিটোৰ প্ৰতি, ভাষাটোৰ প্ৰতি অহা সংকটে আমাক প্ৰতিপল চিন্তিত কৰিছে। জ্ঞানপীঠ বঁটা প্ৰাপক কবি নীলমণি ফুকনদেৱে কৈছেল, " জাতিটো, ভাষাটো এতিয়া বৰ সংকটত পৰিছে। জাতিটো, ভাষাটো থাকিলেহে আমি থাকিম।" জাতিটো, ভাষাটো আমাৰ খুব আপোন, যাৰ অহিবনে আমি জীয়াই নাথাকিম। জাতিটোক, ভাষাটোক আমি জীয়াই ৰাখিবই লাগিব। নৱ প্ৰজন্মই নিজৰ কামেৰে, চিন্তা-চেতনাৰে অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতি ধৰি ৰাখিব লাগিব। শিক্ষিত ছাত্ৰ সমাজলৈ সমগ্ৰ জাতিটোৱে বৰ আশাৰে বাট চাই আছে, প্ৰগতিৰ সপোন দেখিছে। সেয়ে, সমাজখনৰ প্ৰতি থকা দায়িত্ববোধৰ বাবেই সমাজৰ অন্যায়, অবিচাৰ, দুৰ্নীতিৰ বিৰুদ্ধে আমাৰ কণ্ঠবোৰ সাহসী হ'ব লাগিব।

আমাৰ দেশৰ বহু উচ্চ শিক্ষিত যুৱক-যুৱতীয়ে কৰ্মসংস্থাপনৰ অভাৱত হতাশাত ভোগে। কৰ্মবিমুখ জাতি এটাৰ ভৱিষ্যত অন্ধকাৰ। সেয়ে আমি দেশৰ নতুন শিক্ষানীতি প্ৰৱৰ্তন হোৱাৰ লগে লগে কৰ্ম-সংস্কৃতিৰ পৰিৱেশ এটা গঢ়ি

তোলাৰ ওপৰতো গুৰুত্ব দিব লাগিব। আমি উচ্চ শিক্ষাৰে শিক্ষিত মহাবিদ্যালয়ৰ নতুন প্ৰজন্মৰ প্ৰতিনিধি। যাৰ পৰা বহু কিবাকিবি আশা কৰি এখন বৃহত্তৰ সমাজ ৰৈ থাকে। গতিকে অৱধাৰিতভাৱেই জাতিটোৰ ভৱিষ্যত সুৰক্ষিত কৰি ৰখাৰ গুৰু দায়িত্ব আমাৰ ওপৰতে ন্যস্ত হৈ আছে। কিন্তু আমি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল দায়বদ্ধ হ'ব পাৰিছোঁনে নিজৰ সমাজখন অথবা জাতিটোৰ প্ৰতি? আমাৰ অধিকাংশৰে ছাত্ৰ জীৱনটো সীমাবদ্ধ হৈ থাকে কেৱল একোখন উন্নত নম্বৰ তালিকাৰ গৰাকী হোৱাৰ লক্ষ্যত। তেনেস্থলত সমাজ অথবা জাতিটোৰ কথা ভাবিবলৈ আমাৰ আহৰি ক'ত? জাতিৰ অস্তিত্বৰ বিষয়ে গভীৰভাৱে চিন্তা কৰাৰ সময় ইতিমধ্যেই উকলি গৈছে যদিও আমি এতিয়াও আশাবাদী। আমাৰ বিশ্বাস পৰৱৰ্তী প্ৰজন্মই নিজকে আন্তঃসাৰশূন্য এখন সমাজৰ 'নতুন প্ৰতিনিধি' বুলি ভৱিষ্যতে পৰিচয় দিবলগীয়া নহ'ব। গতিকে এই বিশ্বাসৰ সৈতেই আমাৰ প্ৰজন্মটোৱে মূৰ পাতি ল'ব লাগিব শিপা পাহৰা মানুহবোৰক শিপা সোঁৱৰাই দিয়াৰ গধূৰ দায়িত্ব। লগতে আমিয়েই দেখুৱাই দিব লাগিব ছিন্নমূল নোহোৱাকৈও যে পৰিৱৰ্তিত পৃথিৱীৰ ছন্দৰ সৈতে মিলাব পাৰি ছন্দ।

নিঃসন্দেহে, আমি সকলোৱে একত্ৰিত হৈ কাম কৰিলে গোটেই সমাজখনেই ধুনীয়া হৈ পৰিব। আহক, সমাজৰ মলিনতাবোৰ দূৰ কৰি আমি পোহৰৰ সন্ধান কৰোঁ....

"নিবিড় তিমিৰ ভেদি
পোহৰৰে সীমা খেদি
আমি আগুৱাই যাওঁ .."

আলোচনী এখন সমাজৰ দাপোণ স্বৰূপ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ 'গড়গঞা' আলোচনী এনে এক গৌৰৱৰ ধ্বজা য'ত মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্যনুৰাগী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কাপেৰে নিগৰি আহে প্ৰাণসঞ্চাৰী শব্দধাৰাৰ। ২০২১-২২ সংখ্যাটিৰ গড়গঞাখনো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। সাহিত্যৰ বিবিধ বিধাৰে সজাই তোলা এই বৰ্ষৰ 'গড়গঞা'ক সহৃদয় পাঠকৰ হাতত তুলি দিবলৈ প্ৰয়াস কৰিলোঁ। এই যাত্ৰাত অনেক ভুল-ত্ৰুটি ৰৈ গৈছে, প্ৰাণৰ আপোন গড়গঞাই আলোচনীখন আঁকোৱালি ল'লেই আমাৰ সুদীৰ্ঘ যাত্ৰাৰ সাধনা, প্ৰয়াস সাৰ্থক হ'ব।

সম্পাদকৰ এপিয়লা অনুভৱেৰে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আৰু গড়গঞাৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনাৰে সম্পাদকীয় কলম সামৰিলোঁ।

"আমি কৰিব লাগিব
গড়গাঁও আলোকময়,
আমি ফুলিব লাগিব বিকশি
সাহিত্যৰ ফুলনিত।"

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

ঐকান্তিক প্ৰীতি আৰু শুভেচ্ছাৰে..

কৰবী গগৈ
(কৰবী গগৈ)
সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক

—ঃ কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ ঃ—

- গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাভিমানৰ প্ৰতীক মুখপত্ৰ 'গড়গঞা' ২০২১-২২ বৰ্ষৰ সংখ্যাটি শুভেচ্ছা বাণীৰে সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰাৰ বাবে অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা মহোদয়, অসম চৰকাৰৰ শিক্ষা, জনজাতি পৰিক্ৰমা (ভৈয়াম) খিলঞ্জীয়া আৰু জনজাতীয় বিশ্বাস আৰু সংস্কৃতি (সংগ্ৰাহলয় আৰু পুথিভঁৰাল সঞ্চালকালয়) বিভাগৰ মন্ত্ৰী ডাঃ ৰণোজ পেগু মহোদয়, অসম চৰকাৰৰ শিক্ষা উপদেষ্টা ড° ননী গোপাল মহন্ত মহোদয় আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় উপাচাৰ্য ড° জীতেন হাজৰিকা মহোদয়লৈ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ।

- গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ তথা 'গড়গঞা' সম্পাদনা সমিতিৰ সভাপতি ড° সব্যসাচী মহন্তদেৱলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয় উপাধ্যক্ষ ড° ৰীণা সন্দিকৈ বাইদেউলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

- 'গড়গঞা' সম্পাদনা সমিতিৰ তত্ত্বাৱধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ ড° শ্যামলীমা শইকীয়া বাইদেউ, ড° আন্না গগৈ বাইদেউ আৰু নীলাক্ষি চেতিয়া বাইদেউলৈ অশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। যাৰ বহুমূলীয়া দিহা-পৰামৰ্শ আৰু সহায়-সহযোগিতা অবিহনে 'গড়গঞা' ২০২১-২২ সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰা সম্ভৱ নহ'লহেঁতেন।

- 'গড়গঞা' ২০২১-২২ সংখ্যাটিলৈ লেখা প্ৰেৰণ কৰা প্ৰত্যেকজন লেখক-লেখিকালৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

- 'গড়গঞা' আলোচনীখনৰ আকৰ্ষণীয় বেটুপাত অংকন কৰি দিয়াৰ বাবে বন্ধু মানসপ্ৰতিম বড়াক ধন্যবাদ জনালোঁ লগতে স্কেচ্ছ অংকন কৰি 'গড়গঞা'ৰ ভিতৰচৰা সুন্দৰ কৰি তোলাৰ বাবে ত্ৰিৱেণী বৰুৱা বা, ভাইটি ৰাজকিশোৰ লাহন, কৌশিক কলিতা, আকাংক্ষা বৰুৱা, আন্নু চেতিয়া আৰু বিষ্ণুপ্ৰিয়া দাস ভণ্টীলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

- 'গড়গঞা' আলোচনীখন পূৰ্ণাংগ ৰূপ দিয়াত মোক প্ৰতিটো খোজতে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২ ৰ সভাপতি, সাধাৰণ সম্পাদকৰ লগতে বিভাগীয় সম্পাদকসকল, ৰুটুজা দেউৰী বা, বান্ধৱী সুকন্যা দুৱৰা, বন্ধু মনোজ গগৈ, ভণ্টী নীহাশ্ৰী কলিতা, জাহ্নৱী ফুকন আৰু বন্ধু কৌস্তভ চেতিয়ালৈ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ। যাৰ সহায়ৰ অবিহনে 'গড়গঞা' ২০২১-২২ ৰ প্ৰকাশৰ যাত্ৰা সুগম নহ'লহেঁতেন।

- ইয়াৰ লগতে 'গড়গঞা' প্ৰকাশৰ সুদীৰ্ঘ বাটছোৱাত প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে সহায়-সহযোগিতা, দিহা-পৰামৰ্শৰ হাত আগবঢ়োৱা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপদেষ্টা ড° পবন কুমাৰ গগৈ, প্ৰাক্তন ছাত্ৰ সঞ্জয় শইকীয়া ছাৰ, প্ৰাক্তন সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক উদয়াদিত্য বৰগোহাঁই ককাইদেউ, সীমান্ত সন্দিকৈ ককাইদেউ আৰু ভাইটি সীমান্ত বৰুৱালৈ এই ছেগতে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে ধন্যবাদ জনাইছোঁ প্ৰতিজন শুভাকাংক্ষী আৰু প্ৰতিজন গড়গঞাক।

- পৰিশেষত বিনায়ক অফচেটৰ সমূহ কৰ্মচাৰীলৈ এই ছেগতে আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

আন্তৰিকতাৰে

কৰবী গগৈ

(কৰবী গগৈ)

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক

(মাননীয় লেখক-লেখিকাসকলৰ লেখাৰ মৌলিকতা সম্পৰ্কত সম্পাদনা সমিতি দায়বদ্ধ নহয়)

সম্পাদনা সমিতি

সূচীপত্ৰ

চিন্তাৰ শিল্প

চিত্ৰশিল্পী নীল পৱন বৰুৱা	পঞ্চানন ডেকা	১৯
ক্ৰমবৰ্দ্ধমান 'শ্লাম' এলেকা ঃ সামাজিক আৰু পৰিৱেশ অৱনতিৰ কাৰণ	মনোৰমা ফুকন	২২
মাটি আৰু ইয়াৰ গুণাগুণৰ অৱনতি (Soil and its Environmental Degradation)	বণিকা বুঢ়াগোহাঁই	২৪
প্ৰকৃতি আৰু বহনক্ষম উন্নয়নৰ গুৰুত্ব	ডেইজী গগৈ	২৬
প্ৰতিমা খনিকৰ চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা ঃ কাব্য সাহিত্য এক চমু আলোচনা	জিত আৰন্ধৰা	২৭
বৰ্তমান সমাজত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ নীতি আদৰ্শৰ প্ৰাসংগিকতা	মনোজ গগৈ	৩০
ছাত্ৰ আৰু সমাজ সেৱা	আজিজুৰ ৰহমান	৩৪
উশৃংখল যুৱ মানসিকতা আৰু সমাজ	দীপশিখা কলিতা	৩৬
ধৰ্ম আৰু সমাজ	ৰিতুৰাজ কোঁৱৰ	৩৮
নাৰী	প্ৰতীক্ষা কাশ্যপ	৪০
আঘোণ ঃ অতীত আৰু বৰ্তমানৰ প্ৰতিচ্ছবি	প্ৰীতি শইকীয়া	৪২
অসমীয়া গ্ৰাম্য লোক-জীৱনৰ ৰান্ধনিশাল ঃ এক বিহংগম অৱলোকন	অংকিত সন্দিকৈ	৪৪
ইউক্ৰেইন-ৰাছিয়াৰ বিবাদ, যুদ্ধ, ইতিহাস	আদিত্য চাহু	৪৭

গ্ৰন্থ সমালোচনা

'ইয়াৰুইঙ্গম' উপন্যাসত প্ৰতিফলিত প্ৰকৃতি চিত্ৰণ ঃ এটি আলোচনা	গৌতম দত্ত	৪৯
মোৰ পঢ়ি ভাললগা গ্ৰন্থখন ...... এটা সপোনৰ পম খেদি শূন্যৰ পৰা শিখৰলৈ	সঞ্জয় শইকীয়া	৫৩

চলচ্চিত্ৰ সমালোচনা

"হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়" চিনেমাখনৰ এক সমীক্ষা	বিদ্যুৎ বিকাশ বৰা	৫৭

গল্পৰ কুঁকি

আশাবোৰ সপোন হৈয়ে ৰৈ গ'ল	মানস প্ৰতীম কলিতা	৬২
সপোন আৰু সংসাৰৰ বান্ধোন	অংকিতা দে	৬৩
নুবুজিলা তুমি মাতৃৰ মমতা	প্ৰাচী বৰুৱা	৬৬
নাৰী তুমি অনন্যা	বেবী তামূলী	৬৮

- পৰিক্ৰমা — ✍প্ৰত্যাশা বৰকটকী — ৭০
- অন্য এক যশোদা — ✍মাচুমী শইকীয়া — ৭২
- তুমি আৰু মই কল্পনাৰ কাৰেঙত এদিন — ✍প্ৰস্তুতি ফুকন — ৭৫
- কৌশিকা — ✍কৰবী বৰুৱা — ৭৭
- মমতা — ✍বৈষ্ণৱী চেতিয়া — ৭৯

সাক্ষাৎকাৰ

- গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ তথা ৰাষ্ট্ৰীয়-আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ খ্যাতিসম্পন্ন বৌদ্ধ পণ্ডিত ড° ললিত শ্যামদেৱৰ সৈতে সোণসেৰীয়া স্মৃতি বুটলি... সাক্ষাৎ গ্ৰহণ ঃ ✍কৰবী গগৈ, ✍নীহাশ্ৰী কলিতা — ৮১

গড়গঞাৰ মুক্ত কণ্ঠ

- গড়গঞাৰ মুক্ত কণ্ঠ — ৮৬

উপন্যাসিকা

- কাঞ্চনী — ✍বৈষ্ণৱী চেতিয়া — ৮৮
- আঞ্চুমী — ✍বাৰ্বী গগৈ — ৯২
- এনেকৈ ভাগেনে সপোন — ✍অংকুৰ গগৈ — ৯৭
- বলিদান — ✍মূৰ্চ্ছনা আৰন্ধৰা — ১০২
- বৃন্দাবন *A Pandemic Love Story* — ✍ৰক্তিমা সন্দিকৈ — ১০৬
- কাঠচৰাই — ✍নীহাশ্ৰী কলিতা — ১১১

নাট্যশিল্প

- ধ্বংসযজ্ঞ — ✍প্ৰত্যাশা বৰকটকী — ১১৮
- ভোক — ✍বিতুপন দত্ত — ১২৩
- মৰু — ✍ৰাহুল বৰুৱা — ১২৭

ভ্ৰমণ অভিজ্ঞতা

- কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানলৈ গৈছিলোঁ — ✍নিশাৰাণী চেতিয়া — ১৩২

অনুভৱৰ দিনলিপি

- চাৰিঙত মাঘবিহু উদযাপনৰ এক মধুৰ সোঁৱৰণ — ✍ড° বিদ্যানন্দ বৰকাকতী — ১৩৪
- গড়গাঁৱৰ পৰা দেৰগাঁৱলৈ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ পম খেদি — ✍ড° বলোৰাম দাস — ১৩৬
- অণুৰণন — ✍আৰতি টুকৰীয়া — ১৩৯
- সকলো শক্তিৰে শক্তিশালী মোৰ 'মা' — ✍দীক্ষিতা দত্ত — ১৪৩
- প্ৰজ্ঞাৰ অন্বেষণত আজি মই গড়গঞা — ✍প্ৰিয়মপল্লী গগৈ — ১৪৪

স্মৃতিৰ কাঁচিয়লি কেনভাচ

- আমি গড়গাঁৱৰ বাকৰিৰ পৰা ছাত্ৰ একতা সভাই কৈছোঁ... — ✍প্ৰতীম ফুকন ✍ভাস্কৰ গগৈ ✍মানস প্ৰতিম বড়া ✍কৰবী গগৈ — ১৪৫

হৃদয়ৰ কোঠালীত শব্দৰ সুহুৰি

- নীলা খামৰ চিঠি — ✍বাৰ্বী গগৈ — ১৫০
- বৃন্দাবনত বাজে প্ৰেমৰ মুৰুলি — ✍সুকন্যা ফুকন — ১৫২
- অতীতৰ সোঁৱৰণিৰ পম খেদি — ✍অংকিতা কলিতা — ১৫৩
- এখন চিঠি ঃ তোমালৈ — ✍সদানন্দ বুঢ়াগোহাঁই — ১৫৪
- নীলা খামৰ চিঠি — ✍মাধুৰ্য্য গগৈ — ১৫৫
- বৃন্দাবন — ✍বিকাশ গগৈ — ১৫৬

কাব্য কানন — ১৫৮-১৬৮

•**বিভ্ৰান্তি** ✍সুমন চেতিয়া, •**ভোক** ✍স্মিতা গগৈ, •**অজান বাটত এভুমুকি** ✍ঋত্বিকা দত্ত, •**আমি এনে হ'ব খোজো** ✍বৃন্দাৱলী গগৈ, •**স্বদেশৰ অনুভূতি** ✍প্ৰিয়া দাস, •**পৃথিৱীৰ অসুখ** ✍দীপশিখা কলিতা, •**খেতৰ** ✍পলাশ কোঁৱৰ, •**মইতো মস্ত বোবা** ✍জিকমিক ৰূপালী জোনাক, •**ৰঙ্গমঞ্চৰ অভিনয়** ✍অংকিত সন্দিকৈ, •**অভিশপ্ত** ✍বিকাশ গগৈ, •**দুখৰ ৰংবোৰ হেনো নীলা** ✍বেবী তামুলী, •**সন্ধানহীন উত্তৰৰ আলি কেঁকুৰিত** ✍নিশাৰাণী চেতিয়া, •**ৰজাৰ দেশত এদিন অমাৱস্যা নামে** ✍বৃন্দাবনী গগৈ, •**ভাল লাগিলহেঁতেন** ✍প্ৰাচী বৰুৱা, •**শিৰোনাম ঈশ্বৰ** ✍পলাশ কোঁৱৰ, •**আজিৰ সময়** ✍পূৰ্বা চাংমাই, •**অপৰিকল্পনীয় ক্ষণ** ✍প্ৰান্ত ফুকন, •**সঞ্চাৰিকা** ✍বিকল্প হাজৰিকা, •**আঘোণৰ পথাৰত কোনে ৰিঙিয়াই মাতে?** ✍জিকমিক ৰূপালী জোনাক, •**মই কলংকিনী** ✍গাৰ্গী বৰুৱা

অনুবাদ

- আধা ডজন চীনা কবিতাৰ অসমীয়া অনুবাদ — ✍ড° ৰিমঝিম বৰা — ১৬৯

লিমাৰিক

- লিমাৰিক — ✍ধৰিত্ৰী বৰগোহাঁই — ১৭১

ৰসৰচনা

- কৰ'না কালৰ ৰসাল কথা — ✍বিতুপন দত্ত — ১৭২

ENGLISH SECTION

- **Assamese Youth and Civil Service Examination** — ✍ Dr. Pobon Kr. Gogoi — ১৭৬
- **Dalit Anarchy through G. Kalyana Rao's *Untouchable Spring*** — ✍Subhrajit Konwar — ১৮৩
- **Global Warming** — ✍ Bonani Kalita — ১৮৫

↳ **Role of Youth in Modern Era** ✍Himadree Borah ১৮৬
↳ **Words hurt more than swords** ✍Mondita Buragohain ১৮৮
↳ **Understanding the Transgender Community** ✍Baishali Das Gupta ১৮৯

Interview

↳ **Jahnavi Barua : A Critically Acclaimed Author from North-East India** ✍Sukanya Duwarah ১৯০

Short Story

↳ **Broken pieces of hope...** ✍Masumee Saikia ১৯২
↳ **The Last Letter** ✍Deepanwita Borpatragohain ১৯৪
↳ **Eunuch : A Blessing or A Curse?** ✍Rutuja Deori ১৯৫
↳ **Destiny** ✍Sukanya Duwarah ১৯৭

Book Review

↳ **Reading Agatha Christie's *The Murder of Roger Ackroyd* : an Overview** ✍ Gourabjyoti Gharphalia ১৯৯

POETRY

২০২-২১২

◆**Hope**✍Khaniranjan Bhuyan ◆**The Untold** ✍Masumee Saikia ◆**Beyond Imagination** ✍Prastuti Phukon ◆**Life** ✍Afsana Hussain ◆**Winter** ✍Roshmi Borgohain ◆**The Tea Plucker** ✍Sukanya Duwarah ◆**Defining Love** ✍Kowshik Deka ◆**Bitter Smile** ✍Sadananda Buragohain ◆**Radiant Moon** ✍Pranjal Bezboruah ◆**To be listened** ✍Deepanwita Borpatragohain ◆**First Day of college** ✍Mondita Buragohain ◆**Life inside out behind the blue curtains** ✍Rutuja Deori ◆**Lighting the Spark of Spirit in the Vacant Blue Eyes** ✍Rutuja Deori ◆**Would you laugh at me?** ✍Baishali Das Gupta◆**You are the Best** ✍Sangeeta Chetia ◆**Beloved** ✍Pallabi Handique

❒ *বিভাগীয় সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন* ২১৪-২৩৬

চিন্তাৰ শিল্প

*"ভাষা এটা মাটি কঁঠাল
সাহিত্য তাৰ সোৱাদ
আকৌ,
ভাষা এপাহ ফুল
সাহিত্য তাৰ গোন্ধ।"*

—সত্যনাথ বৰা

শ্ৰদ্ধাৰ্ঘ্য

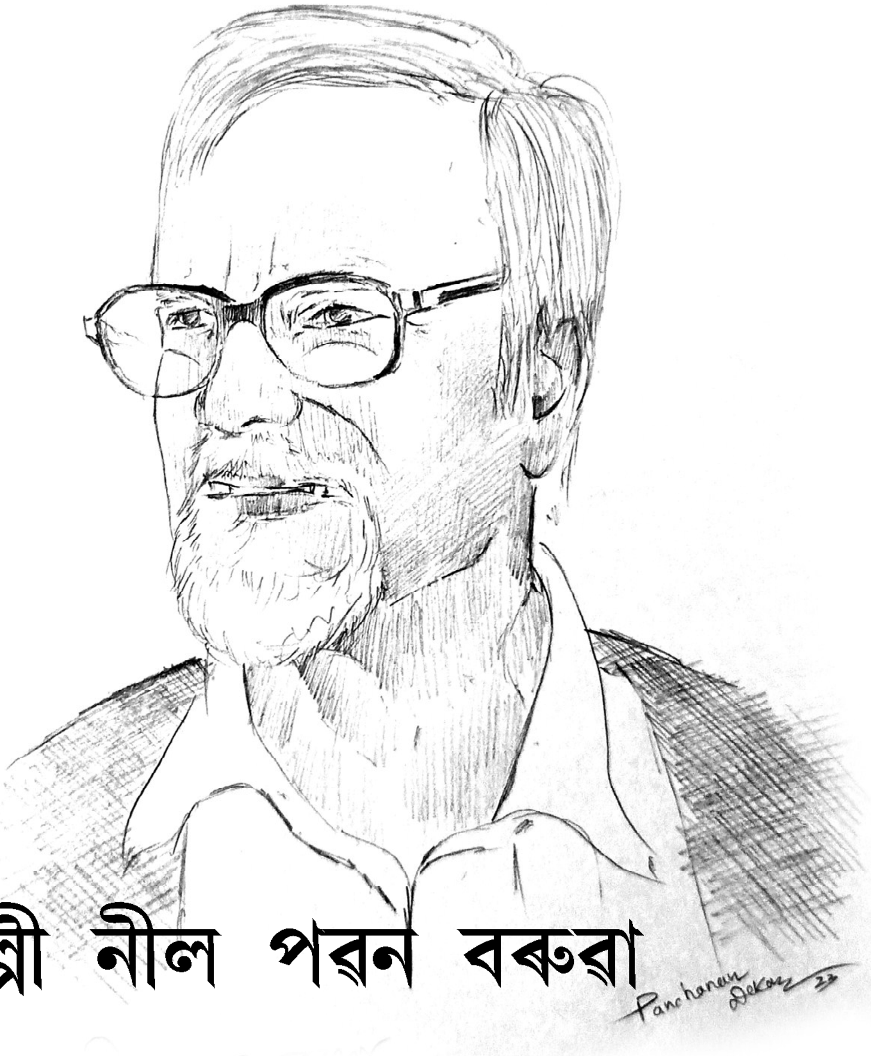

চিত্ৰশিল্পী নীল পৱন বৰুৱা

পঞ্চানন ডেকা
ইতিহাস বিভাগ

স্বনামধন্য শিল্পী নীলপৱন বৰুৱাৰ জাঁজী তামুলীছিগাত ১৯৩৬ চনৰ এক জুন তাৰিখে জন্ম গ্ৰহণ কৰে। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম আছিল ধ্বনি কবিৰূপে খ্যাত বিনন্দ চন্দ্ৰ বৰুৱা আৰু মাতৃৰ নাম আছিল লাবণ্য প্ৰভা বৰুৱা। তেওঁৰ পিতৃ কবি, সাহিত্যিক বিনন্দ চন্দ্ৰ বৰুৱা অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতিও আছিল। শৈশৱৰ কালৰ পৰাই তেওঁ সাহিত্য, কলা-কৃষ্টি সংস্কৃতিৰ পৰিৱেশত আন আন শিশুৰ দৰে মাটি, বালি, পানী লৈ খেলি ডাঙৰ দীঘল হৈছিল। শৈশৱতে তেওঁ সেৱাৰ মহিমা, সন্মান, আদৰ্শ, আাদেশ, উপদেশ আদি কথাবোৰ আহৰণ কৰিছিল। সেই সময়ত আকাশে-বতাহে ভাৰত স্বাধীনতা যুঁজৰ নিচান উৰিছিল। তেওঁ অন্যান্য শিশুৰ লগতে সৰু সৰু হাত দাঙি জয়ধ্বনি দিছিল গাইছিল সৌযে উৰিছে স্বৰাজ নিচান।

নীলপৱন বৰুৱাই প্ৰাথমিক শিক্ষা টীয়কৰ ৫৪ নং দুলীয়া গাঁও প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত পঢ়িছিল। সেই সময়তে মাকে টাকুৰিত সূতা কাটি বৈ দিয়া চোলা পিন্ধি গৰ্ববোধ কৰিছিল। টীয়কৰ তেওঁলোকৰ গাঁওখনত এটি জয়হিন্দ ছাত্ৰ সংঘ নামৰ সৰু সংঘ তথা পুথিভঁৰাল আছিল। এই সংঘৰ পুথি পঢ়া, পুৱা-গধূলি থেম কৰা, গীতগোৱা, শিকা, নাটক কৰা, বাট-পথ চাফা কৰা, বিয়া-সবাহত গৃহস্থক ৰভা পৰলাত সহায় কৰা আদি কামবোৰ বাল্য কালতে শিকিছিল। মুঠতে এই সময়ছোৱাত প্ৰথম আৰু প্ৰধান কাম আছিল

‘সেৱা’, সেৱাৰ মাজেৰে শিকা, সেৱাৰ মাজেৰে পূৰ্ণ মানুহ হোৱাৰ। তেওঁ সৰুৰেপৰা বিদ্যালয়ৰ শিক্ষা, পাঠ্যপুথি পঢ়া লিখাতকৈ ঘূৰি ফুৰা, বাঁহৰ চুঙা, কাঠৰ ভাল ফেৰেঙনি আদি কাটি চুঁচি কিবা আকৃতি গঠন কৰি বৰ আনন্দ লাভ কৰিছিল। তেওঁ টীয়ক ব্ৰাহ্মণ গাঁৱৰ ৫৪ নং দুলীয়া প্ৰাথমিক শিক্ষালৈ টীয়ক উচ্চ ইংৰাজী বিদ্যালয়ত ষষ্ঠ শ্ৰেণীলৈকে পঢ়িছিল। তেওঁৰ ভিনিহিয়েক শিক্ষা বিভাগৰ বিষয়া শ্ৰীযুত ৰোহিনী কান্ত বৰপূজাৰীৰ অভিভাৱকত্বত যোৰহাটৰ বৰিগাঁৱত থাকি যোৰহাট নগৰৰ পলিটেকনিক হাইস্কুলত সপ্তম শ্ৰেণীত নাম লগায় আৰু সেই বিদ্যালয়ৰ পৰাই তেওঁ শিক্ষান্ত পৰীক্ষা দিয়ে কিন্তু তেওঁ সফল হ’ব নোৱাৰিলে। ইয়াৰ পাছত তেওঁ গুৱাহাটী কামৰূপ একাডেমী হাইস্কুলৰ পৰা পুনৰ প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষা দিয়ে। তেওঁ কেইবাবাৰো প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাত বহি উত্তীৰ্ণ হ’ব নোৱাৰিলে। স্কুলীয়া জীৱনৰ চাল-চলন, ধৰণ-কৰণ, স্বভাৱ আদি অন্য সাধাৰণ ছাত্ৰৰ লগত অমিল আছিল। পঢ়া-শুনাতকৈ বাহিৰা জগতত মুক্তমনে বিচৰণ কৰি নতুন কিবা এটা জানিবলৈ, বুজিবলৈ বেছি আগ্ৰহী আছিল। যোৰহাটত পঢ়ি থাকোতে তেওঁ এখন বিখ্যাত গ্ৰন্থৰ ভাঙনি পঢ়ি মনলৈ নতুনৰ প্ৰতি আগ্ৰহ জাগিল। ঘৰৰ অজ্ঞাতে ওলালেগৈ হাবিতলীয়া এটুকুৰা ঠাইত। তাত খেতি কৰিবলৈ বুলি মাটি ভাঙিবলৈ গ’ল। ইয়াতো সফল হ’ব নোৱাৰি উভতি আহি এবছৰ ক্ষতি কৰি আকৌ স্কুলত পঢ়ে। শিক্ষা জীৱনত ইয়াৰ আগতেও এইদৰে দুই এবছৰ লোকচান কৰিছে। ইয়াৰ পাছত কথাত কথা লাগি খোজ কঢ়াৰ কথা ভাবি ব্ৰহ্মপুত্ৰ পাৰ হৈ মাজুলী, লক্ষীমপুৰ, নেফা আদিৰ বহু পথ ভৰিৰে ভাঙিলে। সেই সময়ত তেওঁ লেখক বা চিত্ৰশিল্পী হোৱা হ’লে বহু প্ৰবন্ধ পাতি বা চিত্ৰ আঁকি কিবা এটা লাভজনক কাম কৰিব পাৰিলেহেঁতেন। ছাত্ৰ অৱস্থাত নীলপৱন বৰুৱাৰ চিত্ৰশিল্পৰ কোনো আভাস তেওঁৰ কাৰ্যকলাপত দেখা পোৱা নগৈছিল। তেওঁ আছিল অত্যন্ত কৌতুহলী আৰু অগতানুগতিক স্বভাৱৰ। ১৯৪৮ চনত যোৰহাটৰ নৰ্মাল স্কুলত এখন ডাঙৰ প্ৰদৰ্শনী হৈছিল। সেই প্ৰদৰ্শনীত বহুতো পুৰণি ঐতিহ্যপূৰ্ণ বস্তু প্ৰদৰ্শন হৈছিল। ৰামায়ণ-মহাভাৰতৰ ৰঙীন ছবি, পঞ্জিকাৰ ছবি আদিয়ে তেওঁৰ মনত ৰেখাপাত কৰিছিল। তেওঁ ডাঙৰ বহী এখনত কাগজে পত্ৰই পোৱা ছবি সমূহ কাটি আঠা লগাই থৈছিল। ইয়াৰ প্ৰথমখন ছবি আছিল -লিঅ’নাৰ্ড দ্যা ভিঞ্চিৰ আত্ম প্ৰতিকৃতি আৰু পিছৰখন আছিল মাইকেল এঞ্জেলোৰ কোনোবা মূৰ্তিৰ ছবি। পাছলৈ বহুজন বিখ্যাত শিল্পীৰ ছবি সেই বহীখনত সংগ্ৰহ কৰি থৈছিল। এবাৰ তেওঁ ভগা কটাৰী এখনৰ জোঙা এটুকুৰাৰে বাঁহ এডালত কাটি কুটি থাকোতে সেই বাঁহৰ চুঙাটোত ৰবীন্দ্ৰনাথৰ আৰ্হিৰ দাড়ি থকা এখন মুখ আৰু এটাত লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ নিচিনা মুখ হৈছিল। এয়ে তেওঁৰ ছবি অঁকাৰ প্ৰথম আৰম্ভণি আছিল। স্কুলীয়া জীৱনত কেইবাটাও বছৰ ক্ষতি কৰি সফলতা অৰ্জন কৰিব নোৱাৰি সিদ্ধান্ত সলনি কৰি প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাৰ প্ৰৱেশ পত্ৰখনকে লগত লৈ কলা শিক্ষা গ্ৰহণৰ উদ্দেশ্যে শান্তিনিকেতন পালেগৈ।

১৯৬১ চনত শান্তি নিকেতনত বিশ্বভাৰতীয় কলা বিভাগত পাঁচ বছৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি শ্ৰীনিকেতনত দুবছৰ মৃৎ শিল্পৰ কাৰিকৰী শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে। শিক্ষা গ্ৰহণৰ পাছত কিছুদিন তাতে কটোৱাৰ পাছত গুৱাহাটীলৈ ঘূৰি আহে। শান্তি নিকেতনত তেওঁ স্বনামধন্য শিল্পী ৰাম কিংকৰ বেইজ, নন্দলাল বসুৰ দৰে গুণী-জ্ঞানী ব্যক্তিসকলৰ সান্নিধ্য লাভ কৰি চিত্ৰ-শিল্পৰ বিশাল জ্ঞান আহৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। শান্তি নিকেতনৰ ওচৰতে থকা শ্ৰীনিকেতনত তেওঁ যি মৃৎ শিল্প জ্ঞান গ্ৰহণ কৰিছিল, এই শিক্ষাই তেওঁক মাটি, বোকা, পানীৰ সংমিশ্ৰণ ঘটাই সংগ্ৰামী জীৱনটোক অধিক দৃঢ় কৰি তোলে। নীলপৱন বৰুৱৰ পোৱামাটিৰ ভাস্কৰ্য দেখি ৰামকিংকৰ বেইজে ভূয়সী প্ৰশংসা কৰিছিল।

১৯৬৮ চনত তেওঁ অসমলৈ উভতি আহি অসমত কলাৰ এটা সুস্থ সবল পৰিৱেশ গঢ়াৰ দুৰ্বাৰ সপোন দেখিছিল। কিন্তু সেই সময়ত অসমত চিত্ৰশিল্পৰ পৰিৱেশ দেখি তেওঁ হতাশ হৈছিল। যিহেতু অসমৰ বাহিৰৰ শিল্পৰ জগতখনৰ তুলনাত অসম চিত্ৰকলাৰ ক্ষেত্ৰত বহু পিছপৰি আছিল। অন্যহাতে শিল্পী জীৱেশ্বৰ বৰুৱা, শোভা ব্ৰহ্ম, বেণু মিশ্ৰ আদি শিল্পীৰ কৰ্মজীৱনে তেওঁক উৎসাহ, প্ৰেৰণা যোগাইছিল। তেওঁ প্ৰায় দুবছৰ কাল জীৱেশ্বৰ বৰুৱা আৰু শোভা ব্ৰহ্মৰ গুৱাহাটী আৰ্টছ স্কুলত শিক্ষকতা কৰিলে। কিন্তু মন বহুৱাব নোৱৰি ইয়াৰ পৰা আঁতৰি আহি শিল্পীসকল সংঘবদ্ধ হৈ কাম কৰাৰ প্ৰবল ইচ্ছাৰে তেওঁৰ সতীৰ্থ আৰু শুভাকাংক্ষী কেইগৰাকীমানৰ সহযোগত ১৯৭১ চনত ‘অসম ফাইন আৰ্ট এণ্ড ক্ৰাফটচ চ’চাইটি’ৰ জন্ম দিয়ে।

গুৱাহাটীৰ জৰ্জ খেলপথাৰৰ এটি কোণত এটি সাধাৰণ গৃহত এই চ'ছাইটিয়ে শিল্প কৰ্মত ব্যস্ত হ'ল। নীলপৱন বৰুৱাৰ লগতে দুগৰাকী সু-শিল্পী সোনাৰাম নাথ আৰু ৰাজেশ্বৰ শৰ্মাই গঢ়ি তোলে দৃঢ়তাৰে চ'ছাইটিৰ ভেটি। প্ৰায় ২০-৩০ বছৰ কাল নীলপৱন বৰুৱাই এই চ'ছাইটিত জড়িত হৈ থাকিল। ইয়াত নিয়মীয়াকৈ ছবি আঁকাৰ উপৰিও শিশুসকলক চিত্ৰকলাৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰিবলৈ ধৰে। নীলপৱন বৰুৱাই এই চ'চাইটিৰ যোগেদি অসমত এককভাৱে শিল্পকলাক সমাজৰ মাজলৈ আগবঢ়াই লৈ গৈছিল। শিল্পী ৰাজেন হাজৰিকাই নীলপৱন বৰুৱাক বিশেষ সহযোগিতা কৰিছিল।

১৯৭৫ চনত অসমৰ সুবিখ্যাত, সুগায়িকা দিপালী বৰঠাকুৰক বিবাহ কৰায়। দিপালী বৰঠাকুৰ বিবাহৰ পূৰ্বৰ পৰা শাৰীৰিকভাৱে অসুস্থ। সুকণ্ঠী গায়িকা গৰাকীৰ মস্তিস্কৰ টিউমাৰ হৈছিল। পৰিয়ালৰ লোকে আয়াৰলেণ্ডলৈ লৈ গৈছিল চিকিৎসাৰ বাবে। টিউমাৰ ভাল হ'ল কিন্তু দুভাৰ্গ্যবশতঃ কণ্ঠ ৰুদ্ধ হ'ল, শৰীৰো অৱশ হ'ল। সেয়েহে নীলপৱন বৰুৱাই শিল্প সৃষ্টিৰ লগতে ৰোগাক্ৰান্ত পত্নীক প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে সান্নিধ্য দিয়াৰ লগতে ঘৰৰ সকলো কামৰ দায়িত্ব পালন কৰে। গুৱাহাটীৰ বেলতলাত সাংসাৰিক জীৱন-যাপন কৰাৰ লগতে এটি চাংঘৰ নিৰ্মাণ কৰি বাসভৱনৰ চৌহদতে 'বসুন্ধৰা কলা নিকেতন' নামেৰে এখন আৰ্ট স্কুল প্ৰতিষ্ঠা কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক চিত্ৰকলাৰ প্ৰশিক্ষণ দিবলৈ ধৰে। সামান্য উপাৰ্জনেৰে শিল্পী গৰাকীয়ে খং, ৰাগ বা অভিমান নোহোৱাকৈ হাঁহি মুখে সৃষ্টি-কৃষ্টি, পৰিবাৰৰ কাম-কাজৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক প্ৰশিক্ষণ দি যায়। প্ৰতি দেওবাৰে কণ কণ শিশুবিলাকে তেওঁৰ বসুন্ধৰা কলা নিকেতনলৈ ছবি আঁকিবলৈ আহে। নীলপৱন বৰুৱাৰ ভাষাত- "তাহাতৰ নিজৰ হাতত কি যাদু আছে ইংগিতেৰে দেখুৱাই দিওঁ। মনৰ মাজত থকা ঐশ্বৰ্যৰ সম্ভেদ দিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ। পাৰ ভাঙি বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডক সাৱটি ধৰিব পৰা বুকুৰ ভিতৰৰ মৰম-স্নেহ, প্ৰেম-ভক্তিৰ কথাও পাকে-প্ৰকাৰে কৈ যাওঁ। যদি কিবা ফল হয় হওক যিয়ে তাহাতৰ জীৱন এখন নদীৰ দৰে সুন্দৰ গতিশীল কৰি তুলিব পাৰে।"

নীলপৱন বৰুৱাই কোনো বিশেষ ৰীতি অৱলম্বন নকৰাকৈ হাজাৰ হাজাৰ ছবি অংকন কৰিছে। তেওঁ জুইশলা বাকচ বা তেওঁ ব্যৱহাৰ কৰা চাৰমিনাৰ চিগাৰেটৰ পেকেটটো পেলাই নিদি ইয়াৰ পিঠিত অজস্ৰ ছবি আঁকিছে। বাতৰি কাকততো ৰং বোলাই বহু ছবি অংকন কৰিছে। শিল্পী গৰাকীয়ে বৃহৎকাৰ মুখ বা বৃন্দাবনী বস্ত্ৰখনক বৃন্দাবনী প্ৰাচীৰ চিত্ৰ হিচাপে ডাঙৰকৈ আঁকিব বিচাৰে। ১৯৭০ চনত তেওঁ ৫২ খন ড্ৰয়িঙেৰে গুৱাহাটীৰ নবীনচন্দ্ৰ বৰদলৈ ভৱনত তেওঁৰ প্ৰথমখন চিত্ৰ প্ৰদৰ্শনী অনুষ্ঠিত হয়। এই প্ৰদৰ্শনীখন উপভোগ কৰি কবি, শিল্পী সমালোচক নীলমণি ফুকনদেৱে অভিমত দিছিল যে বৰুৱাৰ প্ৰদৰ্শিত ছবিবোৰৰ সৰহভাগেই ফিগাৰ। অদ্ভুত চৰাই, কুকুৰ, ষাঁড়, নিসৰ্গ দৃশ্য আদি বিষয়বস্তুৰো ছবি আছে কেইটামান। কোনোখনত তুলিৰ টান সাবলীল, পৰিমিত, বলিষ্ঠ আৰু ছন্দোময়। সেইদৰে কোনোখন ছবিৰ গতিময়তা চমকপ্ৰদ, কাম্বোজিচন আকৰ্ষণীয়। তুলিৰ চালনাৰ দক্ষতাৰ দীৰ্ঘকাল জোৰা সাধনা সাপেক্ষে বৰুৱাৰ সৰহভাগ ছবিয়েই দৃশ্যবস্তুৰ আঁতৰত থাকি স্মৃতিৰ আধাৰত অঁকা।"

১৯৮২ চনত গুৱাহাটীত তেওঁ মুখা নিৰ্মাণৰ এটি কৰ্মশালা আয়োজন কৰে। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ কলাক্ষেত্ৰত নীলপৱন বৰুৱাৰ জীৱনজোৰা কৰ্মৰাজিৰ প্ৰদৰ্শনী অনুষ্ঠিত হয়। Basundhara নামেৰে বৰুৱাৰ ড্ৰয়িঙৰ এটি সংকলন প্ৰকাশ হয়। তেওঁৰ ৬৭ বছৰীয়া জন্মদিন উপলক্ষে তাত ৬৭ টা ড্ৰয়িং অন্তৰ্ভূক্ত কৰিছে। ২০০০ চনত বৰুৱাই "চন দুহেজাৰ, ছবি দুহেজাৰ", শিৰোনামেৰে ঘোষণা কৰি শিল্প সচেতন মহলত দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল।

শিল্পী নীলপৱন বৰুৱা সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ শিল্পী সাহিত্যিক সাহায্য ন্যাসৰ সভাপতি পদ অলংকৃত কৰিছিল, তেওঁ নতুন দিল্লীৰ ললিত কলা একাডেমিৰ অসমৰ প্ৰতিনিধি আছিল।

এইজনা মহান ব্যক্তিয়ে ২০২২ চনৰ ২৭ অক্টোবৰ তাৰিখে বিয়লি ৩.১৫ বজাত শেষ নিঃশ্বাস ত্যাগ কৰে।

ক্ৰমবৰ্দ্ধমান 'শ্লাম' এলেকা ঃ সামাজিক আৰু পৰিৱেশ অৱনতিৰ কাৰণ

মনোৰমা ফুকন
সহকাৰী অধ্যাপক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

বিশ্বৰ নগৰ-চহৰবোৰৰ এক ব্যস্ততাপূৰ্ণ ঠাইত এক অস্বাস্থ্যকৰ তথা নিম্নমানৰ আবাসেৰে গঢ়ি উঠা বাসস্থানৰ সমষ্টিয়ে হৈছে শ্লাম বা বস্তি এলেকা। শিক্ষা আৰু প্ৰযুক্তি বিদ্যাই যিমানেই মানৱ সমাজৰ উন্নতিৰ পথ প্ৰশস্ত কৰিছে, কিন্তু কিছুমান সামাজিক ব্যাধিয়ে মানৱ সমাজক এখোজ পিছুৱাই আনিছে। তাৰেই এক জলন্ত ব্যাধি হৈছে 'শ্লাম' এলেকা, 'un-habitat' নামৰ এক সংস্থাই ২০০৭ চনৰ এক সমীক্ষাত প্ৰকাশ কৰিছে যে, সমগ্ৰ বিশ্বৰ নগৰ মহানগৰৰ 'শ্লাম' অঞ্চলবোৰত বৰ্তমান এক বিলিয়ন লোক বসবাস কৰে আৰু ২০৩০ চনত প্ৰায় ২ বিলিয়নত পৰিণত হ'ব।

বৰ্তমান 'শ্লাম' অঞ্চলেই হৈ পৰিছে পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰো এক অন্যতম কাৰণ। লগতে নানান ধৰণৰ সামাজিক সমস্যাৰ উৎস তথা কেন্দ্ৰ বিন্দু। সেয়েহে CN Shakar Rao (2000) ত কৈছিল - 'Slum are the black spot on our cities. Slums which are often called 'Civing dustbins' have also become centers of filth, immorality, alcoholism, gambling and soon. They have also become the breading centers of various diseases sush as Cholera, T.B. Typhoid, AIDS, Venereal diseases etc.

বৰ্তমান আমাৰ সমাজত ক্ৰমবৰ্দ্ধমান হাৰত বৃদ্ধি পোৱা সামাজিক তথা পাৰিপাৰ্শ্বিক সমস্যাই হৈছে 'শ্লাম' এলেকা। পৰিৱেশ প্ৰদূষণ যেনেদৰে বৰ্তমান গোটেই পৃথিৱীৰ বাবে এক ডাঙৰ তথা জলন্ত সমস্যা, শ্লাম এলেকাৰ ক্ৰমবৰ্দ্ধমান বৃদ্ধিও তেনে এক জলন্ত সমস্যা। ২০১১ চনৰ লোকপিয়ল অনুসৰি ভাৰতত শ্লাম আবাসীলোকৰ সংখ্যা হ'ল ৪,২৫,৭৮১৫৩ জন আৰু সেই সমীক্ষাতে অসমতো প্ৰায় ৮২,২৮৯ জন লোক শ্লাম আবাসী। ২০১১ চনৰ লোকপিয়লত ভাৰতবৰ্ষৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ ৫.৪১ শতাংশ শ্লাম আবাসী বুলি প্ৰকাশ পাইছে আৰু বৃহত্তৰ শ্লাম এলেকা বৰ্তমান মহাৰাষ্ট্ৰৰ ধাৰাবী এলেকা বুলি জনা যায় আৰু ৰাজ্যখনৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ ১০.৫৪ শতাংশ বুলি প্ৰকাশ পাইছে। ভাৰতবৰ্ষত জনসংখ্যা বেছি লগতে শ্লাম এলেকাত বসবাস কৰা আবাসীৰ পৰিমাণো বেছি। কিন্তু পৃথিৱীৰ প্ৰেক্ষাপটত লক্ষ্য কৰিলে কিছু কিছু উন্নত দেশত শ্লাম এলেকা কম বেছি আছে যদিও চীন দেশত জনসংখ্যা সৰ্বাধিক যদিও শ্লাম অঞ্চল কিন্তু প্ৰায়েই নাই বুলি ক'ব পাৰি। তাৰ বিপৰীতে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ মণিপুৰ বৰ্তমানলৈকে শ্লামমুক্ত ৰাজ্য বুলি ক'ব পাৰি। সাধাৰণতে উন্নয়নশীল দেশবোৰত এক শ্লাম এলেকাৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি পোৱা দেখা যায়।

বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থা (WHO) ৰ নতুন তথ্য অনুসৰি ২০১৬ চনত বিশ্বৰ ৩০ খন চহৰৰ বায়ুমণ্ডল অতি প্ৰদূষণযুক্ত আৰু এইকেইখনৰ ভিতৰত ১৫ খনেই ভাৰতৰ বুলি প্ৰকাশ পাইছে। আৰু তাৰ ভিতৰত শ্লাম এলেকা গঢ়ি উঠা এলেকাযুক্ত নগৰ অঞ্চলো অৰ্ন্তভূক্ত।

'শ্লাম' এক ভৌগলিক এলেকা য'ত দৰিদ্ৰ লোকে

বসবাস কৰে, যাৰ বাসস্থান, শৌচাগাৰ, প্ৰস্ৰাৱগাৰ, ৰাস্তা-পদূলিৰ অৱস্থা অতি দুখলগা। এনে এলেকাবোৰ কিন্তু বৃহৎ নগৰ অঞ্চলতহে গঢ় লৈ উঠা দেখা যায়। Bhusan (2000) মতে "Slum is residential area which gets inhabited primarily by poor often demoralized families and ...... by sub-standard unsanitary condition, overcrowding and usually several organization.''

এই শ্লাম এলেকাই হৈছে নানান ধৰণৰ সামাজিক আৰু পৰিৱেশিক সমস্যাৰ উৎস। এহাতে পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু আৰু আনহাতে এক সামাজিক সমস্যাৰো এক প্ৰধান কাৰণ। পৰিৱেশিক সমস্যাবোৰৰ দিশত চাবলৈ গ'লে শ্লাম এলেকাবোৰত পানী প্ৰদূষণ, শব্দ প্ৰদূষণ, মাটি-বায়ু আদি সকলো প্ৰকাৰৰ প্ৰদূষণ হোৱা দেখা যায়।

পানীয়েই হ'ল জীৱ জীয়াই থকা মূল উপাদান। ক্ৰমবৰ্দ্ধমান প্ৰদূষণ দৈনন্দিন ব্যৱহৃত পানীৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলাইছে। বৰ্তমান সমগ্ৰ বিশ্বতে খোৱা পানীৰ অভাৱ দেখা গৈছে। নগৰীয়া অঞ্চলৰ পানী প্ৰদূষণৰ গতি বৃদ্ধি পাব ধৰিছে। ফ্লৰাইড, চালফাইড, লো, মেংগানীজ, আৰ্চেনিক আৰু নাইট্ৰেড এচিডে ভূগৰ্ভৰ পানী প্ৰদূষিত কৰি তুলিলে। নগৰীয়া অঞ্চলত গঢ়ি উঠা অতি কদৰ্য্যময় পৰিৱেশৰ সমষ্টি এনে শ্লাম এলেকাত নানান বৰ্জিত পদাৰ্থ, শাক-পাচলিৰ অৱশিষ্ট পেলনীয়া সামগ্ৰী, পলিথিন বেগ আৰু প্লাষ্টিক বল আদিয়ে পৰিৱেশ প্ৰদূষিত কৰি তুলিলে।

ভাৰতবৰ্ষৰ বাহিৰেও গোটেই পৃথিৱীতে এনে এলেকা বিলাকে নানা সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে। অতি নিম্নমানৰ সামগ্ৰীৰে নিৰ্মিত বাসগৃহবোৰ য'ত অতি ঠেক হোৱাৰ বাবে ৰ'দ-বতাহ সোমাব নোৱাৰে যাৰ বাবে অস্বাস্থ্যকৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি হয় আৰু তাৰ লগতে শৌচাগাৰ, প্ৰস্ৰাৱগাৰ, স্নানাগাৰ আদিৰ একোৱেই নথকা বাবে মুকলি আৰু অতি লেতেৰা ঠাইতে মলত্যাগ কৰিব লগা হয়। আনহাতে বহু বেমাৰৰ পৰিবহন কাৰ্যও পানীৰ দ্বাৰা হয়। দূষিত পানীয়ে জ্বৰ, ডায়েৰীয়া, পেলু, চৰ্মৰোগ, শ্বাসজনিত ৰোগ, পাকস্থলীৰ বেমাৰ আদিৰ সৃষ্টি হয়।

পৰিৱেশ অৱনতিৰ সম সাময়িকভাৱে শ্লাম এলেকাবোৰৰ পৰা সামাজিক সমস্যাৰো সৃষ্টি হৈছে। এনে অঞ্চলত বাস কৰা লোকসকল নিৰক্ষৰ আৰু আৰ্থিকভাৱে একেবাৰে পিছপৰা। এক ভয়ংকৰ জীৱন নিৰ্বাহ কৰা এই আবাসীসকলৰ নিজ স্বাস্থ্যৰ লগতে পৰিৱেশৰ বিষয়েও তেওঁলোক অৱগত নহয়। শিক্ষিত নোহোৱাৰ বাবে তেওঁলোকক নিজ স্বাস্থ্যৰ প্ৰতিও সজাগ নহয় লগতে পৰিৱেশ সুৰক্ষাৰ প্ৰতিও অৱগত নহয়। তাৰ বিপৰীতে তেনে অঞ্চলবোৰ এইডচ্ আদি মাৰাত্মক বেমাৰৰ উৎস থলী আৰু বিভিন্ন অসামাজিক কাম যেনে চোৰ-ডকাইত আদিৰ নিৰাপদ থলী হিচাপে পৰিগণিত হৈ পৰিছে।

সামাজিক সমস্যাৰ ভিতৰত পৃথকীকৰণ হৈছে অতি জলন্ত সমস্যা। শ্লাম আবাসীসকল সদায়েই মূল নগৰ অঞ্চলৰ আবাসীৰ লগত আভ্যন্তৰীণ ভাৱে সংযুক্ত নহয়। এই আবাসীসকলে নিজৰ স্থিতি বজাই ৰাখিবলৈ যথেষ্ট কষ্ট কৰিবলগীয়া হয়। এই দুৰ্বল শ্ৰেণীৰ লোকসকলে চহৰত নিজৰ অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰাৰ সুবিধা একেবাৰে নাথাকে। এনে জীৱনে তেওঁলোকক সকলো ফালৰে পৰা প্ৰতিবন্ধকতাৰ সৃষ্টি কৰে। কাৰণ বিভিন্ন ধৰণৰ অসামাজিক কাৰ্য আৰু অপৰাধৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হৈ নিম্ন শ্ৰেণীজনিত অপৰাধ (Blue collar crime) আদিত জড়িত হৈ মূল আবাসীৰ পৰা অপ্ৰত্যাশিতভাৱেই আতৰি পৰে। তদুপৰি কৈশোৰ অপৰাধ, নাৰীজনীত অপৰাধ, ড্ৰাগছ সেৱন, মাদকদ্ৰব্য, পুষ্টিহীনতা আদি সমস্যাৰ সমাহাৰত তেওঁলোকৰ জীৱনশৈলী কদৰ্য্যময় হৈ পৰে। যাৰ ফলত এখন উন্নত আৰু আধুনিক সমাজ জীৱনৰ বাবে শ্লাম এলেকাবোৰ ক'লা দাগ হিচাপে পৰিগণিত হৈ পৰিছে। চৰকাৰৰ লগতে সমাজকৰ্মীসকলেও বিভিন্ন আঁচনিৰ যোগেদি এনে শ্লাম এলেকা বৃদ্ধি বন্ধ কৰি পৰিৱেশ সুৰক্ষা আৰু সামাজিক সবলীকৰণৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়াটো অতি প্ৰয়োজন।

মাটি আৰু ইয়াৰ গুণাগুণৰ অৱনতি

(Soil and its Environmental Degradation)

বনিকা বুঢ়াগোহাঁই
সহকাৰী অধ্যাপক
ভূ-তত্ত্ব বিভাগ, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

অপক্ষয়ন বা বিচূৰ্ণীভৱনৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা প্ৰধান উপাদানবিধ হ'ল- মাটি। বতাহ, বৰষুণ, শীত-তাপ আদিৰ প্ৰভাৱত ভৌতিক, ৰাসায়নিক আৰু জৈৱিকভাৱে অপক্ষয় আৰু বিচূৰ্ণীভৱন হৈ বিভিন্ন শিলৰ পৰা মাটিৰ সৃষ্টি হয়। গতিকে মাটিত মণিক, শিলৰ সুক্ষ্ম টুকুৰা আদি থাকে। তদুপৰি মাটিত জৈৱিক পদাৰ্থ আদিও থাকে। মাটিৰ তলত আৰু শিলৰ ওপৰত থকা অংশটো হ'ল অৱভূমি (Subsoil) ইয়াত শিল আৰু মাটিৰ সংমিশ্ৰণৰ তৰপ এটা থাকে। অৱশ্যে কালক্ৰমত মৃত্তিকা সৃষ্টি প্ৰক্ৰিয়াত (Pedogenic process) ই প্ৰকৃত মাটিলৈ পৰিৱৰ্তিত হয়।

মাটিৰ গুণাগুণৰ ওপৰত কৃষি কাৰ্য নিৰ্ভৰশীল। জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ বাবে যি সেউজ বিপ্লৱৰ সূচনা কৰা হ'ল আৰু এই ক্ষেত্ৰত প্ৰাকৃতিক সাৰৰ পৰিৱৰ্তে যি পৰিমাণে ৰাসায়নিক সাৰ অবৈজ্ঞানিকভাৱে প্ৰয়োগ কৰা হ'ল আৰু তাৰ ফলস্বৰূপে মাটিৰ গুণাগুণ বহু পৰিমাণে বিঘ্নিত বা প্ৰদূষিত হোৱা দেখা যায়। বিভিন্ন ৰাসায়নিক ক্ৰিয়াই শিল বা মাটিৰ বিসৰণ (disintegration) ঘটায় আৰু তাৰ ফলত ই ক্ৰমান্বয়ে শিথিল হৈ পৰে। প্ৰবাহশীল জলধাৰা, বতাহ আদিয়ে মাটিৰ বা শিলৰ শিথিল আৱৰণ বা আচ্ছাদন অতি সহজে আঁতৰাই নিয়াৰ ফলত মাটিৰ স্বাভাৱিক গুণাগুণ হ্ৰাস পায়, ফলস্বৰূপে ই এক প্ৰদূষিত স্থলভাগলৈ পৰিণত হয় যাক আমি বঞ্জৰ (বন্ধ্যা) ভূমি বুলি কওঁ।

মাটিৰ গঠনত জলবায়ুৰ প্ৰভাৱ অপৰিহাৰ্য। জলবায়ুৰ তাপ আৰু আৰ্দ্ৰতাই প্ৰত্যক্ষভাৱে আৰু চাপে পৰোক্ষভাৱে মাটি গঠনত সহায় কৰে। নিৰক্ষীয় বা ক্ৰান্তীয় অঞ্চলত মাটি গঠন সহজতে হয়। কাৰণ এই অঞ্চলত উষ্ণতা আৰু আৰ্দ্ৰতা বেছি। তদুপৰি এই অঞ্চলবিলাকত প্ৰচুৰ পৰিমাণে বৰষুণ হয়। মৰুভূমি অঞ্চলত তাপ আৰু বতাহে মাটি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। তাপৰ প্ৰভাৱত অপক্ষয়ন হোৱা শিল, বালি আদি বতাহে উৰুৱাই লৈ যায়।

ঘৰ্ষণ আদিৰ ফলত এই দানাবোৰ অতি সুক্ষ্ম হৈ মাটিত পৰিণত হয়। কেতিয়াবা এই সুক্ষ্ম দানাবোৰ বতাহে উৰুৱাই লৈ গৈ মৰুভূমিৰ দাঁতি কাষৰীয়া অঞ্চলত জমা কৰি এবিধ উৰ্বৰ মাটিৰ সৃষ্টি কৰে।

নদীসমূহৰ পলস পতন হাৰে স্থল প্ৰদূষণৰ হাৰবো ইংগিত দিয়ে। গৰাখহনীয়া আদিৰ দ্বাৰা স্থলভাগৰ পৰা যি পৰিমাণে নদ-নদীয়ে মৃত্তিকা বিধৌত কৰি নি আছে, সেইবোৰে এফালে স্থলভাগৰ ভূ-আকৃতিৰ পৰিবৰ্তন সাধিছে আৰু আনহাতে নদীৰ বুকু ক্ৰমে তৰাং কৰি আনিছে। ফলস্বৰূপে সঘনাই বানপানী হোৱা দেখা গৈছে। নদ-নদী, জান-জুৰি, বতাহ আদিৰ দ্বাৰা পলস পতনৰ হাৰ বৃদ্ধি পোৱাৰ লগে লগে নদীৰ বুকু তৰাং হোৱাৰ উপৰিও নদীৰ পানী বহন ক্ষমতাও হ্ৰাস পায়, ফলস্বৰূপে ন-ন ঠাই গৰাখহনীয়াৰ কবলত পৰি শস্যৰ পথাৰ বিনষ্ট কৰাৰ উপৰিও কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত নদীয়ে বালিৰ দ'ম পেলাই শস্য ক্ষেত্ৰক খেতি-বাতিৰ বাবে অনুপযোগী কৰি তোলে। পাহাৰ-পৰ্বত থকা অঞ্চলত খহনীয়া আৰু ভূমিস্খলনে স্থল প্ৰদূষণ তীব্ৰ কৰি তোলে। সাধাৰণতে মাটিভাগত থকা গছ-গছনিবোৰে ইয়াৰ শিপা আৰু সৰাপাতবোৰেৰে মাটিক খামুচি আৰু আৱৰি থকাৰ ফলত মাটিৰ ক্ষয় কাৰ্য বাধিত হয়। কিন্তু বৰ্তমান বহুবোৰ কাৰণত বননিৰ ধ্বংস কাৰ্য চলি থকাৰ বাবে মাটিৰ পৰিৱেশীয় অৱনতি ঘটিছে। বিভিন্ন কল-কাৰখানা, উদ্যোগ আদিৰ পৰা নিৰ্গত হোৱা দূষিত পানী আৰু গেছ, খেতিপথাৰত ব্যৱহাৰ কৰা কীটনাশক বিষাক্ত দ্ৰব্য, বিভিন্ন ৰাসায়নিক সাৰ আদিয়ে স্থলভাগত পৰিৱেশীয় অৱনতি ঘটাইছে। অনিয়ন্ত্ৰিত বনজাত শিল্পোদ্যোগ, তেল, কয়লা, চূণশিল, লো আদিৰ উদঘাটন আৰু মুক্ত খনন কাৰ্যই পৰিৱেশীয় অৱনতি ঘটোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে আৰু মাটিৰ গুণাগুণৰ অৱনতি হোৱা দেখা গৈছে।

মাটি প্ৰদূষিত হোৱা মূল কাৰকসমূহ হৈছে-

১। জাবৰ-জোঁথৰ, প্লাষ্টিক, পেলনীয়া দ্ৰব্য জমা কৰি ৰখা বা পুতি থোৱা।

২। কীটনাশক দ্ৰব্য আৰু ৰাসায়নিক সাৰ অবৈজ্ঞানিকভাৱে প্ৰয়োগ কৰা।

৩। উদ্যোগসমূহৰ পৰা ওলোৱা বৰ্জিত পদাৰ্থসমূহ মাটিত পেলাই দিয়া। বিদ্যুৎ উৎপাদনৰ বাবে ছালফাৰযুক্ত কয়লা দহন কৰাৰ ফলত ছালফাৰৰ ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ কণাসমূহ মাটিত মিহলি হোৱাৰ বাবে আৰু কয়লা, চূণশিল, ফছফেটৰ মুক্ত খননে মাটিৰ গুণাগুণ যথেষ্ট পৰিমাণে বিনষ্ট কৰিছে।

৪। আগ্নেয়গিৰিৰ পৰা ওলোৱা ধোঁৱা আৰু ছাইয়ে এটা বৃহৎ অঞ্চল আচ্ছাদিত কৰাৰ ফলতো স্থলভাগৰ প্ৰদূষণ ঘটে।

৫। আধুনিক যুগৰ আতংক বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ আগ্নেয়াস্ত্ৰ, বোমা আদিৰ ফলতো স্থলভাগৰ প্ৰদূষণ ঘটা দেখা যায়। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে স্থলভাগৰ বহু অংশ বিষাক্ত কৰি ইয়াৰ পৰিৱেশীয় অৱনতি ঘটাইছে।

মাটি হ'ল পৃথিৱীৰ সম্পদসমূহৰ ভিতৰত এবিধ অমূল্য সম্পদ। প্ৰকৃত বা পৃষ্ঠ মাটি গঠন হ'বলৈ হাজাৰ বছৰো অধিক সময় লাগে। তদুপৰি আমি ক'ব পাৰোঁ যে মাটি গঠন প্ৰক্ৰিয়াটো হ'ল অবিৰাম চলি থকা এটা প্ৰক্ৰিয়া।

"পৃথিৱীত আটাইতকৈ সহজ কাম হৈছে আনক সমালোচনা কৰা আৰু আটাইতকৈ টান কাম হৈছে নিজক সংশোধন কৰা।"

—হেম বৰুৱা

পাৰিৱেশিক কথা

প্ৰকৃতি আৰু বহনক্ষম উন্নয়নৰ গুৰুত্ব

ডেইজী গগৈ
স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

"প্ৰকৃতি আজি ভাবুক,
যন্ত্ৰণা, সহ্যাতীত যন্ত্ৰণা দিছে ইহঁতে
ইহঁত সঁচাকৈয়ে অবুজন নে অবুজনৰ ভাও
জুৰিছে ইহঁতে? অৰণ্য-বৰ্ষাৰণ্য ধ্বংস কৰিছে
ইমানৰ পিছতো প্ৰকৃতিয়ে সহিছে,
প্ৰকৃতি আমাৰ মাতৃ যে.."

এই ইহঁতবোৰেই হৈছোঁ আমি অৰ্থাৎ জীৱ শ্ৰেষ্ঠ মানুহ। মানুহেই অবুজনৰ ভাও জুৰি, প্ৰকৃতিক এফালৰ পৰা ধ্বংস কৰি, উদ্যোগ-কাৰখানা নগৰ আদি নিৰ্মাণ কৰিছে। অৱশ্যে ইয়াৰ বাবে মানুহকো সম্পূৰ্ণৰূপে দোষী সজোৱাটো উচিত নহ'ব। কাৰণ মানুহৰ গোটেই উন্নয়ন প্ৰক্ৰিয়াটো প্ৰকৃতিৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰশীল। প্ৰকৃতিক যিহেতু আমিয়েই ধ্বংস কৰিছোঁ, কেনেকৈ প্ৰকৃতিৰ ভাৰসাম্য ৰক্ষা কৰিব পাৰি সেয়া আমিয়েই ভাবিব লাগিব।

মানৱ সমাজৰ সামাজিক তথা অৰ্থনৈতিক উন্নয়ন প্ৰক্ৰিয়াত প্ৰকৃতিৰ এই ব্যাপক ভূমিকাৰ কথা মনত ৰাখিয়েই বহনক্ষম উন্নয়নৰ বিশ্বজোৰা লক্ষ্য বান্ধি লোৱা হৈছে।

আচলতে এই বহনক্ষম উন্নয়ন মানেনো কি? যি উন্নয়নে ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ প্ৰয়োজনসমূহ পূৰণৰ ক্ষমতাত কোনো অন্তৰায় সৃষ্টি নকৰাকৈ বৰ্তমান প্ৰজন্মৰ প্ৰয়োজনসমূহো পূৰণ কৰিবলৈ সক্ষম, সেই উন্নয়নেই হ'ল বহনক্ষম উন্নয়ন । ই উন্নয়ন আৰু প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্য ৰক্ষাৰ মাজৰ সংঘাত দূৰ কৰি দুয়োটাকে সমানে আগুৱাই নিয়ে।

পৰিশেষত ক'ব পাৰি যে মানুহেই যিহেতু জীৱশ্ৰেষ্ঠ গতিকে গোটেই জীৱকুলৰ প্ৰতি দায়িত্বশীল হোৱাটো আৰু সম্পদসমূহ সংৰক্ষণ কৰাটো মানুহৰ কৰ্তব্য। প্ৰকৃতি তথা প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ কেৱল তাৎক্ষণিক অৰ্থ আহৰণত ব্যৱহাৰ কৰাৰ সলনি, বহনক্ষম উন্নয়নৰ লক্ষ্যৰে সচেতনভাৱে আগবঢ়া উচিত। আমি চেষ্টা কৰাটো উচিত যাতে, পৃথিৱীৰ পৰা আমি যোৱাৰ পিছতো ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ বাবে বৰ্তমানতকৈও এখন ভাল পৃথিৱী উপহাৰ দি যাব পাৰোঁ।

প্ৰতিমা খনিকৰ চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা ঃ কাব্য সাহিত্য এক চমু আলোচনা

জিত আৰন্ধৰা
অসমীয়া বিভাগ

প্ৰতিমা খনিকৰ চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা আছিল অসমীয়া সাহিত্যৰ এজন পুৰোধা ব্যক্তি। চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালাই প্ৰথম অসমীয়া ৰোমান্টিক কবিতা 'বনকুঁৱৰী' ৰচনা কৰাৰ লগতে তেখেতে অসমীয়া জাতিলৈ আগবঢ়োৱা মহৎ অৱদান হৈছে 'জোনাকী' আলোচনী আৰু অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰথমখন পূৰ্ণাংগ বাতৰি কাকত 'অসমীয়া' সম্পাদনা কৰি প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। আগৰৱালা দেৱে ছাত্ৰ অৱস্থাতেই কলিকতাৰ পৰা 'জোনাকী' আলোচনী প্ৰকাশ কৰি যি সাহসৰ পৰিচয় দি গ'ল প্ৰত্যেকজন অসমীয়াৰ বাবে উজ্জ্বল নিদৰ্শন। তেখেতে যদি কলিকতাত থকা অৱস্থাত ১৮৮৯ চনত জোনাকী প্ৰকাশ নকৰা হ'লে এতিয়া অসমীয়া সাহিত্যই বহুখিনি পিছ পৰি থাকিলহেঁতেন।

চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালাই প্ৰথম অসমীয়া ৰোমান্টিক কবিতা 'বনকুঁৱৰী' ৰচনা কৰি অসমীয়া সাহিত্যলৈ ৰমন্যাসৰ ভাৱ বোৱাই আনিছিল। আগৰৱালাদেৱৰ জোনাকী আলোচনীতে প্ৰথমটি ৰোমান্টিক কবিতা 'বনৰকুঁৱৰী' প্ৰকাশ পাইছিল। ইয়াৰ পাছত আগৰৱালা দেৱে লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা দেৱে সম্পাদনা কৰা 'বাঁহী' আলোচনীত কবিতা প্ৰকাশ কৰিছিল। তেখেতৰ 'জোনাকী' আৰু 'বাঁহী' আলোচনীত যিবিলাক কবিতা ৰচনা কৰিছিল সেই কবিতাসমূহ সংযোজন ঘটাই দুখন কবিতা পুথি প্ৰকাশ পাইছিল। সেই কেইখন হ'ল 'প্ৰতিমা' আৰু 'বীণ বৰাগী' এই কবিতা পুথি দুখনৰ বিষয়ে সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাই কৈছে-

"প্ৰতিমা'ৰ ফুলা সৰিয়হড়ৰা পখিলা বা ফুলৰ

চাৰিওফালে গুণগুনাই ফুৰা ভোমোৰা বা নিয়ৰৰ টোপালে কবিৰ মন যেনেকৈ আকৃষ্ট আৰু আপ্লুত কৰিছে 'বীণবৰাগীত' অধিক অন্তমুখী হৈ আনন্দতীৰ্থৰ পথত আগবাঢ়িছে আৰু মানুহৰ আপাতঃ দানৱৰূপৰ অন্তৰালত প্ৰকৃত দেৱৰূপৰ সন্ধান পাইছে আৰু মুকলি মনৰ মানৱ মূৰ্তিৰ এক মাধুৰিমা দেখা পাইছে।

আগৰৱালাৰ কবিতাসমূহত মানৱপ্ৰেম, প্ৰকৃতিপ্ৰেম, মানৱতাবাদ আদি দিশসমূহৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। আগৰৱালৰ 'মানৱ বন্দনা' কবিতাটোৰ মাজত মানৱতাবাদ আৰু মানৱপ্ৰেম দুয়োটা দিশে প্ৰতিফলন ঘটিছে। আনহাতে প্ৰকৃতিপ্ৰেম প্ৰতিফলিত হৈছে, তেখেতৰ 'নিয়ৰ' কবিতাটোৰ মাজত। আগৰৱালাৰ কবিতাৰ মাজত অলৌকিকতা দেখিবলৈ পোৱা যায়।

বনকুঁৱৰী আৰু জলকুঁৱৰী কবিতাকেইটা তাৰ উদাহৰণ। চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালাৰ দুখন কবিতা পুথিৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হ'ল-

উদাহৰণস্বৰূপে - বিকশিত এধাৰি ফুলৰ মালা, তাত আছে বিচিত্ৰ ৰঙৰ সৌন্দৰ্য, আবেগৰ সৌৰভ আদি উল্লেখযোগ্য কবিতা।

প্ৰতিমা কবিতা পুথিখন আগৰৱালাৰ এক অপূৰ্ব সৃষ্টি, হয়টো সেইবাবেই তেখেতক 'প্ৰতিমাৰ খনিকৰ' আখ্যা দিয়া হয়। প্ৰতিমাখনৰ কবিতাবোৰত নবন্যাস সাহিত্যৰ প্ৰায়বোৰ লক্ষণেই ফুটি উঠিছে।

প্ৰকৃতিপ্ৰেম ৰোমান্টিক সাহিত্যৰ এটা প্ৰধান লক্ষণ। আগৰৱালাৰ প্ৰতিমাত থকা 'বনকুঁৱৰী আৰু জলকুঁৱৰীয়ে' প্ৰকৃতিৰ বুকুত নানা খেলা খেলিছে। মানুহৰ দৰে ৰাজহংসই ফুলৰ নাওখনি বাই নিছে। জলৰ দেৱী নিয়ৰীয়ে বনকুঁৱৰীৰ চুলি বান্ধি দিছে। বিৰিখে নৌলৈ চাই হাঁহিছে, নৈয়ে কথা পাতিছে, বতাহে গছৰ পাতে পাতে ঘূৰি ফুচফুচাই কিবা কৈছে। অকল এয়ে নহয়, মানৱীয় গুণ লাভ কৰা প্ৰকৃতিয়ে সংসাৰৰ জ্বালাত বিব্ৰত হোৱা কবিক চিৰমুগ্ধ কৰি ৰাখিছে। আন নালাগে বহুতৰ চকুত ধৰা নপৰা সাধাৰণ সৰিয়হ ডৰায়ো কবিৰ অন্তৰৰ ল'ৰালিৰ স্মৃতি সজীৱ কৰি তুলিছে-

"সেয়ে আজিলৈকে থৈছে মোক মুহি
পখিলা পাখিৰে ভৰা
তাহানিৰ সেই সপোনৰ দিনৰ
ল'ৰালি কালৰেপৰা"
(ফুলা সৰিয়হ ডৰা)

নবন্যাস সাহিত্যৰ আন এটা লক্ষণ হ'ল কল্পনা প্ৰকাশ। চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালাই প্ৰতিমা খনত হৃদয়ৰ আধা ফুটা আবেগবোৰ প্ৰকাশ কৰিবলৈ কল্পনা কুঁৱৰী চিত্ৰলেখাক আহ্বান জনাইছে।

সখী চিত্ৰলেখা মোৰ কল্পনা সুন্দৰী
সমাধান দিয়া আহি মোক
(প্ৰতিমা)

আগৰৱালাৰ কবিতাত কল্পনা প্ৰৱণতা ইমানেই বেছি যে আনৰ গছকত পৰা দুবৰি বনত লাগি থকা সামান্য নিয়ৰৰ টোপাল এটাও কল্পনাৰ পৰশত মুকুতা-মণি, সৰগত টোপনি যোৱা, নিশাৰ তৰা এটা, ফুলনিত নিশা নচা কোনোবা নাচনীৰ ডিঙিৰ পৰা সৰি পৰা মণি জোনৰ হাঁহি নাইবা পুৱাৰ হেঙুলী বেলিৰ চকুপানী ৰূপে প্ৰকাশ পাইছে।

সৌন্দৰ্য প্ৰকাশ নবন্যাস যুগৰ আন এটা লক্ষণ। কবিয়ে সৌন্দৰ্যৰ ব্যাখ্যা দিছে 'কিশোৰী', 'মাধুৰী' আদি কবিতাত।

প্ৰতিমাত 'সন্ধিয়া', বিমুখ, যুগমীয়া শোক আৰু আশীৰ্বাদ নামৰ চাৰিটা শোক কবিতা আছে। প্ৰতিমাৰ এই শোক কবিতা কেইটা চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালাৰ জীয়েকৰ মৃত্যুৰ গভীৰ শোক প্ৰকাশ পাইছে।

"ভুমুকি মাৰিয়ে হলি সংসাৰ বিমুখ
সংসাৰৰ বিহে তোৰ দহিলে হৃদয়
মৰম নোহোৱা হাম বাহৰ সংসাৰ।"
(বিমুখ)

প্ৰতিমাত চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালাই কৈছে-
'সংসাৰখন মায়াময় আৰু দুখ কাঁইটৰে ভৰপুৰ যদিও তাৰ মাজেদিয়েই সুখৰ সন্ধান পাব পাৰি। তেওঁৰ মতে মানৱ সেৱাই পৰম ধৰ্ম নৰক মৰম চেনেহ কৰিলেই এই দুখময় সংসাৰ স্বৰ্গৰাজতকৈ সুখৰ হয়। আগৰৱালাই তেওঁৰ প্ৰতিমাত প্ৰকাশ পোৱা 'মানৱ বন্দনা' কবিতাত কৈছে-

"মানুহেই দেৱ মানুহেই সেৱ
মানৱ বিনে নাই কেৱ
কৰা কৰা পূজা পাদ্য অঘ্য লৈ
জয় জয় মানৱ দেৱ।"
(মানৱ বন্দনা)

চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালাৰ প্ৰায়বোৰ কবিতাৰ বিষয় হৈছে প্ৰকৃতিপ্ৰীতি, কল্পনাপ্ৰৱতা সৌন্দৰ্যৰ প্ৰকাৰ, মানৱ জীৱনৰ জটিলতা, মানৱপ্ৰীতি আদি।

আগৰৱালাৰ 'প্ৰতিমা' নিঃসন্দেহে এখন গীতি কবিতাৰ পুথি। বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ আৰু গধূৰ গধূৰ ভাৱবোৰৰ বাবেই আগৰৱালাৰ প্ৰতিমা অমসীয়া সাহিত্যৰ মন্দিৰত চিৰদিন সু-প্ৰতিষ্ঠিত হৈ থাকিব।

"বীণ-বৰাগী' আগৰৱালাদেৱৰ আন এখন কাব্য পুথি য'ত মুঠ বাৰটা কবিতাৰ অপূৰ্ব সমাহাৰ এই কবিতা পুথিখন অসমীয়া ৰোমান্টিক সাহিত্যৰ এক বিশেষ সম্পদ।

বীণ বৰাগীৰ প্ৰথম কবিতাটো হ'ল- 'মহাত্মা গান্ধী'। তেখেতৰ এই কবিতাটোত মহাত্মা গান্ধীৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা আৰু ভক্তিৰ ভাৱ দেখুৱাই লিখিছে-

"নিঃ কিন সেৱক মই নত কৰোঁ শিৰ,
পূণ্যাত্মা মহাত্মা গান্ধী ভক্ত কৰ্ম্মবীৰ।"

'বীণ-বৰাগী' পুথিৰ 'বীণ-বৰাগী' কবিতাটো তেখেতৰ দ্বিতীয়টো কবিতা। এই ছেদৰ দীঘলীয়া কবিতাটোতে ৰোমান্টিক ভাৱধাৰা বহুবৰ্ণময় ৰূপচ্ছটা উদ্ভাসি উঠিছিল। ছপা আকাৰত দুদীৰ্ঘ সাতাইশ পৃষ্ঠা যোৰা। ড° মহেশ্বৰ নেওগৰ মতে বীণ-বৰাগী কবিতাটো ভাৱবাদী আদৰ্শবাদী কবিতা।

বীণ বৰাগীৰ তৃতীয়টো কবিতা হ'ল 'আনন্দ তীৰ্থ'। 'আনন্দ তীৰ্থ' ত কবিয়ে ভাৰতীয় আধ্যাত্মবাদী দৰ্শন অনুসৰি মৃত্যুৰেই জীৱনৰ চৰম সত্য বুলি প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে আৰু ইয়াতেই যে শান্তিৰ একমাত্ৰ নীড়টো আছে তাক হৃদয়ঙ্গম কৰিছে।

"হিয়াৰ মাজেই অনন্তৰ পথ
যাত্ৰী আমি আগবাঢ়ো
আনন্দৰ তীৰ্থ সবাতো উত্তম
উলাহত খোজ কাঢ়ো
লগে-ভাগে যাওঁ আমি যাত্ৰী সব
একে বাটৰ বাটৰুৱা,
সকলো বাটেই ঘূৰি পকি গৈ
একেটি তীৰ্থলৈ যোৱা।"

ইয়াৰ উপৰি বীণ-বৰাগী 'প্ৰপঞ্চ', 'সেৱা-লহৰী', 'পশুবল' 'আৰু কিয়', 'আত্মদান', 'লটিঘটি' ইত্যাদি বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য কবিতা।

আগৰৱালা প্ৰতিমাৰ দৰে বীণ-বৰাগী কবিতা পুথিখনেও অসমীয়া সাহিত্যৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত অৱদান অপৰিসীম। বাৰটা কবিতাতে প্ৰতিমাৰ দৰে 'বীণ বৰাগী', কবিতা পুথিখনতো অসমীয়া সাহিত্য জগতৰ এক বিশেষ সম্পদ।

সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী ঃ

নাথ, ধ্ৰুৱজ্যোতি ঃ চন্দ্ৰকুমাৰৰ কবিতাৰ বিচাৰ বিশ্লেষণ।

নেওগ, মহেশ্বৰ ঃ অসমীয়া সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা

শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰনাথ ঃ অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত

"প্ৰকৃত ছাত্ৰই কেতিয়াও খ্যাতি, ক্ষমতা অথবা আমোদ নিবিচাৰে।"

—জগদীশ বসু

সা মা জি ক

বৰ্তমান সমাজত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ নীতি আদৰ্শৰ প্ৰাসংগিকতা

মনোজ গগৈ
স্নাতক পঞ্চম যাণ্মাসিক, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

"জয়গুৰু শংকৰ সৰ্বগুণাকৰ
যাকেৰি নাহিকে উপাম
তোহাৰি চৰণত ৰেণশিতকোটি
বাৰেক কৰোহো প্ৰণাম।"

যেতিয়াই ধৰাত ধৰ্মৰ গ্লানি হয়, অধৰ্মৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ বাঢ়ে, তেতিয়াই দুষ্টক দমন আৰু শান্তক পালন কৰি ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ পৰমব্ৰহ্মই বাৰে বাৰে অৱতাৰ ধাৰণ কৰে। চতুদৰ্শ আৰু পঞ্চদশ শতিকাৰ মাজভাগত অসমত ধৰ্মৰ বিপৰ্যয় ঘটিছিল। নৰবলিকে ধৰি নিষ্পাপ প্ৰাণীৰ বলিবিধানৰ অসুৰ সাম্ৰাজ্যত পৰিণত হৈছিল পুণ্যভূমি অসম। এই অসুৰ সাম্ৰাজ্যৰ অৱসান ঘটাবলৈ ধৰালৈ নামি আহিছিল অসমীয়া জাতি স্ৰষ্টা, পুৰুষোত্তম শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ। অসমীয়া ভাষা, সাহিত্য, সংস্কৃতি, সমাজ জীৱনৰ স্ৰষ্টা শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱেই জাতি-উপজাতিক একতাৰ ডোলেৰে বান্ধি পুণ্যভূমি অসমত সাম্যৰ সৰগ ৰচিছিল। যাৰ অপাৰ মহিমাৰ গুণ-গাঁথা শব্দৰ জোখাৰে কেতিয়াও বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰি। কবিৰ ভাষাত ঃ

"তোমাৰ জীৱনী দেৱ লিখে এনে সাধ্য কাৰ,
গোটেই অসম জুৰি বিস্তৃত জীৱনী যাৰ।"

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ দৃষ্টিভংগীত উদাৰতাবাদ আৰু অসমৰ সমাজ জীৱনত ইয়াৰ প্ৰাসংগিকতা ঃ

অসমীয়া জাতিৰ প্ৰাণ প্ৰতিষ্ঠাতা শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে অসম ভূমিৰ স্তিমিত সূৰ্য্যৰ কিৰণ নাশ কৰি বাট মুকলি কৰিছিল অহিংসা আৰু সত্য অন্বেষণৰ। বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ প্ৰতিটো সৃষ্টিতে তেখেতে পৰম ব্ৰহ্মাৰ উপস্থিতি ঘোষণা কৰিছে। এয়াই আছিল তেখেতৰ একশৰণ নাম ধৰ্মৰ মূল বৈশিষ্ট্য। মধ্যযুগত এই অসম মুলুকত ধৰ্মৰ বিপৰ্যয় ঘটিছিল। ভাৰতবৰ্ষৰ অন্য ৰাজ্যতকৈ এই ভূখণ্ডৰ ধৰ্ম বিশ্বাস, জন-গাঁথনি আৰু ৰাজনৈতিক উত্থান-পতনে পৰিস্থিতি ক্ৰমে জটিল কৰি পেলাইছিল। বলিবিধান, অন্ধবিশ্বাস, কুসংস্কাৰ আদি দানৱৰ কবলত পৰি সমগ্ৰ অসমখনেই পাতালপুৰীত পৰিণত হৈছিল। ধৰ্মৰ ঠাইত অধৰ্মী কাৰু-কাৰ্যৰ দপ্‌দপ্‌নি দিনক দিনে বাঢ়ি গৈছিল। কিন্তু, পূৰ্ণ কৃষ্ণ ভগৱন্তই কেতিয়াও ধৰ্মৰ গ্লানি সহ্য কৰিব নোৱাৰে। ভক্তক ৰক্ষা কৰিবলৈ তেখেতে বাৰে বাৰে এই ধৰাত অৱতাৰ ধাৰণ কৰে। "শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা"ত তেখেতে অৰ্জুনক প্ৰতিশ্ৰুতি প্ৰদান কৰাৰ দৰেই সেই প্ৰতিশ্ৰুতি পূৰণ কৰিবলৈ এই অসমভূমিত জন্মগ্ৰহণ কৰিলে "শংকৰ" হিচাপে। পৰৱৰ্তী সময়ত এইজনা শংকৰেই ঐশ্বৰিক লীলাৰ বাবেই গুৰুৰ পৰা শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ নাম পায় আৰু সমগ্ৰ ভাৰততে তীৰ্থভ্ৰমণ

কৰি নিজস্ব গুণ-গৰিমাৰে সঞ্জীৱনী সদৃশ একশৰণ নামধৰ্ম অসমত প্ৰচাৰ কৰে আৰু মৃতপ্ৰায় অসমীয়া জাতিক জীৱনদায়িনী ৰসাল ফল দি যায় আজীৱনৰ বাবে। নামধৰ্মই অসমীয়া জনসাধাৰণৰ মাজত এক জনজাগৰণৰ সূচনা কৰিছিল। কিন্তু, মহাপুৰুষজনাৰ এনে কি এক সন্মোহিনী শক্তি আছিল যিয়ে সমগ্ৰ অসমীয়া জাতিক একতাৰ ডোলেৰে বান্ধি ৰাখিছিল? সেই সন্মোহিনী শক্তি আছিল। তেখেতৰ উদাৰতা, মানৱতাবোধ, ভ্ৰাতৃত্ববোধৰ শিক্ষা আৰু তাক বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰাৰ সাকাৰ প্ৰচেষ্টা। তেখেতেই উদাৰতাবাদৰ প্ৰতীকস্বৰূপে "নামঘৰ" প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে আৰু সকলো জাতি-উপজাতিৰ ভেদাভেদ পৰিহাৰ কৰি একেখন মজিয়াতে একেলগে হাত-চাপৰি বজাই হৰি কীৰ্তন, খোৱা-বোৱা, ধৰ্মীয় অনুশাসন ৰক্ষা কৰি শান্তি-সম্প্ৰীতি, জাতীয় সংহতিৰ কিযে এক অপূৰ্ব নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছিল, সেয়া সমগ্ৰ বিশ্বৰ মানসপটত বিৰল বুলি ক'লেও ভুল কোৱা নহ'ব।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে "নোহো আমি চাৰি জাতি" বুলি ব্ৰাহ্মণ, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য আৰু শূদ্ৰ এই চাৰি জাতিৰ মাজত পূৰ্বৰে পৰা চলি অহা জাতিভেদ প্ৰথা দূৰ কৰি সাম্যৰ সৰগ ৰচিছিল। তেনেদৰে "ব্ৰাহ্মণৰো, চাণ্ডালৰো নিবিচাৰি কুল, দাতাত চোৰত যেন দৃষ্টি এক তুল।" বুলি হৰিভক্তিত আৰু ভগৱানৰ দৃষ্টিত আমি যে সকলো সমান তাক প্ৰতিপন্ন কৰিছে।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে "নোহো আমি চাৰি জাতি" বুলি ব্ৰাহ্মণ, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য আৰু শূদ্ৰ এই চাৰি জাতিৰ মাজত পূৰ্বৰে পৰা চলি অহা জাতিভেদ প্ৰথা দূৰ কৰি সাম্যৰ সৰগ ৰচিছিল। তেনেদৰে "ব্ৰাহ্মণৰো, চাণ্ডালৰো নিবিচাৰি কুল, দাতাত চোৰত যেন দৃষ্টি এক তুল।" বুলি হৰিভক্তিত আৰু ভগৱানৰ দৃষ্টিত আমি যে সকলো সমান তাক প্ৰতিপন্ন কৰিছে।

এক কথাত ক'বলৈ গ'লে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱক কেৱল ধৰ্মগুৰু বুলি বিবেচনা কৰিলে ভুল হ'ব, কিয়নো তেখেত হ'ল উদাৰতাবাদৰ প্ৰতীক, অসমীয়া জাতিৰ পথ-প্ৰদৰ্শক, সংকটৰ সঞ্জীৱনী।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে কৈছে ঃ-

"কুক্কুৰ, শৃগাল, গদৰ্ভৰো আত্মাৰাম,
জানিয়া সবাকো পৰি কৰিব প্ৰণাম।"

মহাপুৰুষ শংকৰদেৱে বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ প্ৰতিটো বস্তুতে ঈশ্বৰৰ উপস্থিতি ঘোষণা কৰিছে। কুকুৰ, শিয়াল, গাধ আদি প্ৰাণীতো পূৰ্ণ কৃষ্ণ ভগৱন্তৰ অস্তিত্ব বিৰাজমান। সেইবাবে তেখেতে ফুলকুমলীয়া বয়সতে সঁজাত আৱদ্ধ পাৰ চৰাইক মুকলি কৰি দিছিল। আইতাক খেৰসুঁতিয়ে গালি পৰাত বিনা দ্বিধাই প্ৰশ্ন কৰিছিল যে আই গোঁসানী যদি সকলোৰে মাতৃ, তেন্তে তেওঁক বলি বিধানৰ কিয় প্ৰয়োজন, মাতৃয়ে জানো নিজৰ পুত্ৰৰ প্ৰাণ বিচাৰে। প্ৰশ্নটোৰ সৰ্বাত্মক যুক্তিযুক্ততা আছে। বিশ্ব-ব্ৰহ্মাণ্ডৰ প্ৰতিটো বস্তুৰে জীয়াই থকাৰ, মুক্ত মনে জীৱন-যাপনৰ অধিকাৰ আছে। ধৰ্মৰাজ যুধিষ্ঠিৰে স্বৰ্গযাত্ৰা কৰোতে এটা কুকুৰেও তেখেতক সংগ দিছিল। তেখেতৰ যাত্ৰা শেষ হোৱালৈকে সংগ দিছিল একমাত্ৰ কুকুৰটোৱে। কিন্তু, যমপুৰীৰ দ্বাৰত যমৰাজে সেই কুকুৰটোক প্ৰৱেশ কৰিবলৈ বাধা আৰোপ কৰা দেখি ধৰ্মৰাজে স্বৰ্গত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছে। যদিওবা ধৰ্মৰাজৰ বাবে ই এক পৰীক্ষা আছিল, কিন্তু এই পৰীক্ষাত তেখেতে সম্পূৰ্ণৰূপে সফল হ'ব পাৰিছিল। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱেও বৰ অসমীয়া জাতিক একে আদৰ্শৰেই পৰিপুষ্ট কৰিছে। তেখেতেই বাৰে বাৰে একতা, মানৱীয় প্ৰমূল্যবোধৰ কথা স্বীকাৰ কৰিছে অকৃত্ৰিম ৰূপত।

কিন্তু, আজিৰ অসমত ইয়াৰ যেন এক সম্পূৰ্ণ বিপৰীত ছবি প্ৰতিফলিত হৈছে। জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ, ধৰ্ম, ভাষাকেন্দ্ৰিক বিতৰ্কই শংকৰৰ পুণ্যধাম অসমৰ গুণ-গৰিমাত বাৰে বাৰে আঘাত হানিছে। আজিৰ অসমীয়াই নিজকে নিজে চিনি নোপোৱা হৈছে। গুৰুজনাৰ অমৰ সৃষ্টি নামঘৰতো একাংশই তলা ওলোমাবলৈ কুণ্ঠাবোধ কৰা নাই। গুৰুজনাৰ

কোন আদৰ্শৰে তেওঁলোকে বাট বুলিছে? এই প্ৰশ্নৰ সৰ্বাত্মক অৱতাৰণাৰ প্ৰয়োজন আছে। আনকি গুৰুজনাৰ অমৰ সৃষ্টি ভাওনা, ৰাস আদিক ৰসাত্মক কৰিবলৈ গৈ বেপেৰুৱা ভংগীৰে উপস্থাপিত কৰাৰনো কি প্ৰয়োজনীয়তা আছে? তেওঁলোকে জনা উচিত যে, গুৰুজনাৰ অমৰ সৃষ্টি দৈৱিক ৰসেৰে পৰিপূৰ্ণ, ইয়াত কোনো অনাৱশ্যক ৰসাত্মিতাৰ আৱশ্যকতা নাই। তেখেতৰ সৃষ্টিৰাজিয়ে যি দৰে তেখেতৰ জীৱনকালত অসমীয়া জাতিক অমৰত্ব প্ৰদান কৰিছিল। ঠিক সেইদৰে, তেখেতৰ অবৰ্তমানতো এই অমৰ সৃষ্টিৰাজি হৈছে সংকটৰ সঞ্জীৱনী, সাগৰমন্থনৰ অমৃতৰ দৰেই হৈছে তেখেতৰ সৃষ্টিৰাজিৰ মহানতা।

মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ হ'ল উদাৰতাবাদৰ বিমূৰ্ত প্ৰতীক। তেখেতৰ দৃষ্টিত বৰ্ণ, ভাষা, জাতি, ধৰ্মৰ ভেদাভেদ ঈশ্বৰৰ সৃষ্টি নহয়; পৰম ব্ৰহ্মৰ দৃষ্টিত সকলো সমান। সেইবাবে তেখেতে ৰাধিকা নামৰ নদীয়ালৰ পত্নীৰ সতীত্বত কোনো সন্দেহ কৰা নাই বিনা দ্বিধাই ৰাধিকা শান্তিৰ বিশ্বাসক প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সুযোগ প্ৰদান কৰিছে। কাহিনীমতে এদিন ভূঞা আৰু ব্ৰাহ্মণসকলে আহি টেম্পৰানি জানৰ বান্ধ ভাগি তেওঁলোকৰ শস্য পথাৰ নষ্ট কৰিছে বুলি শংকৰদেৱক অভিযোগ প্ৰদান কৰে আৰু সেই আহুকাল দূৰ কৰিবলৈ তেখেতক প্ৰাৰ্থনা কৰে। শংকৰদেৱ ভূঞা আৰু ব্ৰাহ্মণসকলক এগৰাকী পতিব্ৰতা সতী শান্তি তিৰোতা বিচাৰি আনি বান্ধটোত এটা পলত পানী দিলেই সেই দুঃবিধা দূৰ হ'ব বুলি নিশ্চিত প্ৰদান কৰে। সেইমতে, ভূঞা আৰু ব্ৰাহ্মণসকলে এগৰাকী শান্তি তিৰোতা বিচৰা কামত লাগি যায়। সকলোৱে নিজকে শান্তি তিৰোতা বুলি কয় যদিও নিজৰ সতীত্বৰ প্ৰমাণ কৰি টেম্পৰানি জানৰ পানী বন্ধ কৰিব নোৱাৰিলে। সেইসময়তে, এজন নদীয়ালৰ পত্নী ৰাধিকাই শংকৰদেৱৰ ওচৰলৈ আহি নিজকে শান্তি তিৰোতা বুলি কৈ জানৰ পানী বন্ধ কৰিব পাৰিম বুলি নিশ্চিতি প্ৰদান কৰে আৰু কথামতেই তেখেতৰ হাতেৰে এপলহ পানী দিয়াৰ লগে লগেই জানৰ পানী বন্ধ হয় আৰু এইদৰে এগৰাকী কৈৱৰ্ত মহিলাই সবাৰে আগত নিজৰ সতীত্বৰ পৰিচয় দিয়ে।

প্ৰকৃতপক্ষে ভগৱান ভক্তৰ অধীন, ভক্তিত হেনো ভগৱন্ত লৰে। এই ভক্তি কেৱল উচ্চ শ্ৰেণী, জাতি বৰ্ণত সীমাবদ্ধ নহয়, পৰম ভক্তিৰ যোগেদি সকলোৱে পূৰ্ণ কৃষ্ণ ভগৱন্তৰ আশিস লাভ কৰিব পাৰে। এয়াই হ'ল ভক্তিৰ তাৎপৰ্য্য আৰু মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে উদাৰতাবাদৰ জৰিয়তে এই ভক্তিৰ মহিমাক সুন্দৰ ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

শংকৰদেৱৰ দৃষ্টিভংগীত সাৰ্বজনীনতা আৰু অসমৰ সমাজ জীৱনত ইয়াৰ প্ৰাসংগিকতা ঃ-

"কিৰাট, কছাৰী, গাৰো, খাচী,
মিৰি, যৱন, কঙ্ক গোৱাল।
অসম মুলুক ধোবা যে তুৰুক
কুবাচ ম্লেচ্ছ চাণ্ডাল।"

অসমী আইৰ বিভিন্ন জাতি-জনজাতি, ভাষা-ভাষী আদিৰ সাম্যৰ সৰগ ভূমি আৰু এই একতাৰ এনাজৰীডাল পাঁচশ বছৰৰ আগতেই সুদৃঢ় ৰূপত দেখুৱাই গৈছে শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে। যিজনাই "নামঘৰ" প্ৰতিষ্ঠা কৰি সকলোকে জাতিভেদ পৰিহাৰৰ বাট দেখুৱাই একেখন মজিয়াতে হৰি কীৰ্তন কৰি এখন সুন্দৰ অসম গঢ়াৰ পৰিকল্পনা কৰিছিল, সেইজনা মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ হৃদয়ৰ বিশালতা আৰু অপৰিসীম মানসিক শক্তিৰ অভিধা দিবলৈ কিবা জানো উপমাৰ প্ৰয়োজন আছে? আনকি তেখেতে তীৰ্থভ্ৰমণৰ বাবে যাবলৈ লওঁতে প্ৰজাগণক জাতিভেদ পৰিহাৰ কৰি সদায় মিলা-প্ৰীতিৰে ধৰ্মৰ কাম-কাজ সমাপন কৰিবলৈ অনুৰোধ জনাইছে।

আকৌ , তেওঁ সংস্কৃতৰ শাস্ত্ৰসমূহ অনুবাদ কৰি সুন্দৰ আৰু সাৱলীল ৰূপত ভক্তপ্ৰাণ ৰাইজৰ আগত প্ৰচাৰ কৰিছে আৰু প্ৰজাহিতকৰ কামৰ সুন্দৰ অভিধা প্ৰদান কৰিছে।

তেখেতেই বৃন্দাবনী বস্ত্ৰ প্ৰস্তুত কৰি ভক্তগণক বৈকুণ্ঠ দৰ্শন কৰাইছে, সেইবাবে জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালাই উল্লেখ কৰিছে যে তেখেতে যি শিল্পকলা অধ্যয়ন কৰিবলৈ বিদেশলৈ গৈছিল, সেই শিল্পকলাৰ উপহাৰ পাঁচ শ বছৰ আগতেই শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে অসমবাসীক দি গৈছে। সেইবাবে, অসমীয়া নৱ-প্ৰজন্মই তেওঁৰ দ্বাৰা প্ৰচাৰিত কলা-কৃষ্টিৰ তত্ত্ব-মৰ্ম বুজি লৈ সেই শিল্পকালৰ মহাত্ম্য তথা প্ৰয়োজনীয়তা সম্পৰ্কে জগতসভাত প্ৰচাৰ কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে কৈছে যে বৃক্ষৰোপণ কৰাটো

পুণ্যৰ কাম। তেখেতে বৃক্ষৰোপণৰ প্ৰাসংগিকতা দাঙি ধৰি কৈছে যে বৃক্ষৰ ডাল-পাতত পানী দিয়াতকৈ গুৰিত পানী দিলেহে ফল লাভ কৰিব পাৰি। মূৰ্তি পূজা, যাগ-যজ্ঞ, বলি বিধান আদি অসাৰ, প্ৰত্যেকজনৰ হৃদয়তে যে ঈশ্বৰ আছে, তাক চিনি একতাৰ ডোলেৰে আগবাঢ়ি যোৱাই হৈছে জীৱনৰ প্ৰাচুৰ্য্য, জীয়াই থকাৰ প্ৰকৃত মাহাত্ম্য। সেইবাবে তেখেতে একশৰণ নামধৰ্মৰ বাট দেখুৱাইছে। আনহাতে, মূৰ্তিপূজাৰ বেলিকা হোৱা খা-খৰচৰ তুলনাত মূৰ্তিপূজা, যাগ-যজ্ঞ, বলিবিধান আজি দুখীয়া লোকৰ সাধ্যৰ বাহিৰত। নাম-কীৰ্তনৰ ধ্বনিয়ে ভক্তৰ মনলৈ আনে অনাবিল শান্তি। এয়ে নাম ধৰ্মৰ বিশেষত্ব। হৰি নামৰ ধ্বনি আৰু হৰি নামৰ প্ৰতি থকা অটল বিশ্বাসে দুখ হৰণ কৰে, দেহ মনলৈ পৱিত্ৰতা আনে।

শৃংগী মুনিৰ শাপ মৰ্মে পৰীক্ষিতক সাতদিনৰ ভিতৰতে তক্ষক সাপে প্ৰাণ লোৱাৰ কথা আছিল। যাৰ বাবে, মৃত্যুক ওচৰত দেখি পৰীক্ষিতৰ হৃদয়ৰ ব্যাকুলতা বাঢ়ি গৈছিল আৰু কি কৰিব নকৰিব উপায় নাপাই ভীতিগ্ৰস্ত হৈ পৰিছিল। অৱশেষত পৰীক্ষিতে ভাগৱত পাঠ কৰোৱাৰ মনস্থ কৰিলে। শূক মুনিৰ দ্বাৰা পাঠ কৰোৱা এই ভাগৱতৰ শেষৰদিনা পৰীক্ষিতৰ মৃত্যুৰ প্ৰতি থকা সকলো ভয় দূৰতে বিদূৰ হয় আৰু পূৰ্ণ কৃষ্ণ ভগৱন্তৰ শ্ৰীচৰণত শৰণ লয়। যি হৰি নাম-কীৰ্তনে পৰীক্ষিতৰ মৃত্যুৰ প্ৰতি থকা ভয়কো দূৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে, তেনে নাম-ধৰ্মৰ মাহাত্ম্যৰ কথা জানো দুনাই কোৱাৰ প্ৰয়োজন আছে?
নিশ্চয়কৈ নাই; এই জীৱন যুদ্ধত জয়ী হ'বলৈ হ'লে পূৰ্ণকৃষ্ণৰ ভগৱন্তৰ শ্ৰীচৰণত শৰণ লোৱাৰ বাহিৰে আন একো উপাই নাই। সেইবাবে, শংকৰদেৱে কৈছে " এক দেৱ, এক সেৱ, তাৰ বিনে নাই কেও।"

মন্তব্য তথা সামৰণি ঃ

"কোনো দূৰ অতীতৰ ধ্যানমগ্ন যোগী তুমি
তব পুণ্য কিৰণেৰে কৰিলা পৱিত্ৰ ভূমি,
নিৰলে বজাই বীণা কোন কবি কাননত
স্বৰ্গৰ বাতৰি আনি দিলা দেৱ মৰতত।"

মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে তেখেতৰ ছকুৰি বছৰীয়া মানৱলীলাৰ কালত অসমীয়া সমাজখনক আটকধুনীয়াকৈ সজাই পৰাই অসমখনক দ্বিতীয় বৈকুণ্ঠপুৰীলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিছিল। অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতি, সাহিত্য, সমাজ গঠনত তেখেতৰ অৱদান অনস্বীকাৰ্য্য। অসমীয়া জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত তেখেতৰ যি অৱদান কেৱল ভাৰতবৰ্ষ নহয়, সমগ্ৰ বিশ্বতে বিৰল বুলি ক'লেও ভুল কোৱা নহ'ব। তেখেত হ'ল অসমীয়া জাতিৰ সংকটৰ সঞ্জীৱনী স্বৰূপ, সাগৰমন্থনৰ অমৃতৰ দৰেই আছে তেখেতৰ সৃষ্টিৰাজিৰ মহাত্ম্য। যিজনাৰ শ্ৰীচৰণত স্বয়ং তেখেতৰ গুৰুৱে শৰণ লৈছে, তেখেতৰ অৱদানক কেতিয়াও ভাষাৰে বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰি।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আছিল শান্তিৰ দেৱদূত। তেখেতেই জাত-পাতৰ বিচাৰ দূৰ কৰি একতাৰ ডোলেৰে হৰিনামৰ ধ্বনিৰে সমগ্ৰ অসমখনকেই দ্বিতীয় বৈকুণ্ঠ পুৰীলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিছিল। কিন্তু, আজিৰ অসমত সাম্প্ৰদায়িক, ভাষাকেন্দ্ৰিক বিতৰ্কই মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ নীতি-আদৰ্শক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। আনকি, গুৰুজনাৰ অমৰ সৃষ্টি 'নামঘৰ'ৰ ভিতৰতো বাক-বিতণ্ডা, ক্ষমতাৰ অৰিয়া অৰিৰ বাবে তলা ওলোমোৱা কাৰ্যই তেখেতৰ নীতি-আদৰ্শত মোক্ষম আঘাত হানিছে। কিন্তু, এয়া অশান্ত অসম নহয়; শংকৰদেৱৰ নীতি-আদৰ্শৰে পৰিপুষ্ট সৌন্দৰ্য্যশালী, ঐশ্বৰ্যশালী, শান্তিপ্ৰিয় দ্বিতীয় স্বৰ্গপুৰী। সেইবাবে, অসম অসমীয়াই এই কথা ভালদৰে গমি-গতি নিজ মাতৃভূমিৰ মান-মৰ্য্যাদা অক্ষুন্ন ৰক্ষাৰ স্বাৰ্থত উদাৰ তথা সাৰ্বজনীন দৃষ্টিভংগীৰে কাম কৰি বিশ্ববাসীৰ আগত দাঙি ধৰিব লাগিব শংকৰদেৱৰ নীতি-আদৰ্শৰ গুণগাঁথা, অসমী আইৰ গুণ গৰিমাৰ সৰ্ব্বাংগ সুন্দৰ প্ৰতিচ্ছৱি।

ছাত্ৰ আৰু সমাজ সেৱা

আজিজুৰ ৰহমান
প্ৰথম ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

মানুহ মানেই সামাজিক প্ৰাণী। গতিকে ছাত্ৰও সমাজৰ অংশ বিশেষ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক একোজন প্ৰশিক্ষকৰ নিৰ্দেশ মতে কোনো বিষয়ৰ অধ্যয়নৰ বাবে যিকোনো শৈক্ষিক প্ৰতিষ্ঠানত নামভৰ্তি কৰে। শিক্ষাৰ্থীয়ে জীৱনটো সুস্থভাৱে পৰিচালিত কৰিবলৈ অধ্যয়ন কৰে। দেশৰ ভৱিষ্যত আজিৰ শিক্ষাৰ্থীৰ হাতত ন্যস্ত হৈ থাকে। সেইবাবে দেশৰ দায়িত্বভাৰ শিক্ষাৰ্থীয়ে নিজৰ হাতত ল'বৰ বাবে নিজকে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিব লাগে বা ইয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। নিজকে ভৱিষ্যতৰ সমাজকৰ্মী হিচাপে গঢ়ি তুলিবৰ বাবে অধ্যয়নৰ সমসাময়িকভাৱে সামাজিক কাৰ্য্যসমূহতো নিজকে জড়িত কৰিব লাগে। সমাজৰ প্ৰতি শিক্ষাৰ্থীসকলৰ কিছুমান কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব আছে। নিজৰ কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব পালন কৰি, এজন শিক্ষাৰ্থীয়ে সামাজিক ৰূপে অভ্যাস আৰু অনুশীলন কৰিব পাৰে। শিক্ষাৰ্থীয়ে সমাজসেৱাক কৰ্তব্য হিচাপে লৈ অধ্যয়নৰত অৱস্থাৰ পৰাই দেশৰ প্ৰগতিৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিব লাগে।

ছাত্ৰৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধান কৰ্তব্য হৈছে অধ্যয়ন কৰা বা জ্ঞান অৰ্জন কৰা। শিক্ষাৰ্থী সকলে অধ্যয়নৰ সমান্তৰালকৈ সমাজ সেৱা মূলক কাৰ্যতো নিজকে নিয়োগ কৰিব পাৰে। বিভিন্ন প্ৰকাৰে শিক্ষাৰ্থীসকলে অৰ্থাৎ আমি সমাজ সেৱা কৰিব পাৰোঁ বা আগবঢ়াব পাৰোঁ।

ক) জৰুৰীকালীন অৱস্থাৰ সময়ত শিক্ষাৰ্থীয়ে বা আমি কৰিব লগা কিছুমান কাম ঃ

বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন পৰিস্থিতিত হঠাৎ কিছুমান জৰুৰী অৱস্থাৰ সৃষ্টি হয়। এনে পৰিস্থিতিত শিক্ষাৰ্থীসকলে বিভিন্ন প্ৰকাৰে সেৱা আগবঢ়াব পাৰে। বানপানীয়ে আৰু ভূমিকম্পৰ দৰে প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ সমূহে প্ৰায়ে ধ্বংস বা ক্ষতিসাধন কৰে। দলং, ৰাস্তা-ঘাট, ঘৰ-দুৱাৰ আদিৰ ক্ষতিগ্ৰস্ত হয়। যাৰ ফলত মানুহৰ ক্ষতিসাধন হয় আৰু গৃহহীন হয়। এনে পৰিস্থিতিত আমি শাৰীৰিক আৰু মানসিক সক্ষমতাৰ যথাসম্ভৱ প্ৰয়োগ কৰিব লাগে। আমি প্ৰশাসনৰ লগত মিলি উদ্ধাৰ কাৰ্যত সহায় কৰিব পাৰো। ক্ষতিগ্ৰস্ত লোকসকলৰ বাবে অৰ্থ সংগ্ৰহ কৰি কিছু পৰিমাণে হ'লেও সকাহ দিব পাৰো। খাদ্য আৰু বস্ত্ৰৰ যোগান ধৰিব পাৰি।

খ) সামাজিকভাৱে ছাত্ৰই কৰিব পৰা কিছুমান কাম ঃ

ভাৰত এখন দুখীয়া ৰাষ্ট্ৰ। ইয়াৰে ৬০ শতাংশ লোকেই নিৰক্ষৰ। গতিকে শিক্ষাৰ্থীয়ে অৰ্থাৎ আমি এই দুখীয়া আৰু নিৰক্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে আজৰি সময়ত বিনামূলীয়া শিক্ষা প্ৰদান কৰিব পাৰো। সমাজত প্ৰচলিত হৈ অহা কু-সংস্কাৰ সমূহক দূৰ কৰিবৰ আমি বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ প্ৰসাৰ বিষয়ে জনমানসত প্ৰচাৰ কৰিব লাগিব। সমাজত সংঘটিত হৈ অহা বাল্য বিবাহ, শিশু শ্ৰমিক আদিৰ দৰে প্ৰথা সমূহক বন্ধ কৰিবৰ বাবে সমাজৰ লোকসকলৰ

মাজত প্ৰচাৰ আৰু প্ৰশাসনক সহযোগ কৰিব পাৰো। মৌলিক অধিকাৰ আৰু মানৱ অধিকাৰ সমূহৰ বিষয়ে জনসাধৰণক জাগ্ৰত কৰিব পাৰো।

গ) স্বাস্থ্যক্ষেত্ৰত আমি গ্ৰহণ কৰিব পৰা কিছুমান কাম ঃ

স্বাস্থ্য সম্বন্ধীয় দিশসমূহতো ছাত্ৰই গ্ৰহণ কৰিব পৰা কিছুমান কাম আছে যিবোৰৰ জৰিয়তে সমাজৰ লোকসকলৰ মাজত স্বাস্থ্য সম্বন্ধীয় দিশত পৰিৱৰ্তন সাধন কৰিব পাৰি। পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্ন হৈ থাকিলে যে ৰোগ-ব্যাধিৰ পৰা বাচিব পাৰি সেই সম্বন্ধে ব্যক্তিসকলক জাগ্ৰত কৰিব লাগে। ধূমপান স্বাস্থ্যৰ বাবে হানিকাৰক সেই বিষয়ে প্ৰচাৰ কৰিব লাগে। মহামাৰীৰ সৃষ্টি হ'লে আৰ্তজনৰ কাষত থিয় হৈ কিছু সকাহ দিব পাৰি।

ঘ) পৰিৱেশীয় দিশসমূহৰ প্ৰতি শিক্ষাৰ্থীয়ে কৰিব পৰা কাম ঃ

শিক্ষাৰ্থীসকলে অধ্যয়নৰত অৱস্থাতো পৰিৱেশীয় দিশসমূহৰ প্ৰতি কিছুমান কাম কৰিব পাৰে। জলবায়ুৰ পৰিৱৰ্তনে বৰ্তমান সময়ত পৰিৱেশৰ বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলাইছে। গছ-গছনি সমূহ কাটি পেলোৱাৰ ফলত বৰষুণ নোহোৱা হৈছে, গৰম বৃদ্ধি পাইছে। সেয়েহে যিমান পাৰে গছ-গছনি ৰোপণ কৰিব লাগে আৰু জনসাধাৰণক সজাগ কৰিব লাগে। চৌপাশ, বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়, চিকিৎসালয়, ৰাজহুৱা প্ৰতিষ্ঠান সমূহ পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্ন কৰিব লাগে।

বৰ্তমান সময়ত শিক্ষাৰ্থীসকলে অধ্যয়নৰ সমান্তৰালকৈ সমাজ সেৱা মূলক কাম সমূহ কৰিবলৈ ভাৰত চৰকাৰে বিভিন্ন সংস্থা গঠন কৰি দিছে। যাৰ জৰিয়তে এনে সংস্থা সমূহৰ অন্তৰ্ভুক্ত হৈ সমাজ সেৱা কৰিব পাৰে। এনে কিছুমান সংগঠন হৈছে- Junior Red Cross, Scouts and Guides আৰু National Cadet Corps আদি। বৰ্তমান সময়ত চৰকাৰে এক শিক্ষাৰ্থীসকলৰ বাবে এক আঁচনি প্ৰস্তুত কৰিছে যাক National Service Scheme (NSS) অৰ্থাৎ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনি বুলি কোৱা হয়। ভাৰতবৰ্ষত বিভিন্ন মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে অসমতো এই আঁচনিৰ আৰম্ভ হৈছে। সঠিকভাৱে পৰিকল্পিত আৰু বাস্তবায়িত হ'লে ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনি অতন্ত্য গুৰুত্বপূৰ্ণ অনুষ্ঠান হ'ব। যদিহে শিক্ষাৰ্থীসকলে স্বেচ্ছা-সেৱক, স্বেচ্ছাসেৱিকা হিচাপে সমাজ সেৱা কৰে। নিশ্চয় সামগ্ৰিকভাৱে সমাজৰ লগতে দেশৰ প্ৰগতি তথা বিকাশ সম্ভৱ হ'ব। NSS, NCC আদি সংস্থাসমূহৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচীসমূহ হৈছে- গছ পুলি ৰোপণ, ৰক্তদান, প্ৰাপ্তবয়স্ক শিক্ষা, যৌতুক বিৰোধী সমাৱেশ, AIDS সচেতনতা ৰেলী, বৃদ্ধাশ্ৰম পৰিদৰ্শন, দুৰ্যোগ ব্যৱস্থাপনাৰ সময়ত সাহায্য প্ৰদান, Slum Clearance আদি।

এনে সামাজিক সংস্থা সমূহৰ অন্তৰ্ভুক্ত হৈ শিক্ষাৰ্থীসকলে সমাজসেৱা কৰিলে তেওঁলোকৰ অৰ্থাৎ আমাৰ ব্যক্তিত্বৰ বিকাশ ঘটে, দলীয় নেতৃত্ব গ্ৰহণ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। বিভিন্ন অনুষ্ঠানত সংস্কৃতি প্ৰদৰ্শন কৰি নিজৰ সংস্কৃতিক সংৰক্ষণ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। যিকোনো অনুষ্ঠান সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

ভৱিষ্যতৰ বাবে যুৱ প্ৰজন্মৰ কাৰণে প্ৰকৃতিৰ যতন লোৱাতো আমাৰ বা শিক্ষাৰ্থীসকলৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য। শিক্ষাৰ্থীয়ে সমাজসেৱাৰ জৰিয়তে আনকো উৎসাহিত কৰিব লাগে। যাতে সমাজসেৱাৰ জৰিয়তে ৰাষ্ট্ৰৰ অলপ হ'লেও উন্নতি তথা বিকাশ সাধনত সহায়ক হয়। গতিকে প্ৰতিজন শিক্ষাৰ্থীয়ে সমাজ সেৱা কৰিব লাগে। শিক্ষাৰ্থীসকলে কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব হিচাপে লৈ নিষ্ঠা সহকাৰে সমাজ সেৱাত ব্ৰতী হ'ব লাগে।

"মানুহে তোমাক নাজানে বুলি আক্ষেপ নকৰিবা। এনেভাৱে কাম কৰি যোৱা যাতে তুমি মানুহে জানিবৰ যোগ্য হোৱা।"

—কনফুচিয়াছ

সা মা জি ক

উশৃংখল যুৱ মানসিকতা আৰু সমাজ

দীপশিখা কলিতা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

সাম্প্ৰতিক যুগত যুৱ উশৃংখলতাই বৰ্তমানৰ সমাজখনক কোনদিশে নিব বিচাৰিছে তাক নিৰূপণ কৰাটো এক গভীৰ বিষয় ৰূপে গা কৰি উঠিছে। এই ভাইৰাছৰূপী বিষয়বিধক এতিয়াই কঠোৰভাৱে নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰিলে ই আমাৰ সমাজখনক অন্ধকাৰৰ মুখলৈ ঠেলি দিয়াটো নিশ্চিত। সৌ সিদিনাই গুৱাহাটীৰ মাজ মজিয়াত এখন আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক শ্ৰেণীত অধ্যয়নৰত এজন ছাত্ৰই এটা মোবাইল ফোনৰ বাবেই নিজ মাতৃক নৃশংসভাৱে হত্যা কৰিলে। যোল্ল বছৰীয়া দশম শ্ৰেণীৰ এজন ছাত্ৰই পোন্ধৰ বছৰীয়া নৱম শ্ৰেণীৰ এজনী ছাত্ৰীক নিচাযুক্ত দ্ৰব্য খোৱাই ধৰ্ষণ কৰে। কলেজীয়া ছাত্ৰই এটিএম কাৰ্ডৰ নম্বৰ জালিয়াতি কৰি লাখ লাখ টকা লুট কৰে। ইয়াৰ উপৰি দৈনন্দিন যুৱ অপৰাধৰ ঘটনা সংঘটিত হৈ আহিছে। তাৰে কিছুমান সামাজিক মাধ্যমৰ যোগেদি পোহৰলৈ আহিছে, কিছুমান অহা নাই।

এতিয়া প্ৰশ্ন হ'ল কিহৰ বাবে আমাৰ সমাজৰ যুৱক-যুৱতী, কিশোৰ-কিশোৰীসকল উশৃংখল হৈ পৰিছে? কি কাৰণত তেওঁলোকৰ মনত অপৰাধ প্ৰৱণতাই ঠন ধৰি উঠিছে?

ইয়াৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ কাৰণ হ'ল বৰ্তমান নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ অভাৱ। বৰ্তমান শিক্ষা ব্যৱস্থাত নৈতিক শিক্ষা তথা আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰম নাই বুলিয়ে ক'ব পাৰি। আজিৰ যান্ত্ৰিক জীৱন-যাত্ৰাত অভিভাৱক সকলৰো নিজৰ সন্তানক নৈতিক শিক্ষা দিয়াৰ আহৰি নাই। জোনাক নিশা চোতালত সাধু কথা ক'বলৈ তেতিয়াৰ আইতাসকলো নাই। গতিকে বৰ্তমানৰ কিশোৰ-কিশোৰী, শিশুসকলে আজৰি সময়ত বন্ধ কোঠাৰ ভিতৰত টিভি, মোবাইল ফোনৰ লগত ব্যস্ত হৈ পৰে।

উশৃংখলতাৰ আন এক কাৰণ হৈছে পশ্চিমীয়া অপ-সংস্কৃতি, দূৰদৰ্শনৰ পাশ্চাত্যৰ অনুষ্ঠান, মোবাইল ফোনৰ অপ-ব্যৱহাৰ, অশ্লীল কথাছবি, মদ, ভাং, ড্ৰাগছ সেৱন আদি প্ৰধান। দূৰদৰ্শনৰ অনুষ্ঠানবোৰ যুৱ তথা ছাত্ৰ সমাজে লুকাই চুৰ কৰি উপভোগ কৰাৰ ফলত ইয়াৰ মাজত থকা সত্যটি উপলব্ধি কৰিবলৈ হাহাকাৰ কৰি উঠে। আৰু তেতিয়াই অপ্ৰীতিকৰ নানা ঘটনা সংঘটিত হৈ পৰে। যিবোৰ ঘটনাই সমাজৰ ভেটি দুৰ্বল কৰে। মাদক দ্ৰব্য যেনে মদ, ভাং, ড্ৰাগছ আদি সেৱন কৰাৰ ফলত তেওঁলোকৰ জ্ঞান শূন্য হৈ পৰে, কিন্তু সেই কথাত সিহঁতৰ কোনো ভ্ৰুক্ষেপ নাই। ড্ৰাগছৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত দেশ আমেৰিকাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বৰ্তমান সমগ্ৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলকে ধৰি অসমৰ গাঁৱে-ভূৱে, চুকে-কোণে ড্ৰাগছে ভয়ানকভাৱে ছানি ধৰিছে। ড্ৰাগছ নাপালে আজিৰ প্ৰজন্মই উত্ৰাৱল হৈ পৰে, যেন এই ড্ৰাগছবিধ নাপালে একো নহ'বই। আৰু লাহে লাহে ড্ৰাগছ সেৱনকাৰীবোৰ তিল তিলকৈ মৃত্যুমুখত পৰিছে আৰু নিজৰ পৰিয়ালটোকো অন্ধকাৰৰ দিশে ঠেলি দিছে। কিন্তু কেনেদৰে যুৱ প্ৰজন্মক ড্ৰাগছৰ কবলৰ পৰা মুক্ত কৰিব পৰা যাব? ড্ৰাগছ বিসৰ্জনৰ বাবে পোনপ্ৰথমে চিকিৎসাৰ লগতে আত্মীয়জনৰ সহায় আৰু নিজ মনোবল অধিক প্ৰয়োজন। চৰকাৰে বিদ্যালয়ৰ পৰা বিশ্ববিদ্যালয়লৈকে নিয়মীয়াকৈ ড্ৰাগছবিৰোধী সজাগতামূলক কাৰ্যসূচী ৰূপায়ণ কৰাটো উচিত। প্ৰশাসন তথা সমাজ তৎপৰ আৰু কঠোৰ হোৱা উচিত। প্ৰতিখন জিলাতে স্বাস্থ্য বিভাগৰ সহযোগিতাত এন্টিড্ৰাগ চেল স্থাপন কৰি ড্ৰাগছবিৰোধী অভিযান সফল কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে।

সস্তীয়া আলোচনী অথবা মোবাইল ফোনৰ অশ্লীল ফটোৰ লগতে অশ্লীল বাৰ্তালাপে যুৱ তথা ছাত্ৰসমাজক বাৰুকৈয়ে ছানি ধৰিছে। আজিকালি মানুহবোৰ অতিশয় আত্মকেন্দ্ৰিক হৈ পৰিছে। মানুহে নিজৰ বাহিৰে আন কাকো চিনি নোপোৱা হৈছে। মানুহবোৰ আত্মকেন্দ্ৰিক হৈ নিজৰ ভালটো বিচাৰি ধনৰ পিছত দৌৰিব লৈছে, যাৰ ফলত উশৃংখলতাৰে ভৰপূৰ হৈ নিজৰ ক্ষতিসাধন কৰিছে লগতে আনকো।

ছাত্ৰ তথা যুৱ সমাজক সমাজৰ ঘাই সূতিলৈ ঘূৰাই অনাৰ ক্ষেত্ৰত অভিভাৱকৰ লগতে শিক্ষাগুৰুৰ ভূমিকা অপৰিসীম। ঘৰখনেই উত্তম পঢ়াশালী আৰু ইয়াৰ বাবে মাতৃয়েই হ'ল উত্তম শিক্ষয়িত্ৰী। কোনো এজন মনোবিদে কৈছিল- "বিদ্যালয় হ'ল এক শিশু উদ্যান"। ইয়াৰ শিশুসকল হ'ল পুলি আৰু শিক্ষাগুৰুসকল মালী। ইয়াৰ লগতে সৎ সংগৰো প্ৰয়োজন যাতে কোনো এজন যুৱক-যুৱতী বেয়া পথত যাব নোৱাৰে। কাৰণ আজিকালি সংগ দোষৰ প্ৰভাৱত বহু ক্ষতিসাধন হৈ আহিছে।

শেষত, নৱ-প্ৰজন্মই উৎকৃষ্ট মানসিকতা গ্ৰহণ কৰিলেহে সমাজৰ ভেটি শক্তিশালী হ'ব। এনে অশুভ আচৰণক ৰোধ কৰাৰ প্ৰথম উপায় যুৱ শক্তিক সৎ কৰ্ম, সৎ চিন্তাত ব্যস্ত ৰখাটো। যাৰ বাবে নিজে বিবেকৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হ'ব লাগিব। দ্বিতীয়তে পিতৃ-মাতৃ, সমাজৰ আগশাৰীৰ লোক, শিক্ষক আৰু চৰকাৰো সচেতন হ'ব লাগিব। আবেগক সংযত কৰি ৰখাৰ অভ্যাসো এই বয়সতে গঢ়ি তুলিবই লাগিব।

"মানুহে উদাহৰণৰ পৰা শিকিব নোখোঁজে, শিকিব খোজে ভুলৰ পৰা। সেইটোৱেই হ'ল মানুহৰ প্ৰকৃত স্বভাৱ।"

—ফ্ৰেড্ হইল

সা মা জি ক

ধৰ্ম আৰু সমাজ

ৰিতুৰাজ কোঁৱৰ
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

ভাৰতীয় সমাজ পূৰ্বৰ পৰাই আধ্যাত্মিকতাৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত সমাজ। এনে এখন সমাজত অতীতৰ পৰাই মানুহৰ মন আৰু অন্তৰত ধৰ্ম তথা ঈশ্বৰ বিশ্বাস নিহিত হৈ আছে। আমি জানো যে ধৰ্ম মানৱ সমাজৰ এক অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ সামাজিক সংস্থা। ধৰ্মৰ অবিহনে সমাজৰ শৃংখলা, মানুহৰ নৈতিকতা, সামাজিক মূল্যবোধ, প্ৰথা-পৰম্পৰা ইত্যাদিবোৰ বৰ্তি থকাটো সম্ভৱ নহয়। সেয়েহে যুগে যুগে ধৰ্মই নিজৰ অস্তিত্ব বৰ্তাই ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে। আজিৰ বিজ্ঞানৰ নানা উন্নতিৰ দিনতো ধৰ্মৰ গুৰুত্ব কদাপি হ্ৰাস পোৱা নাই। সঁচা অৰ্থত ধৰ্মৰ অন্তৰালত থকা অপৰাজেয় শক্তিৰ বাবেই বিজ্ঞানেও ধৰ্মৰ ওচৰত বশ্যতা স্বীকাৰ কৰিব লগা হৈছে।

ধৰ্ম হ'ল অতিমানৱীয় তথা অলৌকিক কোনো শক্তিৰ ওপৰত থকা বিশ্বাসক কেন্দ্ৰ কৰি মানুহে কৰা আচৰণ পদ্ধতি। এনে আচৰণ পদ্ধতিৰ প্ৰকাশ ঘটে কেতবোৰ ক্ৰিয়া-কাণ্ড, পূজা-পাৰ্বন, প্ৰাৰ্থনা ইত্যাদিৰ যোগেদি। চমুতে আমি এনেদৰে ক'ব পাৰোঁ যে ধৰ্ম হ'ল এনে এক শক্তি যি শক্তিয়ে অদৃশ্যজনৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখি মানুহক সৎ কাৰ্য কৰিবলৈ প্ৰেৰণা যোগায়।

যদিওবা আজি বিজ্ঞানৰ যুগ, সমাজ সভ্যতাৰ প্ৰতি পদে-পদে বিজ্ঞানৰ জয়যাত্ৰা তথাপিতো মানসিকভাৱে আজি আমাৰ সমাজ জীৱনে সকলো প্ৰকাৰে বিজ্ঞানক বিশ্বাসত ল'ব পৰা নাই। মানুহৰ মন আৰু চিন্তাধাৰা বিজ্ঞানধৰ্মী হৈছে যদিও পূৰ্বৰ দৰেই আজিৰ সমাজতো মানুহৰ ভয়, শংকা, দুঃচিন্তা, নৈৰাশ্য, নিঃসহায়তা দূৰ হোৱা নাই; বৰঞ্চ দিনক দিনে বৃদ্ধিহে ঘটিছে। বৰ্তমান সময়ত নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ মানসেৰে কোনো দেশ বা ব্যক্তিয়ে কৰা উদ্ভাৱনে মানুহৰ ভয়, শংকা, নৈৰাশ্য, নিঃসহায়তা আদিবোৰ পূৰ্বতকৈ বৃদ্ধি কৰিছে। তাৰ এটা জলন্ত প্ৰমাণ হ'ল বৰ্তমান সমগ্ৰ বিশ্বক কঁপাই তোলা Corona Virus (Covid-19) মহামাৰী। কৰ'না ভাইৰাছ এক নতুন ভাইৰাছ যাক চীন দেশৰ হুবেই প্ৰান্তৰ উহান নামৰ চহৰত ২০১৯ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহত প্ৰথমে চিনাক্ত কৰা হয় আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত এই ভাইৰাছ অতি দ্ৰুত গতিত বিশ্বৰ প্ৰায় এশখনকৈও

অধিক দেশলৈ বিয়পি পৰে। আমেৰিকা, ইটালি, কিউবাৰ দৰে চিকিৎসা বিজ্ঞানত তুংগত থকা দেশসমূহেও এনে ৰোগৰ লগত যুঁজ দি পৰাভূত হৈছিল। আজিৰ দিনত বিজ্ঞানৰ এই পৰাজয়ে মানুহক নিশ্চয় ভগৱানৰ কাষলৈকে লৈ গৈছিল। যিসকল লোক এই ৰোগত আক্ৰান্ত হোৱা বা মৃত্যু হোৱাৰ ভয়ত শংকিত আৰু আতংকিত হৈছিল। এনেহেন সংকটৰ সময়ত হাৰ মানিবলৈ বাধ্য হোৱা বিজ্ঞানে তেওঁলোকৰ বাবে বিশেষ একো কৰিব নোৱাৰা অৱস্থাৰ সৃষ্টি হৈছিল। এনে সময়ত ধৰ্ম বা ধৰ্ম বিশ্বাসেই একমাত্ৰ উপায় হৈ পৰিছিল, যিয়ে মানুহক মানসিক শক্তি প্ৰদান কৰি ভয় শংকাৰ পৰা দূৰত ৰাখিছিল বা বৰ্তমানেও ৰাখিছে। সেইবাবে এই কথা ক'ব পাৰো যে আজিৰ বিজ্ঞান প্ৰভাৱিত সমাজত ধৰ্ম বা ধৰ্ম বিশ্বাসৰ প্ৰয়োজনীয়তা অধিক আহি পৰিছে। ধৰ্ম বা ঈশ্বৰৰ ওপৰত বিশ্বাস থাকিলে এজন সাধাৰণ লোকৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিজ্ঞানীজনলৈকে তেওঁলোকে সমাজৰ কাৰণে কোনটো কৰিলে ভাল বা বেয়া হ'ব সেই ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ নৈতিক বিচাৰ উচিত পথত অগ্ৰসৰ হ'ব।

ৰাতিপুৱা শুই উঠিবৰ পৰা ৰাতি বিছনাত পৰালৈকে সকলো পদক্ষেপতে আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত যিদৰে বিজ্ঞানক কোনেও অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰো। ঠিক তেনেদৰেই ধৰ্মই আমাৰ সমাজখনলৈ আগবঢ়োৱা অৱদানক কোনেও অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে। ধৰ্মই সমাজখনক নিয়ন্ত্ৰণৰ এক শক্তিশালী অভিকৰ্তা হিচাপে কাম কৰে। সমাজত প্ৰচলিত কেতবোৰ ধৰ্মীয় আদৰ্শবোধ তথা মূল্যবোধে একো একোজন ব্যক্তি আৰু সামগ্ৰিকভাৱে একো একোখন সমাজক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰে। যিবিলাক কামৰ পৰা আনৰ বা সমাজৰ অনিষ্ট হয়, তেনে কামৰ পৰা পাপ আৰু আনৰ বা সমাজৰ বাবে ভাল কাম কৰিলে পুণ্যাৰ্জন আদি শিক্ষা ধৰ্মই দি আহিছে। লগতে ধৰ্মই সমাজক নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ সমান্তৰালভাৱে সামাজিক সংহতিও স্থাপন কৰে। অৰ্থাৎ সামাজিক ঐক্য সাধনত ধৰ্মই এক মুখ্য ভূমিকা পালন কৰে।

আজিকালি আমাৰ সমাজবোৰত দেখা যায় যে কেতবোৰ ন্যস্ত স্বাৰ্থজড়িত লোকে ধৰ্মক হাতিয়াৰ হিচাপে লৈ নিজৰ স্বাৰ্থ সিদ্ধি কৰিবলৈ নীতি আদৰ্শক জলাঞ্জলি দিয়ে। ধৰ্মক কেন্দ্ৰ কৰি গোষ্ঠীগত, দলগত, অঞ্চলগত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰি আৰামদায়ক জীৱন যাপন কৰিবলৈ টনা-আজোঁৰা লাগি সামাজিক বিশংখলতাৰ পাতনি মেলে। কেৱল মন্দিৰ, মছজিদ, গীৰ্জা, নামঘৰ আদিত পূজা, প্ৰাৰ্থনা , কীৰ্তন আদি পৰিৱেশন কৰাই ধৰ্ম হ'ব নোৱাৰে। ঠিক তেনেদৰে ধূতী-পাঞ্জাৱী, গামোচা, চেলেং, গেৰুৱা বস্ত্ৰ পৰিধান, কপালত সৰল ৰেখা অংকন, বক্ৰ ৰেখা অংকন হাতত ঘটি, চেপেনা অথবা নাম-কীৰ্তন কৰি প্ৰসাদ খাই ফুৰাই ধৰ্ম নহয়। সাম্প্ৰতিক সময়ত আমাৰ ৰাজনৈতিক দলবিলাকে নিৰ্বাচনত আসন লাভ কৰিবলৈ ধৰ্মবোৰৰ নামত বিভাজন কৰা দেখা যায়। ই কিন্তু আমাৰ সমাজখনৰ বাবে অতি চিন্তনীয় বিষয়। পৃথিৱীত যদিও বহু ধৰ্ম আছে তথাপি সকলোবিলাক ধৰ্মৰে মূল সাৰমৰ্ম প্ৰায় একেই। সেইবাবে ক'ব পাৰোঁ ধৰ্মই সমাজখন সুন্দৰভাৱে পৰিচালনা কৰিব পাৰে, অৰ্থাৎ ধৰ্ম আৰু সমাজ একেটা মুদ্ৰাৰে ইপিঠি আৰু সিপিঠি।

"বিশ্ব মানৱৰ অসংখ্য তাঁৰৰ
এডালো তাঁৰ যি সাহিত্যিকে কঁপাব পাৰিব,
তেওঁৰেই প্ৰকৃত সাহিত্যিক।"

—লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা।

প্ৰাসংগিক

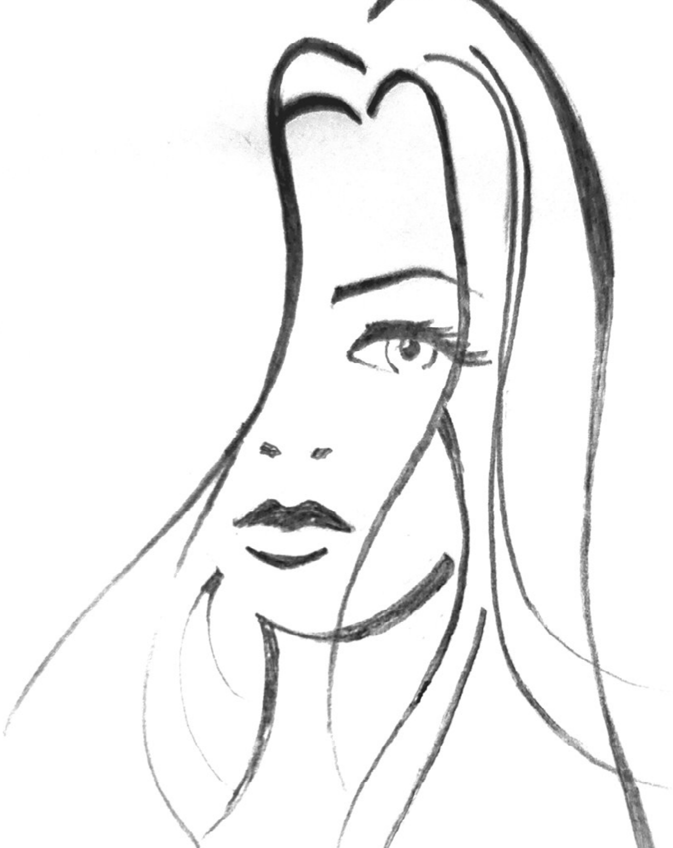

নাৰী

প্ৰতীক্ষা কাশ্যপ
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

নাৰী প্ৰকৃতিৰ এক অনুপম সৃষ্টি, যাৰ অবিহনে এই পৃথিৱীৰ কোনো অস্তিত্বই নাই বুলিয়েই ক'ব পাৰি। বৰ্তমান শিক্ষা-দীক্ষা, সামাজিক প্ৰস্থিতি সকলো ক্ষেত্ৰতে নাৰীয়ে পুৰুষৰ সমানে আগুৱাই গৈছে। এগৰাকী নাৰীৰ অশেষ ত্যাগৰ বিনিময়ত ঘৰ, সমাজ তথা দেশখনৰ উন্নতিৰ জখলাৰে আগবাঢ়ি যাবলৈ সক্ষম হয়। উদাহৰণস্বৰূপে ঃ- মহাভাৰতৰ গান্ধাৰী, আহোমৰ গৰীয়সী নাৰী জয়মতী, মূলাগাভৰুৰ লগতে কনকলতা আদিৰ ত্যাগৰ নিদৰ্শন আজিও ইতিহাসৰ পাতত লিপিবদ্ধ হৈ আছে। তেওঁলোকৰ সাহস আৰু সুস্থ মানসিকতাই তেওঁলোকক আদৰ্শবান নাৰী হিচাপে আমাৰ সমাজ তথা দেশতেই জিলিকাই ৰাখিছে। কিন্তু, বৰ্তমান ২১ শতিকাৰ যুগতো কিছুমান পৰিয়ালত বা সমাজত নাৰীক মুক্তভাৱে বিচৰণ কৰিবলৈ নিদিয়ে। নাৰী হৈ পৰে সঁজাত বন্দী একো একোজনী চৰাই সদৃশ। বৰ্তমান সময়ত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাসমূহত পুৰুষৰ তুলনাত নাৰীৰ স্থান কোনো গুণেই কম নহয়। আৰক্ষী বাহিনী, নৌ-সেনা বাহিনী আদিৰ পৰা ৰাজনীতিৰ পটভূমিলৈকে নাৰীয়ে সৰ্বাধিক স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তথাপি কিছু কিছু ঠাইত ছোৱালীক স্বাধীনতা দিয়া নহয়। কোনো ছোৱালীয়ে নিজ ইচ্ছাৰে ফুৰা-চকা কৰিব নোৱাৰে, কাৰো লগত মুক্তভাৱে বাৰ্তালাপ কৰিব নোৱাৰে। ইয়াৰ উপৰি কন্যা সন্তানক পঢ়ুৱাৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব নিদিয়ে। বহু ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকক বঞ্চিত কৰা হয়। দৰিদ্ৰতাৰ বাবে কন্যা সন্তানক বিক্ৰী পৰ্য্যন্ত কৰাও আমাৰ সমাজত পৰিলক্ষিত হয়। বৰ্তমান সময়ত যৌতুকজনিত কাৰণত বোৱাৰীয়েকক শাৰীৰিক, মানসিক অত্যাচাৰ কৰাৰ লগতে কেতিয়াবা জীৱন্তে কেৰাচিন, পেট্ৰল আদি ঢালি জ্বলাই দিয়া দেখা যায়। নাবালিকা

বলাৎকাৰ, বনকৰা কিশোৰীক বলপূৰ্বকভাৱে ধৰ্ষণ কৰি হত্যা কৰা ইত্যাদি অনেক কাৰণত নাৰী নিৰ্যাতিত হৈ আহিছে। আমি চচিয়েল মিডিয়াত নাৰী স্বাধীনতা, অধিকাৰ আদিৰ কথা আলোচনা কৰি থাকিলেই জানো আজিৰ নাৰীসকল সুৰক্ষিত বুলি ক'ব পাৰি? বাতৰি কাকত, টেলিভিছন আদি খুলিলেই নাৰীৰ ধৰ্ষণ, নাবালিকা বলাৎকাৰ আদি বিভিন্ন নাৰী নিৰ্যাতনৰ বাতৰিয়ে আমাৰ চকুলো সেমেকাই তোলে। ৭-৮ মহীয়া কেঁচুৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি প্ৰাপ্তবয়স্কলৈকে দিনে কিমান নাৰী ধৰ্ষণৰ বলি হ'ল তাৰ জানো কিবা হিচাপ আছে? কোনোবাই সেই খবৰ ৰাখিছেনে? তেওঁলোকে ন্যায় পালেনে? কেইদিনমান সকলোৱে মুখে মুখে চৰ্চিত কৰি আৰু চচিয়েল মিডিয়াত RIP, Justice বুলি লিখিয়েই জানো আমাৰ কৰ্তব্য সমাপ্ত? নাৰীৰ ওপৰত এনেকুৱা নিৰ্যাতন চলোৱা সেই নৰপিশাচবোৰক যদি উচিত শাস্তি দিয়া নহয়, তেন্তে প্ৰত্যেকজনী ছোৱালী, নাৰীয়েই এক ভয়াতুৰ জীৱন কটাব লাগিব।

হিন্দু ধৰ্মৰ ধৰ্ম ব্যাখ্যাত মনুৱে নাৰী সম্পৰ্কে মন্তব্য আগবঢ়াইছে। মনুৰ মতে, "নাৰী বাল্যকালত পিতৃৰ অধীন, যৌৱন কালত স্বামীৰ অধীন আৰু বৃদ্ধকালত পুত্ৰৰ অধীন"। কিন্তু উক্ত বাক্যশাৰী বৰ্তমান সমাজত প্ৰযোজ্য নহয়। নাৰী পুৰুষৰ অধীন হোৱা হ'লে কল্পনা চাওলা, মেৰীকম আদিয়ে দেশৰ প্ৰগতিৰ হকে কাম কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। বৰ্তমান সমাজৰ পৰিৱৰ্তন হৈছে। গতিকে সমাজৰ মানুহৰো চিন্তা-চৰ্চা সলনি হ'বৰ হ'ল। নাৰী নিৰ্যাতন ৰোধ কৰাটো প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিৰে এক সামাজিক তথা নৈতিক কৰ্তব্য। সমাজখন একগোট হৈ এক জনজাগৰণৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰিলে নিশ্চয়কৈ নাৰী নিৰ্যাতনৰ এই সমস্যাসমূহ সমাধানৰ পথ মুকলি হ'ব। কথাতে কোৱা হয়, "ৰাইজে নখ জোকাৰিলে নৈ বয়।" গতিকে সমাজ একগোট হ'লে এনে সমস্যাৰ সমাধান নোহোৱাৰ কোনো কাৰণ নাথাকিব। সেয়ে আমি নাৰীসমাজ একত্ৰিত হৈ অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিবলৈ প্ৰভাৱশালী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব।

"জাতীয় সাহিত্য জাতীয় জীৱনৰ ধৰণী মাথোন। যি জাতীয় জীৱন মুক্ত আৰু স্বাধীন সেই জাতিৰ সাহিত্যও মুক্ত আৰু স্বাধীন।"

—লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

আঘোণ ঃ অতীত আৰু বৰ্তমানৰ প্ৰতিচ্ছবি

প্ৰীতি শইকীয়া
তৃতীয় যাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

অসমীয়া বাৰ মাহৰ ভিতৰত আঘোণ মাহৰ কিছু বিশেষত্ব আছে। শাওণৰ সেউজীয়া পথাৰ আঘোণত সোণোৱালী ৰহণেৰে সৌন্দৰ্যময়ী হৈ উঠে। শাওণৰ পথাৰে আঘোণ মাহত কৃষকৰ বছৰৰ সপোনবোৰ পূৰ কৰে। সেয়েহে আঘোণৰ পকা ধানক কৃষকে সোণৰ লগত তুলনা কৰে। এই আঘোণ মাহতে কৃষকৰ ব্যস্ততা বেছি হৈ পৰে। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত অতীতৰ দৰে আঘোণ মাহৰ সৌন্দৰ্য দেখা পোৱা নাযায়। গাঁৱৰ যুৱতীসকলে লগ লাগি একগোট হৈ আনন্দ ফূৰ্তিৰে ধান দোৱা প্ৰায়ে দেখা নাযায়। সম্ভ্ৰান্ত লোকসকলে নিজৰ খেতি-বাতি টকাৰ বিনিময়ত হাজিৰা লগাই ধান দোৱায়। কিন্তু আগতে হাউৰি খোৱা পাতি ইঘৰে-সিঘৰক সহায় কৰিছিল। আজিকালি ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱন, শিক্ষা-দীক্ষাৰ গুৰুত্বৰ বাবে এনেবোৰ অনুষ্ঠান প্ৰায়ে নহয়।

ধান চপোৱাৰ পিছত এই আঘোণ মাহত ন-খোৱা অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এই ন-খোৱা অনুষ্ঠান অতীতত ৰাজহুৱা আছিল। মুকলি পথাৰত গাঁৱৰ সকলো ৰাইজ লগ লাগি এই ন-খোৱা উৎসৱ পাতে। ঘৰে ঘৰে কোনোবাই ন খালেও সেইদিনা গাঁৱৰ ডেকা-ডুমা, ল'ৰা-বুঢ়া, জীয়ৰী -বোৱাৰী আটায়ে মিলি এসাজ খায়। ন-খাবলৈ পথাৰৰ মাজৰ পুখুৰী জেঙাই থয়। এই ন-খোৱা অনুষ্ঠান এক ৰাজহুৱা বন। কোনেও কাৰো মুখলৈ নাচায়। গাঁৱৰ ৰাইজৰ মাছ-মঙহ, শাক-পাচলি উভৈনদী হয়। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত এই ৰাজহুৱা ন-খোৱা অনুষ্ঠানটো প্ৰায় দেখা নাযায়। দুই এঘৰ মানুহ মাতি ন খায় বাবে আগৰ ন-খোৱা উৎসৱৰ আনন্দ বৰ্তমান উপভোগ কৰিব নোৱাৰি। ঘৰতে এককভাৱে খাই থয় বাবে চোতালৰ মাজত জুই ফুৰাই ককা-আইতাহঁতে নাতি-নাতিনীহঁতক ন-খোৱাৰ দিনা হাঁহি-ধেমালিৰে সাধুকথা কোৱা, গাঁৱৰ বুঢ়া-মেথাসকলে কথা-বতৰা পাতি আনন্দ ফুৰ্তিৰে এসাজ খোৱাটো বৰ্তমান প্ৰায় নায়েই।

আঘোণ মাহৰ শেষৰ ফালে অৰ্থাৎ ধান চপাই শেষ হোৱাৰ দিনা লখিমী আদৰা অনুষ্ঠান উদ্‌যাপিত হয়। গৃহস্থই প্ৰথম ধান কটাৰ দিনা লখিমী বুলি তিনিগছা ধান বান্ধি থৈ আহে। সেই ধান তিনিগছা ধান চপোৱাৰ শেষৰ দিনা থুৰীয়া তামোল তিনিখন আগলি কলপাতত দি শেহতীয়া ধানভাৰত আনি ভঁৰালৰ আগত বান্ধি থয়। লখিমী আনোতে কথা পাতিব নাপায় বুলি এটা বিশ্বাস আছে। সেইদিনা গৃহস্থই চোতাল-ঘৰ সাৰি চাফ চিকুণ কৰে। যদি গৃহস্থ ঘৰে পুহ মাহত খেতি চপাই শেষ কৰিব পাৰে তেতিয়া মাঘ বিহুৰ উৰুকাৰ দিনাহে ভঁৰালত লখিমী সুমুৱায়। কিয়নো অসমীয়া সমাজৰ বিশ্বাস অনুসৰি পুহ মাহত ভঁৰালত মানুহ সোমাব নাপায়। বৰ্তমান সময়ত এই উৎসৱ পাহৰণিৰ গৰ্ভত জাহ গৈছে।

অতীতৰ আঘোণ মাহৰ সৌন্দৰ্য, আচাৰ-অনুষ্ঠান বৰ্তমান সময়ত প্ৰায় দেখা নাযায়। পশ্চিমীয়া সংস্কৃতি, শিক্ষা-দীক্ষাই খেতি-বাতিৰ প্ৰতি প্ৰতি মানুহৰ মন কোঁচাই আনিছে। আজিৰ মানুহৰ মনত খেতি-বাতিৰ প্ৰতি ইমান ৰাপ দেখা নাযায়। যি কৰে তেৰোঁ খেতি-বাতিৰ লগত জড়িত উৎসৱবোৰ অতি চমুকৈ সামৰি থয়। মানুহে নতুন চিন্তা-চেতনাৰে আগবাঢ়িব লাগে, কিন্তু পুৰণি সংস্কৃতিবোৰক পাহৰিব নালাগে।

"চিনাকি অতীতৰ নোহোৱা তৰা তুমি
নোহোৱা অচিনাকি উল্কা ফুল।
মাটিৰ পৃথিৱীয়ে হিমেৰে লিখি দিয়া
অশ্ৰু আখৰৰ কবিতা ফুল।"

—নৰকান্ত বৰুৱা

সাংস্কৃতিক

অসমীয়া গ্ৰাম্য লোক-জীৱনৰ ৰান্ধনিশাল ঃ *এক বিহংগম অৱলোকন*

অংকিত সন্দিকৈ
স্নাতকোত্তৰ মহলাৰ ছাত্ৰ
অসমীয়া বিভাগ, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

ৰান্ধনিশাল অসমীয়া চহা জীৱনৰ এক আকৰ্ষণীয় পৰিচিতি। ইয়াৰ লগত জড়িত হৈ আছে এক সুদীৰ্ঘ ইতিহাস। তাহানিৰ অঘৰী জীৱনে যেতিয়া কৰ্ষিত হৈ হৈ ঘৰ পাতি থাকিবলৈ ল'লে তেতিয়াই আছুতীয়াকৈ ৰন্ধন ক্ষেত্ৰ এখনৰ প্ৰয়োজন মানুহে অনুভৱ কৰিলে। এই অনুভৱৰ তাড়নাতে সৃষ্টি হ'ল ৰান্ধনিশাল নামৰ এটা সুকীয়া কোঠালী। অসমীয়া চহা জীৱনত এই ৰান্ধনিশালখনৰ আদৰ অতি অধিক। কাৰণ পেটত ভোকৰ শানে কাটিলে ৰান্ধনিশালেই তাৰ প্ৰশমনৰ প্ৰধান আশ্ৰয়। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে অসমীয়া গ্ৰাম্য জীৱনৰ ৰান্ধনিশালখনত আছে অনেক উপাদেয় বস্তু। এই ৰান্ধনিশালখনেই বহু সময়ত বিচাৰিলেই পোৱাকৈ মহঙা সম্পদৰ সুলভ ভঁৰালৰ নিচিনা কাম কৰে।

চাঁচি-চুৰুকি মিহি কৰি কামীৰে ঘন চকোৱাৰ বেৰা দি সন্মুখত বহল চোতালখন লৈ পুৰণি অসমীয়া ঘৰ এখন নিৰ্মাণ হৈছিল। ঘৰ এখন হ'লেও একেখন ঘৰৰেই কাৰ্য সাধনৰ স্থান অনুসৰি বেলেগ বেলেগ নাম আছে। চ'ৰা ঘৰ, বৰ ঘৰ, মাৰল ঘৰ গোসাঁই ঘৰ, ৰান্ধনি ঘৰ, ঢেঁকী ঘৰ ইত্যাদি। চ'ৰা ঘৰ আৰু বৰ ঘৰৰ পৰা কিছু নিলগত

গ্ৰাম্য সমাজত ৰান্ধনিশালখনক গোসাঁই ঘৰৰ দৰে মান কৰা হয়। কাউৰীপুৱাতে গৃহিণীয়ে ঘৰ চোতাল সাৰি আগদিনাৰ চৰু-কেৰাহী, কাঁহী-বাটি ধুই পখালি লৈ ৰান্ধনি ঘৰৰ মজিয়া মাটিৰে লিপি মূৰ-গা তিয়াইহে ৰন্ধন কামৰ বাবে আগবাঢ়ে। পুৱাৰ সাঁজৰ খোৱাৰ জেঙা মাৰি কাজী অসমীয়া গৃহিণীয়ে পাকতে বাৰাণ্ডাত মেলি থোৱা তাঁতত একোহালি বয়, ধান হাতত দিয়ে, এৰালত থকা গাইজনীক দুপৰীয়া পানী খুৱায়, ভৰিৰে পকাবলৈ বৰা-জহাৰ দুই- তিনিটা ডাঙৰি উলিয়াই লয়। পূবৰ বেলিয়ে ধলফাট দিয়াৰ আগৰে পৰা অসমীয়া গৃহিণীৰ কামৰ অন্ত নাই। অসমীয়া গৃহিণীৰ কাম আৰু কাম।

ভিতৰফাললৈ সজা সাধাৰণতে কেঁচা ৰান্ধনি ঘৰেই পুৰণি অসমীয়া সমাজত বিদ্যমান। ইয়াৰ মজিয়াও কেঁচা গোবৰ মাটিৰে লিপা হয় আৰু চালখন সাধাৰণতে হয় নৰা বা উলুৰ। ভাত খোৱা মজিয়াৰ এচুকত জুইশাল বা জুহাল থাকে। অৱশ্যে এই জুহালখন কেতিয়াবা আছুতীয়াকৈও আন এখন মজিয়া বা ঘৰৰ কাষৰ এচলীয়া চালি এখনৰ তলতো দেখা যায়। বাহী গাৰে বা জোতাই-ছেণ্ডেলে ৰান্ধনিশাল বা আখলশাললৈ প্ৰৱেশ কৰাটো পৰম্পৰাগত নিষেধ। গ্ৰাম্য লোক-মনৰ মতে ৰান্ধনিশালত সূৰ্যৰ স্পৰ্শ পৰিব নালাগে। সেয়েহে ৰান্ধনিশালত সচৰাচৰ খিৰিকী দিয়া দেখা নাযায়। দুই-একে দিয়ে যদিও নামমাত্ৰ ৰেঙনিৰ বাবে এহাত-এমুঠনকৈহে দিয়ে। কিন্তু খিৰিকীখন সম্পূৰ্ণ উন্মুক্ত নহয়। পূবমুৱাকৈ বা উত্তৰমুৱাকৈ সাজি লোৱা মাটিৰ দুটা চৌকা অসমীয়া ৰান্ধনিশালৰ প্ৰধান সম্পদ। চৌকা দুটা সমান জোখতেই পতা হয় যদিও ঠাই বিশেষে এটা ডাঙৰ আৰু এটা সৰুকৈ সজা দেখা যায়। ডাঙৰ চৌকাটোক ঘাই উধান বোলা হৈছিল। উধানলৈ সন্ধ্যাবেলা জুই নিয়া হয় জুহালৰ পৰা। মজিয়াখনৰ পৱিত্ৰতা ৰক্ষা কৰিবৰ কাৰণে চৌকাৰ চাৰিওফালে সৰুকৈ এটা আলি বান্ধি লোৱা হয়। এই সীমাৰ ভিতৰতহে চৰু, কেৰাহী, হেতা, ভাতৰ চৰুৰ গুৰি সৰা বুটি শোটা, হাত ধোৱা লোটা, চৰিয়া, ঘটি, ভাত চৰু পোহৰোৱা গছা-চাকি আদি ৰখাৰ প্ৰচলিত নিয়ম আছিল। কিন্তু আজিকালি এই আলিবন্ধা ৰীতিটো উঠি গৈছে।

ৰান্ধনিশালত চৌকাৰ ঠিক সোঁ-মাজতে ওপৰত মজবুত এখন বাঁহৰ চাং থাকে। এইখনক ধোঁৱা চাং বুলি কয়। ৰান্ধনিশালত এই ধোঁৱা চাঙখন ৰান্ধনীগৰাকীৰ বাবে হাতধৰী লিগিৰীৰ নিচিনা। ধোঁৱা চাঙখনত আন বস্তুতকৈ টেকেলিৰ উপস্থিতিয়েই সবাতোকৈ জাকত-জিলিকা। বিবিধ আকাৰৰ টেকেলিবোৰৰ ভিতৰত কোনোটোত থাকে কেইবাবছৰ পুৰণি শুকান থেকেৰা, কোনোবাটোত আঠীয়া কলৰ শুকান বাকলি, কোনোবাটোত শুকান শিলিখা, কোনোবাটোত নিমখ। কোনোবাটোত হয়তো শুকান খৰিচা, কোনোটোত কলগছ শুকুৱাই কৰা কলখাৰ। চিৰা, হুৰুম, সান্দহ, ভজা-পিঠা ইত্যাদি পিঠা-পনাবোৰো টেকেলি, কলহ, মলাত ভৰাই ধোঁৱা চাঙতে ৰখা হৈছিল। টেকেলি আৰু কলহৰ মুখখন ঢকা হৈছিল নাৰিকলৰ কোটোৱাৰে। ঢেঁকীয়া আৰু কচুশাকক লেৰেলিবলৈ থোৱা হয় এই ধোঁৱা চাঙতে। ধোঁৱা চাঙৰ এচুকত ওলমি থকা গাখীৰৰ টেকেলি আৰু বাঁহৰ চুঙা ৰান্ধনিঘৰৰ অন্যতম শোভাবৰ্ধক বস্তু। কাহুদী, সৰিয়হেৰে বটা খাৰলি, পানী টেঙা, শুকতি মাছ ইত্যাদি মুখৰোচক উপকৰণবোৰো ৰান্ধনি ঘৰৰ ধোঁৱা চাঙতে থাকে। ৰান্ধনিশালৰ পানী চাঙৰ খুঁটাত গৃহিণীয়ে পাতি পইচা সাঁচি থয়। খোৱা তেলৰ বটল, ধান-চাউল চলা ডলা-চালনী, দাঁত খৰকিয়াবলৈ খৰিকা থোৱা চুঙা ইত্যাদি ৰখা হয় মজিয়াৰ বেৰত ওলমাই। দা-কটাৰী থোৱা গেজিটোও মজিয়াৰ বেৰতে থাকে। সৰু-বৰ নানা ৰকমৰ পিৰা মজিয়াত জাপি থোৱা থাকে। ফুলকটা কাঁহী, বৰ কাঁহী, বাটি, বান বাটি, লোটা, হাতধোৱা চৰিয়া, ঘটি, কাঁহৰ গিলাচ, পিতলৰ গিলাচ ফুটছাই আৰু খেৰৰ সোপাৰে ঘঁহি-পিহি মজিয়াৰ পানী চাঙতে ৰখা হয়।

গ্ৰাম্য সমাজত ৰান্ধনিশালখনক গোসাঁই ঘৰৰ দৰে মান কৰা হয়। কাউৰীপুৱাতে গৃহিণীয়ে ঘৰ চোতাল সাৰি আগদিনাৰ চৰু-কেৰাহী, কাঁহী-বাটি ধুই পখালি লৈ ৰান্ধনি ঘৰৰ মজিয়া মাটিৰে লিপি মূৰ-গা তিয়াইহে ৰন্ধন কামৰ বাবে আগবাঢ়ে। পুৱাৰ সাঁজৰ খোৱাৰ জেঙা মাৰি কাজী অসমীয়া গৃহিণীয়ে পাকতে বাৰাণ্ডাত মেলি থোৱা তাঁতত একোহালি বয়, ধান হাতত দিয়ে, এৰালত থকা গাইজনীক দুপৰীয়া পানী খুৱায়, ভৰিৰে পকাবলৈ বৰা-জহাৰ দুই-তিনিটা ডাঙৰি উলিয়াই লয়। পূবৰ বেলিয়ে ধলফাট দিয়াৰ আগৰে পৰা অসমীয়া গৃহিণীৰ কামৰ অন্ত নাই। অসমীয়া

গৃহিণীৰ কাম আৰু কাম। আজিৰ অসমীয়া গৃহিণীয়ে অকল ৰান্ধনিশালৰ ক'লা ক'লা চৰুকেইটাকে সাবটি থকা নাই। বহুদূৰ আগুৱাই গৈছে। ৰান্ধনিশালৰ চৌকাৰ জুইৰ তাপত কচুশাকৰ জালুকীয়া, বৰালি মাছে মাটিমাহে ঔ-টেঙাই, শ'ল মাছে মূলাই, অমিতাৰ খাৰ, জাতিলাওত বিলাহী টেঙা, পাভ মাছৰ নেমুটেঙা, কাঠ আলু আৰু মাটিমাহ, ঢেঁকীয়া শাকত নেমু বা খৰিচা দিয়া আঞ্জা, কলডিল আৰু পাৰ মাংসৰ ভজা, কোমোৰাৰ লগত হাঁহৰ মাংস, লফা আৰু চুকা শাকৰ লগত মাছৰ আঞ্জা, পাতত দিয়া বা পোৰা মাছৰ পিটিকা, ৰঙালাওৰ লগত কুকুৰা মাংস, কচুথোৰ পাতত দিয়া, পালেং শাকৰ মাছ দিয়া আঞ্জা আদি ৰন্ধনৰ ক্ষেত্ৰত অসমীয়া ৰান্ধনীৰ নাম আছে। এই নাম ৰৈ বৈ যোৱা।

অসমীয়া সমাজত বংশ-পৰিয়ালৰ কোনো লোকৰ মৃত্যু হ'লে ৰান্ধনিশালৰ চৌকাত জুই জ্বলোৱা নহয়। মৃতকৰ দহ দিনত দহা হৈ যোৱাৰ পাচতহে মজিয়া মচি-কাচি চৰু-কেৰাহী পুৰি চৌকাৰ তলৰ্লৈ(ৰান্ধনিশালৰ ঘাই উধানলৈ) জুই নিয়া হয়। অসমীয়া সমাজে মঙ্গল বাৰ, শনি বাৰ আৰু ৰাতি ৰান্ধনিশালৰ চৌকাৰ ছাই বাহিৰলৈ উলিয়াব নাপায় বুলি কয়। নিশা হালধিক হালধি নুবুলি ৰং গুৰি বোলে। অৱশ্যে এইবোৰৰ বৈজ্ঞানিক ভিত্তি বিচাৰি পোৱা নাযায় যদিও ই সৰল গ্ৰাম্য অসমীয়া সমাজখনৰ পালনীয় লোকবিশ্বাসৰ কেতবোৰ ভিতৰুৱা দিশ। ঠিক তেনেদৰে অশুচি গাৰে ৰান্ধনীগৰাকীক ৰান্ধনিশাললৈ যাবলৈ নিদিয়াতো অসমীয়া সমাজৰ লোকাচাৰৰ অন্তৰ্গত। ৰান্ধনিশালখনক অসমীয়া সমাজে লক্ষ্মীদেৱীৰ বসতি স্থান যেন মান কৰে। সেয়ে লক্ষ্মী পূজা, দীপান্বিতা আৰু বিহুৰে-সংক্ৰান্তিয়ে নিশা ৰান্ধনিশালত এগছি বন্তি আগবঢ়োৱা হয়। এয়া অসমীয়া গৃহিণীৰ লক্ষ্মীদেৱীৰ প্ৰতি থকা পৰম প্ৰত্যয় আৰু কৰুণা-বিগলিত প্ৰগাঢ় ভক্তিৰে পৰিচায়ক।

নৈৰ গতিয়েই সমাজৰ গতি। নৈয়ে যেনেকৈ সোঁতৰ ধাৰ বিচ্ছিন্ন নোহোৱাকৈ বৈ যায়, ঠিক তেনেকৈ সমাজ এখনেও প্ৰস্তৰ মূৰ্তিৰ দৰে একে ঠাইতে জড়ত্ব ঘোষণা কৰি নাথাকে। চলন্ততাই যিকোনো সমাজৰ চূড়ান্ত আৰু অনিবাৰ্য ধৰ্ম। আজিৰ অসমীয়া সমাজ বিশ্বায়ন প্ৰভাৱিত সমাজ। কুৰি শতিকাৰ শেষ দশকৰ পৰা সদম্ভে মূৰ দাঙি উঠা বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱত অসমীয়া সমাজ- সংস্কৃতিলৈ নানান পৰিবৰ্তন আহিছে। এই পৰিবৰ্তন অপ্ৰতিৰোধ্য। অসমীয়া পৰম্পৰাগত ৰান্ধনিশালখনেও আজি পৰিবৰ্তন মানি লৈছে। মানি ল'বলৈ বাধ্য হৈছে। তাহানিৰ ৰান্ধনিশালখন এতিয়া আমাৰ বাবে সাধু কথা যেন লাগে। লগাতোৱেই স্বাভাৱিক। আধুনিকতাবাদী আৰু বিশ্বমুখী চেতনাৰ প্ৰবল প্ৰতাপত আমাৰ উঠি অহা একবিংশ শতিকাৰ নতুন চামটো পুৰণি অসমীয়া ৰান্ধনিশালখনৰ অভিজ্ঞতা আৰু উপলব্ধিৰ পৰা চৰমভাৱে বঞ্চিত হ'ল। অসমীয়া ৰান্ধনিশাল বুলি ক'লে এতিয়া আমি কুৰি শতিকাৰ মানুহৰ স্ব-আৰ্জিত স্মৃতিতহে ভ্ৰমণ কৰোঁ। সেই ভ্ৰমণত কিন্তু আনন্দ নাই, আছে প্ৰতিটো খোজতে অপ্ৰাপ্তিৰ অভিমান আৰু অন্তহীন বিষাদৰ তপত উৰ্মি।

(লেখাটি যুগুতকৰণত মোক কেইবাগৰাকীও বয়সে গৰকা আইতাই সহায় কৰিছে। সময় দিছে। লগ দিছে। তেওঁলোকৰ ওচৰত ঋণ আৰু কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ নকৰিলে মই আত্মম্ভৰী আৰু অকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।)

"বৰষা অনন্তকাল জ্ঞানৰ পোহৰ
জ্যোতিৰ্ময় জোনাকী সবিতা,
বজোৱা অনন্ত কাল পঞ্চমত তুলি
বীণাপাণি কোমল কবিতা।"
—'পুৰা' হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী

ইউক্ৰেইন-ৰাছিয়াৰ বিবাদ, যুদ্ধ, ইতিহাস

আদিত্য চাহু
পঞ্চম যান্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

বৰ্তমান সময়ৰ ভূ-ৰাজনৈতিক বিষয়ৰ সবাতোকৈ চৰ্চিত বিষয়টোৱেই হৈছে ইউক্ৰেইন-ৰাছিয়াৰ বিবাদ। যোৱা ৮ মাহ ধৰি দুয়োখন দেশৰ মাজত হোৱা যুদ্ধখনে সমগ্ৰ বিশ্বক এক অস্থিৰ দিশলৈ লৈ গৈছে। বহুতো ৰাজনৈতিক বিশ্লেষকে উক্ত দুই ৰাষ্ট্ৰৰ মাজৰ বিবাদ ক্ৰমশ বাঢ়ি গৈ তৃতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ ৰূপ ল'ব বুলি মত প্ৰকাশ কৰিছে।

যোৱা ২৪ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে ৰাছিয়াৰ ৰাষ্ট্ৰপতি পুটিনে দেশবাসীক সম্বোধন কৰি ইউক্ৰেইনৰ ওপৰত 'বিশেষ সামৰিক অভিযান'ৰ ঘোষণা কৰে। ৰাছিয়া-ইউক্ৰেইনৰ যুদ্ধ সম্পৰ্কে আলোচনা কৰাৰ পূৰ্বে আমি দুয়োখন ৰাষ্ট্ৰৰ কিছু ইতিহাস জনাৰ প্ৰয়োজন আছে। ৰাছিয়াৰ নেতৃত্বত গঠন হোৱা ছোভিয়েট ইউনিয়নৰ অন্যতম সদস্য ৰাষ্ট্ৰ আছিল ইউক্ৰেইন। ইউক্ৰেইনৰ বৰ্তমান ৰাজধানী 'কীভ'। এই 'কীভ' ন খ্ৰীষ্টাব্দত ৰাছিয়াৰ শ্লাভ বংশৰ ৰাজধানী আছিল। 'কীভ' শ্লাভ বংশৰ প্ৰথম ৰাজধানী। ১শ শতিকাত শ্লাভসকল ৰাজধানী মস্কোলৈ স্থানান্তৰিত কৰে। উক্ত সাম্ৰাজ্যত খ্ৰীষ্টান ধৰ্মৰ প্ৰভাৱ আছিল। ৯৪৪ চনত শ্লাভ সম্ৰাট ডমীৰ প্ৰথমে খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিছিল। তেখেতে তেওঁৰ সাম্ৰাজ্য বেলাৰুছ, ৰাছিয়া, ইউক্ৰেইনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বাল্টিক সাগৰলৈ বিস্তাৰ কৰিছিল।

১৯২২ চনত ইউক্ৰেইন ছোভিয়েট সংঘৰ লগত চামিল হৈছিল। ছোভিয়েট ইউনিয়ন ভংগৰ পাছত ইউক্ৰেইন হৈ পৰিল বিশ্বৰ ভিতৰতে তৃতীয় সৰ্বাধিক পাৰমাণৱিক অস্ত্ৰ মজুত থকা দেশ। দৰাচলতে ইউক্ৰেইন সমীপৱৰ্তী বহুতো

দেশ NATO ৰ সদস্য আছিল। জৰুৰী পৰিস্থিতিত যাতে নিমিষতে আক্ৰমণ কৰিব পৰা যায় সেয়ে ৰাছিয়াই ইমান পৰমাণু অস্ত্ৰ মজুত ৰাখিছিল। ছোভিয়েট সংঘৰ ভংগৰ পাছত এক চুক্তিযোগে ইউক্ৰেইনে ৰাছিয়াক সকলো পাৰমাণৱিক অস্ত্ৰ ঘূৰাই দিয়ে, বিনিময়ত ৰাছিয়াই অৰ্থনৈতিক সাহায্য প্ৰদান কৰে আৰু ইউক্ৰেইনৰ আভ্যন্তৰীণ ৰাজনীতিত হস্তক্ষেপ নকৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে।

এতিয়া আহোঁ যুদ্ধৰ প্ৰসংগলৈ। ৰাছিয়াৰ পৰা আহিব পৰা প্ৰত্যাহ্বানৰ কথা ইউক্ৰেইনৰ সচেতন মহলে জানিব পাৰিছিল কিন্তু সেই সময়ত ইউক্ৰেইনৰ ৰাজনীতিত ৰাছিয়াই নিজৰ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছিল বাবে কোনো পদক্ষেপ লোৱা নাছিল। ২০০৮ চনত আমেৰিকাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত বিক্টৰ যুচেনকোৰ ৰাষ্ট্ৰপতিত্বৰ কালত ৰাছিয়াৰ আগ্ৰাসনৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ ইউক্ৰেইনে NATO ৰ অংশীদাৰ হোৱাটো প্ৰায়ে নিশ্চিত হৈছিল কিন্তু জাৰ্মানীৰ বিৰোধৰ বাবে সেয়া সম্ভৱ নহ'ল। ২০১৪ চনত ৰাছিয়াই ইউক্ৰেইনৰ দক্ষিণ প্ৰান্ত ক্ৰাইমিয়া দখল কৰে। ক্ৰাইমিয়া দখলৰ পাছত ৰাছিয়াই আন্তৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত ভৰ্ৎসনাৰ সন্মুখীন হ'ল। ৰাছিয়াক শাস্তি ৰূপে বিশ্বৰ শীৰ্ষ ৪ খন ৰাষ্ট্ৰৰ অৰ্থনৈতিক সংগঠন G-8 ৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিয়া হ'ল। ২০২২ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ ২৪ তাৰিখে ৰাষ্ট্ৰপতি পুটিনে ইউক্ৰেইনৰ ওপৰত বিশেষ সামৰিক অভিযান ঘোষণা কৰে। ১০ নৱেম্বৰ ২০২১ চনত চেটেলাইটৰ ইমেজযোগে এই কথা স্পষ্ট হৈ পৰিছিল যে ৰাছিয়াই বৃহৎ সংখ্যক সেনা লৈ ইউক্ৰেইনৰ ডনেস্ক আৰু লুহান্স নামৰ দুখন প্ৰদেশক স্বতন্ত্ৰ ৰাষ্ট্ৰ ৰূপে ঘোষণা কৰে। উক্ত দুখন প্ৰদেশ ৰাছিয়ান মূলৰ সংখ্যাগৰিষ্ঠতা আছিল আৰু তেওঁলোকৰ ভাষা আৰু কৃষ্টিও ৰাছিয়াৰ লগত একেই। এই লোকসকলৰ সমৰ্থন ৰাছিয়াৰ পক্ষত। ইউক্ৰেইনৰ ওপৰত ৰাছিয়াই যুদ্ধ ঘোষণা কৰাৰ মূল কাৰণেই হ'ল ইউক্ৰেইনৰ নাটোৰ সদস্য ৰাষ্ট্ৰৰ হোৱাৰ ইচ্ছা দিনক দিনে বৃদ্ধি হৈ অহাটো। ইউক্ৰেইন নাটোৰ সদস্য হোৱা মানে শত্ৰু আহি ৰাছিয়াৰ দুৱাৰডলিত থিয় হোৱা। দীৰ্ঘম্যাদী ৰাজনীতিত ৰাছিয়াৰ বাবে ই হ'ব পাৰে বৃহৎ ক্ষতি। ভৱিষ্যতে আহিব পৰা বিপদৰ উমান পাই ৰাছিয়াই ইউক্ৰেইনৰ ওপৰত যুদ্ধ ঘোষণা কৰে। বৰ্তমান ৰাছিয়াই ইউক্ৰেইনৰ ১৫ শতাংশ ভূমি দখল কৰিছে। মূলত ইউক্ৰেইনৰ পূব প্ৰান্ত ডনেস্ক আৰু লুহান্সৰ সমগ্ৰ এলেকা বৰ্তমান ৰাছিয়াৰ দখলত। অৱশ্যে ৰাছিয়াৰো এই যুদ্ধত অভাৱনীয় ক্ষতি হৈছে। ইউক্ৰেইনৰ পৰা প্ৰত্যাক্ৰমণ পাব বুলি ৰাছিয়াই কল্পনাই কৰা নাছিল। যুদ্ধৰ ৮ মাহৰ পিছতো ৰাজধানী কীভ দখল কৰিব নোৱাৰাটো ৰাছিয়াৰ বৃহৎ ক্ষতি। বৰ্তমান সময়ত ৰাছিয়াই বিশ্বৰ সন্মুখত যি লজ্জাৰ সন্মুখীন হৈছে তাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত যুদ্ধ তৎকালে শেষ কৰিবলৈ পাৰমাণৱিক অস্ত্ৰ প্ৰয়োগ কৰাৰ শংকা ঘনীভূত হৈছে।

"ভাষা এটা মাটি কঁঠাল
সাহিত্য তাৰ সোৱাদ
আকৌ,
ভাষা এপাহ ফুল
সাহিত্য তাৰ গোন্ধ।"

—সত্যনাথ বৰা

'ইয়াৰুইঙ্গম' উপন্যাসত প্ৰতিফলিত প্ৰকৃতি চিত্ৰণ ঃ এটি আলোচনা

গৌতম দত্ত
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

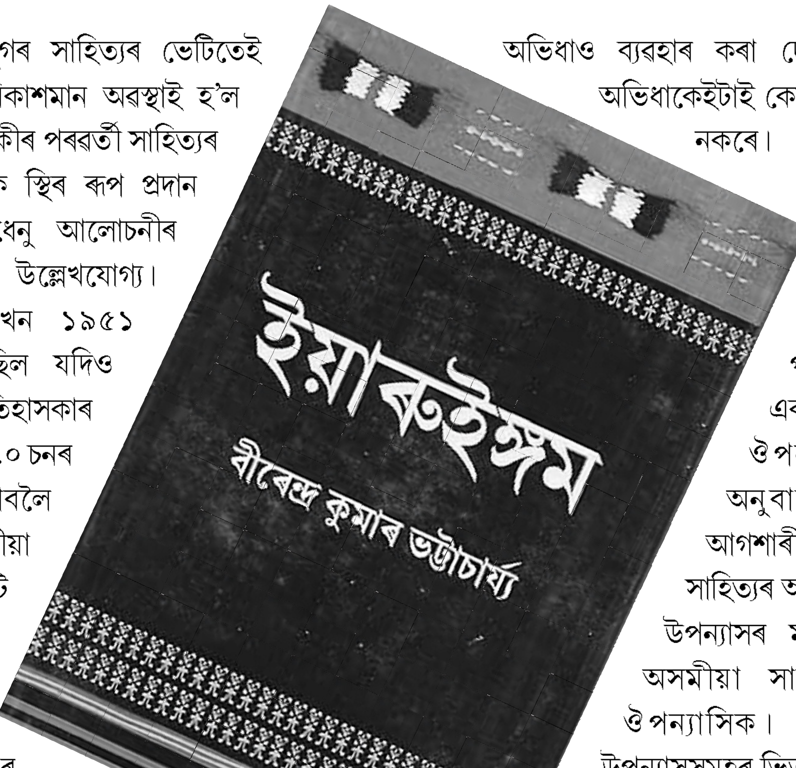

জোনাকী যুগৰ সাহিত্যৰ ভেটিতেই গঢ় লৈ উঠা এক বিকাশমান অৱস্থাই হ'ল 'ৰামধেনু যুগ'। জোনাকীৰ পৰৱৰ্তী সাহিত্যৰ নতুন প্ৰবাহটোক এক স্থিৰ ৰূপ প্ৰদান কৰাৰ ক্ষেত্ৰত ৰামধেনু আলোচনীৰ ভূমিকা বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। ৰামধেনু আলোচনীখন ১৯৫১ চনত প্ৰকাশ পাইছিল যদিও অসমীয়া সাহিত্যৰ ইতিহাসকাৰ একাংশই ১৯৪০-১৯৭০ চনৰ সাহিত্যৰাজিক বুজাবলৈ 'ৰামধেনু যুগৰ অসমীয়া সাহিত্য' অভিধাটি ব্যৱহাৰ কৰা পৰিলক্ষিত হয়। তদুপৰি ১৯৪০ চনৰ পাছৰ সাহিত্যৰাজিক সূচাবলৈ অসমীয়া সাহিত্যত 'স্বৰাজোত্তৰ কালৰ অসমীয়া সাহিত্য', 'যুদ্ধোত্তৰ যুগৰ অসমীয়া সাহিত্য' আদি অভিধাও ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। অৱশ্যে এই অভিধাকেইটাই কোনো ধৰণৰ দ্ব্যৰ্থকতা বহন নকৰে।

'ৰামধেনু যুগ'ৰ বিভিন্ন সাহিত্যিক সকলৰ ভিতৰত বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য বিশেষভাৱে পৰিচিত। তেখেত আছিল একাধাৰে কবি, গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক, নাট্যকাৰ, অনুবাদক, প্ৰবন্ধকাৰ আৰু আগশাৰী সাংবাদিক। তেখেতৰ সাহিত্যৰ অন্যান্য বিধাসমূহৰ ভিতৰত উপন্যাসৰ মাত্ৰা সৰ্বাধিক। তেখেত অসমীয়া সাহিত্যৰ এজন বিশিষ্ট ঔপন্যাসিক। তেখেতৰ অন্যান্য উপন্যাসসমূহৰ ভিতৰত *ইয়াৰুইঙ্গম* অন্যতম। *ইয়াৰুইঙ্গম* অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ এখন উল্লেখনীয় উপন্যাস।

বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্যই নগা ভূমিৰ টাংখুল নগা

সমাজৰ উখুলত দুবছৰ শিক্ষকতা কৰি নগা সমাজৰ ৰীতি-নীতি, পৰম্পৰা, ভাৱধাৰা আৰু পৰিৱেশৰ লগত ঘনিষ্ঠ হৈ সেই অভিজ্ঞতাৰ ভেটিতেই তেওঁ *ইয়াৰুইঙ্গম* উপন্যাসখন ৰচনা কৰে। ১৯৬০ চনত প্ৰকাশিত *ইয়াৰুইঙ্গম* উপন্যাসখন এখনি বাস্তৱধৰ্মী ৰাজনৈতিক উপন্যাস। উপন্যাসখনৰ ভিত্তিভূমি মণিপুৰৰ সমীপৱৰ্তী টাংখুল নগা অধ্যুষিত এটা যুদ্ধ-বিধ্বস্ত পাহাৰীয়া অঞ্চল। বিংশ শতাব্দীৰ নগাভূমিৰ আৰ্থ-সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক জীৱনধাৰাৰ চিত্ৰ উপন্যাসখনত সজীৱভাৱে ৰূপায়িত হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। ভাৰতৰ প্ৰাক্-স্বাধীনকালীন সময়ছোৱাত দ্বিতীয় মহাযুদ্ধৰ ঢৌৰে তচ্-নচ্ কৰা নগাভূমিৰ নগাসকলৰ অধিকাংশই যুদ্ধত হোৱা ধ্বংসৰ ক্ষতি পূৰণৰ লগতে এটা শান্তিপূৰ্ণ জীৱন অতিবাহিত কৰিব পৰাটো বিচাৰিছিল। উপন্যাসখনৰ কাহিনীত এইখিনি মানুহক নেতৃত্ব দিবলৈ ৰিশ্বাং আৰু ভিডেচেলী দুয়োজন নগা যুৱকে নগাভূমিৰ সৰ্বতোপ্ৰকাৰৰ শান্তি আৰু প্ৰগতি কামনা কৰি আগবাঢ়ি আহিছিল। কিন্তু দুয়োজনে অৱলম্বন কৰা পথ আৰু দৃষ্টিভংগী পৃথক আছিল। দৃষ্টিভংগীৰ পাৰ্থক্যৰ বাবে দ্বিতীয় মহাযুদ্ধই থান্-বান্ কৰি যোৱা নগা ভূমিৰ পুনৰ্গঠনত ৰিশ্বাঙে অৱলম্বন কৰিছে প্ৰেম আৰু শান্তিৰ পথ, তাৰ বিপৰীতে ভিডেচেলীয়ে সুকীয়া আৰু সাৰ্বভৌম নগা ৰাজ্যৰ সপোন দেখি আয়োজন কৰিছে দেশীয় বা বিদেশী শক্তিৰ লগত হিংসাত্মক যুদ্ধৰ। এই ফালৰ পৰা উপন্যাসখনৰ মৌলিক সমস্যা হৈছে যুদ্ধ আৰু শান্তিৰ সমস্যা, পুনৰ সংস্থাপন আৰু বিদ্ৰোহৰ সমস্যা। উপন্যাসখন মূলতঃ ৰাজনৈতিক পটভূমিত ৰচিত যদিও নগাসকলৰ সামাজিক আৰু ব্যক্তিগত জীৱনো ৰাজনৈতিক বাতাবৰণৰ লগত একাকাৰ হোৱা দেখা যায়। এনে এক যুদ্ধকালীন অস্থিৰতা আৰু শান্তি প্ৰচেষ্টাৰ দোদুল্যমান পৰিস্থিতিৰ মাজতো ৰিশ্বাং, চাৰেংলা, খুটিংলা, ফানিটফাঙহঁতৰ প্ৰেম কাহিনী উপন্যাসখনৰ মাজত জীৱন্ত হৈ উঠিছে। উপন্যাসখনৰ মাজত প্ৰতিফলিত প্ৰকৃতিৰ নান্দনিকতাই উপন্যাসৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰিছে। চৰিত্ৰবিলাকৰ বাহ্যিক আৰু মানসিক ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়াৰ এই সমস্ত বিষয়বস্তুকে সামৰি ঔপন্যাসিকজনে সাৱলীল ভাষাৰে উপন্যাসখনৰ কাহিনীভাগ উপস্থাপন কৰা পৰিলক্ষিত হয়। প্ৰবন্ধটিত বীৰেন্দ্ৰকুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্যৰ ইয়াৰুইঙ্গম উপন্যাসখনৰ মাজত প্ৰতিফলিত প্ৰকৃতি চিত্ৰণ সম্পৰ্কে আলোচনা কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

> *"এজোপা বনৰীয়া খৰিকাজাঁই ফুলত নিয়ৰৰ টোপাল পৰি মুকুতা মণিৰ দৰে জিলিকিছিল। খাটিঙৰ প্ৰশস্ত বাহুত ঠেকা খাই ফুলৰ পাহি লৰি হঠাতে নিয়ৰবোৰ সৰিবলৈ ধৰিলে। ফুটুকা ফুলবোৰৰ তিতা পাতবোৰ সজীৱ হৈ পৰিছিল। অলপ দূৰত এজোপা ওখ পাইন গছৰ ওপৰৰ পৰা এটা কুলি চৰায়ে মাতিলে। তাৰ অলপ পাছতে কেইবাটাও অচিন বনৰীয়া চৰায়ে সমস্বৰ তুলি কিবা এটা যেন অবুজ ভাব প্ৰকাশ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে।"*

উপন্যাস এখনত প্ৰতিফলিত প্ৰকৃতি হৈছে এক বহিৰংগ উপাদান। ই উপন্যাসখনৰ কথাবস্তুক ৰমণীয় আৰু আবেদনময় কৰি তোলে। প্ৰত্যেক মানুহৰে প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি এক সাহজিক তাড়না থাকে। গতিকে উপন্যাস এখনত প্ৰতিফলিত প্ৰকৃতি চিত্ৰণে তাৰ বিষয়বস্তুৰ সৈতে পাঠকক একীভূত হোৱাত সহায় কৰে।

বীৰেন্দ্ৰকুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্যৰ *ইয়াৰুইঙ্গম* উপন্যাসখনত প্ৰতিফলিত প্ৰকৃতি চিত্ৰণ আৰু মানুহৰ ওপৰত পৰা সেই প্ৰকৃতিৰ প্ৰভাৱৰ সাৱলীল বৰ্ণনাই উপন্যাসখনিৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰিছে। প্ৰকৃতিৰ সন্তান নগাসকলৰ জীৱনৰ লগত প্ৰকৃতিৰ সম্পৰ্ক অতি ঘনিষ্ঠ। প্ৰকৃতিৰ সৰলতাৰ মাজত প্ৰতিপালিত হোৱা বাবেই নগাসকলৰ জীৱনত কৃত্ৰিমতাৰ কোনো স্থান নাই। মনৰ ভাৱ-অনুভূতি নিৰ্ভয় আৰু নিসংকোচে প্ৰকাশ কৰিব পৰাটো তেওঁলোকৰ প্ৰকৃতিৰে প্ৰভাৱ বুলিব পাৰি। কোনো সংকট অথবা অস্থিৰতাৰ সময়তো প্ৰকৃতিয়ে যেন তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ আশা আৰু সান্ত্বনাৰ থল। নগাসকলৰ জাতীয় চৰিত্ৰ গঠনত পাহাৰীয়া নৈসৰ্গিক প্ৰকৃতিৰ ভূমিকা অনুপেক্ষণীয়। নগাভূমিৰ পাহাৰীয়া সৌন্দৰ্যই ঔপন্যাসিকক মোহাবিষ্ট কৰিছে, উপন্যাসখনত প্ৰতিফলিত প্ৰকৃতিৰ সূক্ষ্ম বৰ্ণনা ঔপন্যাসিকজনৰ প্ৰকৃতি-প্ৰীতিৰেই ফল বুলিব পাৰি।

“জীৱনে এক অদ্ভুত শান্তি পাইছিল পৰ্বত বগাই। এই নিৰ্জন, ওপৰমুৱা, শিলাময় পৰ্বতৰ একাবেঁকা ওখলৈ উঠোঁতে মাজে মাজে সি আকাশ চোৱাৰ আনন্দ অনুভৱ কৰিছিল। মন, দেহ আৰু আত্মা যেন স্বৰ্গৰ অভিমুখে যাত্ৰা কৰি গৈ আছে, লগত সেই ধৰ্ম যুধিষ্ঠিৰৰ কুকুৰটো।

উপন্যাসখনৰ আদিতেই “জেকা মাটিৰ গোন্ধ বতাহত উটি আহি তাইৰ নাকত লাগিলহি।” বুলি উল্লেখ কৰা ঔপন্যাসিকজনে প্ৰকৃতিৰ আৰু মানুহৰ মাজৰ যি আত্মিক সম্পৰ্ক সেয়া তুলি ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰা পৰিলক্ষিত হয়।

উপন্যাসখনৰ মাজত খুটিংলা আৰু চাৰেংলাৰ পথাৰৰ যাত্ৰা মাজেদি ঔপন্যাসিকজনে শীতকালৰ হাবিৰ মাজৰ প্ৰকৃতিৰ যি অপৰূপ সৌন্দৰ্য তাৰ বৰ্ণনা এনেদৰে দাঙি ধৰিছে —

“এজোপা বনৰীয়া খৰিকাজাঁই ফুলত নিয়ৰৰ টোপাল পৰি মুকুতা মণিৰ দৰে জিলিকিছিল। খাটিঙৰ প্ৰশস্ত বাহুত ঠেকা খাই ফুলৰ পাহি লৰি হঠাতে নিয়ৰবোৰ সৰিবলৈ ধৰিলে। ফুটুকা ফুলবোৰৰ তিতা পাতবোৰ সজীৱ হৈ পৰিছিল। অলপ দূৰত এজোপা ওখ পাইন গছৰ ওপৰৰ পৰা এটা কুলি চৰায়ে মাতিলে। তাৰ অলপ পাছতে কেইবাটাও অচিন বনৰীয়া চৰায়ে সমস্বৰ তুলি কিবা এটা যেন অবুজ ভাব প্ৰকাশ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। ”

বৰষুণৰ বতৰত নগাভূমিৰ হাবি-বননিৰ যি অপৰূপ ৰূপ দেখা পোৱা যায় তাৰ বৰ্ণনা ঔপন্যাসিকজনে উপন্যাসখনত এনেদৰে দাঙি ধৰিছে - “সেইদিনা পুৱাৰে পৰা বতৰটোৱে কান্দিছিল। পাইন গছবোৰৰ পৰা টপৰ টপৰ চকুপানী সৰিছিল। ৰিশ্বাঙহঁতৰ ঘৰৰ আগৰ বনৰীয়া গুলঞ্চীজোপা নিয়ৰত তিতি নিজৰাত গা ধুই উঠা নাগিনীজনীৰ দৰে নতুন যেন বোধ হৈছিল।”

ইয়েংমাচৰ চৰিত্ৰটিৰ ভাবনাৰ যোগেদি ঔপন্যাসিকে উপন্যাসখনত ধাননি পথাৰৰ বৰ্ণনা এনেদৰে আগবঢ়াইছে — “পথাৰবোৰত গোটোৱা পানী আৰু সেউজীয়া শইচ দেখি তাৰ অস্থিৰ মন অলপ শাঁত পৰিল। চকুৰে মনিব পৰা লৈকে কেৱল সেউজীয়া ধাননি, ন শিশুৰ দৰে মলয়াৰ বোকোচাত হাঁহিছে। এইবোৰ ধানত জীৱনৰ প্ৰথম উকমুকনি আৰু প্ৰবল কণ্ঠস্বৰ ফুটি উঠিছে। গাহৰি পোৱালি বা কুকুৰা পোৱালিটোৱে জন্মোতেই চিঞৰি আহে, কিন্তু ইহঁত মাতিব নোৱাৰে; তথাপি ইহঁতে এবিধ বুজিব নোৱাৰা ৰঙৰ ভাষা কয়।”

উপন্যাসখনৰ মাজত ঔপন্যাসিকে কাহিনীৰ গতিৰ মাজেৰে নগা পাহাৰৰ বিভিন্ন ফুলৰ বৰ্ণনাও দাঙি ধৰা পৰিলক্ষিত হয়। যথা—

“...তাইৰ নাকত বনৰীয়া গোলাপৰ সুবাস। অলপ দূৰলৈ চকু মেলি চাই দেখিলে দুহাতমান আঁতৰত কেইবাজোপাও গোলাপত ফুল ফুলি আমোল মোলাই আছে। গোলাপজোপাৰ সিফালে ওপৰলৈ উঠি যোৱা এটা টিলা। টিলাৰ পৰা সেয়া হাতে ঢুকি পোৱাতে পুৱাৰ নিৰ্মল, শান্ত আকাশ। যেন অন্তৰে বহুদিন ধৰি বিচাৰি থকা অকণ শান্তি তাই সেইকণ মুহূৰ্তত পাইছিল।”

“দোঁ খাই থকা বনৰীয়া কপৌফুল এপাহত ঠেকা খাই চাৰেংলাৰ বগা বাওঁ বাহুটোত এটোপা শুভ্ৰ নিয়ৰ পৰি বাহুটো তিতি গ'ল। তাই ৰৈ কপৌফুলপাহ ছিঙিলে। তাৰ কোমল, ৰঙা আৰু বগাৰে মিহলি পাহবোৰ চুই তাই ঘপকৰে এটি চুমা খালে।”

নগা ভূমিৰ মনোমোহা সৌন্দৰ্যৰ বৰ্ণনাৰ লগতে ঔপন্যাসিকে কেইটামান ভয়াবহ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ বৰ্ণনাও উপন্যাসখনত দাঙি ধৰিছে। ঘন অৰণ্যৰ মাজত ৰিশ্বাঙহঁতৰ শান্তি মিচনৰ দলটো প্ৰকৃতিৰ ৰহস্যময় গাম্ভীৰ্যৰ মাজেৰে আগবাঢ়িছে, এই ক্ষণতেই ঔপন্যাসিকজনে ভয়াবহ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ বৰ্ণনা এনেদৰে দাঙি ধৰিছে —

“দুই এটা কেঁচা, ঔবিজলীয়া পাত-বেঙে মাজে মাজে জঁপিয়াই পৰিছিল হাবিৰ মাজত আৰু যাত্ৰীদলক চক্ খুৱাই দিছিল। তাৰ হয়তো অলপ দূৰতে জিলিকিছিল, বনৰীয়া শিমলু, বনৰীয়া বাঁহ- গছ, উলুৱনি আৰু কোনো কোনো গছৰ পৰা গা মেৰাই ওলমি থকা বিশাল সাপ। কোনোবা এটা ক্ষণত হয়তো বনৰীয়া জোক সৰি পৰিছিল গছৰ পৰা সমুখত। তথাপি সিহঁত নিৰ্বিঘ্নে গৈ আছিল। দুই এটা শিয়ালৰ হোৱা, বনৰীয়া কুকুৰা আৰু ডাউকৰ চিঞৰ, পঘুমাৰ পাখিৰ কোব, কপৌৰ কুৰুলি আৰু হাবিৰ এক নিৰ্জন সৰৱতা ফুটি উঠিছিল ওৰে বাটত। অচিন বনৰীয়া ফুলৰ গোন্ধ উঠি আহিছিল দূৰৰ হাবিৰ পৰা।”

নগা ভূমিৰ পাহাৰৰ প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্যত মুগ্ধ

ঔপন্যাসিকৰ প্ৰকৃতিপ্ৰীতি সত্তাটোৱে যেন সেই সৌন্দৰ্যৰ বৰ্ণনা সামৰিব খোজা নাই। যথা

"জীৱনে এক অদ্ভুত শান্তি পাইছিল পৰ্বত বগাই। এই নিৰ্জন, ওপৰমুৰা, শিলাময় পৰ্বতৰ একাবেঁকা ওখলৈ উঠোঁতে মাজে মাজে সি আকাশ চোৱাৰ আনন্দ অনুভৱ কৰিছিল। মন, দেহ আৰু আত্মা যেন স্বৰ্গৰ অভিমুখে যাত্ৰা কৰি গৈ আছে, লগত সেই ধৰ্ম যুধিষ্ঠিৰৰ কুকুৰটো। তাৰ সমগ্ৰ অন্তৰ আলোড়িত হ'ল এই কল্পিত স্বৰ্গযাত্ৰাৰ উচ্ছাসত।"

নগা পাহাৰৰ টাংখুল নগা অধ্যুষিত যুদ্ধ-বিধ্বস্ত অঞ্চলটোৰ ৰাজনৈতিক উত্থানৰ ভেটিত ৰচিত বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্যৰ *ইয়াৰুইঙ্গম* উপন্যাসখন এখন বাস্তৱ তথ্য সমৃদ্ধ আৰু সুখপাঠ্য উপন্যাস। উপন্যাসখনিৰ মাজত টাংখুল নগাসকলৰ সামাজিক জীৱন, প্ৰচলিত ৰীতি-নীতি, লোক বিশ্বাস; ৰাজনৈতিক উত্থানৰ ভেটিত গঢ় লৈ উঠা বিভিন্ন সংঘাত; নগা পাহাৰৰ মনোৰম প্ৰকৃতি ইত্যাদিৰ বিষয়ে ঔপন্যাসিকে সাৱলীলভাৱে বৰ্ণনা কৰিছে। উপন্যাসখনৰ মাজত আংগিক আৰু কলা-কৌশলত বিশেষ অভিনৱত্ব নাই যদিও গতানুগতিকভাৱে তৃতীয় পুৰুষত কাহিনীভাগ আগবঢ়াই লৈ যোৱা ঔপন্যাসিকে বেছ যত্ন সহকাৰে ইয়াৰ ঘটনা আৰু চৰিত্ৰৰাজিৰ ক্ৰীড়া-কলাপৰ বৰ্ণনা কৰা পৰিলক্ষিত হয়। উপন্যাসখনৰ মাজত কাহিনীৰ মাধ্যমেৰে প্ৰকৃতিৰ বৰ্ণনা দিবলৈ যাওঁতে নগা পাহাৰৰ বাট-পথ, খেতি-পথাৰ, অৰণ্য ইত্যাদিৰ কথা ঔপন্যাসিকে অতি সূক্ষ্ম আৰু নিখুঁতভাৱে দৃষ্টিকোণ কৰি বৰ্ণনা কৰিছে। উপন্যাসখনত বৰ্ণিত প্ৰকৃতি চিত্ৰণে উপন্যাসখনক বিশেষ মাত্ৰা প্ৰদান কৰাৰ লগতে উপন্যাসখনৰ পটভূমিৰ বাস্তৱ পৰিৱেশ চিত্ৰিত কৰা পৰিলক্ষিত হয়। *'ইয়াৰুইঙ্গম'* এটা টাংখুল নগা শব্দ, যাৰ অসমীয়া অৰ্থ 'ৰাইজৰ শাসন'। যি সময়ত পুৰণি অসমৰ ভৌগোলিক সমন্বয়ত কেৰোণে দেখা দিছিল আৰু বিভিন্ন কাৰক তথা দাবী-আন্দোলনৰ মাজেৰে সুকীয়া ৰাজ্য গঠনৰ যো-জা চলিছিল সেই সময়তে ৰচিত ভট্টাচাৰ্য্যৰ *ইয়াৰুইঙ্গমে* পাহাৰ-ভৈয়ামৰ সমন্বয়ৰ বাণী কঢ়িয়াইছিল।

গ্ৰন্থপঞ্জী

মুখ্য সহায়ক গ্ৰন্থ

ভট্টাচাৰ্য্য, বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ. *ইয়াৰুইঙ্গম,* গুৱাহাটীঃ লয়াৰ্ছ বুল ষ্টল, একাদশ প্ৰকাশ, ২০১২

গৌণ সহায়ক গ্ৰন্থ

কটকী, প্ৰফুল্ল ঃ *স্বৰাজোত্তৰ অসমীয়া উপন্যাস সমীক্ষা,* গুৱাহাটী ঃ বীণা লাইব্ৰেৰী, প্ৰথম সংস্কৰণ, ১৯৭৯

খাউণ্ড, মলয়া ঃ *ড° বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য আৰু তেওঁৰ উপন্যাস,* গুৱাহাটীঃ সাহিত্য প্ৰকাশ, ১৯৯৬

শইকীয়া, অজিৎ ঃ *জনজাতীয় জীৱনভিত্তিক অসমীয়া উপন্যাস,* গুৱাহাটী ঃ সাৰদা প্ৰকাশন, প্ৰথম প্ৰকাশ, জুলাই, ২০০৫

"Poetry is the impasioned expression which is in the countenance of all Science

সত্যৰ লগত যুক্তিৰ মিশ্ৰণত জন্ম হয় বিজ্ঞানৰ সত্যৰ। সত্যৰ লগত আৱেগৰ মিশ্ৰণত জন্ম হয় কবিতাৰ সত্যৰ।"

গ্ৰন্থ সমালোচনা

মোৰ পঢ়ি ভাললগা গ্ৰন্থখন ......
এটা সপোনৰ পম খেদি শূন্যৰ পৰা শিখৰলৈ

সঞ্জয় শইকীয়া
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

কাৰ্লো বোনাপাৰ্টে হৃদয় নন্দন পুত্ৰ নেপোলিয়ন বোনাপাৰ্টলৈ লিখা চিঠিত কৈছিল, "হতাশা এৰা, ক্ষোভ পৰিহাৰ কৰা, মনত উদ্যম ৰাখা, সূৰ্যোদয়ৰ সপোন দেখা, কৰি যোৱা কৃচ্ছ্ৰ সাধনা; তেতিয়াহে তুমি সপোনৰ বেলিটোক কোলাত ল'ব পাৰিবা।"

সংগ্ৰামৰ ছবি যুগে যুগে প্ৰতিক্ষিত হৈ আহিছে আমাৰ মাজত। জীৱনত সফলতাৰ অৰ্থ বুজিবলৈ সংগ্ৰামৰ যুঁজত ধৈৰ্য, অধ্যৱসায়, কৌশলৰ অস্ত্ৰ ঘূৰাব পৰাকৈ বীৰ যোদ্ধা হ'বই লাগিব। সংগ্ৰামক পৰাজিত কৰি দুখক অতিক্ৰম কৰিব পৰাটোৱেই জীৱন। সংঘাতৰ সৈতে যুঁজি যুঁজি মানুহে যি সাহস, মনোবল লাভ কৰে তেওঁৱেই অসাধ্য সাধন কৰিব পাৰে। এই উদাহৰণ লৈয়ে উদয় হয় নতুন দিনৰ সদ্যোজাত দগ্‌মগ সূৰুযৰ প্ৰভাতী কিৰণে জিলিকাই তোলে দিগন্ত, জিলিকাই তোলে আশা, সপোন আৰু বাস্তৱ জীৱন। তেনেদৰে মোৰো অভ্যন্তৰৰ সপোনক বাস্তৱায়িত কৰিবলৈ সহায় কৰিছে ড° ঋবুল মাউতদেৱৰ আত্মজীৱনীমূলক "মোৰো এটা সপোন আছে" গ্ৰন্থখনিয়ে। গ্ৰন্থখনৰ জৰিয়তে সপোনৰ পম খেদি জীৱনৰ জখলাত আৰোহণ কৰা এক বৰ্ণিল যাত্ৰাৰ সম্ভেদ পোৱা যায়। গ্ৰন্থখনৰ বেটুপাততে উল্লেখ আছে, "দৰিদ্ৰতাৰ সীমা নেওচি আমেৰিকাৰ মাচাচ্ছুচেটচ বিশ্ববিদ্যালয়লৈ যোৱাৰ কাহিনী। দৰিদ্ৰতাই কোঙা কৰা এটা পৰিয়ালৰ পৰা গৈ আমেৰিকাত এজন সফল গৱেষক বিজ্ঞানী হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত হোৱালৈকে দীঘলীয়া যাত্ৰাৰ সংবেদনশীল কাহিনী গ্ৰন্থখনত প্ৰতিফলিত হৈছে।

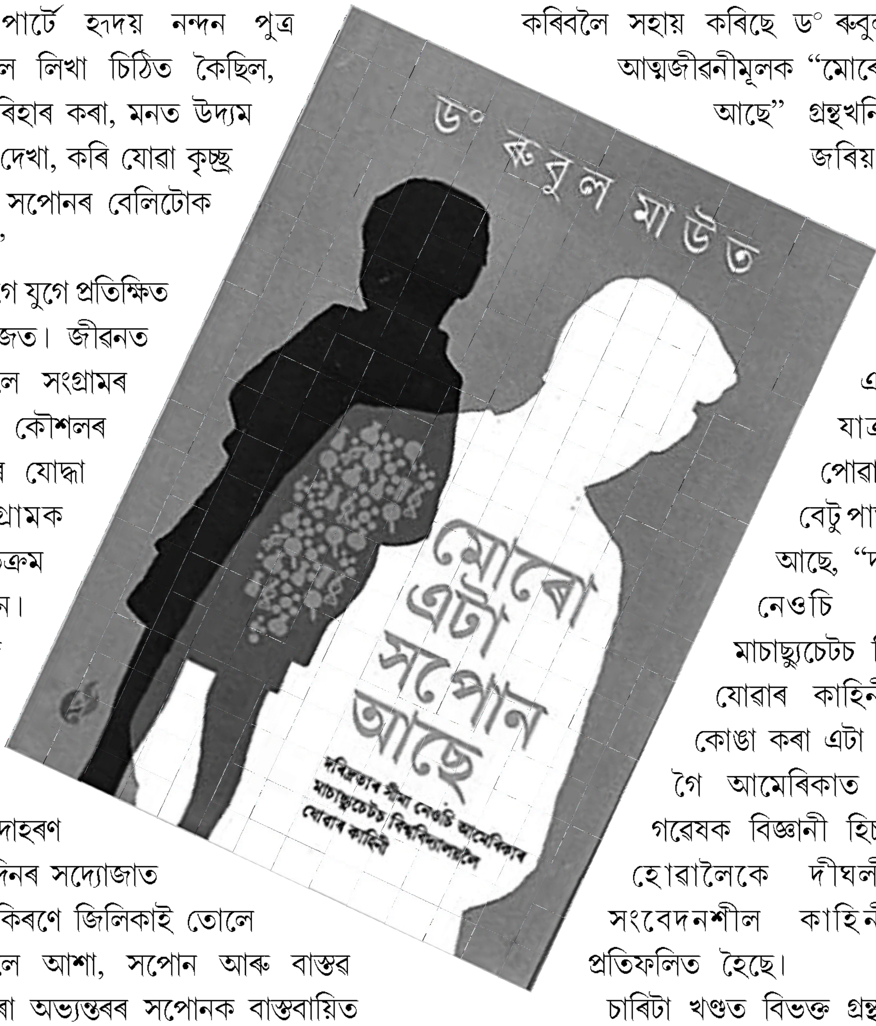

চাৰিটা খণ্ডত বিভক্ত গ্ৰন্থখনত সন্নিৱিষ্ট

হৈ আছে কঠোৰ সংগ্ৰামেৰে পাৰ কৰা শৈশৱ-কৈশোৰ তথা জীৱনৰ ঘাত-প্ৰতিঘাত, আমেৰিকাত কৰা বৈজ্ঞানিক উদ্ভাৱন আৰু শয্যাগত পিতৃৰ সৈতে সম্পৰ্কিত এক সংবেদনশীল কাহিনী। "ধূসৰতাৰ সংহত শ্ৰৱণৰ পাছত "মোৰো এটা সপোন আছে" ত ড° মাউতদেৱৰ এশ সাতাৱন পৃষ্ঠাজোৰা দ্বিতীয়খন শ্ৰেষ্ঠ গ্ৰন্থ। তিনিচুকীয়া জিলাৰ অসম-অৰুণাচল সীমান্তৰ কৈলাসপুৰৰ টঙনা ন-গাঁৱত জন্ম হৈছিল। তেওঁ গাঁওখনৰ বৰ্ণনা দিছে এইদৰে, "মই যি ঠাইত, যি পৰিয়ালত জন্ম হৈছিলোঁ, সেই ঠাইত আধুনিক জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ সভ্যতাৰ শিক্ষা লোৱাৰ সপোন দেখাটো প্ৰায় অবাস্তৱৰ দৰেই আছিল।'' বিশ্বায়নৰ দ্ৰুত সম্প্ৰসাৰণ তথা চমকপ্ৰদ কাৰিকৰী উন্নতিয়ে জকাইচুকীয়া অসমৰ গাঁও-ভূঁইৰ সকলোকে অন্যধৰণে প্ৰভাৱিত কৰিলেও দৰিদ্ৰতাক নিৰ্মূল কৰিব পৰা নাই।

'শৈশৱ' অধ্যায়টো আৰম্ভ হৈছে লেখকৰ পঢ়া টেবুলৰ বৰ্ণনাৰে। চাৰিটা খুটা পুতি বাঁহেৰে বনোৱা টেবুলত চাকিৰ পোহৰত পঢ়ি পাৰ হৈছিল তেওঁৰ শৈশৱ। দৰিদ্ৰ পৰিয়ালৰ হোৱাৰ বাবে চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ পৰাই জীৱনৰ সংগ্ৰাম আৰম্ভ হৈছিল। সেই সময়ৰ পৰাই তেওঁ দেউতাকক সহায় কৰাৰ উদ্দেশ্যে পুৱতি নিশাতেই উঠি পথাৰৰ কাম কৰাৰ লগতে স্কুললৈ যোৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বজাৰত শাক-পাচলি বিক্ৰী কৰিবলগীয়া হৈছিল। অলেখ দুখ-যন্ত্ৰণায়ো পঢ়াৰ ধাউতিৰ পৰা মনটোক আঁতৰাই নিব পৰা নাছিল। ইয়াৰ উপৰিও পথাৰত শস্য ৰখি থকাৰ সময়তো বিভিন্ন ধৰণৰ গ্ৰন্থৰ আমেজ লৈছিল। আশী দশকৰ শেষত আৰু নব্বৈ দশকৰ আৰম্ভণিৰ সময়ছোৱাত অসমত আলফা আৰু মিলিটেৰীৰ সংঘাত তুংগত আছিল। সেই সময়তেই শৈশৱৰ মধুৰ দিনবোৰ এক আতংকময় পৰিৱেশৰ মাজত পাৰ কৰিছিল। হেজাৰ প্ৰতিবন্ধকতাক হেলাৰঙে অতিক্ৰম কৰি মেট্ৰিক পৰীক্ষাত প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হৈ ঘৰখনৰ লগতে অঞ্চলটোলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছিল।

'মোৰ দৰে দৰিদ্ৰ পৰিয়ালত জন্মগ্ৰহণ কৰাসকলৰ প্ৰথম দায়িত্ব হ'ল ঘৰৰ অৱস্থা সুচল কৰা। প্ৰথমে নিজে পঢ়া-শুনাৰ কৌশল অৰ্জন কৰি ক্ৰমান্বয়ে ঘৰৰ তথা পৰিয়ালৰ উন্নতিৰ হকে কাম কৰা। পাছলৈ সমাজৰ উপকাৰ সাধন হোৱাকৈ আত্মনিয়োগ কৰা ড° কালামৰ ভাষাৰে ক'বৰ দৰে, "সময়ৰ বালিচৰত যদি পদাংক থৈ যাব খোজা তেনেহ'লে তোমাৰ ভৰিহাল চোঁচৰাই নিদিবা।" তেখেতে এই কথাবোৰ অনুসৰণ কৰি জীৱনৰ বাটত খোজ আগবঢ়াইছিল।

'সংগ্ৰাম' অধ্যায়টোত লেখতে টাটা ইনষ্টিটিউট অব ফাণ্ডামেণ্টেল ৰিচাৰ্চ'ত বিজ্ঞানী হৈ থাকোঁতে হোৱা অভিজ্ঞতা, প্ৰশিক্ষণৰ বাবে আমেৰিকালৈ যাবলৈ পোৱা সুযোগ আৰু তাৰ আলমতে পাছলৈ ডক্টৰেট ডিগ্ৰীৰ বাবে সুযোগ পোৱাৰ বিৱৰণ দাঙি ধৰিছে। গাঁওখনৰ যাতায়াতৰ সুব্যৱস্থা নথকাত মেট্ৰিক পৰীক্ষা পাছ কৰি তিনিচুকীয়াত অধ্যয়ন কৰিবলৈ কিছু দূৰ খোজকাঢ়ি যাবলগীয়া হৈছিল। এদিনতে মুঠ পাঁচ ঘণ্টা খোজকাঢ়ি আৰু দুই-তিনি ঘণ্টা বাছেৰে গৈ ক্লাছ কৰিছিল। পুৱাতেই ওলাই গৈ ঘূৰি আহি ঘৰ পাওঁতে ৰাতি হৈছিল। এনেদৰে অপৰিসীম অধ্যয়ন, কঠোৰ পৰিশ্ৰম তথা অধ্যৱসায়ৰ বলত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী সমাপ্ত কৰি তেওঁ 'টাটা ইনষ্টিটিউট অৱ ফাণ্ডামেণ্টেল ৰিচাৰ্চ' নামৰ প্ৰতিষ্ঠানটোত যোগদান কৰাৰ সুযোগ পাইছিল আৰু তাতেই বিজ্ঞানী হৈ থাকোঁতে তেওঁ আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰলৈ যোৱাৰ সুযোগ পাইছিল। পঢ়াটো নিচা হিচাপে গ্ৰহণ কৰিব পাৰিলে এজন ছাত্ৰই কেনেকৈ সফলতাৰ উচ্চ শিখৰলৈ যাব পাৰে তাৰে জ্বলন্ত উদাহৰণ এই গ্ৰন্থখন। লগতে তেখেতে অতি সততাৰে দুৰ্গম, অনগ্ৰসৰ গাঁৱৰ এজন খেতিয়কৰ সমস্যাৰাজিৰ ওপৰত নিৰ্মোহ বিশ্লেষণ আগবঢ়াইছে। তেখেতে উল্লেখ কৰিছে যে,

'মোৰ দৰে দৰিদ্ৰ পৰিয়ালত জন্মগ্ৰহণ কৰাসকলৰ প্ৰথম দায়িত্ব হ'ল ঘৰৰ অৱস্থা সুচল কৰা। প্ৰথমে নিজে পঢ়া-শুনাৰ কৌশল অৰ্জন কৰি ক্ৰমান্বয়ে ঘৰৰ তথা পৰিয়ালৰ উন্নতিৰ হকে কাম কৰা। পাছলৈ সমাজৰ উপকাৰ সাধন হোৱাকৈ আত্মনিয়োগ কৰা ড° কালামৰ ভাষাৰে ক'বৰ দৰে, "সময়ৰ বালিচৰত যদি পদাংক থৈ যাব খোজা তেনেহ'লে তোমাৰ ভৰিহাল চোঁচৰাই নিদিবা।" তেখেতে এই কথাবোৰ অনুসৰণ কৰি জীৱনৰ বাটত খোজ আগবঢ়াইছিল। তেখেতে যি বাটেৰে আগবাঢ়ি গৈছিল, সেই বাট কণ্টকময় বুলি জানিও নিৰাশ নহৈ ভৱিষ্যতৰ সপোন দেখিছিল। অনেক কৃচ্ছ্ৰ সাধনা তথা দুৰ্যোগৰ সময়তো সপোনৰ সেই আঁতডাল এৰি দিয়া নাছিল। অভাৱে পিষ্ট কৰিলেও মাক-দেউতাকে পঢ়াৰ গুৰুত্ব ভালদৰে বুজিছিল বাবেই দেউতাকে মাটি বন্ধকত থৈ হ'লেও পঢ়াৰ খৰচ যোগান ধৰিছিল। বিশেষকৈ মাক-দেউতাক আৰু ককায়েকৰ এই দীঘলীয়া যাত্ৰাত যি ত্যাগ আৰু কষ্ট স্বীকাৰ কৰিছিল, গ্ৰন্থখন পঢ়িলে পৰিয়ালটোৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাত মূৰ দোঁখাই যাব। 'দেউতাকৰ অসুখ' অৰ্থাৎ চতুৰ্থ অধ্যায়টোত লেখকে মানৱ কোষৰ ত্ৰুটিপূৰ্ণ জিন সম্পাদনাৰ যোগেদি মানৱ সভ্যতাৰ পৰা সহস্ৰাধিক জেনেটিক ৰোগ নিৰ্মূল কৰাৰ সংকল্পৰে গৱেষণাত ব্যস্ত হৈ থকাৰ সময়তে মাউতদেৱৰ দেউতাকে এক দুৰাৰোগ্য জেনেটিক ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ মৃত্যুক আকোঁৱালি ল'ব লগা হয়। তেখেতে বিল গেটছৰ উক্তিক সমৰ্থন কৰে — "দুখীয়া হৈ জন্ম লোৱাটো আমাৰ দোষ নহয়; কিন্তু দুখীয়া হৈ মৃত্যু হোৱাটো আমাৰ দোষ।" গ্ৰন্থখনত উল্লেখ কৰিছে তেওঁৰ সপোনৰ পোখাটিক লহপহকৈ বাঢ়িবলৈ দেউতাকে যিমান পাৰি সিমান সাৰপানী যোগান ধৰিছিল। দৰিদ্ৰতাৰ সকলো গণ্ডী ওফৰাই তেখেতে বিশ্বৰ আগশাৰীৰ বিশ্ববিদ্যালয়ত বিজ্ঞানৰ গৱেষণাৰ বাবে নিজক উপযুক্ত কৰি তুলিব পাৰিছিল। গ্ৰন্থখনত বৰ্ণিত এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ মন্তব্য হ'ল, "এই জীৱনটো মই এবাৰ নহয়, হাজাৰবাৰ জীৱলৈ বিচাৰিম, প্ৰত্যাহ্বানৰ জীৱনটো। " প্ৰত্যাহ্বানৰ জীৱন এটাৰ যুঁজ দিয়াৰ এটা স্বকীয় মাদকতা আছে। গাঁৱলীয়া বাটেৰে লুইতৰ বুকুৰে কেঁচামাটিৰ গোন্ধ লৈ অসমী আইৰ নাম উজ্জ্বলাই ড° মাউতদেৱে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে বিশ্বৰ আগশাৰীৰ হাৰ্ভাড বিশ্ববিদ্যালয়ত এজন বিজ্ঞানী হিচাপে। গ্ৰন্থখনত লেখকে দৰিদ্ৰতাক কোনো কাৰণতে অভিশাপ হিচাপে অভিহিত কৰা নাই বৰং ইতিবাচক দৃষ্টিভংগীৰে জীৱনৰ আশীৰ্বাদ স্বৰূপেহে গ্ৰহণ কৰিছে। গ্ৰন্থখনৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠাই সাৱলীল আৰু চুম্বকীয় বৰ্ণনাশৈলীৰে এক বুজাব নোৱাৰা অনুভূতিৰ সৃষ্টি কৰি হৃদয় স্পন্দিত কৰি তোলে। গ্ৰন্থখনৰ পৰা শিকিলো জীৱনৰ মহত্বক উপলব্ধি কৰিবলৈ, সীমাহীন অভাৱ-অনাটনৰ মাজতো জীৱনক ভাল পাবলৈআৰু সপোন দেখিবলৈ। সপোনেহে বঠা বাই লৈ যায় জীৱনৰ নাওখন। সপোনৰ পম খেদি সফলতাৰ চূড়ান্ত শিখৰত অৱতৰণ কৰা ড° মাউতদেৱ সপোন সন্ধানীসকলৰ বাবে আদৰ্শৰ প্ৰতীক। জীৱন যুদ্ধত সাহসেৰে আগবাঢ়ি যাবলৈ, জীৱনৰ বাটত সন্মুখীন হোৱা প্ৰত্যাহ্বানবোৰক জয় কৰিবলৈ, দৰিদ্ৰতাৰ নিৰ্দয় শিকলি ছিঙি আগুৱাই যাবলৈ প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এই গ্ৰন্থখন পঢ়া উচিত। বিশেষকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পঢ়িবলগীয়া এখন খুবেই অনুপ্ৰেৰণামূলক গ্ৰন্থ। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত দৰিদ্ৰতা কেতিয়াও হেঙাৰ হ'ব নোৱাৰে; যদিহে নিজৰ একাগ্ৰতা, আত্মবিশ্বাস, সততা আৰু কৰ্মনিষ্ঠা থাকে। এটা সপোন কেতিয়াও যাদুৰে বাস্তৱত পৰিণত কৰিব নোৱাৰি। ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজন কঠোৰ পৰিশ্ৰম, পৰিকল্পনা আৰু সঠিক পদক্ষেপৰ। গ্ৰন্থখনৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠাতে তেখেতৰ অধ্যৱসায়, সপোনক দিঠকত

> *"সন্মুখত মাত্ৰ এটাই লক্ষ্য ভালকৈ পঢ়িব লাগে। পঢ়িবই লাগিব কাৰণ; মোৰ ওপৰত বহুত দায়িত্ব আছিল। মা-দেউতাই যিখন ভৰিত মোক কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিছে ইমান দিন, সেইখন ভাৰতেই মই তেওঁলোকক কঢ়িয়াব লাগিব। তাৰ বাবে পঢ়াৰ বাদে গত্যন্তৰ নাই। মোৰ বাবে কিতাপেই আছিল একমাত্ৰ সম্পদ, যাৰ যোগেদি জীৱনত উন্নতি কৰাৰ ভৰসা।*

পৰিণত কৰাৰ আপোচহীন এক সংগ্ৰামৰ কথাই প্ৰমাণ কৰিছে- দৰিদ্ৰতা সফলতাৰ কেতিয়াও হেঙাৰ হ'ব নোৱাৰে।

গ্ৰন্থখনৰ সাৱলীল প্ৰকাশভংগীয়ে পাঠকক একক আৰু অনন্য খোৰাক দিবলৈ সক্ষম হৈছে। গ্ৰন্থখনত উল্লেখ কৰিছে, "শৈশৱেই নিৰ্ণয় কৰে ভৱিষ্যতে কোন, কি হ'ব। ল'ৰালিৰ পৰিৱেশ, পৰিস্থিতি, অনুপ্ৰেৰণা, সুযোগ-সুবিধা, নিজ ইচ্ছা আদি বিভিন্ন কাৰকৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে এটা শিশুৰ ভৱিষ্যত। " মানুহে জীৱনত অৰ্জন কৰা কৃতি, খ্যাতি মাথোঁ জীৱনৰ কেইটামান বিশেষ মুহূৰ্তৰ সমাহাৰ। তেখেতে আমাক পথ দেখুৱাইছে যে, "আমি আনে যোৱা বাটে গ'লে কেৱল আনে দেখা বস্তু বা ঠাইহে চাব পাৰিম। কিন্তু নতুন ঠাই, নতুন দিগন্ত উদ্ভাৱন কৰিব নোৱাৰোঁ। " গতিকে, আমি নতুন নতুন উদ্ভাবন কৰিবলৈ হ'লে আনে যোৱা বাটেৰে নগৈ নিজৰ বাট নিজে তৈয়াৰ কৰিব লাগিব।

গ্ৰন্থখনৰ কেইটামান অনুপ্ৰেৰণামূলক বাক্য দাঙি ধৰিছোঁ "সন্মুখত মাত্ৰ এটাই লক্ষ্য ভালকৈ পঢ়ি ব লাগে। পঢ়িবই লাগিব কাৰণ; মোৰ ওপৰত বহুত দায়িত্ব আছিল। মা-দেউতাই যিখন ভৰিত মোক কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিছে ইমান দিন, সেইখন ভাৰতেই মই তেওঁলোকক কঢ়িয়াব লাগিব। তাৰ বাবে পঢ়াৰ বাদে গত্যন্তৰ নাই। মোৰ বাবে কিতাপেই আছিল একমাত্ৰ সম্পদ, যাৰ যোগেদি জীৱনত উন্নতি কৰাৰ ভৰসা। পঢ়ি থাকিলে, কঠোৰ পৰিশ্ৰমত ব্ৰতী থাকিলে, সুযোগৰ দুৱাৰখন খোলা ৰাখিলে জীৱনত নোপোৱাটো পাব পাৰি, অসাধ্যও সাধ্য হয়।"

জীৱনটো 'ট্ৰেজাৰ হাণ্ট' নামৰ খেলবিধৰ দৰে। আৰম্ভণিতে এটা লক্ষ্য থাকে। সেই লক্ষ্যত উপনীত হোৱাৰ পাছত নতুন সুযোগ আছে, ফলত নতুন লক্ষ্যত উপনীত হোৱাৰ আকাংক্ষা জন্মে। এইদৰে লক্ষ্য খেদি খেদি গৈ থাকোঁতে শেষত আপুনিও এটা মহামূল্যৱান সম্পদ পাই যাব পাৰে। মনত ৰাখিব লক্ষ্যৰ পৰা বিচলিত হ'লেই আপুনি সেই মহামূল্যবান সম্পদটি আয়ত্ত কৰাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব পাৰে।

'মোৰো এটা সপোন আছে' গ্ৰন্থখন সঁচা অৰ্থত অতি উৎকৃষ্ট আৰু মননশীল গ্ৰন্থ। এজন সাধাৰণ পাঠক হিচাপে গ্ৰন্থখন পঢ়ি অনুভৱ কৰিছোঁ যে, আত্মজীৱনী যদিও ব্যক্তিগত অনুভৱৰ কোনো কথাই অপ্ৰয়োজনীয়ভাৱে প্ৰকাশ কৰি পঢ়ুৱৈক বিৰক্ত কৰা নাই। অতবোৰ লেথাৰি নিছিগা প্ৰতিকূলতা আঁতৰাই সফলতাৰ চূড়ান্ত শিখৰত আৰোহণ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা এই একক দস্তাবেজে ভৱিষ্যতৰ বহুত সম্ভাৱনাৰ কাৰণে উৎসাহ আৰু প্ৰত্যয়ৰ জীৱন্ত নিদৰ্শন এৰি যাব বুলি একে আষাৰে ক'ব পাৰি। বৰ্ণিল ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী ড° ৰুবুল মাউতদেৱৰ কৃতিত্বৰ আভাৰে সদায়ে আমাক প্ৰেৰণা যোগাই যাব। শেষত গ্ৰন্থখনত উল্লিখিত এটা উদ্ধৃতিৰে সামৰিছোঁ —

"Hope is the thing with feathers
That perches in the soul,
And sings the tune without the words
And never stops at all."

- Emily Dickinson

"যাৰ বিষয়ে নুসুধিলে বহুত কিবা-কিবি ক'ব পাৰি, অথচ সুধিলে একো ক'ব নোৱাৰি - সেয়ে কবিতা।"

-চেণ্ট আগষ্টান

চলচ্চিত্ৰ সমালোচনা

“হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়” চিনেমাখনৰ এক সমীক্ষা

বিদ্যুৎ বিকাশ বৰা
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

চলচ্চিত্ৰ হৈছে এক প্ৰকাৰৰ দৃশ্যমান বিনোদন মাধ্যম অথবা এক দৃশ্যগ্ৰাহ্য কলা। চলচ্চিত্ৰ বুলি ক'লে সাধাৰণতে স্থিৰ চিত্ৰৰ এটা ক্ৰমক বুজায়, যাক এটা বিশেষ প্ৰক্ৰিয়াৰে প্ৰদৰ্শন কৰিলে গতিশীল ছবি দেখা যায়। চলচ্চিত্ৰ এনে এটা বিশেষ শিল্প মাধ্যম, যাৰ দ্বাৰা বাস্তৱ জগতৰ ছবি কেমেৰাৰ মাধ্যমেৰে ধাৰণ কৰি কাল্পনিক জগত তৈয়াৰ কৰা হয়।

সম্প্ৰতি 'সাহিত্যৰ চলচ্চিত্ৰকৰণ' এক বহুলভাৱে চৰ্চিত বিষয়। চলচ্চিত্ৰ আৰু সাহিত্যৰ মাজত এক অতি নিবিড় সম্পৰ্ক আছে। এই সম্পৰ্কক এক সফল আৰু সাৰ্থক 'সহজীৱিতা' বুলি অভিহিত কৰিব পাৰি। সাহিত্য কৰ্মক আধাৰস্বৰূপে লৈ বিভিন্ন চলচ্চিত্ৰকাৰে নিৰ্মাণ কৰিছে। অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ জগতৰ কেইবাখনো যুগজয়ী চলচ্চিত্ৰৰ আধাৰ হ'ল অসমীয়া সাহিত্য। জাহ্নু বৰুৱা, পদুম বৰুৱা, ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়া আদিৰ দৰে চলচ্চিত্ৰকাৰে বিখ্যাত সাহিত্যৰাজিক চলচ্চিত্ৰৰ ৰূপ দি চলচ্চিত্ৰ আৰু সাহিত্যৰ সম্পৰ্কক অধিক টনকিয়াল তথা দৃঢ় কৰি তুলিছে।

অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ জগতত 'জাহ্নু বৰুৱা' এক অতি পৰিচিত নাম। তেখেতে ১৯৮২ চনৰ পৰাই বহুকেইখন চিনেমা নিৰ্মাণ কৰি যথেষ্ট ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত সন্মান বুটলি অসমীয়া চিনেমা জগতখনলৈ অতুলনীয় অৱদান আগবঢ়াই আহিছে। বিশিষ্ট সাহিত্যিক 'হোমেন বৰগোহাঞি' দেৱৰ 'হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়' উপন্যাসখনক আধাৰ হিচাপে লৈ 'জাহ্নু বৰুৱা'দেৱে

১৯৮৭ চনত একে নামেৰে এখন চিনেমা নিৰ্মাণ কৰিছিল। সেই সময়তে চিনেমাখনে দৰ্শকৰ পৰা অভূৰ্তপূৰ্ব সঁহাৰি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। চিনেমাখনে ১৯৮৮ চনত National Film Award for Best Feature Film আৰু Locarno International Film Festival ত কেইবাটাও পুৰস্কাৰ পাবলৈ সক্ষম হৈছিল। চিনেমাখনত ইন্দ্ৰ বণিয়া, বাদল দাস, পূৰ্ণিমা পাঠক, প্ৰাঞ্জল শইকীয়া, অমূল্য কাকতি আদিৰ দৰে বলিষ্ঠ অভিনেতা অভিনেত্ৰীৰ অভিনয়ে দৰ্শকৰ মনত সাঁচ বহুৱাবলৈ সক্ষম হৈছিল। ছবিখনৰ প্ৰযোজকদ্বয় ক্ৰমে শৈল্যধৰ বৰুৱা আৰু জাহ্নু বৰুৱা। সংগীত সত্য বৰুৱাৰ আৰু চিনেমেট'গ্ৰাফী অনুপ জুটৰানীদেৱৰ।

'জাহ্নু বৰুৱা' দেৱৰ 'হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়' চিনেমাখন ঊনবিংশ শতিকাৰ শেষভাগৰ অসম খনৰ সামাজিক, অৰ্থনৈতিক আৰু ৰাজনৈতিক দিশসমূহক পটভূমি হিচাপে লৈ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। মূল উপন্যাস খনৰ কিছু ক্ষেত্ৰত কিছুমান সাল-সলনি দেখা পোৱা গৈছে যদিও মূল কাহিনীৰ লগত কোনো ধৰণৰ সাল-সলনি দেখা পোৱা নাই। চিনেমাখন এজন খেতিয়কৰ জীৱনৰ ওপৰত আধাৰিত। কাহিনীটোৰ জৰিয়তে গাঁৱৰ সহজ-সৰল, বিশ্বাসী ব্যক্তিত্বৰ বাবে কিদৰে ধনী, ক্ষমতাশালী লোকৰ বলি হ'বলগা হয় তাক অতি সুন্দৰভাৱে উপস্থাপন কৰিছে। গাঁৱৰ হোজা খেতিয়কসকলে নিজৰেই মাটিত খেতি কৰিবলৈ বঞ্চিত হয় আৰু ধনী, ক্ষমতাশালী ব্যক্তিসকলে তেওঁলোকৰ নিৰক্ষৰতা আৰু বিশ্বাসক মূল অস্ত্ৰ হিচাপে লৈ মাটি কাঢ়ি লোৱাৰ কথা প্ৰকাশ কৰিছে। খেতিয়কসকলৰ কষ্ট, নিজৰেই মাটিৰ পৰা বঞ্চিত হোৱাৰ দুখ, পুনৰ সেই মাটিৰ বাবে কৰা যুঁজ আদি দিশসমূহ উপস্থাপন কৰিছে। চিনেমাখনত আমি সামন্তবাদৰ প্ৰভাৱ দেখা পোৱা গৈছে।

চিনেমাখনৰ মূল চৰিত্ৰ ৰসেশ্বৰ বৰা এই চিকাৰৰ বলি হৈছে। ৰসেশ্বৰ বৰা গাঁৱৰ এজন হোজা খেতিয়ক। তেওঁৰ দেউতাকে তেওঁলোকৰ খেতি কৰা মাটিখিনি গাঁৱৰে সনাতন শৰ্মা নামৰ এজন ধনী ব্যক্তিৰ ওচৰত বন্ধকত ৰাখিছিল। পিছত তেওঁ সেই মাটিখিনি বন্ধকৰ পৰা মোকলাই লৈছিল। যিহেতু সমাজৰ চকুত সনাতন শৰ্মা এজন অতি গণ্য মান্য আৰু ক্ষমতাশালী ব্যক্তি, লগতে তেওঁ নিজকে দয়াবান হিচাপে সমাজৰ আগত প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে, সেয়েহে ৰসেশ্বৰৰ দেউতাকে মাটিখিনি মোকলোৱাৰ সময়ত কোনো ধৰণৰ কাগজ পত্ৰ কৰা নাছিল। পিছত সেই সুযোগতেই সনাতন শৰ্মাই মাটিখিনি নিজৰ নামত কৰি ল'লে। আনহাতে খেতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল ৰসেশ্বৰৰ মাটিখিনি কাঢ়ি লোৱাত পেটতে হাত-ভৰি লুকুৱাৰ দৰে অৱস্থা হ'ল। উপায়ন্তৰ হৈ ৰসেশ্বৰে মণ্ডলৰ ওচৰত সহায় বিচাৰি যায়। কিন্তু মণ্ডলৰ পৰা আৰম্ভ কৰি অফিচৰ কেৰাণীলৈকে কাম কৰি দিয়াৰ

বাবে টকা যোগাৰ কৰিব নোৱাৰি তেওঁ নিজৰ গাইজনী বিক্ৰী কৰিলে, বলধহাল মহাজনৰ ওচৰত বন্ধকত ৰাখিলে, সেই টকাও কম হোৱাত নিজৰ পুতেক মহেনক গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰত কাম কৰিবলৈ থৈ আহিলে। অৱশেষত তেওঁ হাকিমক লগ পাবলৈ সক্ষম হ'ল। হাকিমে তেওঁক যথেষ্ট সহায় কৰিলে। আইনৰ দ্বাৰা নোৱাৰিলেও বুদ্ধিৰ সহায়েৰে হাকিমে ৰসেশ্বৰক মাটিখিনি ঘূৰাই দিবলৈ সক্ষম হ'ল।

যদি আমি 'হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়' চিনেমাখনৰ 'শ্বট' সমূহৰ ওপৰত লক্ষ্য কৰো, তেনেহ'লে আমি দেখা পাওঁ যে, চিনেমাখনত 'জাহ্নু বৰুৱা'ই সকলো প্ৰকাৰৰ 'শ্বট' ব্যৱহাৰ কৰিছে। সাধাৰণতে, পৰিচালকে চৰিত্ৰ সমূহৰ আৱেগ, অভিব্যক্তিৰ প্ৰকাশ কৰিবলৈ বিভিন্ন 'শ্বট'ৰ ব্যৱহাৰ কৰে। এই চিনেমাখনতো বৰুৱাদেৱে বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ 'শ্বট' ব্যৱহাৰ কৰি দৰ্শকৰ আগত খুব নিপুণ ভাৱে নিজকে এজন সফল পৰিচালক হিচাপে পৰিচয় দিবলৈ সক্ষম হৈছে। চিনেমাখনৰ আৰম্ভণিতে এটি 'লংশ্বট'ৰ সহায়ত এখন নৈৰ পাৰৰ গাঁৱৰ দৃশ্য প্ৰদৰ্শন কৰিছে। ইয়াৰ পৰা আমি ক'ব পাৰোঁ যে, চিনেমাখন এখন গাঁৱৰ নেপথ্যত নিৰ্মিত। ঠিক সেইদৰে, ৰসেশ্বৰক বজাৰলৈ পঠাবলৈ লোৱাৰ সময়ত ফটা চোলাটো দেখাৰ সময়ত এটা ক্লজ আপ শ্বটৰ সহায়ত তৰুৰ মুখখন দেখুওৱা হৈছে যাতে, দৰ্শকে স্বামীৰ ফটা চোলাৰ পিন্ধাৰ বাবে অনুভৱ কৰা দুখখিনি এগৰাকী পত্নীৰ মুখত দেখা পায়। ঠিক একেদৰে বৰুৱাদেৱে চিনেমাখনত 'মিড শ্বট', 'হাই এংগল শ্বট', 'ল' এংগল শ্বট' আদি শ্বট সমূহৰ ব্যৱহাৰ কৰি চৰিত্ৰসমূহৰ অনুভূতিসমূহৰ লগতে ঠাই সমূহৰ বিশ্লেষণ খুৱ সুন্দৰভাৱে কৰিছে। এই দুটা দৃশ্যৰ বাহিৰেও আন দৃশ্য সমূহত পৰিচালকে কোনো খুঁট নথকাকৈ 'শ্বট' সমূহৰ ব্যৱহাৰ কৰি দৰ্শকৰ মনোগ্ৰাহী হোৱাকৈ চিনেমাখন নিৰ্মাণ কৰিছে।

বৰুৱাদেৱে যিদৰে বিভিন্ন শ্বট ব্যৱহাৰ কৰি দৰ্শকৰ মন জয় কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে ঠিক সেইদৰে বিভিন্ন ৰঙ ব্যৱহাৰ কৰি কিছুমান বিশেষ কথাক প্ৰতীক হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিছে। চিনেমাখনৰ আৰম্ভণিতে যদি আমি লক্ষ্য কৰোঁ, তেতিয়া এখনি সেউজীয়া পথাৰ দেখা পাওঁ, ই এখন সুখ-শান্তিৰে ভৰপূৰ খেতিয়কৰ ঘৰৰ চিন হিচাপেও আমি অনুমান কৰিব পাৰোঁ। বিশাল আকাশ, নদী, গছ-গছনি আদিৰ নীলা, সেউজীয়া ৰঙবোৰে বিশাল শান্ত প্ৰাকৃতিক জগতখনৰ দৰেই এখন সুন্দৰ গাঁৱৰ চিহ্ন বহন কৰিছে। ঠিক সেইদৰে ৰসেশ্বৰে চিন্তাত মগ্ন হৈ নৈৰ পাৰত বহি থকা দৃশ্যটোত ক'লা ৰং ব্যৱহাৰ কৰিছে। উক্ত ৰঙে ৰসেশ্বৰৰ জীৱনটো যে অন্ধকাৰ যেন হৈ পৰিছে তাৰ অৰ্থ বহন কৰিছে। একেদৰেই আন কিছুমান দৃশ্যইও আন আন কিছুমান অৰ্থ বহন কৰিছে বুলি আমি অনুমান কৰিব পাৰোঁ। যদি আমি লক্ষ্য কৰোঁ যে, সূৰ্যাস্ত যোৱাৰ দৃশ্যটোৰে ৰসেশ্বৰৰ মহেনক হাকিম বনোৱাৰ সপোনটোও যেন ডুবি গৈছে তাক প্ৰকাশ কৰিছে। শুকান তুলসী জোপাই সিহঁতৰ শুকান, নিৰস জীৱনটোৰ চিনস্বৰূপে দেখুৱাবলৈ চেষ্টা কৰিছে লগতে, বৰষুণজাকৰ দৃশ্যটোৰ জৰিয়তে শুকান পৃথিৱী বৰষুণে জীপাল কৰি নতুন কৰাৰ দৰে সিহঁতৰ জীৱনলৈ যেন নতুন দিন ঘূৰি অহাৰ আশাৰ ৰেঙনি কঢ়িয়াই অনাৰ ইংগিত বহন কৰিছে। এনেদৰেই 'জাহ্নু বৰুৱা'দেৱে বিভিন্ন দৃশ্যৰ সহায়ত চিনেমাখন অৰ্থবহ কৰি তুলিছে।

বিশাল আকাশ, নদী, গছ-গছনি আদিৰ নীলা, সেউজীয়া ৰঙবোৰে বিশাল শান্ত প্ৰাকৃতিক জগতখনৰ দৰেই এখন সুন্দৰ গাঁৱৰ চিহ্ন বহন কৰিছে। ঠিক সেইদৰে ৰসেশ্বৰে চিন্তাত মগ্ন হৈ নৈৰ পাৰত বহি থকা দৃশ্যটোত ক'লা ৰং ব্যৱহাৰ কৰিছে। উক্ত ৰঙে ৰসেশ্বৰৰ জীৱনটো যে অন্ধকাৰ যেন হৈ পৰিছে তাৰ অৰ্থ বহন কৰিছে। একেদৰেই আন কিছুমান দৃশ্যইও আন আন কিছুমান অৰ্থ বহন কৰিছে বুলি আমি অনুমান কৰিব পাৰোঁ।

যদি আমি 'হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়'

চিনেমাখনৰ সংলাপ সমূহলৈ লক্ষ্য কৰোঁ, চিনেমাখনৰ সংলাপ সমূহ নাটকীয় যেন অনুভৱ হয়। চৰিত্ৰসমূহৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি সংলাপ সমূহ পৃথক। ঠিক সেইদৰে, প্ৰত্যেকটো চৰিত্ৰৰ ভাষাৰ ক্ষেত্ৰটো পৰিৱৰ্তন দেখা পোৱা গৈছে। চিনেমাখনৰ মূল চৰিত্ৰ ৰসেশ্বৰ এজন লিখা-পঢ়া কৰিব নজনা হোজা খেতিয়ক। গতিকে তেওঁৰ ভাষাত সেই চিন স্পষ্টকৈ ধৰিব পৰা যায়। ৰসেশ্বৰৰ পত্নী তৰুৰ ক্ষেত্ৰটো একেই চিন স্পষ্ট। তৰুৰ কিছু কিছু শব্দত 'ৰ' উচ্চাৰণ টো 'অ' হোৱাও পৰিলক্ষিত হয়। মণ্ডলজনৰ ভাষা ৰসেশ্বৰৰ তুলনাত কিছু উন্নত। তেওঁ মাজে মাজে কিছুমান ইংৰাজী শব্দও ব্যৱহাৰ কৰে, যেনে, ... টো .. কৰিব লাগিব।" কিন্তু যদিহে আমি হাকিমজনৰ ভাষালৈ মন কৰো, তেতিয়া আমি নিশ্চয়কৈ ক'ব পাৰোঁ যে, হাকিমজন এজন উচ্চ শিক্ষিত, সম্ভ্ৰান্ত ঘৰৰ ব্যক্তি। তেওঁৰ ভাষাত উচ্চ শিক্ষাৰে শিক্ষিত সকলো প্ৰকাৰৰ মানুহৰ প্ৰতি সন্মান, দুৰ্নীতিমুক্ত অসম গঢ়াৰ আশা স্পষ্ট।

ভাষাৰ লগতে সাজ-সজ্জাৰ ক্ষেত্ৰটো চিনেমাখনত যথেষ্ট পাৰ্থক্য দেখা পোৱা যায়। ৰসেশ্বৰৰ পৰিয়ালৰ সকলোৰে পোছাক সমূহ এজন দৰিদ্ৰ ঘৰৰ, খেতিয়কৰ ঘৰৰ বুলি ধৰিব পাৰি। আনহাতে, সনাতন শৰ্মা, মণ্ডলজন অথবা হাকিমজনৰ সাজ-পোছাকলৈ যদি আমি লক্ষ্য কৰো তেতিয়া তেওঁলোক যে সম্ভ্ৰান্ত ঘৰৰ ব্যক্তি তাৰ চিন স্পষ্টকৈ ধৰিব পাৰি। 'জাহ্নু বৰুৱা'দেৱে চিনেমাখনৰ দৃশ্যসজ্জা খুব সুন্দৰভাৱে কৰিছে। ৰসেশ্বৰহঁতৰ ঘৰটো এজন গাঁৱৰ দৰিদ্ৰ খেতিয়ক হিচাপে প্ৰদৰ্শন কৰাত কোনো ধৰণৰ কৃপণালি কৰা নাই। সাধাৰণতে, এজন কৃষকৰ ঘৰত যিবোৰ বস্তু আমি দেখিবলৈ পাওঁ, সেই আটাইবোৰ আমি ৰসেশ্বৰৰ ঘৰতো দেখিবলৈ পাইছোঁ। এটি খেৰৰ ঘৰ, আগচোতালতৰ কাষতে গোহালি আৰু ভঁৰাল। ভঁৰালৰ গাধৈঁত জাপি, নাঙল লগতে ঘৰৰ বেৰত কেৰাচিনৰ চাকি, বাঁহৰ নঙলা, বাঁহৰ সঁজা, মাটিৰ টেকেলীত দৈ, শুৰা পাটীতে বৰযুণৰ পানী পৰা আদি উপাদানসমূহে ৰসেশ্বৰহঁতৰ ঘৰটো খুব বাস্তৱ সন্মতভাৱে প্ৰদৰ্শন কৰিছে।

'হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়' চিনেমাখনত সামাজিক শ্ৰেণী বিভাজন, অৰ্থনৈতিক আৰু ৰাজনৈতিক দিশসমূহ খুব সুন্দৰভাৱে উপস্থাপন কৰা দেখা গৈছে। সমাজৰ বিভিন্ন শ্ৰেণীসমূহৰ মাজত বিভাজন , দুখীয়া শ্ৰেণীটোৰ ওপৰত ধনী শ্ৰেণীৰ শোষণ আদিৰ দৰে বিষয়সমূহ মন কৰিবলগীয়া। ধনী শ্ৰেণীৰ সাজ-পোছাক, বাসস্থান আদিবোৰ দুখীয়া শ্ৰেণীতকৈ উন্নত, দুখীয়া শ্ৰেণীৰ নিৰক্ষৰতা আৰু বিশ্বাসক ব্যৱহাৰ কৰা দিশসমূহ উল্লেখযোগ্য। খেতিয়কে নিজৰ মাটিৰ বাবে কৰা যুঁজ, বিভিন্ন পাকচক্ৰত পৰি ঘোচ দিবলৈ বাধ্য হোৱা আদি দিশসমূহে মাৰ্ক্সবাদী চিন্তাধাৰাৰ কিছু প্ৰভাৱ চিনেমাখনৰ যোগেদি দেখুৱাবলৈ চেষ্টা কৰিছে বুলি আমি ক'ব পাৰোঁ। উদাহৰণস্বৰূপে সনাতন শৰ্মাই বুদ্ধিৰে ৰসেশ্বৰ মাটি কাঢ়ি লোৱা আৰু সেই মাটি ঘূৰাই ল'বলৈ ৰসেশ্বৰে কৰা যুঁজ আদি।

আনহাতে আমি যদি ৰাজনৈতিক দিশটো লক্ষ্য কৰোঁ, তেতিয়াও আমি ৰাজনৈতিক মুনাফাৰ বাবে খেতিয়কক কিদৰে ব্যৱহাৰ কৰা হয়, সেই বিষয়টো চিনেমাখনত উপস্থাপন কৰা হৈছে। সনাতন শৰ্মাৰ বিৰোধী দলে ৰসেশ্বৰক ব্যৱহাৰ কৰিছে, ঠিক সেইদৰে সনাতন শৰ্মাইও নিজৰ লাভৰ বাবে ৰসেশ্বৰক মাটিখিনি ঘূৰাই দিছে। কিন্তু এইসমূহৰ উপৰিও চিনেমাখনত আমি 'ভোট'ক এক শক্তিশালী ৰূপত প্ৰদৰ্শন কৰিছে। মণ্ডলে ৰসেশ্বৰক ভোট কাক দিবি বুলি শুধিছিল যদিও ৰসেশ্বৰে নিজৰ ব্যক্তিগত অধিকাৰৰ কথা তেওঁৰ আগত প্ৰকাশ নকৰিলে। ঠিক সেইদৰেই সনাতন শৰ্মাই মাটিখিনি ঘূৰাই দিলে যদিও সেয়া যে নিজৰ মুনাফাৰ বাবে কৰিছে সেই কথা ৰসেশ্বৰে গম পায় আৰু মাটি ঘূৰাই পালেও সনাতন শৰ্মাক ভোট দিবলৈ কেতিয়াও মান্তি নহয়।

গতিকে, আমি ক'ব পাৰোঁ যে, 'জাহ্নু বৰুৱা' দেৱৰ 'হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়' চিনেমাখনে অসমীয়া চলচিত্ৰ জগতত নতুন ধাৰাৰ সৃষ্টি কৰি অন্যতম অৱদান আগবঢ়ায়। ছবিখন ঊনবিংশ শতিকাৰ অসমীয়া সমাজৰ ওপৰত আধাৰিত, জড়িত যদিও বৰ্তমানৰ পৰিস্থিতিৰ লগতো ইয়াৰ মিল দেখা যায়। চিনেমাখনত ধনাত্মক আৰু ঋণাত্মক দুয়োটা দিশ প্ৰকাশ হৈছে যদিও ধনাত্মক দিশমূহ অধিক শক্তিশালী ৰূপে প্ৰকাশ কৰাত বৰুৱাদেৱ সফল হৈছে। গতিকে পৰিচালক 'জাহ্নু বৰুৱা' দেৱে তেওঁৰ চলচ্চিত্ৰবোৰক কেৱল ভাল কৰিবলৈকে চেষ্টা নকৰে, তেওঁ চলচ্চিত্ৰবোৰক সদায় সঁচা আৰু বাস্তৱ কৰি তুলিব বিচাৰে।

গল্পৰ কুঁহি

“চুটিগল্প সাহিত্যৰ বিশেষ শিল্পকৃতি, য’ত পোৱা যায় ক্ষণিকৰ বুকুত চিৰন্তনৰ ব্যঞ্জনা আৰু বিন্দুৰ বুকুত সিন্ধুৰ চেতনা।”

—মহেন্দ্ৰ বৰা

আশাবোৰ সপোন হৈয়ে ৰৈ গ'ল

✍ **মানস প্ৰতীম কলিতা**
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিভাগ

আকাশত আকৌ কলীয়া ডাৱৰে আৱৰি ধৰিলে। সি চিন্তাত বিভোৰ হৈ আছে। কিয়নো এইবাৰ তাৰ খেতি ভাল হোৱা নাই। কিয়নো তাৰ খেতি পথাৰবোৰ হাতীয়ে খাই মেলি, ভাঙি-চিঙি, গছকি নষ্ট কৰি পেলালে। তাৰ ঘৰখনত তিনিটাই মাত্ৰ মানুহ। মাক, ভনীয়েক আৰু সি। দেউতাক সি সৰু হৈ থাকোঁতেই ঢুকালে। সিয়েই এতিয়া ঘৰখনৰ একমাত্ৰ ভৰসা। সি মেট্ৰিক পাছ কৰি পঢ়া বাদ দিলে। টকাৰ অভাৱৰ বাবেই সি পঢ়িব নোৱাৰিলে। ইফালে তাৰ মাকো অসুখীয়া, ভনীয়েককো পঢ়াব লাগে। তাৰ মূৰৰ ওপৰে এজাক যেন ধুমুহা পাৰ হৈ গৈছে। জীয়াই থাকিবলৈতো সংগ্ৰাম কৰিবই লাগিব। গতিকে সি খেতি কৰাৰ উপৰিও শাক-পাচলিৰ বেপাৰ কৰি টকা উপাৰ্জন কৰিলে। এইদৰেই পৰিয়ালটো সি চলাই নিছে।

ভনীয়েক এতিয়া ডাঙৰ হ'ল। তাই এইবাৰ মেট্ৰিক পাছ কৰি ওচৰৰে হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী এখনত নামভৰ্তি কৰি ল'লে। সি বেপাৰ কৰি যি দুপইচা আৰ্জন কৰে তাৰে ঘৰৰ খোৱা বস্তুৰ উপৰিও মাকলৈ ঔষধ আনি দিয়ে। মাকো দিনে-দিনে বেছিকৈ অসুখীয়া হৈ গৈ আছে। এদিন তাৰ মাকো ঢুকাই থাকিলে। তাৰ আশাবোৰ আধাতে মৰহি গ'ল। সি আৰু ভনীয়েক নিঠৰুৱা হৈ থাকিল। জীৱনটোত আগবাঢ়ি যাবই লাগিব। মাকৰ কাজ-কৰ্মবোৰ শেষ হ'ল। মানুহবোৰৰো তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ আহ-যাহ কমিল। এনেদৰেই দিনবোৰ পাৰ হ'ল ভনীয়েকৰ সৈতে।

হঠাতে এদিন গাঁৱৰে ল'ৰা এটাৰ লগত ভনীয়েক পলাই গুচি গ'ল। সি তাইক বৰ হেঁপাহেৰে পঢ়ুৱাইছিল। কিয়নো সি টকাৰ অভাৱত পঢ়িব নোৱাৰিলেই, গতিকে কষ্ট কৰি হ'লেও ভনীয়েকৰ ভৱিষ্যতটো সুখৰ হওক, উজ্জ্বল হওক বুলি কামনা কৰিয়েই পঢ়ুৱাইছিল। কিজানি ভনীয়েকৰ জৰিয়তে তাৰ সপোনবোৰ পূৰণ হয়েই। তাই যদি পঢ়ি-শুনি চাকৰি কৰে এদিন নিশ্চয় অভাৱবোৰ দূৰ হ'ব আৰু ভাল এঘৰলৈ তাইক বিয়া দিব। কিন্তু তাই তাৰ আশাত চেঁচা পানী ঢালিলে। তাৰ সপোনবোৰ ভাঙি চূৰমাৰ হ'ল। জীৱনত পোৱা-নোপোৱাৰ অভিজ্ঞতাই তাক বাৰুকৈয়ে জুৰুলা কৰিলে। সি এতিয়া নিৰুপায়। সি দিশহাৰা হোৱা এটি পক্ষীৰ দৰে অকলশৰে জীয়াই থাকিব লাগিব। তাৰ আশাবোৰ সপোন হৈয়ে ৰৈ গ'ল।

সপোন আৰু সংসাৰৰ বান্ধোন

✍ **অংকিতা দে**
ভূ-তত্ত্ব বিভাগ, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

প্ৰায় দুপৰীয়া ঘৰৰ কামখিনি শেষ কৰি মিতালীয়ে ফোনটো লৈ অলপ সময় বহে। সময়ৰ লগে লগে তায়ো পৰিৱৰ্তন হৈছে। আজিকালি ফেচবুক, হোৱাটছএপটো অলপ সময় নাচালে তাইৰ মনটো ভালেই নালাগে। ৰাতিপুৱা গিৰিয়েকৰ অফিচ আৰু স্বপ্নালী (মিতালীৰ একমাত্ৰ জীয়াৰী)ক স্কুললৈ পঠিয়াই দিনটোৰ ব্যস্ততাৰ মাজতে অলপ সময় উলিয়াই লয় তাই ছচিয়েল মিডিয়াৰ বাবে। এনেদৰেই ব্যস্ততাৰ মাজতে দিন পাৰ কৰা মিতালী খুব সাধাৰণ আৰু নম্ৰ এজনী সু-গৃহিণী।

আজি হোৱাটছএপত মিতালীয়ে দেখিছে প্ৰায়ভাগৰেই একেই এটি ভিডিঅ' ষ্টেটাছ দিছে। ভিডিঅ'টিত খুব সু-দৃঢ় আৰু আত্মবিশ্বাসী এটি কণ্ঠস্বৰ "You are the leader of your life, you are the voice of your own" হয়; তাই হৰনাজ সান্ধু, মিছ ইউনিভাৰ্চ-২০২১। ঠিক সেইখিনি সময়তেই গেটখনৰ পৰা মা বুলি চিঞৰি স্বপ্নালী দৌৰি সোমাই আহিল। স্কুলত কিবা মিটিং এখন থকাৰ বাবে তাইৰ আজি স্কুল সোনকালেই ছুটী হ'ল। মাকে ফোনত চাই থকা হৰনাজ সান্ধুৰ ভিডিঅ'টো দেখি স্বপ্নালীয়ে হঠাতে কৈ উঠিল, "অ' মা, ছোৱালীজনী কোন হয় নো? ময়ো এনেকুৱা হ'ব পাৰিম নেকি? স্বপ্নালীৰ এই প্ৰশ্নই যেন মিতালীৰ মনত এক গভীৰ আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিলে। লগে লগেই মিতালী উভতি গ'ল আজিৰ পৰা বহু বছৰ আগলৈ।

মিতালী ঘৰখনৰ মাজু সন্তান আছিল। এজন ককায়েক আৰু এজন ভায়েক। সেই সময়ত ল'ৰাবিলাকৰ দৰে ছোৱালীসকলে সেই প্ৰাধান্য পোৱা নাছিল। মিতালীৰ ককায়েক আৰু ভায়েক যেনেদৰে পঢ়াত ভাল, তেনেদৰে খেলতো পাৰ্গত। দুয়োজনকে ফুটবলৰ কচিং ক্লাছত এডমিছন দিয়া হৈছে আনহাতে মিতালীৰ ঘৰৰ পৰা স্কুল আৰু টিউচন যোৱা সেই সীমাৰেখাৰ ভিতৰতেই আছিল তাইৰ জীৱন। "গধূলিৰ আগত ঘৰ সোমাবিহি, ককায়েকৰ দৰে তয়ো ফুটবল খেলিবগৈ নালাগে থ"- এনেকুৱাবোৰ নীতি-নিয়মৰ মাজতেই আৱদ্ধ আছিল তাই। তাৰ মাজতেই স্কুলৰ বাৰ্ষিক

দেউতাৰ কথাই ঘৰখনৰ শেষ কথা। কথা যদি ভুলো হয় মিতালীৰ মাকেও একো ক'ব নোৱাৰে। কেনেকৈনো পাৰিব, তেৰোঁ যে আছিল এগৰাকী সাধাৰণ নাৰী। সেইসময়ত জানো নাৰীৰ ইমান সাহস আছিল স্বামীৰ বিপক্ষে গৈ কথা কোৱাৰ। ঠিক সেই পৰিস্থিতিৰেই সন্মুখীন হৈছিল মিতালীৰ মাক। মিতালীৰ দেউতাকৰ কথাৰ বিৰুদ্ধে মাত এটাও মাতিব পৰা নাছিল।

ক্ৰীড়া সপ্তাহত অংশগ্ৰহণ কৰি যিমান সফলতা পাইছিল সেইখিনিতেই সুখী আছিল তাই। পঢ়া-শুনাত খুব মেধাবী আছিল মিতালী। ইটো কৰিম, সিটো কৰিম বুলি বহুত ভাবিছিল যদিও কৰিব পৰা নাছিল কাৰণটো হ'ল তাই ছোৱালী। পঢ়াত ভাল, দেখাতো বৰ ফুটফুটীয়া মৰমলগাজনী আছিল তাই। নাটক-অভিনয় কৰি বৰ ভাল পাইছিল। বাহিৰলৈতো ক'তো অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ যাব নোৱাৰে, গতিকে স্কুলতেই তাই দলীয়, একক অভিনয় কৰি বহুকেইটা পুৰস্কাৰ পোৱাত সক্ষম হৈছিল। সপোন আছিল তাইৰ অভিনেত্ৰী ৰূপে প্ৰতিষ্ঠিত হোৱাৰ। স্কুলৰ ছাৰ-বাইদেউহঁতে তাইক কৈয়েই থাকে "অভিনয়ৰ প্ৰতিভা আছে তোৰ, ডাঙৰ প্ৰতিযোগিতা বিলাকতো ভাগ লবি আক'।" মনতো তাইৰো যায়, কিন্তু ঘৰখনৰ কথা তাইহে বুজি পাইছিল। দেউতাকক বহুবাৰ বুজাই ক'বলৈ চেষ্টা কৰিছিল তাই, কিন্তু বিফল হৈছিল। দেউতাকৰ একেই কথা আছিল "হ'ব দে, প্ৰতিষ্ঠিত হ'বলৈ তোৰ ককায়েৰ-ভায়েৰহঁতে আছেই দেখোন, তই যেনে তেনে পঢ়াতো কৰ, তাৰ পিছত এনেও তই বিয়াই হ'ব লাগিব।" এই কথাৰ প্ৰত্যুত্তৰ দিয়াৰ সাহস মিতালীৰ নাছিল। লাহে লাহে তায়ো খাপ খাই পৰিছিল সেই মনোবৃত্তিৰ লগতে যে হ'ব আৰু এনেও বিয়াই হ'ব লাগিব।

এনেদৰেই তাইৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰ্যায় শেষ হ'ল। তাৰ পাছত ঘৰত বিয়াৰ কথা অলপকৈ ওলাইছিল যদিও তাই ডিগ্ৰীটো সম্পূৰ্ণ কৰি লওঁ বুলি ক'লে। দেউতাক বাৰু মান্তি হ'ল। গাঁৱৰ পৰা প্ৰায় ৬-৭ কিলোমিটাৰ দূৰৰ কলেজত অসমীয়া বিষয়ত মেজৰ লৈ এডমিছন ল'লে। দেউতাকৰ কঠোৰ আদেশ আহি পৰিছিল যে "ঘৰৰ পৰা কলেজ আৰু কলেজৰ পৰা ঘৰ। যদি বাহিৰে-বাহিৰে ইফাল-সিফাল যোৱা হয় তেন্তে কিন্তু কথা বেয়া হ'ব।" দেউতাৰ কথাই ঘৰখনৰ শেষ কথা। কথা যদি ভুলো হয় মিতালীৰ মাকেও একো ক'ব নোৱাৰে। কেনেকৈনো পাৰিব, তেৰো যে আছিল এগৰাকী সাধাৰণ নাৰী। সেইসময়ত জানো নাৰীৰ ইমান সাহস আছিল স্বামীৰ বিপক্ষে গৈ কথা কোৱাৰ। ঠিক সেই পৰিস্থিতিৰেই সন্মুখীন হৈছিল মিতালীৰ মাক। মিতালীৰ দেউতাকৰ কথাৰ বিৰুদ্ধে মাত এটাও মাতিব পৰা নাছিল।

তেনেদৰেই দিনবোৰ গৈ থাকিল। মিতালী স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক পালেগৈ। ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহ অনুষ্ঠিত হ'ব বুলি জাননী আছিল। লগে লগেই তাই কাৰ্যসূচীত চকু ফুৰাই আহিল। কাৰ্যসূচীত আছিল তাইৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় প্ৰতিযোগিতাটি একক অভিনয়। অংশগ্ৰহণ কৰিব বুলি তাই সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ হাতত নাম জমা দি থৈ আহিলগৈ। এইবাৰ তাই ঘৰত নজনালে অভিনয় কৰাৰ কথা। কাৰণ, দেউতাকে যেনে-তেনে ডিগ্ৰী পঢ়াৰ অনুমতিটো দিলে। এতিয়া যদি আকৌ নাটক কৰাৰ কথা গম পায়; তেন্তে খং কৰিব। সেই কথা ভাবিয়েই মিতালীয়ে একো নক'লে। কলেজতেই অফ ক্লাছৰ মাজতে অলপ অলপকৈ অভ্যাস কৰি সম্পূৰ্ণ নাটকখন তাই শেষ কৰি পেলালে। এদিন-দুদিনকৈ ক্ৰীড়া সমাৰোহৰ দিন কাষ চাপি আহিল। মহাবিদ্যালয়খনি এক নতুন সাজত প্ৰাণ পাই উঠিছিল। লগতে মিতালীৰ মনটোও। কঠোৰ নীতি-নিৰ্দেশনাক পাহৰি তাই প্ৰাণ আনন্দত মতলীয়া হৈ উঠিছিল। সপোনবোৰে যেন মিতালীক হাত বাউল দি মাতিছিল। বিশেষকৈ মহাবিদ্যালয়ত তাইৰ প্ৰথম নাটক হ'ব এইখনেই। তাৰ বাবে তাই খুবেই উৎসুকতাৰে বাট চাই আছিল।

সাংস্কৃতিক প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ দিনটো আহিল। নাটকৰ বাবে সাজযোৰ তাই মনে মনে বেগত সুমুৱাই ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিল। কেনেবাকৈ যদিও দেউতাকৰ কাণত

পৰে মিতালীয়ে নাটক কৰিছে তেন্তে ঘৰ মূৰৰ ওপৰত তুলি ল'ব সেয়া মিতালীয়ে জানে। এইবাৰ নাটকত তাই এজনী ধৰ্ষিতাৰ চৰিত্ৰ তুলি ধৰিছিল। বিচাৰক ৰূপে আহিছিল অসমীয়া বোলছবি জগতৰ প্ৰসিদ্ধ অভিনেতা প্ৰাঞ্জল শইকীয়া। তেনে এজন সুদক্ষ অভিনেতাৰ আগত অভিনয় কৰিবলৈ পাই মিতালী খুব স্ফূৰ্তিত আছিল। লগৰখিনিয়ে তাইক কৈছে তাইৰ অভিনয় খুব ভাল হৈছে বুলি। তথাপিও ফলাফলক লৈ তাইৰ অলপ ভয় লাগিয়ে আছে। লাহেকৈ ফলাফল ঘোষণাৰ সময় আহিস। ঘোষণা হ'ল-"প্ৰথম স্থান পাবলৈ সক্ষম হৈছে মিতালী গগৈ।" লগে লগেই প্ৰেক্ষাগৃহত মিতালীৰ নামৰ কিৰীলিৰে গুমগুমাই উঠিল। নিজৰ নামটো শুনি যেন তাই একে ঠাইতে স্থিৰ হৈ গ'ল। এক বুজাব নোৱাৰা অনুভূতিয়ে আগুৰি পেলাইছিল তাইক । পুৰস্কাৰ দিয়াৰ পাছত প্ৰাঞ্জল শইকীয়া ছাৰে মিতালীক মাতিলে আৰু ক'লে "ঐ ছোৱালী, কি দুৰ্দান্ত অভিনয় কৰিছ' তই। ক'ত লুকাই আছিলি অ'তদিনে? চেষ্টা কৰ, প্ৰতিভাবোৰক কিন্তু হেৰাই যাবলৈ নিদিবি।" কথাখিনিয়ে যেন মিতালীক এক খুন্দা মাৰি গ'ল। এইবাৰ তাই ঠিৰাং কৰিলে যে দেউতাকক ক'ব তাইৰ অভিনয়ৰ কথা, তাইৰ প্ৰতিভাৰ কথা। মানপত্ৰখনি হাতত লৈ গেটৰ পৰাই দেউতা বুলি চিঞৰি সোমাই গ'ল তাই। মানপত্ৰখন দেখুওৱাৰ আগতেই দেউতাই ক'লে "মিতালী হাত-ভৰি ধুই ভাল কাপোৰসাজ পিন্ধি ওলাই আহচোন। তোক চাবলৈ আজি ল'ৰা ঘৰৰ পৰা মানুহ আহিব।" সপোনে যেন মাত্ৰ পোখা মেলিছিলহে, কলিতে মৰহি গ'ল। দেউতাকৰ কথা শুনি হতভম্ব তাই। মাকক বুজাই ক'বৰ চেষ্টা কৰিলে। কিন্তু নহ'ল। দেউতাকৰ কথা মতেই কাম। ল'ৰাঘৰৰ মানুহ আহিলে। ল'ৰা পিছে ভালেই। চৰকাৰী চাকৰি আছে। ল'ৰাৰ মাক-দেউতাকৰ কথা-বতৰা, ব্যৱহাৰ-পাতিও খুবেই ভাল। তেওঁলোকৰ মিতালীক একেবাৰতেই পছন্দ হ'ল। বাকী মিতালীয়ে একো ক'ব নোৱাৰে। দেউতাকৰ পছন্দ মানে তাইৰো পছন্দ। নিজৰ হকে মাত এযাৰ মাতিব, সপোনবোৰৰ হকে মাত এটা দিব সেই সাহসকণ নাছিল মিতালীৰ। টেলিভিছনৰ পৰ্দাত অভিনয় কৰিব বুলি অযুত সপোন বুকুত পুহি ৰখা ছোৱালীজনীয়ে যে কেনেকৈ সংসাৰত নিজক ন্যস্ত কৰিলে গমকেই নাপালে। স্বামীৰ ঘৰত ভুলতো তাই নাটকৰ উচ্চাৰণেই মুখত নানিলে। সময়ৰ আৰু সংসাৰৰ দোমোজাত পৰি মিতালী নিজৰ সপোনবোৰৰ আগত হাউলি দিলে। এতিয়া তাই সংসাৰতেই ব্যস্ত। মুঠ চাৰিজন মানুহক চলাই নিয়াৰ দায়িত্ব তাইৰ হাতত। মিতালীৰ স্বামী ভাল। কোনোফালেই তাইক দুখ অনুভৱ কৰিবই নিদিলে। তথাপিও যেন তাইৰ আক্ষেপ থাকি গ'ল- তাইৰ আধৰুৱা অভিনয়।

এতিয়া মিতালীৰ এজনী দহ বছৰীয়া ছোৱালীও আছে। ছোৱালীৰ নাম ৰাখিছে স্বপ্নালী। মিতালীয়ে ঠিৰাং কৰি লৈছে যে স্বপ্নালীক সক্ষম কৰি তুলিব। মিতালী প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হ'ল যে তাইৰ আধৰুৱা সপোনবোৰক স্বপ্নালীৰ মাজেৰে পূৰ কৰিব। এটি বিশেষ কথা শিকাই থৈ যাব ছোৱালীজনীক যে "You are the leader of your life, you are the voice of your own"

স্বপ্নালীয়ে বিচাৰিছে হৰনাজ সান্ধুৰ দৰে হোৱাৰ আৰু এই সপোনক বাস্তৱ কৰি তোলাৰ প্ৰয়াস কৰিব মিতালীয়ে।

"যিসকলে নিজৰ লক্ষ্য স্থিৰ ৰাখি কৰ্তব্যৰ পথত নীৰৱে আগবাঢ়ে তেওঁলোকেই সমাজৰ আৰু জগতৰ ভৱিষ্যত আশাৰ থল।"

—ড° বাণীকান্ত কাকতি

নুবুজিলা তুমি মাতৃৰ মমতা

✍ **প্ৰাচী বৰুৱা**
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

Miss North East award goes to, Miss.......

টিং টং টি টং..

উচ্‌প খাই উঠি চকুকেইটা হাতেৰে মোহাৰি মালিনীয়ে দৰজাখন দৌৰি গৈ খুলি দিলে।

আহ...

ৰক্তিমৰ বুট জোতাৰ গছকত মালিনীৰ মুখৰ পৰা স্বতঃস্ফূৰ্ত ভাৱে শব্দটো ভাহি আহিছিল। সেইদিনা ৰক্তিমে ১২-৩০ টা বজাত ৰাতি ঘৰ সোমাইছেহি। অফিচৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ লগত সেইদিনা সি New Year পাৰ্টী উদ্‌যাপন কৰি আহিছিল।

ৰক্তিমে গ্ৰামীণ উন্নয়ন বেংক এটাৰ মেনেজাৰ পদত চাকৰি কৰে। পৰিয়াল বুলিবলৈ অকল তাৰ মাক, মালিনী আৰু সিয়ে। তাৰ মাক মালিনীৰ দৃষ্টি শক্তি নাই লগতে তেওঁ অতিকৈ কুৎসিত, যাৰ বাবে ৰক্তিমে কোনোদিনে তাৰ মাকক তাৰ বন্ধুবৰ্গৰ সৈতে চিনাকী কৰাই দিয়া নাই আৰু ভৱিষ্যতলৈয়ো কৰাব নোখোজে। তাৰ মাকৰ দৃষ্টিহীনতা আৰু কুৎসিত মুখমণ্ডল দেখি সি ইতিকিং অৰ্থাৎ অপমান পোৱাৰ ভয়তে কেতিয়াও আনৰ লগত চিনাকী কৰাই নিদিয়াৰ লগতে মাক থকাৰ কথাও জানিবলৈ নিদিয়ে।

"য়ে দিল হে মুচকিল.." অৰ্থাৎ ৰক্তিমৰ ফ'নটোৰ ৰিঙ বাজিছে।

"অ' ভাই কি খবৰ তোৰ' -ফ'নটো ধৰিয়ে ৰক্তিমে ক'লে। ৰক্তিমৰ কলেজীয়া বন্ধু সৌৰভ কিবা কামৰ আপাহত ৰক্তিমহঁতৰ ঘৰত থকাৰ কথা সুধিলে। ৰক্তিমেনো কেনেকৈ তাক নালাগে বুলি ক'ব সেই কাৰণে সি সৌৰভক সিহঁতৰ ঘৰলৈ আহিবলৈ ক'লে।

পিছদিনা ৰাতিপুৱা প্ৰায় ছাৰে ৬ মান বজাত সৌৰভ আহি ৰক্তিমৰ ঘৰ আহি পালেহি, সৌৰভক অহা

দেখি ৰক্তিমে মাকৰ শোৱাপাটি থকা ৰুমটোৰ দুৱাৰখন বাহিৰফালে তলা লগাই দিলে আৰু সৌৰভৰ আগত মাকক চিনাকী কৰি দিয়াৰ শংকাত মাকক ভিতৰৰ কোঠালীটোতে তলা লগাই থ'লে।

এদিন দুদিনকৈ পাঁচদিন পাৰ হৈ গ'ল সৌৰভ সিহঁতৰ ঘৰত থকা। এইকেইদিন দুয়োটায়ে কৰি থকা হাঁহি-তামাচাৰ মাজত ৰক্তিমৰ কিঞ্চিতমানো বন্ধ কোঠালীত তলা লগাই থোৱা মাকৰ কথা মনত নপৰিল। বন্ধু সৌৰভ যোৱাৰ পিছত ঘৰৰ ভিতৰৰ নীৰৱ পৰিৱেশটো দেখি তাৰ তৎক্ষণাতে তলা লগাই থোৱা মাকৰ কোঠালীটোলৈ মনত পৰিল। একে জাপেই গৈ সি চাবিটো উলিয়াই তলাটো খুলিলে, সি দেখিবলৈ পালে তাৰ মাকৰ নিঠৰ দেহটো বিছনাত পৰি আছে। সি দুখত ভাঙি পৰিল। ৰক্তিমক আন এটা কথাই অধিক কৌতূহলত পেলাই দিছিল। কোনোদিনে মাতৃৰ কোঠালীত প্ৰৱেশ নকৰা ৰক্তিমে মাকৰ কোঠালীটো দেখি হতভম্ব হৈছিল। অন্ধ মাকৰ ৰুমটোৰ চাৰিওফালে বেৰত এগৰাকী সুন্দৰী মুকুট পৰিধান কৰি থকা প্ৰতিচ্ছবিৰে গোটেই কোঠালীটো ভৰি আছিল, লগতে বিভিন্ন চাৰ্টিফিকেট (প্ৰশংসা পত্ৰ), মেডেল, মুকুট আদিৰে কোঠালীটো ভৰি আছি, এই দেখি ৰক্তিম আচৰিত হৈছিল আৰু একোকে ধৰিব পৰা নাছিল। অন্ধ মানুহ এগৰাকীৰ কোঠালীত সুন্দৰী যুৱতীৰ প্ৰতিচ্ছবিৰে আবৃত্ত কথাষাৰে তাক কৌতূহলত পেলাইছিল। এই কথা জানিবৰ বাবে সি অতি উৎসুকতাৰে গোটেই ৰুমটোত কিবা উত্তৰ বিচাৰি পোৱাৰ আশাত তহিলং কৰিছিল। তেনেতে এখন ডায়েৰী তাৰ চকুত পৰিল। অন্ধ মানুহজনীয়ে নো ক'ত ডায়েৰী লিখিব বুলি ভাৱিও মনৰ খুদুৱনি যোৱাবৰ বাবে ডায়েৰীখন খুলি লৈছিল। ডায়েৰীখন খুলিয়ে সি আকৌ একে ধৰণৰ মুকুট পিন্ধা সুন্দৰী যুৱতীৰ ফটো আৰু কিছুমান চনৰ লগতে Miss North East, মিচ্ আসামৰ দৰে খিতাপ বিজয়ীৰ কথা পঢ়িবলৈ পাইছিল। লাহে লাহে পঢ়ি গৈ গৈ সি নিজকে সেই সুন্দৰী গৰাকীৰ পুত্ৰ বুলি উপলব্ধি কৰিলেগৈ আৰু চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে লগতে তাক ভগৱানে যি শাস্তি দিয়ে মূৰ পাতি ল'ম বুলি কৈ কৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে। কিয়নো সি গম পালে যে যি গৰাকী মাতৃক সি অন্ধ আৰু কুৎসিত বুলি ইমান দিনে মনোকষ্ট দি আহিছিল, সেইগৰাকী মাতৃয়ে এই সুন্দৰ পৃথিৱী দেখাবৰ বাবে নিজৰ চকু তাক দান দিছিল আৰু নিজেই চিৰদিনৰ বাবে অন্ধকাৰৰ সাজ পৰিধান কৰিছিল। সৰুকালত নিজৰ ভুলৰ কাৰণে চকু হেৰুৱাই ৰক্তিমে মাকৰ জৰিয়তে পুনৰ দেখাৰ সুযোগ পাইছিল। তাৰ মাক মালিনীৰ মৃত্যুৰ কাৰণ যে সি নিজেই সেই কথা আৰু তাৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল। মাকক প্ৰথমবাৰৰ বাবে সি বুকুৰ মাজত সুমুৱাই হিয়া উজাৰি কান্দিছিল। কিন্তু সি তাৰ মাকৰ ত্যাগ, মৰমৰ বিপৰীতে অলপমান সুখ দিবলৈয়ো বহুত পলম কৰি পেলালে।

"আইৰ সমান হ'ব কোন? নদীৰ সমান ব'ব কোন।" এই পৃথিৱীত মাতৃস্নেহতকৈ আৰু নিঃস্বাৰ্থ প্ৰেম ক'তো পোৱা নাযায়। এজনী ছোৱালী বা নাৰীয়ে ত্যাগ, কষ্ট, দুখ আদিৰ মাজেৰেই নিজৰ খিনি লুকুৱাই আনক সুখ দিবলৈ, মুখত সদায় হাঁহি বিৰিঙাবলৈ চেষ্টা কৰে। সেয়ে আমি এক মুখে স্বীকাৰ কৰিছোঁ। "নাৰী তুমি অনন্যা'।

তুমি অনন্যা,
তুমি ধৰিত্ৰী, তুমি সাবিত্ৰী
তুমিয়ে কৰুণাময়ী
ক'ত জ্বালা, যন্ত্ৰণা সহি
ৰক্ত পিয়াসী মানৱক ধাৰণ কৰি
নাৰী তুমি অনন্যা।।

নাৰী তুমি অনন্যা

✍ **বেবী তামূলী**
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

হঠাৎ কাৰোবাৰ চিঞৰ-বাখৰত চক্ খাই উঠিল মানসী। বাহিৰৰ পৰা অহা অস্পষ্ট শব্দবোৰ জোৰ কৰি শুনিবলৈ চেষ্টা কৰিলে তাই। হয় ক'ৰবাত হুলস্থুল লাগিছে। কিন্তু এই ৰাতিখন ক'ত, কিহৰ হুলস্থুল এয়া? অবুজ ভাবেৰে কাষতে শুই থকা গিৰিয়েক প্ৰদ্যুতক সামান্যভাৱে গাত ধৰি জোকাৰি দিলে।

ঃ হেৰা শুনিছা, উঠাচোন অলপ।

খকামকাত সাৰ পাই মেলোঁ-নেমেলোঁকৈ চকু দুটা মোহাৰি মোহাৰি উঠি বহিল প্ৰদ্যুত।

ঃ কি হ'ল তোমাৰ এই ৰাতিখন?

ঃ শুনাচোন ক'ৰবাত হুলস্থুল লাগিছে।

সোঁহাতৰ তৰ্জনী আঙুলীৰে ভাহি অহা শব্দৰ দিশে থকা ৰালখনলৈ আঙুলিয়াই ইংগিত দিলে মানসীয়ে। দুয়ো নিঃশব্দে সেইফাললৈ কাণ দিলে। শব্দবোৰ ক্ৰমান্বয়ে আগবাঢ়ি আহিছিল আৰু দুয়ো এদল মানুহৰ উপস্থিতিৰ উমান পাইছিল। ৰালখনৰ কাষতে থকা খিৰিকীখন খুলি পৰ্দাৰ ফাঁকেৰে দুয়ো বাহিৰলৈ চাই পঠিয়ালে।

এদল মানুহ, তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকৰে হাতত জোঁৰ আৰু যাঠী। কি পুৰুষ, কি মহিলা। সিহঁতৰ মাজৰে কেইজনমানে টানি টানি লৈ গৈছে এগৰাকী মহিলা। ৰাতিৰ আন্ধাৰত ভালদৰে ধৰিব নোৱাৰিলেও গম পোৱা যায় যে তেওঁ নিজৰ ভৰিত থিয় হ'ব পৰা সামৰ্থখিনিও নাই। কিন্তু কিয় নিছে তাইক এনেকৈ? বুজা নুবুজাৰ ভাবত দুয়ো ইজনে আনজনৰ চকুলৈ চালে। জুইৰ ৰঙা পোহৰত প্ৰত্যেক গৰাকী মানুহক দেখিবলৈ এজাক হিংস্ৰ পশুৰ দৰে লাগিছিল।

ঃ কি এয়া?

কঁপি উঠিল মানসী।

ঃ ময়ো চোন একো ধৰিব পৰা নাই। ইমান ৰাতি এগৰাকী মহিলাক, তাকো এনেকৈ।

কোন হয় তাই? কিয় নিছে তাইক এনেকৈ? কি কাৰণ থাকিব পাৰে? অলেখ প্ৰশ্নই হেঁচা দিলেহি তাইক। তাৰমানে ইমান দিনে শুনি অহা, পঢ়ি অহা বোৰ তাই আজি প্ৰত্যক্ষদৰ্শী নেকি?

ঃ শুই থাকা মানু।

মৃদুস্বৰত কৈ উঠিল প্ৰদ্যুতে। সি জানে যে মানসীয়ে এই বিষয়ে সকলোখিনি নজনালৈকে অস্বস্তিত ভুগিব। সি আৰু ক'বই বা কি।

ঃ শুম।

এটা সৰু শব্দ। খিৰিকীয়েদি এজাক বতাহ আহি তাইৰ গাত লাগিলেহি। তাই জোৰ কৈ চকুকেইটা মুদি দিলে।

ৰাতিপুৱাৰ ৰ'দজাকে কেম্পাছ ওপচালেহি। বাঘমৰা অঞ্চলত এয়া তাইৰ প্ৰথমজাক ৰ'দ। ৰাতিপুৱাৰ ৰ'দজাকৰ সৈতে চাহকাপ খোৱাটো তাইৰ অভ্যাস। মানসী, ২৮ বছৰীয়া এগৰাকী বিবাহিতা নাৰী। দুই বছৰৰ আগতে প্ৰদ্যুতৰ লগত বিবাহ পাশত আবদ্ধ হোৱা মানসী আছিল

বৰ সাদৰী । প্ৰদ্যুতৰ প্ৰকৃত ঘৰ নগাঁৱত যদিও পেচাত এজন চিকিৎসক হোৱা হেতুকে কৰ্মসূত্ৰে কালিহে এই অঞ্চললৈ আহিছে। হাতত চাহকাপ লৈ কালি হৈ যোৱা ঘটনাৰ ভাবত মগ্ন মানসী।

ঃ বাইদেউ চাহকাপ ঠাণ্ডা হ'ল চাগে, দিয়ক মই গৰম কৰি আনো।

কামকৰা বাই ৰমলাৰ মাতত সম্বিৎ ঘূৰিল মানসীৰ।

ঃ নালাগে দিয়া বাই, হ'ব। তুমি বহাচোন অলপ ইয়াতে। বুলি কাষতে থকা টুলখনলৈ আঙুলিয়াই দিলে মানসীয়ে।

ঃ তোমাক কথা এটা সোধো ৰমলা বাই।

ঃ কি কথা বাইদেউ?

ঃ কালি সেই মানুহগৰাকী কোন আছিল? তেওঁক পশুৰ দৰে চোঁচৰাই নিছিল কিয়।

কিবা এটা যেন বুজি পোৱাৰ চাৱনিৰে মানসীৰ ফালে চালে ৰমলাই। তেওঁ কৈ গ'ল।

মানুহগৰাকীৰ নাম মিনতি, যাক আজিৰপৰা প্ৰায় আঠ বছৰ আগতে স-সন্মানেৰে এইখন গাঁৱলৈ বোৱাৰী কৰি আনিছিল। কিন্তু গাত হালধিৰ গোন্ধ মাৰ নাযাওঁতেই বিয়াৰ দ্বিতীয় দিনা তাইৰ গিৰিয়েকক কোনোবাই হত্যা কৰি বাটৰ কাষত পেলাই থৈ গৈছিল। দুখত আটাইতকৈ ভাগি পৰা মিনতিক সকলোৱে সান্ত্বনা দিয়াৰ সলনি মানুহটোৰ মূৰ চোবালে কৈ চুলিত ধৰি ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰিছিল। তেতিয়াৰ পৰাই তাই সকলোৰে কাৰণে হ'ল কুলক্ষণী, ডাইনী। গাঁৱত বিপদ হ'লেই তাইৰ বাবে হয় বুলি সকলোৱে তাইক শাস্তি দিয়ে। কালি গাঁৱৰ ফণীৰ সৰু ল'ৰাটো খেলি থাকোতেই পানীত পৰি ঢুকাল আৰু এয়া তাইৰ বাবেই হ'ল বুলি ওৰে ৰাতি তাইক গছ এজোপাতে বান্ধি থলে।

দীঘলীয়া হুমুনিয়াহ এটা কাঢ়ি তাই আকৌ কৈ গ'ল-

এয়াই নহয় বাইদেউ, তাইক ডাইনী সজালে ঠিকেই, কিন্তু সেই ডাইনীয়ে কোনোবা নিকৃষ্ট পুৰুষৰ কামনাৰ বলি হ'ল। তাই সন্তান সম্ভৱা বাইদেউ।

ঃ কিহ..?

ঃ হয় বাইদেউ, এনেকৈ থাকিলে মাতৃত্বৰ সুখখিনিও তাই নাপাব।

তাই একেথিৰে চাই ৰ'ল ৰমলালৈ। ক'ব খুজিও ফুটি নুঠিল এটাও শব্দ।

ঃ তুমি মোক তাইৰ ওচৰলৈ লৈ যাবানে ৰমলা বাই।

কঁপা কঁপা মাতেৰে কৈ উঠিল মানসী।

ঃ হ'ব বাইদেউ।

মিনতিৰ প্ৰসৱৰ দিনো চমু চাপিছিল। বাইদেউ বাইদেউ বুলি লৰি আহিল ৰমলা।

ঃ কি হ'ল ৰমলা, উধাতু খাই আহিছা যে।

ঃ বাইদেউ মিনতিৰ প্ৰসৱৰ সময় হৈছে, কিন্তু তাইৰ ওচৰত কোনো এগৰাকী মানুহ নাই। মই খবৰটো এইমাত্ৰ পালোঁ।

লৰালৰিকৈ ভিতৰ সোমাই কেইখনমান কাপোৰ আৰু পানী বটল দুটা লৈ মানসী ওলাই আহিল।

এটা জুপুৰি, উৰলি গৈছে। আশে-পাশে কোনো মানুহৰ উপস্থিতি নাই। দুয়ো সোমাই গ'ল। দুৰ্বল শৰীৰে কোনোমতে উঠিবলৈ চেষ্টা কৰিছে যদিও তাই বিফল। আউলী-বাউলী তাইৰ চুলি। দুয়োয়ে তাইক ধৰি অলপ বহাই দিলে। মানসীয়ে তাই লগত নিয়া কাপোৰখনেৰে তাইৰ গাত ঢাকি দিলে। অলপমান পানী খুৱাই দি মূৰটো মোহাৰি দিলে। সময়বোৰ যেন স্তব্ধ হৈ পৰিছিল। দহমিনিট মান সময় তেনেকৈয়ে গ'ল "হুৱে" শব্দত দুয়ো মুখলৈ চালে। মুখবোৰ যেন পোহৰে উজ্বলাই। মিনতি ও কিছু শান্ত হৈছিল। কাপোৰ এখনেৰে সন্তানটোৰ গাত মেৰিয়াই দিলে মানসীয়ে। অভিজ্ঞতা নহলেও সময়ে বহুতে শিকায়।

ঃ লোৱা মিনতি, তোমাৰ ছোৱালী এজনী হৈছে।

বুলি কেঁচুৱাটিক আগবঢ়াই দিলে মানসীয়ে।

পোৱা-নোপোৱা, বুজা-নুবুজা ভাষাৰে মিনতিয়ে মানসীৰ ফালে চালে। দুহাত মেলি তাইৰ সন্তানটোক বুকুৰ কাষলৈ চপাই আনিলে।

ঃ মিনতি এইৰ নামটো তেজস্বিনী ৰাখিবা।

সুখেৰে উজলাই তুলিব এদিন ভৱিষ্যতৰ দিনবোৰ ফুটা নুফুটা শব্দৰে কৈ গ'ল ... "তেজস্বিনী.."

পৰিক্ৰমা

✍ **প্ৰত্যাশা বৰকটকী**
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ৰসায়ন বিভাগ

শৰতৰ এটি মধুৰ সন্ধিয়া। আকাশত আজি জোনাক বিৰাজমান। ৰূপোৱালী জোনটিৰ স্নিগ্ধাৱলী পোহৰত শিখাৰ চেহেৰাটি উজ্জ্বলকৈ জিলিকি উঠিছে। তাইক আজি বহুত বেলেগ দেখাইছে। নেদেখাবই বা কিয়, নিজৰ বিয়াখনক লৈ প্ৰত্যেকজনী ছোৱালীৰ মনত এক বুজাব নোৱাৰা হেঁপাহ থাকে আৰু সেই হেঁপাহৰ প্ৰতিচ্ছবি যেন তাইৰ মুখমণ্ডলত বৰ ধুনীয়াকৈ ফুটি উঠিছে। পাটৰ সাজযোৰত শিখাক আজি সঁচাকৈয়ে বৰ শুৱনি দেখাইছে মুক্ত আকাশখনৰ তলত বৈ তাই যেন ক'ৰবাত হেৰাই গৈছে। জীৱন মানেই জানো একো একোখন উপন্যাস নহয়। শিখাইও নিজ উপন্যাসৰ পাট লুটিয়াই লুটিয়াই আজিৰ এই বিশেষ দিনটোত উপস্থিত হৈছেহি। জীৱনৰ এই নতুন অধ্যায়টি আৰম্ভ কৰাৰ পূৰ্বে তাই এবাৰ নিজৰ অতীতক ৰোমন্থন কৰিছে। এদিন এই সাজযোৰ পিন্ধি তাইৰ মাক অনুপমাও হোমৰ গুৰিত বহিছিলহি। অনুপমাৰো আছিল সেই হেঁপাহ, সেই সপোন আৰু সেই সপোনবোৰ বুকুত বান্ধিয়েই কাহানিও নেদেখা এখন ঘৰত নিজৰ জীৱনৰ নতুনকৈ পাতনি মেলিছিল। প্ৰত্যেক গৰাকী নাৰীৰ থাকে এই বিশেষ শক্তি, এই বিশেষ গুণ.. অচিনাকী জনকো আপোন কৰি ল'ব পৰা গুণ। সেয়ে হয়তো কয় "নাৰী তুমি অনন্যা।"

শিখাৰ খুৰীয়েকে আজিও কয় অনুপমাৰ কথা। কিমান যে সহজ-সৰল আছিল তেওঁ। সহজেই সকলোকে আপোন কৰি ল'ব জানিছিল। কিন্তু কথাতে কয় নহয় বিধিয়ে দিলেও বিধাতাই নিদিয়ে। তেতিয়া শিখাৰ বয়স আছিল মাত্ৰ ১২ বছৰ। কণমাণি ভায়েক 'নিয়ৰ' আৰু ১২ বছৰীয়া 'শিখা' আৰু **১৬** বছৰীয়া সিহঁতৰ বায়েক 'কৃষ্ণা'। সেইদিনা বতৰ বৰ এটা ভাল নাছিল। অনুপমাৰ মাকৰ হঠাৎ গা বেয়া হোৱাত নিজ স্বামীৰ সৈতে ৰাতি দহ বজাতে ওচৰেৰে গাড়ী এখন ভাড়া কৰি দুয়ো ওলাই গ'ল। ধাৰাষাৰ বৰষুণ, বতাহ-ধুমুহা, সিহঁতক বাৰে বাৰে ৰখাইছিল ঘৰৰ মানুহে যে ইমান বেয়া বতৰত ওলাই যাব নালাগে কিন্তু তেওঁলোক ওলাই গ'ল আৰু দুৰ্ভাগ্যবশত আৰু ঘূৰি নাহিল। ঘূৰি আহিল মৃতদেহটোহে। কণামাণিটোৱে কিজানি মাকক 'মা' বুলি ক'বলৈ শিকায়েই নাছিল। মাক-দেউতাকৰ চিতাৰ জুইত সিহঁতৰ শৈশৱ সিহঁতৰ ল'ৰালিও যেন ভস্মীভূত হৈ গ'ল। মাকৰ মাতৃত্বৰ পৰা বঞ্চিত হৈ আইতাকৰ কঠোৰ শাসনত লাহে লাহে সিহঁত ডাঙৰ হ'বলৈ ধৰিলে। আইতাকে নিয়ৰক বহুত মৰম কৰিছিল। কিন্তু 'শিখা' আৰু 'কৃষ্ণা'ক বন কৰা ছোৱালীৰ নিচিনা ব্যৱহাৰ কৰিছিল। কিন্তু শিখাৰ জীৱনটো তাতেই যেন শেষ হৈ যোৱা নাছিল। শিখাৰ জীৱনলৈ আকৌ এবাৰ কাল ধুমুহা নামি আহিছিল। ৰাতিপুৱাৰ সময়, নিতৌৰ দৰে পুৱা সাৰ পাই হাতখন খেপিয়াই দেখে কৃষ্ণা যেন নাই। শিখাই কৃষ্ণাক সকলোতে বিচৰাৰ পাছত শেষত আইতাকহঁতক খবৰটো দিয়ে। বহুত বিচৰাৰ পাছত খবৰটো পাই যে তাই হেনো ল'ৰা এটালৈ পলাই গ'ল। সেইদিনা শিখাৰ ওচৰত যেন গোটেই সৰগখনেই ভাগি পৰিছিল। বায়েকেই আছিল তাইৰ বাবে একমাত্ৰ হাঁহিৰ খোৰাক। জীৱনৰ ৰঙবোৰ তাই সৰুতেই হেৰুৱাইছিল। আৰু এতিয়া যেন তাই আকৌ এবাৰ সকলোকে হেৰুৱালে। বায়েক

পলাই যোৱাৰ পাছৰে পৰা আইতাকে তাই ওপৰত বেছি অত্যাচাৰ চলাবলৈ ল'লে। সকলো কামৰ বোজা তাইৰ ওপৰত আহি পৰিল। বহুত কম বয়সতে যেন তাই গোটেই জীৱনটোৰেই দেখিছে। হাঁহিবোৰ একেবাৰে ক'ৰবাত হেৰাই গ'ল। এদিন আইতাকো ঢুকাল। আইতাকৰ শ্ৰাদ্ধৰ দিনা শিখাৰ খুৰীয়েকে খুৰাকৰ লগত কিবা কথা পাতি আছিল, খুৰীয়েকৰ বৰ হেঁপাহ শিখাক লৈ-

"হেৰি ছোৱালীজনীক আমাৰ লগতে লৈ যাওঁ নহ'লে, ইমান মৰমলগা ছোৱালীজনীক চাওকচোন, মুখত এটা হাঁহিও দেখিবলৈ নাই। আমাৰতো নিজৰ বুলিবলৈ কোনো নাইয়ে। এতিয়া 'মা' ও ঢুকাল সিহঁতনো কাৰ লগত থাকিব।"- খুৰীয়েকে মমতাৰে ক'লে।

"এৰা তাইক যদি আমি নিজৰ কৰি ল'ব পাৰো দাদা আৰু বৌৰ আত্মাই শান্তি পাব"- খুৰাকে খুৰীয়েকৰ প্ৰস্তাৱটিত সন্মতি জনাই ক'লে। লগতে শিখাক মাত লগালে।

"শিখা চাওঁ এইফালে আহ চোন ।"

"কওক খুৰা।" শিখা লৰালৰিকৈ খুৰাকৰ ওচৰ পালেহি। "আমি এটা কথা ভাবিছোঁ। তোৰ যদি সন্মতি আছে তেন্তে তই আৰু মইনা আমাৰ লগতে থাকিবি আজিৰ পৰা।"

"মোৰনো কি খুৰা। আপোনালোকে যি সিদ্ধান্ত লয় সেয়াই হ'ব। মই আৰু কাৰো বোজা হ'ব নোখোজোঁ। আপোনালোকৰ যদি অসুবিধা হয় তেনেহ'লে আমাক কোনোবা এখন অনাথ আশ্ৰমত থৈ আহিব।"

"সেই তই তেনেকৈ কিয় ভাবিছ, নিজকে কেতিয়াও অনাথ বুলি নক'বি। আমি মৰি যোৱা নাই নহয়। আজিৰে পৰা তই মোকে "মা" বুলি মাতিবি আৰু এওঁক দেউতা বুলি।" খুৰীয়েকে ক'লে।

সেইদিনাখন যেন শিখাই পুনৰ জীৱন পালে। হেৰুৱা মাতৃত্বৰ সুবাস বিচাৰি পালে তাই। তাইৰ খুৰীয়েকে নিজৰ মাকৰ নিচিনাকৈ তাইক মৰম কৰিবলৈ ল'লে। যিখিনি হয়তো তাইৰ কল্পনাৰো অতীত। সময়ৰ সুঁতিত তাই পাহৰি গ'ল যে তাইৰ পিতৃ-মাতৃ নাই। মাতৃত্বৰ উমাল পৰশ তাই যেন প্ৰথমবাৰৰ বাবে অনুভৱ কৰিলে। মাকৰ বাদে যে আন কোনোবা নাৰীৰ মৰমো বিশ্বাসযোগ্য হয় সেইটো কথা তাই বায়েকে সিহঁতক এৰি থৈ যোৱাৰ সময়তেই পাহৰি পেলাইছিল। খুৰাক-খুৰীয়েকৰ মৰমৰ আবদাৰত তাই পঢ়ি-শুনি ডাঙৰ হৈ আহিল। কলেজীয়া জীৱনৰ মধুৰ স্মৃতি হিচাপে তাই নিবিৰক পালে। আৰু আজি নিবিৰৰ লগতেই তাইৰ বিয়া। নিজ মাতৃক হেৰুওৱাৰ বেদনা, বায়েকৰ বিশ্বাসঘাটকতা এই সকলোবোৰতকৈ খুৰীয়েকৰ মৰমবোৰে তাইক পুনৰ জীয়াই তুলিলে। এনে এগৰাকী মহান নাৰীৰ বাবেই তাই আজি অনাথ নহয়। মুক্ত আকাশ খনৰ তলত বৈ তাই নিজৰ লগতে কথা পাতিছে।

"জীৱনটোত কি পালোঁ, কি হেৰুৱালোঁ নাজানো। কিন্তু জীৱনৰ কঠোৰৰ পৰা কঠোৰতম এই পৰিক্ৰমাত, জীৱনটোক পুনৰবাৰ সজাই তোলা মানুহগৰাকীও এগৰাকী নাৰীয়েই আছিল। যিগৰাকী নাৰীয়ে মোক জন্ম দিছিল তেওঁ মোক একো নিশিকোৱাকৈয়েই এৰি গ'ল। যিগৰাকী নাৰীয়ে মৰমৰে ওপচাই তুলিব লাগিছিল তেওঁ তেজীমলাৰ দৰে আচৰণ কৰিলে আৰু যিগৰাকী নাৰীৰ মোৰ শেষ আশা বোৰ থমকি ৰৈছিল তেওঁ আশাবোৰ ভৰিৰে গচকি গুচি গ'ল। কিন্তু মোৰ জীৱন পৰিক্ৰমাত আৰু এগৰাকী নাৰী আছিল, যাৰ পৰা মই কোনোদিন একো আশা কৰা নাছিলোঁ, যাৰ কথা কাহানিও ভবাও নাছিলোঁ। দেৱী হৈ আহিছিল তেওঁ মোৰ জীৱনলৈ আৰু মোক পুনৰ এটা জীৱন দিলে তেওঁ। ময়ো এগৰাকী নাৰী, আজি ময়ো এটা নতুন জীৱনৰ পাতনি মেলিবলৈ লৈছোঁ আৰু এই ক্ষণত মোৰ এটাই সংকল্প যিটো প্ৰতিগৰাকী নাৰীয়ে হোৱা উচিত- জীৱনত কিবা ওভতাই পাওঁ বা নাপাওঁ কিন্তু কাৰোবাক এটি নতুন জীৱন দিয়াৰ স্বৰ্গীয় সুখ মই নিশ্চয়কৈ লভিব বিচাৰিম। কাৰোবাৰ জীৱন পৰিক্ৰমাত ময়ো হ'ব বিচাৰিম এনে এগৰাকী নাৰী যি নাৰীয়ে কেৱল সৃষ্টি কৰিব।"

এনেতে খুৰীয়েক আহে শিখাৰ ওচৰলৈ "কি হ'ল মাজনী। ইয়াত বৈ আছা যে? দেৰি হৈছে নহয় হোমৰ গুৰিত সকলো ৰৈ আছে ব'লা।"

"গৈছোঁ মা।"

খুৰীয়েকে আন কেইগৰাকীমান মানুহৰ সৈতে তাইক ৰভাতলীলৈ লৈ যায়। দৰাৰ সাজত ৰৈ আছে নিবিৰ। বিয়ানাম, উৰুলিৰে ৰভাতলী উদুলি-মুদুলি হৈ আছে। হোমৰ অগ্নিক সাক্ষী কৰি শিখা আৰু নিবিৰে পৰিক্ৰমা কৰি আছে জীৱনৰ পৰিক্ৰমা।

অন্য এক যশোদা

✍ মাচুমী শইকীয়া
প্ৰথম ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

সন্ধিয়া নামিছে ধীৰ গতিত.. চৌদিশে বিয়পি পৰিছে ৰান্ধনী বেলিৰ হেঙুলী ৰহণ। ৰান্ধনী বেলিৰ শেষ কিৰণকণ ক'ৰবাত সুৰুঙা এটা পাই সোমাই আহিছে কোঠাটোলৈ আৰু ঢৌ খেলি বিয়পি গৈছে আৰাধ্যাৰ শোঁতোৰা পৰা গাল দুখনত। বহুদিনৰ মূৰত তাই উপভোগ কৰিছে বিদায়ী বেলিৰ এই ৰং। এসময়ৰ অতি আপোন এই সময়খিনি প্ৰায় চল্লিশ বছৰ পাছত।

"আইতা, আপুনি প্ৰেচাৰৰ টেবলেটটো খালেনে?" উচপ্ খাই উঠিল আৰাধ্যা। পিছলৈ চাই দেখে অনন্যা। "অ', অনন্যা তুমি। খালোঁ খালোঁ।" মিঠা হাঁহি এটাৰে তাইৰ হাতত চাহ একাপ তুলি দি অনন্যা কোঠাটোৰ পৰা ওলাই গ'ল। চাহৰ কাপত চুমুক দি আৰাধ্যাই খিৰিকিয়েদি আকাশখনলৈ চাই পঠিয়ালে। এজাক নীড়মুখী পখীৰ উভতনি যাত্ৰা দেখি আৰাধ্যাও উৰি গ'ল অতীতলৈ পখীজাকৰ লগত।

"আৰাধ্যা, আৰাধ্যা, হোৱাই আৰ ইউ টেকিং চাচ্চ এ ডিচিশ্যন? তুমি জানা অহা মাহত আমাৰ বিয়া।" আৰাধ্যা নিশ্চুপ হৈ ৰৈছিল। নে সেইদিনা ৰক্তিমক দিবৰ কাৰণে তাইৰ একো উত্তৰ নাছিল তাই নিজেই নাজানে। তাইৰ হাতত সেইদিনা উত্তৰৰ পৰিবৰ্তে আছিল এটা ভৱিষ্যত, এটা সপোন। ৰক্তিমে সেই প্ৰশ্নটো কৰাৰ সময়ত সেই আলসুৱা সপোনটোৱে এক মিচিকি হাঁহি মাৰি দিছিল বৰ মৰমলগাকৈ। সেয়াই আছিল তাইৰ উত্তৰ। উত্তৰটো হয়তো ৰক্তিমৰ মনঃপূত হোৱা নাছিল। গতিকে সি গুচি গৈছিল তাইৰ ওচৰৰ পৰা চিৰদিনৰ বাবে। মাত্ৰ তাইৰ কোলাত আছিল সপোনটো আৰু সন্মুখত আছিল উকীলজন

তাইৰ ভাবনাত যতি পেলাই নতুন ঠিকনাত সকলো আনুষ্ঠানিকতা পূৰ কৰি নিয়ৰে প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল অতি সোনকালে উভতি অহাৰ। তাইক নিজৰ লগত লৈ যোৱাৰ। কথাখিনি শুনি আৰাধ্যাই হিয়া উজাৰি আৰ্শীবাদ দিছিল। তাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিয়ে তাইক পাহৰাই দিছিল তাৰ প্ৰতি থকা অভিমানবোৰ। মাতৃত্বৰ মমতাৰে পুনৰবাৰ উথলিছিল তাইৰ হিয়া। কিছুমান কথা তাই তাক ক'ম বুলিও ক'ব নোৱাৰিলে সেইদিনা হয়তো নোৱাৰিব ক'ব কেতিয়াও।

সেই ক্ষণটোৰ সাক্ষী হৈ। চল্লিশ বছৰ আগৰ কথা এয়া।

"মাম্মা, আজি স্কুলত পেৰেণ্টচ্ মিটত সকলোৰে মা, দেউতা গৈছিলে। অকল মোৰহে মাম্মা গৈছিলে। পাপা ক'ত আছে মাম্মা? " বহুপৰ মুখ ওন্দোলাই থকাৰ পিছত নিয়ৰে সোধা প্ৰশ্নটোৰ কোনো উত্তৰ নাছিল তাইৰ হাতত, যিদৰে ৰক্তিমৰ প্ৰশ্নৰো উত্তৰ নাছিল। তাই ভবাই নাছিল পাঁচবছৰ আগত ৰক্তিমৰ প্ৰশ্নৰ হৈ ৰোৱা ভৱিষ্যতৰ মিঠা সপোনটোৱে এদিন তাইক এনে প্ৰশ্ন কৰিব। যিকোনো জটিল অংকৰ সমাধান সহজে কৰিব পৰা প্ৰফেচৰ আৰাধ্যাৰ হাতত এইবোৰ প্ৰশ্নৰ কোনো সমিধান নাছিল। এক অদ্ভুত সৰগীয় মমতাৰে তাই আঁকোৱালি ধৰিছিল তাই নিয়ৰক। সেই মমতাৰ মাজত সেইদিনা অলপ শংকাও লুকাই আছিল। এনে প্ৰশ্নৰ সংখ্যা বাঢ়ি যোৱাৰ অবুজ শংকা।

নাই, তেনে একো নহ'ল। মাম্মা মই এম.আই.টি.ত গৱেষণা কৰাৰ এটা সুযোগ পাইছোঁ। মই ভাবো মই যোৱা উচিত। সেইদিনা নিয়ৰৰ সফলতাই আৰাধ্যাক দিছিল এক গভীৰ প্ৰশান্তি। তাই যে সপোনটোক আশ্ৰয় দিয়াৰ লগতে দুপাখি দিব পাৰিলে। তাৰ পিছত পাঁচটা বছৰত মাত্ৰ তিনিবাৰ কথা কৈছিল। কিন্তু আশ্চৰ্যজনকভাৱে সি কোনোদিনেই দেউতাকৰ কথা উলিওৱা নাছিল। হয়তো মাকৰ নিৰৱতাই তাৰো প্ৰশ্নৰ নদীখনত ভেঁটা দিছিল।

হঠাৎ এদিন খবৰ আহিছিল আৰাধ্যালৈ। বিদেশৰ এক বৃহৎ বহুজাতিক কোম্পানীৰ উচ্চপদস্থ অভিযন্তা নিয়ৰ। তাই বৰ সুখী হৈছিল খবৰটোত। তাই সপোনটোক কেৱল দুপাখিয়ে নহয়, এক পৰিচয়ো দিলে। "মাম্মা, মই মাৰিয়াৰ সৈতে আজি চাৰ্চত গৈ বিয়াৰ ফৰ্মেলিটি পূৰ কৰিম। Please Bless us Mamma।" মাৰিয়া নিয়ৰৰ ভাল বান্ধৱী। তাইৰ লগত বিয়া ঠিক কৰিলে অথচ তাইক নজনালে। তাই নিয়ৰক আক্ষেপেৰে কৈছিল, "তুমি ইমান এটা ডাঙৰ সিদ্ধান্ত মোক নজনোৱাকৈ ল'লা।" প্ৰত্যুত্তৰত নিয়ৰে কৈছিল "মাম্মা, বিদেশত এইবোৰ সাধাৰণ কথা। মাৰিয়াটো মোৰ চিনাকি বহুদিনৰ। আৰু মাম্মা, এইটো মোৰ জীৱন, গতিকে মোৰ সিদ্ধান্ত।" কথাষাৰ বজ্ৰপাতৰ দৰে আছিল আৰাধ্যাৰ বাবে। শেষৰ বাক্যশাৰী চল্লিশ বছৰ আগৰ। আৰাধ্যাৰ শেষ বাক্য আছিল ৰক্তিম আৰু নিজৰ মাক-দেউতাকলৈ। একেষাৰ বাক্য। আজি নিয়ৰে ত্ৰিশটা বছৰে অতি সযতনে তুলি-তালি, ডাঙৰ-দীঘল কৰা সপোনটো এতিয়া যে নিজৰ দুপাখিত উৰিব পৰা হ'ল তাই পাহৰিয়ে গৈছিল। নিজৰ ওপৰতে তাইৰ খং উঠিছিল আৰু হয়তো নিয়ৰৰ ওপৰত অলপ অভিমান। তাৰ প্ৰায় দুবছৰ পিছত নিয়ৰ আহিছিল। ব্যস্ততাৰ দোহাই দি আহিব নোৱাৰাৰ বাবে তাইৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছিল আৰু পৰোক্ষভাৱে বিচাৰিছিল তাৰ অধিকাৰ। তায়ো না নকৰাকৈ সপোনটোক দিছিল সৰ্বস্ব অধিকাৰ। উকীলজন ওলাই গৈছিল তাইৰ হাতত উইলখনৰ এটা কপি দি। আনফালে তায়ো ওলাইছিল তাইৰ আপোন ঘৰখনৰ পৰা এক অজান ঠিকনালৈ চিৰদিনৰ বাবে। নিয়ৰে কৈছিল তাইৰ বয়স হৈছে তাইক চোৱা-চিতা কৰা মানুহৰ প্ৰয়োজন, সংগৰ প্ৰয়োজন গতিকে তাইৰ নতুন ঠিকনা 'অৰণ্য অ'ল্ড এ'জ হ'ম'। সি হেনো এই সিদ্ধান্ত বিদেশৰ পৰা আহোঁতেই লৈছিল। কিন্তু সম্পত্তিৰ উইলত চহী কৰি এই নতুন ঠিকনালৈ অহাৰ পিছতহে সি এই কথা কিয় জনালে সেয়া তাইৰ বাবে এক সাঁথৰ হৈ ৰ'ল। তাইতো কোনোদিন শিকোৱা নাছিল তাক ইমান স্বাৰ্থপৰ হ'বলৈ। ক'ৰ পৰা শিকিলে সি ইমান স্বাৰ্থপৰতা। নে মহানগৰৰ গগনচুম্বী অট্টালিকাৰ খিৰিকীৰে সৰু এখন আকাশ দেখি তাৰ মনৰ আকাশখনো সৰু হৈ গ'ল?

তাইৰ ভাবনাত যতি পেলাই নতুন ঠিকনাত সকলো আনুষ্ঠানিকতা পূৰ কৰি নিয়ৰে প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল

অতি সোনকালে উভতি অহাৰ। তাইক নিজৰ লগত লৈ যোৱাৰ। কথাখিনি শুনি আৰাধ্যাই হিয়া উজাৰি আৰ্শীবাদ দিছিল। তাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিয়ে তাইক পাহৰাই দিছিল তাৰ প্ৰতি থকা অভিমানবোৰ। মাতৃত্বৰ মমতাৰে পুনৰবাৰ উথলিছিল তাইৰ হিয়া। কিছুমান কথা তাই তাক ক'ম বুলিও ক'ব নোৱাৰিলে সেইদিনা হয়তো নোৱাৰিব ক'ব কেতিয়াও।

তাৰপিছত বহুবছৰ পাৰ হৈ গ'ল। নিয়ৰ নাহিল। দহবছৰত এটাও খবৰ নল'লে তাইৰ। হয়তো ব্যস্ততাৰ বাবে। কিন্তু নিয়ৰ অহাৰ প্ৰতীক্ষাত তাই আজিও বৈ আছে তাৰ ফটোবোৰ চাই চাই। প্ৰত্যেক পুৱা তাই বহে বাৰাণ্ডাত সৰু সৰু, স্কুললৈ যোৱা ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ চাই। সিহঁতৰ মাজত তাই নিয়ৰক দেখে। কেয়াৰটেকাৰ সুব্ৰতৰ মাজত তাই নিয়ৰক দেখে আৰু কেতিয়াবা দেখে মাক-দেউতাকক ইয়াত থবলৈ অহা ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ মাজত।

"আইতা, সন্ধিয়া হ'ল, কি ভাবি আছে.. চাও খিৰিকীখন বন্ধ কৰি দিওঁ" অনন্যাৰ মাতত পুনৰ বৰ্তমানলৈ ঘূৰি আহিল আৰাধ্যা। খিৰিকীখন বন্ধ কৰি অনন্যাই হাতত থকা মদৰুৱা, পুৰণি ফাইল এটা আৰাধ্যাৰ হাতত তুলি দি ক'লে, "আইতা, অথনি আপোনাৰ পুৰণি ৱাৰ্ডবৰ টো চাফা কৰোতে কাপোৰৰ মাজতে এই ফাইলটো পাইছিলোঁ। সুব্ৰতে মোক অথনিয়ে দিবলৈ ক'লে। মইহে পাহৰিলোঁ। Sorry আইতা।" চিনাকি যেন লগা ফাইলটো হাতত লৈ তাই মিচিকিয়া হাঁহি এটা মাৰি ক'লে, "হ'ব দিয়া।"

অনন্যা ওলাই যোৱাৰ পিছত তাই ফাইলটোৰ গাঁঠি খুলিলে। ফাইলটোত প্ৰথম কাগজখিলাত এটা বাক্যত তাইৰ চকু নিবদ্ধ হৈ ৰ'ল Niyar Barua, the orphan child. adopted by Mis. Aradhya Barua. declared as her legal adopted son আঃ বুকুখন মোচৰ খাই উঠিল তাইৰ। মনলৈ ভাঁহি আহিল এখন এখনকৈ ফ্লেশবেক। ফুটপাথত ডাষ্টবিনৰ কাষত কান্দি ৰোৱা এটি কণমানি। পুৱতি নিশা প্ৰাতঃভ্ৰমণত যোৱা তাই। কোনেও নেদেখাকৈ তাই কোলাত তুলি লৈ কণমানিটোক ঘৰমুৱা হৈছে খৰখেদাকৈ। উকীল বৰুৱাক মাতি আনি আনুষ্ঠানিকতা সম্পন্ন কৰি তাই সেই কণমানিটোৰ নাম ৰাখিছে নিয়ৰ। ৰক্তিমৰ লগত হ'বলগীয়া বিবাহখন ভাঙি পেলাইছে তাই। দেউতাকক তাই কৈছে- নিয়ৰ মোৰ সন্তান, এয়ে মোৰ শেষ সিদ্ধান্ত। আঃ কিদৰে কয় তাই নিয়ৰক যে সি তাইৰ গৰ্ভজাত সন্তান নহয়, তোলনীয়া সন্তান। কেনেকৈ কয় তাৰ কাৰণেই তাই নিপিন্ধিলে শিৰত সেন্দূৰ। লাভ আছে জানো? এইবোৰে তাক কষ্ট দিব.. না? নোৱাৰে ক'ব নকয় তাই।

মূৰটো আচন্দ্ৰাই আছিল তাইৰ। কাষৰ বিচনাখনত পৰি দিলে তাই। দূৰৰ ক'ৰবাৰ পৰা ভাঁহি আহিল কৃষ্ণ ভজন। মনত পৰিল তাইৰ যশোদালৈ। যশোদা, যিয়ে হেৰুৱাইছিল কানাইক নিজক বুকুৰ পৰা চিৰদিনৰ বাবে। যি পুত্ৰ আহিব বুলি আকুল প্ৰতীক্ষাৰে বাট চাই আছিল। তায়ো বাট চাই আছে ইমান দিনে নিয়ৰৰ বাবে। দূৰৰ মথুৰাৰ পৰা উভতি আহিবনে তাইৰ কানাই বৃন্দাবনলৈ? নিজকে অন্য এক যশোদা যেন লাগিল তাইৰ।

"কবিতা এটা আৰম্ভ কৰা টান।
পোনপটীয়াকৈ একোৰেই উজু বাটেৰে
মোৰ কলমলৈ নাহে।
সুৰে মোক আগতেই ধৰা দিয়ে।"

বিশ্বাস কৰিবা তুমি কোৱাৰ দিনাৰ পৰা মই এইবোৰ মুখত দিয়া নাই। এয়া কি নাজানো কিন্তু তোমাক দেখা পালে মোৰ হৃদয়ত আবেগৰ ঢৌ বোৰে নাচি উঠে। আৰু শুনা যদি মোৰ প্ৰেমিকা হোৱা মাৰ শপত তোমাক বহুত ভাল পাম। ভাল পোৱাতো নিজেই হৈ যায়। কিজানি তোমাৰ লগত দ্বিতীয় আৰু শেষবাৰৰ বাবে প্ৰেম হ'ব।

তুমি আৰু মই কল্পনাৰ কাৰেঙত এদিন

✍ **প্ৰস্তুতি ফুকন**
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

তেওঁক সেইদিনা কৃষ্ণচূড়া জোপাৰ তলত লগ পালোঁ ওচৰৰ পৰা। কলেজৰ দ্বিতীয় দিনটোত বৃন্দাবনৰ প্ৰাংগণত ওচৰৰ পৰা লগ পালোঁ। অৱশ্যে হোষ্টেলৰ চাদৰ পৰা দেখি থাকোঁ। আমাৰ গলিটোৰ শেষৰখন দোকানৰ পৰা সদায় এটাকৈ চিগাৰেটৰ পেকেট কিনে। আৰু সেইদিনা কৃষ্ণচূড়াজোপাৰ তলত একান্ত মনে চিগাৰেট হুপি থকা দেখি মোৰ কৈ দিবলৈ মন গৈছিল তেওঁক "Plz, চিগাৰেট নাখাব।" কিন্তু তেওঁ মোক দেখি নিজেই চিগাৰেটটো পেলাই দিলে। (লাজ লাজকৈ) জ্বলি থকা অংশটো জোতাৰে গচকি নুমুৱাই দিলে। আৰু অকস্মাতে তেওঁ কৈ উঠিল।

ঃ তুমি 1st Sem ৰ কাবেৰী ন।

ঃ হয় আৰু আপুনি অংছেং দা নহয়নে? 5th Semester মেঘালয়ত ঘৰ। সৰুৰে পৰা অসমত আইতাৰ ঘৰত থাকে।

ঃ বহুত Details লৈ থৈছা মোৰ। পিছে আপুনি বুলি কৈ বুঢ়া কৰি নেপেলাবা, তুমি বুলিয়ে ক'ব পাৰ।

এনেদৰে কোৱাত মই হাঁহি দিলোঁ। ইতিমধ্যে মোৰ লগৰ দুজনী আহি পালে আৰু হোষ্টেললৈ বুলি ৰাওনা হ'লোঁ। যাবৰ পৰত আপোনা-আপুনি মুখেৰে ওলাই গ'ল।

ঃ অংছেং দা, আজিৰ পৰা চিগাৰেটৰ গোন্ধ যাতে আপোনাৰ ওচৰত নাপাওঁ।

তেওঁ সৰু ল'ৰাৰ দৰে মূৰ দুপিয়ালে।

সেইদিনাৰ পৰা সদায় কৃষ্ণচূড়াজোপাৰ তলত তেওঁক লগ পোৱা হ'লো। তেওঁ যেন মোৰ অপেক্ষাত বৈ থাকে। ৰুমমেট দুজনীৰ Department বেলেগ হোৱাৰ বাবে সিহঁতলৈ ৰোৱাৰ সময়ত আমি কথা পাতোঁ। তেনেদৰেই বহুদিন গ'ল। এদিন Off Class ত অংছেং দাৰ Best Friend জাগৃত দাই মোক লাইব্ৰেৰীত লগ পাই চিঠি এখন দিলে। মই হোষ্টেলত পঢ়িম বুলি সামৰি থলোঁ।

হোষ্টেলৰ ৰুটিন মতে খাই বৈ ৰাতি ছাদৰ ওপৰলৈ গ'লোঁ। ম'বাইলৰ টৰ্চটো অন কৰি চিঠিখন মেলি ল'লোঁ। তাত লিখা আছে..

"কাবেৰী, মোৰ এজনী প্ৰেমিকা আছিল। ভাল পাইছিলোঁ বহুত মই। পিছে তাইক ঘৰৰ পৰা বিয়াত বহিবলৈ জোৰ কৰিছিল আৰু যোৱাবছৰ তাই বিয়া হৈ গুচি গ'ল। তেতিয়াৰ পৰাই মোৰ ভগ্ন হৃদয় লৈ নষ্ট ল'ৰা হৈ পৰিলোঁ। চিগাৰেট আৰু মদ খাবলৈ ল'লোঁ। বিশ্বাস কৰিবা তুমি কোৱাৰ দিনাৰ পৰা মই এইবোৰ মুখত দিয়া নাই। এয়া কি নাজানো কিন্তু তোমাক দেখা পালে মোৰ হৃদয়ত আৱেগৰ ঢৌ বোৰে নাচি উঠে। আৰু শুনা যদি মোৰ প্ৰেমিকা হোৱা মাৰ শপত তোমাক বহুত ভাল পাম। ভাল পোৱাতো নিজেই হৈ যায়। কিজানি তোমাৰ লগত দ্বিতীয় আৰু শেষবাৰৰ বাবে প্ৰেম হ'ব।

ইতি

অংছেং।"

চিঠিখন জাপি আকাশলৈ চালোঁ। গোটেই ছাদখন জুৰি সৰিছে ৰাশি ৰাশি জোনাক, জোনাক মাথোঁ জোনাক। দুদিনৰ পিছত মোৰ উত্তৰ হিচাপে জাগৃত দাৰ হাতত সৰু কাগজৰ টুকুৰা এটা দিলোঁ। তাত লিখা আছিল Yes।

তেওঁৰ ওঁঠৰ পৰা এটি ঈষৎ হাঁহিৰ ৰেশ কেতিয়াও মাৰ যোৱা নাছিল। সেই হাঁহিৰ অৰ্থ বুজি পোৱা নাছিলোঁ যদিও হাঁহিটোৱেই আছিল মোক আকৰ্ষণ কৰাৰ এটা অন্যতম কাৰণ। লাহে লাহে আমি দুয়ো মিলি ৰচনা কৰিবলৈ ল'লোঁ ভৱিষ্যত জীৱনৰ খচৰা। তেওঁলোক যিহেতু Last Semester আছিল এদিন কৃষ্ণচূড়া জোপাৰ তলত শেষবাৰৰ বাবে দেখা কৰাৰ দিন আহি পৰিল। তেওঁ ক'লে, "এইকেইটা বছৰ ভালদৰে পঢ়িবা। মই ইয়াৰ পিছত মেঘালয়তে থাকিম। সলনি নহ'বা কাবেৰী। সোনকালেই লগ হ'ম।" আৰু উপহাৰ হিচাপে মোৰ হাতত তুলি দিলে তেওঁ নিজেই লিখা এখন কিতাপ নাম "তুমি আৰু মই কল্পনাৰ কাৰেঙত এদিন"। ইয়াত আমাৰ সকলো মুহূৰ্তৰ কথা লিখা আছে। মই আচৰিত কেতিয়া লিখিলে তেওঁ। ইয়াতকৈ আৰু ডাঙৰ উপহাৰ কি হ'ব পাৰে। মোৰ চকুৰ পতাত হাজাৰ স্মৃতিৰ পখিলাই গুণগুণাবলৈ ধৰিলে। মই কান্দি উঠিলোঁ আনন্দত আৰু তেওঁক লগ নোপোৱাৰ দুখত। কিবা এটা উৰুঙা উৰুঙা লাগিল।

আজি ছয় মাহে ধৰি তেওঁক লগ পোৱা নাই। যোৱাৰ পাছৰ পৰা তেওঁক ফোনকলতো কমকৈ পোৱা হয়। কিজানি তেওঁ মোক পাহৰিছে। কিন্তু এয়া জানো সম্ভৱ। মোৰ বিশ্বাস কোনোবা এদিন ভুৰুংকৈ ওলাবহি। আৰু ক'ব Surprise, এয়া চোৱা মই আহি গ'লোঁ। আৰু মই হয়তো তেওঁৰ বুকুত কুৰুকি কুৰুকি সোমাই কান্দিম, শেষ নোহোৱা হাজাৰ অভিমান কৰিম। বৰ্তমান যান্ত্ৰিক জীৱনটোত যেতিয়াবা তেওঁলৈ মনত পৰে তেতিয়াই কিতাপখনে যান্ত্ৰিক পৃথিৱীৰ ধূলি আৰু ৰুক্ষতাৰ মাজত এজাক নিৰ্মল বৰষুণ হৈ যেন ধৰা দিয়েহি। সেয়েহে তেওঁ প্ৰিয় আৰু তেওঁ দিয়া কিতাপখনো। "তুমি আৰু মই কল্পনাৰ কাৰেঙত এদিন।" এদিন হয়তো কল্পনাৰ কাৰেঙটি বাস্তৱ হ'ব।

"বাৰিষাৰ ৰাতি তোমাৰ কবিক
মনত পৰেনে, অৰুন্ধতী?
সেমেকা পোহৰে সোঁৱৰাই দিয়া
তোমাৰ খোপাৰ আবেলি-আবেলি গোন্ধ
মনত পৰেনে,
অৰুন্ধতী?"

—নৰকান্ত বৰুৱা

তালৈ ৰওঁতে ৰওঁতে বেলি ডুবিবৰ হ'ল। এতিয়ালৈকে সি কিয় অহা নাই, মোৰ অবিহনে সি থাকিবই নোৱাৰিছিল। প্ৰথম দিনা স্কুললৈ নিওঁতে ইমান কান্দিছিল। মোৰ কোলাৰ পৰা নামিব বিচৰা নাছিল। এতিয়া সি কলেজলৈ যায়। বুকুৰ টুকুৰাটো মোৰ ডাঙৰ হ'ল।

কৌশিকা

✍ **কৰবী বৰুৱা**
তৃতীয় যাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

"হেৰা ৰাতিচোন দুপৰ হ'ল, সোণটো যে এতিয়ালৈকে পোৱাহি নাই" এওঁৰ ফালে চাই ক'লোঁ। নাই একো মাত কথাই নাই। নাকটো বজাই শুবলৈ জানে। ল'ৰাটো গৈ যে উভতি অহা নাই তাৰ একো চিন্তা নাই। "কৌশিকা কিনো ফুচ-ফুচাই আছা, তোমাৰ ল'ৰা বিহুৰ ফাংচন চাবলৈ গৈছে, দেৰি হ'বই। তুমি শুই থাকা।" বাপৰে শুই থাকোতে যে কাণখন একেবাৰে থিয় কৰি থয়। নাজানো কিয়বা আজিচোন বৰ ভয় ভয় লাগিছে। ভাগৰো লাগিছে এওঁৰ ওচৰতে অলপ পৰি লওঁ। "হেৰা হেৰা শুনিছানে। অ' কৌশিকা।" ইমান মাতিছে। চকুজুৰি যেনে তেনে মেলি চালোঁ এওঁ গা-চা ধুই ওলাই আহিছে। সম্ভৱ মই কালি নতুনকৈ কিনি অনা চাবোন টুকুৰা ঘঁহিছে। তাৰে সুগন্ধ ইয়ালৈকে আহিছে। "হেৰা আজি শুই থাকিম বুলিয়ে ভাবিছিলা নেকি। উঠা আৰু ৭ বাজিবৰ হ'ল। তোমাৰ সোণটোৰ কথা ভাবি ৰাতি বেছি ভালকৈ টোপনি নাহিল যেন পাওঁ।" এনেতে কলিং বেলটো বাজি উঠিল। আচৰিত ইমান ৰাতিপুৱাই চোন আমাৰ ঘৰলৈ কাহানিও কোনো নাহে। উঠি গৈ দৰ্জাখন খুলি দেখোঁ খাকী পোছাক পিন্ধা তিনিজন পুলিচ ৰৈ আছে। বুকুখন চিৰিংকৈ খুন্দা মাৰি ধৰিলে। আমাৰ সোণটোৰ কিবা হ'ল নেকি বাৰু? ক'ৰবাত পথ দুৰ্ঘটনা হোৱা নাইতো? নে কোনো মদাহীয়ে মোৰ সোণটোক মাৰিলে নেকি বাৰু? "আপুনি সঞ্জীৱ বৰাৰ মাতৃ নেকি?" পুলিচজনে সুধিলে। "হয় হয় মোৰ সোণটোৰ কিবা হ'ল নেকি ছাৰ? কালি ফাংচন চাবলৈ যাওঁ বুলি কৈ এতিয়ালৈকে পোৱাহি নাই।" মোৰ কথাবোৰ শুনি যেন পুলিচজনৰ খঙহে উঠিল। তেওঁৰ দৃষ্টি মোৰ ওপৰত কঠোৰ হোৱা যেন লাগিল। কাপোৰ কানি পিন্ধি এওঁ মোৰ পিছতে ৰ'লেহি। "আৰে, মিষ্টাৰ গগৈ আপুনি আমাৰ ইয়াত? কাহানিও নহা আলহী শুনিছা কৌশিকা মোৰ যে ম'বাইলটো হেৰাইছিল এওঁৰ তাতে গৈছিলোঁ ৰিৰ্পট লিখাবলৈ" এওঁৰ কথা শুনি অলপ মনটো ভালে লাগিল। হয়তো মিষ্টাৰ গগৈ এওঁৰ মোবাইলটোৰ কথাতহে আহিছে। পিছে তেওঁচোন সোণটোৰ কথাহে সুধিছিল। "অ' মিষ্টাৰ বৰা, আপোনাৰ ল'ৰাই যি কাণ্ড কৰিছে আহিবলৈ বাধ্য। কালি বিহুৰ ফাংচন চাই ৰাস্তাত অকলশৰীয়া ছোৱালী এগৰাকীক মান হানি কৰি ৰাস্তাত পেলাই থৈ আহিছে, সি আৰু তাৰ লগৰবোৰে।" নাই নাই মোৰ সোণটোৱে তেনেকুৱা কাম কৰিব নোৱাৰে। ইমান ভালপাই সি মোক। মোৰ কথা সি ভাবিবই। মই এয়া কেতিয়াও মানি নলওঁ। মাকজনী হৈ মই জানো নহয় সি এনেকুৱা কাম কেতিয়াওঁ কৰিব নোৱাৰে।

"সি ঘৰলৈ আহিলেই আমাক জনাব মিষ্টাৰ বৰা, নিজৰ ল'ৰা বুলি বচাবলৈ নাযাব। ছোৱালীজনী বৰ্তমান

জীৱন আৰু মৃত্যুৰ সৈতে যুঁজি আছে।” এইযাৰ কথা কৈ তেওঁ গ'লগৈ।

“নাই নাই এয়া কেতিয়াও মানি নলওঁ। ইমান আলাসেৰে ডাঙৰ-দীঘল কৰা মোৰ সোণটোৱে এনেকুৱা ঘৃণনীয় কাণ্ড কেতিয়াও কৰিব নোৱাৰে। সম্ভৱ ৰাতি দেৰি হোৱাত সি কোনোবা লগৰ বন্ধুৰ ঘৰত থাকি দিলে। আৰু এবাৰ ফোনটো কৰি চাওচোন কিজানিবা লাগেই। নাই তাৰ ফোনটো চোন বন্ধ বুলি কৈছে। তালৈ ৰওঁতে ৰওঁতে বেলি ডুবিবৰ হ'ল। এতিয়ালৈকে সি কিয় অহা নাই, মোৰ অবিহনে সি থাকিবই নোৱৰিছিল। প্ৰথম দিনা স্কুললৈ নিওঁতে ইমান কান্দিছিল। মোৰ কোলাৰ পৰা নামিব বিচৰা নাছিল। এতিয়া সি কলেজলৈ যায়। বুকুৰ টুকুৰাটো মোৰ ডাঙৰ হ'ল। তথাপিও সি এনে অপকৰ্মত লিপ্ত হ'ব নোৱাৰে। পুলিচজনে কোৱা কথাবোৰ কেনেবাকৈ সঁচা নহয়তো? নাই নাই তেওঁৰ নিশ্চয় কিবা ভুল হৈছে। সি আহিলে মোক ক'ব নহয়। নিশ্চয় সি লগৰটোৰ ঘৰত আছে। ইছ, বৰষুণেই দিব চাগে আন্ধাৰ কৰি আহিছে।” ভিতৰলৈ সোমাব লওঁতেই পিছফালৰ পৰা কোনোবাই মাত দিলে, “অ' মা মা” অস, মোৰ সোণটো আহিলে। ঘূৰি চাই দেখো সি চকুৰ সন্মুখত ৰৈ আছে। দুচকুত চোন ভয়ৰ চাপ। মই ইমান দেৰিকৈ অহা কাৰণে হয়তো গালি দিম বুলি ভয় খাইছে। “সোণ আহিলি তই। ইমান দেৰিলৈ ক'ত আছিলি? ইচ, বৰষুণ দিব এতিয়া আহ ভিতৰলৈ সোমাই আহ।” তাৰ মুখখন দেখি এবাৰ তাক মোৰ বুকুৰ মাজত সুমুৱাই ল'লোঁ। সিওঁ সৰুহৈ থাকোঁতে যেনেকৈ মুখখন গুজি দিছিল আজিও তেনেকৈয়ে দিলে। আঙুলিৰে তাৰ জধলা চুলিখিনি ফণিয়াই দিলোঁ। হাতত এয়া তাৰ কিহে আচোঁৰা চিন, বুকুখন ধিপিংকৈ গ'ল। সি কিবা বেয়া কাম কৰি অহা নাইতো। “সোণ, মোক সঁচাকৈ ক'চোন তই কিবা কৰিলি নেকি?” চকু চলচলীয়া হ'ল মোৰ। সি হুকহুকাই মোক ধৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। নাই নাই কি হৈছে। নাই নাই কি হৈছে এইবোৰ, মোৰ ল'ৰা নহয় ই। “মোৰ বহুত ডাঙৰ ভুল হৈ গ'ল মা। মোক বচোৱা মা । মোক বচোৱা মা। পুলিচে মোক বিচাৰি আছে। মা মোক লুকুৱাই থোৱা ক'ৰবাত।” কান্দি কান্দি সি ক'লে। “ৰাতিৰে পৰা একো খোৱা নাই চাগে তই ন? ৰ' তোলৈ ভাত বাঢ়োগৈ।” এইবুলি কৈ উঠি আহিলোঁ। “চাওঁ মুখখন মেল।” বৰ হিয়াৰ আমঠু ই মোৰ। আজিলৈকে ধমকি দিয়াৰ বাহিৰে গাত এচাতো নিদিয়াকৈ ডাঙৰ দীঘল কৰিলোঁ। ভালদৰে ভাত খুৱাই তাক শুবলৈ ক'লোঁ।

“চিন্তা নকৰিবি সোণ, চব ঠিক হৈ যাব।” এইবুলি কৈ তাৰ ৰুমৰ পৰা ওলাই আহিলোঁ। এওঁ এতিয়ালৈ পোৱাহি নাই অফিচৰ পৰা। চিন্তা হয়তো তেওঁৰো বহুত হৈছে। আনফালে ৮ বজাতে পাইহি। এতিয়া ৯ বাজি গ'ল। “কৌশিকা, কৌশিকা এয়া তোমাৰ গাত তেজৰ চেঁকুৰা কিয়? “তোমাৰ হাতত থকা দাখন দিয়া কৌশিকা।” তেওঁৰ কথা শুনি নিজকে পাগল নিচিনা লাগিলে। মোৰ সোণটোৰ ৰুমলৈ গৈ মুখত এটা কুটিল হাঁহি মাৰি ঘূৰি চালো ৰঙা তেজৰ নৈখন তাৰ ৰুমৰ পৰা বৈ আহিছে।

“খিৰিকীখন খুলি দিয়া, আনন্দ বৈ পৰক দুখৰ মাজেৰে উৰি আহক ৰ'দৰ চিঠি।”

মমতা

✍ বৈষ্ণৱী চেতিয়া
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ভূ-তত্ত্ব বিভাগ

"থাপ, থাপ", আঙুলিৰ ফাঁকত পইচাবোৰ সুমুৱাই বিশেষ কায়দাৰে হাত তালি বজাই বজাই চলন্ত ৰে'লখনত আগবাঢ়ি গ'ল আনটো ডবালৈ বুলি শুভলক্ষ্মী। মুখত উগ্ৰ প্ৰসাধন আৰু গাত ৰঙা শাৰীৰে নিজক সজাইছে শুভলক্ষ্মীয়ে আজি। মতা মানুহবোৰৰ ওচৰত বিশেষ ভংগীমাত ৰৈ পইচা তুলিবলৈ ধৰিলে শুভলক্ষ্মীয়ে। কোনো কোনোৱে বিৰক্তিত মুখ কোঁচাই পকেটৰ পৰা দহ বিশ টকা উলিয়াই দিছে। দিয়াবোৰক গালে মুখে হাত ফুৰাই মৰম কৰিছে, নিদিয়াবোৰক অবাইচ মাতেৰে গালি বৰ্ষণ কৰিছে। এটা সময়ত ৰে'লখন ষ্টেচনত ৰৈ যোৱাত নামি আহিল শুভলক্ষ্মী।

"চাল্লা, আজি বজাৰেই বেয়াচোন।" ষ্টেচনৰ এটা চুকত বহি পইচাখিনি হিচাপ কৰি খং উঠি গ'ল শুভলক্ষ্মীৰ। মানুহবোৰে আজিকালি পইচাই নিদিয়া হৈ আহিছেচোন। সিহঁতৰ দৰে মানুহবোৰক সম অধিকাৰ দিবলৈ বহুত মানুহ ওলাই আহিছে, চৰকাৰেও বহুত সুবিধা দিছে, আঁচনি উলিয়াইছে। তথাপিও মানুহবোৰে সিহঁতক জন্তুৰ দৰেই চাইচোন এতিয়াও। সন্মানেৰে জীয়াই থাকিম বুলি তাই বহুত বাৰ বিভিন্ন কাম কৰিবলৈ গৈছে কিন্তু প্ৰত্যেকবাৰেই বিফল হৈছে। সকলোতে এটাই বুজাই যে তাই সাধাৰণ মানুহ নহয়, তাই কিন্নৰ, তাই তৃতীয় লিংগৰ। সন্মান তাইৰ দৰে মানুহৰ বাবে নহয়। কিন্তু জীয়াই থাকিবলৈ সন্মানতকৈ ভোকৰ বেছি প্ৰয়োজন, সেইবাবে শেষত এই ৰে'লত পইচা খোজা বৃত্তিটোকে আপোন কৰি ল'লে। কিন্তু ইয়াতো দেখোন মানুহবোৰে বিৰক্তি পায়। ভাৱে সিহঁতবোৰ সুস্থ-সবল হৈয়ো কাম নকৰি সাধাৰণ মানুহক পইচা খুজি হাৰাশাস্তি কৰে। ভাবি নাপাই তাই সিহঁতৰ কি ভুল যে সিহঁত কিন্নৰ। ভগৱানে সিহঁতক এইটো জীৱন দিছে। ভগৱানে যদি সুধি সুধি মানুহৰ সৃষ্টি কৰিলেহেঁতেন কোনে বাৰু নিজৰ বাবে এনেকুৱা এটা জীৱন বাচি ল'লেহেঁতেন? কোনোবাই স্ব-ইচ্ছাই বাছি ল'বনে এনেকুৱা এটা জীৱন য'ত তেওঁ সম্পূৰ্ণ পুৰুযো নহয়, না হয় পূৰ্ণাংগ নাৰী। কথাবোৰ ভাবিলে শুভলক্ষ্মীৰ মগজুৱে কাম নকৰা হৈ আহে। ঘৰত যেতিয়া এই পৰিচয়টো গম পাইছিল, লাজতে বাপেকে ঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিছিল। কিমান নো বয়স আছিল তেতিয়া খুব বেছি বাৰ বছৰ। বাহিৰৰ পৃথিৱীখন আগতে নেদেখা তেতিয়াৰ সমীৰটোৱে বহুত ঠেকা খায় শেষত এই শুভলক্ষ্মীৰ পৰিচয়টো ল'বলৈ বাধ্য হ'ল। পাহৰি পেলালে সি অতীতৰ পৰিচয়। বৰ্তমান সি সমীৰ নহয়, সি শুভলক্ষ্মী, অবাইচ মাত মতা, মুখত উগ্ৰ প্ৰসাধান সনা, শাৰী পিন্ধা শুভলক্ষ্মী। কিন্নৰ শুভলক্ষ্মী।

ৰে'লৰ উকিৰ শব্দত বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহিল শুভলক্ষ্মী। ঘড়ীটোলৈ চাই দেখে যে তিনি বাজিবলৈ হ'ল। ৰাতিপুৱা খৰধৰকৈ কিবা এটা খাই অহাৰ পৰা এতিয়ালৈকে খুদকণ এটাও পৰা নাই পেটত। কিবা এটা খাবলৈ বুলি ষ্টেচনৰ বাহিৰত থকা দোকানবোৰলৈ আগবাঢ়ি গ'ল।

"ঠাচ", বলটো লাগি হাতৰ পৰা খোৱাৰ থালখন পৰি গ'ল শুভলক্ষ্মীৰ। দেখে দুটা সৰু ল'ৰাই হাঁহি হাঁহি সন্মুখত ৰৈ আছে জিভা উলিয়াই। খঙটো উঠি আহিল তাইৰ। অবাইচ মাত মাতি সিহঁতলৈ চোঁচা ল'লে তাই। কিন্তু বাঘৰ আগতেল খোৱা দুটাক ক'ত ধৰিব পাৰিব। অলপ দূৰ খেদি গৈ আকৌ দোকানখনলৈ ঘূৰি আহি তাই দেখে যে তাইৰ বেগটো নাইচোন। মূৰে-কপালে হাত দিলে তাই।

"চাল্লা, আজি দিনটোৱেই বেকাৰ। কাৰ যে মুখ

চাইছিলোঁ নহয়। ” বুলি ভোৰভোৰাই উঠিল তাই। জীৱনৰ তিক্ত অভিজ্ঞতাবোৰতে তাইৰ বুকুখন বিষাই গ'ল। ভগৱানলৈ খং উঠি গ'ল তাইৰ এনেকুৱা এটা জীৱনৰ অধিকাৰী কৰাৰ বাবে। খঙে-ভোকে তাই ৰুমলৈ বুলি খোজ ল'লে।

"ওৱা, ওৱা...।" ৰুমলৈ যোৱা গলিটোৰ সন্মুখত কেঁচুৱাৰ কান্দোন শুনি ৰৈ গ'ল শুভলক্ষ্মী। ইফালে সিফালে চাই মাতটো মিউনিচিপালিটিয়ে জাবৰ পেলোৱা ঠাইডোখৰৰ পৰাই অহা যেন লগাত আগবাঢ়ি গৈ দেখে যে জাবৰৰ দ'মৰ মাজত এটা কেঁচুৱাই কান্দি আছে। জন্ম হোৱা খুব বেছি তিনিঘন্টামান হৈছে চাগে। কেঁচুৱাটো তাই হাতত তুলি ল'লে। "কোনে যে পেলাই থৈ গ'ল, কিমান সময় বা এইভাগে পৰি আছে?" কেঁচুৱাটোৰ গাত থকা কাপোৰখন দেখি লাগিছে কোনোবা অভিজাত ঘৰৰে হ'ব।

"এই ভদ্ৰতাৰ মুখা পিন্ধা ধনী ধনী মানুহবোৰে প্ৰথম বেয়া কামবোৰ কৰি ল'ব তাৰ পিছত মুখ লুকুৱাবলৈ এনেকৈয়ে চিনবোৰ জাবৰত পেলাই থৈ যাব।" ঘৃণাত ওপচি পৰিল শুভলক্ষ্মীৰ মনটো সেই মানুহবোৰৰ প্ৰতি। কিমান নিৰ্দয় হ'লে নিজৰ অংশটোক এইদৰে দলিয়াই দিব পাৰি? কেঁচুৱাটো হাতত লৈ শুভলক্ষ্মী চিন্তাত পৰিল শেষত ৰুমলৈকে লৈ যোৱাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে।

জোনালী, তৰা, সুজাতা, দীপা সকলোৱে ঘেৰি ধৰিলেহি শুভলক্ষ্মীক। "ক'ত পালি তই এইটো শুভ?" কোনোবাই সুধিলে। "আমাৰ ৰাস্তাটোৰ আগত জাবৰখিনিত কোনোবাই পেলাই থৈ গৈছিল। মই ইয়ালৈ লৈ আহিলোঁ। কেনেকৈ এৰি থৈ আহোঁ বাৰু? ইমানকৈ কান্দি আছে?"

"আই ঐ দেহি, ভোক লাগিছে চাগে। কিমান সময় বা তেনেকৈ পৰি আছিল? কান্তা যাচোন ফামাৰ্চিৰ পৰা কেঁচুৱাক খুওৱা গাখীৰ লৈ আহগৈ সাউৎকৈ।" জোনালীয়ে ক'লে।

টোপনিত লালকাল দিয়া কেঁচুৱাজনীক কোঁচত লৈ শুভলক্ষ্মী বহি আছে। তাইক বেৰি চাৰিওফালে লগৰবোৰ বহি আছে মৌন হৈ।

"শুভ, কি কৰিম ভাবিছ' এইক এতিয়া?" মৌনতা ভংগ কৰি কোনোবাই কৈ উঠিল।

"কোনোবা অনাথ আশ্ৰমত খবৰ কৰি চা নহ'লে।" তৰাই কৈ উঠিল।

"আজিকালিচোন খবৰবোৰত কি কি দিয়ে দেখা নাই। অনাথ আশ্ৰমৰ নামত কিমানে লুটি আছে আৰু নানা ধৰণৰ খবৰবোৰ শুনিয়েই থাকচোন।"

"চাচোন কি ধুনীয়াকৈ শুই আছে কেঁচুৱাকণ। কোনোবা কেনেকৈ ইমান নিষ্ঠুৰ হ'ব পাৰে। সিহঁতে আমাৰ নিচিনাবোৰক হৃদয় নাইকিয়া বুলি কয়। কিন্তু প্ৰকৃততে কাৰ হৃদয় নাই বাৰু? সুজাতাই ক্ষোভতে কৈ উঠিল।

"মই এইক তুলি ল'ম।" হঠাৎ শুভলক্ষ্মীয়ে কৈ উঠিল। "ডাঙৰ কৰিম মই এইক। যি সমাজে তাইক অবৈধ বুলি দলিয়াই দিলে, এদিন সেইখন সমাজতে হীৰাৰ দৰে জিলিকি উঠিব। এই সপোন দেখিব, এই উৰিব আকাশত পৰীৰ দৰে, আমাৰ নিচিনাবোৰৰ মাজত থাকিও। পৰী হ'ব এইৰ নাম।"

"আমি তোৰ লগত আছোঁ শুভ।" সকলোৱে কৈ উঠিল।

"তই প্ৰমাণ কৰি দেখুৱালি শুভ, পৃথিৱীখনত মানৱীয়তা এতিয়াও মৰি যোৱা নাই।" পদ্মা বাইটিয়ে কৈ উঠিল।

হঠাৎ শুভলক্ষ্মীৰ মনটো ফৰকাল হৈ গ'ল। কোলাত লালকাল দিয়া পৰীলৈ চাই নিজৰ বে-ৰঙী জীৱনত ৰং বোলাবলৈ অহা পৰী এজনীৰ দৰেই লাগিল। ভগৱানৰ আশীৰ্বাদ যেন লাগিল। এতিয়াৰ পৰা শুভলক্ষ্মী নিজেও সলনি হ'ব লাগিব, শক্তিশালী হ'ব লাগিব, পৰীৰ জীৱনটো সুন্দৰ কৰি তুলিব তাই। পৃথিৱীৰ কোনো অশুভ শক্তিকে পৰীৰ ওচৰ চাপিব নিদিয়ে তাই।

শুভলক্ষ্মীৰ অনুভৱ হৈছে তাই এতিয়া মাতৃ, এজনী পূৰ্ণাংগ নাৰী। পৰীৰ আগমনে তাইক যেন ৰূপান্তৰ ঘটালে। অনুভৱ কৰিছে গৰ্ভত পালন কৰিলেই কোনো মাতৃ হৈ নাযায়, মাতৃ হ'বলৈ মমতাৰ প্ৰয়োজন। যি মমতা আজি শুভলক্ষ্মীয়ে নিজৰ মাজত বিচাৰি পাইছে। পৰম মমতাত কোলাৰ পৰীজনীক আলফুলে সাৱটি ধৰিলে শুভলক্ষ্মীয়ে।

সাক্ষাৎকাৰ

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ তথা ৰাষ্ট্ৰীয়-আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ খ্যাতিসম্পন্ন বৌদ্ধ পণ্ডিত

ড° ললিত শ্যামদেৱৰ সৈতে সোণসেৰীয়া স্মৃতি বুটলি...

ড° ললিত শ্যামদেৱ ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তৰ্জাতিক পৰ্যায়ত বিদ্যায়তনিক, সাংস্কৃতিক আৰু সামাজিক জগতখনৰ এগৰাকী সুপৰিচিত ব্যক্তি। তেখেত এগৰাকী ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তৰ্জাতিক খ্যাতিসম্পন্ন বিদ্বান গৱেষক আৰু পণ্ডিত। শ্যামদেৱে ভাৰতৰ উপৰি বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশ বিস্তৃতভাৱে ভ্ৰমণ কৰি বিভিন্ন দিশত নানা অভিজ্ঞতা বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছে। বিশেষ উল্লেখযোগ্য যে ড° ললিত শ্যামদেৱে বৰ্তমান সময়লৈকে ভাৰতবৰ্ষৰ উপৰি বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশত অনুষ্ঠিত হোৱা বিভিন্ন বিষয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তৰ্জাতিক আলোচনা চক্ৰ, সন্মিলন, কৰ্মশালা আদিত অসম তথা ভাৰতৰ পৰা এজন গৱেষক পণ্ডিত হিচাপে আমন্ত্ৰণ লাভ কৰি যোগদান কৰিছে আৰু সেইসমূহত গৱেষণামূলক প্ৰবন্ধ পাঠ কৰিছে। তেওঁ সুদীৰ্ঘ কাল ধৰি পৃথক পৃথক ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তৰ্জাতিক গ্ৰন্থ, আলোচনী, জাৰ্ণেল, স্মৃতিগ্ৰন্থ, পুস্তিকা আদিত বিভিন্ন বিষয়ৰ তত্ত্বগধূৰ প্ৰবন্ধ, নিবন্ধ লিখিছে। তেওঁ একাডেমিক, সাংস্কৃতিক, ইতিহাস, দৰ্শন, শিক্ষা সম্পৰ্কীয় কেইবাখনো গ্ৰন্থ লিখিছে। সেইসমূহ হ'ল-

'Sambodhi', 'Buddhist Women of Assam, India and their Diverse Lifestyles', 'Solemn Memory of

Inception of the ICTS', 'A History of All Assam Buddhist Association, WFB Regional Centre', 'A Research Study of Buddhist Spiritual and Cultural Tourism in Assam', 'Samaggi', 'Global Peace through Buddhism' কেইবাবছৰ ধৰি তেওঁ ভিন ভিন ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃৰ্জাতিক সংগঠনৰ বিষয়ববীয়াৰ দায়িত্বত আছে। উল্লেখ্য যে বৌদ্ধ দৰ্শন, সাহিত্য, কলা-সংস্কৃতি, শিক্ষা আদিৰ লগতে পালি আৰু টাই ভাষা-সাহিত্য, কৃষ্টি-সংস্কৃতি আদিৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁৰ বিশেষ দখল আছে। তেওঁ কেইবাটাও ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তৰ্জাতিক বঁটাৰে সন্মানিত ব্যক্তি। গৌৰৱেৰে ক'ব পাৰোঁ যে ড° ললিত শ্যামদেৱ আমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ আৰু এগৰাকী সু-সংগীত শিল্পী।

স্বনামধন্য আমাৰ আদৰ্শ ড° ললিত শ্যামদেৱৰ সৈতে হোৱা গড়গঞাৰ বাৰ্তালাপটি আপোনালোকৰ মাজলৈ আগবঢ়ালোঁ।

গড়গঞা ঃ নমস্কাৰ মহাশয়, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়াল আৰু 'গড়গঞা'ৰ তৰফৰ পৰা আপোনালৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ।

ড° ললিত শ্যাম ঃ তোমালোককো মোৰ তৰফৰ পৰা ধন্যবাদ জনাইছোঁ। গড়গাঁও মোৰ বাবে সদায় বিশেষ, গড়গঞাই মোৰ মনৰ খবৰ ল'বলৈ অহাৰ বাবে মই অতি সুখী।

গড়গঞা ঃ মহাশয়, পোনপ্ৰথমে আপোনাৰ জন্ম, শৈশৱ আৰু পৰিয়ালৰ বিষয়ে জনাব।

ড° ললিত শ্যাম ঃ মোৰ জন্ম হৈছিল ১৯৩৭ চনত যোৰহাট জিলাৰ তিতাবৰৰ লেটেকুজান চাহ বাগিচাত। মোৰ দেউতা ব্ৰিটিছৰ দিনত চিকিৎসক হিচাপে কৰ্মৰত আছিল আৰু সেয়ে মোৰ শৈশৱকালছোৱাত অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত পাৰ হৈছিল বুলি ক'ব পাৰোঁ। মূলতঃ দেউতাৰ কৰ্মস্থানৰ বদলিকৰণৰ লগে লগে আমিও বদলি হৈ থাকিছিলোঁ। তেনেকৈয়ে তেজপুৰত থকা কালছোৱাত বিষ্ণুৰাভা, জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা, ফণী শৰ্মা আদি মহান লোকৰ সংগ লাভ কৰিছিলোঁ। তাৰ পিছত আমি আকৌ মঙলদৈলৈ বদলি হোৱাৰ লগে লগে আমি তাত ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ পৰিয়ালটিৰ সংগও পাবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। তেনেকৈয়ে ন ন পৰিৱেশত ন ন মানুহৰ মাজত মোৰ শৈশৱ খুব সুন্দৰ ভাৱেই পাৰ হৈছিল। আৰু পৰিয়াল মানে মোৰ ভাই ককাই মুঠেই তিনিটা আৰু ভনী চাৰিজনী আৰু মোৰ পৰিয়ালত বৰ্তমান মোৰ পৰিবাৰ নাই তেওঁৰ দেহাৱসান ঘটিছে, মোৰ এটাই সন্তান, বোৱাৰী আৰু দুই নাতি ল'ৰাই মোৰ বৰ্তমান ঠিকনা।

গড়গঞা ঃ আপোনাৰ শিক্ষা জীৱনৰ বিষয়ে জানিব বিচাৰিছোঁ।

ড° ললিত শ্যাম ঃ মোৰ শিক্ষা জীৱন বুলি ক'লৈই আচলতে, সৰুতেই সেই দেউতাৰ লগত চাকৰিসূত্ৰে ঠাই বগাই বগাই বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠান বগাব লগীয়া হৈছিল। তথাপি স্থায়ীভাৱে মই যোৰহাটৰ শংকৰদেৱ মিছনেৰীতে মোৰ মাধ্যমিক আৰু হাইস্কুলীয়া শিক্ষা সামৰিছোঁ ১৯৫৫ চনত। তাৰ পিছত ক্ৰমে কটন কলেজত মই ১৯৫৯ চনত ডিগ্ৰী লৈছোঁ। ১৯৬৪ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা মই স্নাতকোত্তৰ আৰু তাৰ পিছতেই ১৯৯৭ চনত মগধ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা মই ডক্টৰেট সন্মান লৈয়ে শিক্ষা জীৱনৰ সমাপ্তি কৰিছোঁ।

গড়গঞা ঃ সংগীতৰ জগতখনৰ সৈতেও আপুনি জড়িত বুলি জানিব পাৰি আমি আনন্দিত হ'লোঁ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীতটিৰ সুৰ পৰিচালনা কৰি আপুনি আৰু ড° লীলা গগৈদেৱে এক অমূল্য উপহাৰ আগবঢ়ালে। এই সম্পৰ্কে আপোনাৰ পৰিকল্পনা কেনে আছিল ব্যক্ত কৰিবচোন।

ড° ললিত শ্যাম ঃ মহাবিদ্যালয়ৰ গীতটিৰ ৰচনাৰ কাল আচলতেই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰো প্ৰাৰম্ভিক পৰ্যায় নতুনকৈ আৰম্ভ হৈছিলহে যিহেতু, তেনে এক দিনতেই ড° লীলা গগৈ, মই আদি ব্যক্তিসকলে আলোচনা কৰিলোঁ যে, সকলো মহাবিদ্যালৰে এটা নিজস্ব গীত থাকে, আমাৰ খনৰহে নাই। তেনেকৈয়ে

কথাবোৰ আগবাঢ়িল। ড° লীলা গগৈদেৱে গীতটি ৰচনা কৰি সুৰৰ দায়িত্ব মোক দিলে, যিহেতু মোৰ সংগীত প্ৰেমৰ কথা তেওঁ জানিছিল, তেনেকৈয়ে অনেক সুৰ, তাল, লয়ৰ পৰীক্ষা কৰি কৰি নিৰ্দিষ্ট কৰি মহাবিদ্যালয়খনিলৈ ‘নিবিড় তিমিৰ ভেদি, পোহৰৰে সীমা খেদি’ক আগবঢ়াই দিলোঁ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়েও আমাৰ গীতটিক আদৰি ল’লে।

গড়গঞা ঃ জানিব পৰামতে, ১৯৬৫ চনত পদ্মধৰ চলিহাদেৱৰ ৰচনা আৰু আপুনি সুৰ প্ৰদান কৰা ‘জয় জোৱান জয় কিষাণ’ গীতটিৰ জনপ্ৰিয়তা আৰু আপোনাৰ অনুভৱ কেনেধৰণৰ আছিল জানিব বিচাৰোঁ।

ড° ললিত শ্যাম ঃ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰি থাকোঁতেই মই সদায় আবেলি উভতি আহোঁতে শিৱসাগৰৰ বৰ্ডিং ফিল্ডৰ কাষৰেই গুমটি এখনত আমি ইমৰান শ্বাহ, জগত চেতিয়া সকলোৱে মিলি তাতে কথা পাতোঁ লগ হৈ, কিতাপৰ দোকান এখনো আছিল, তাতো পঢ়োঁগৈ। তেনেকৈয়ে মোৰ পদ্মধৰ চলিহাৰ লগতো সাক্ষাৎ হৈছিল। তেওঁ জানিব পাৰিছিলেই যে মই সংগীতৰ লগতো জড়িত আৰু তাৰ ঠিক পিছতেই এদিন মোক পদ্মধৰ চলিহাদেৱে গীত এটিত সুৰ দিয়াৰ দায়িত্ব দিলে। ময়ো চেষ্টা কৰিলোঁ, তেওঁৰ কথাৰ মান ৰাখিলোঁ। ‘জয় জোৱান জয় কিষাণ’ গীতটিৰ আঁৰৰ কাহিনী এয়াই। সেই গীতটিৰ জনপ্ৰিয়তাই অতিশয় আনন্দিত কৰিছিল মোক।

গড়গঞা ঃ আমি জানিব পৰামতে, বৌদ্ধ ধৰ্ম, বৌদ্ধ অধ্যয়নৰ লগত আপুনি ঘনিষ্ঠভাৱে জড়িত। বৰ্তমানলৈকে আপুনি যিহেতু ৩০ খনকৈ দেশ ভ্ৰমণ কৰি বিভিন্ন ঠাইত সন্মিলন, আলোচনা চক্ৰত বিভিন্ন গৱেষণা পত্ৰ পাঠ কৰিছে এনে মহৎ তথা গৌৰৱ কৰিব পৰা অনুষ্ঠানৰ অংশ হৈ আপোনাৰ কেনে অনুভৱ হয়? এই অভিজ্ঞতা সম্পৰ্কে ক’বচোন।

ড° ললিত শ্যাম ঃ মই অকল বৌদ্ধ দৰ্শন বুলিয়ে নহয়, শংকৰী সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত বৈষ্ণৱ ধৰ্ম, খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম, বৌদ্ধ ধৰ্ম, শিখ ধৰ্ম আদি প্ৰায় সংখ্যক ধৰ্মৰ বিষয়েই জানিব আৰু শিকিবৰ বাবে মই অধ্যয়ন কৰিছোঁ, তথ্য প্ৰস্তুত কৰিছোঁ। সেইমতেই আচলতে মই ভাৰতৰ বিভিন্ন বিশ্ববিদ্যালয় তথা বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশৰে নিমন্ত্ৰণ গ্ৰহণ কৰিছোঁ। প্ৰবন্ধ পাঠ কৰিছোঁ, আলোচনা চক্ৰত ভাগ লৈছোঁ। বিশ্বৰ প্ৰায় ৩০ ৰো অধিক দেশলৈ বহুবাৰ মই ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিও গৈছোঁ, এই সকলোবোৰ আচলতে জীৱনৰো সুন্দৰতা, কৰ্মৰ সাফল্যতা, এনে অভিজ্ঞতা অন্যন্য। বিভিন্ন দেশৰ তৰহ তৰহ সংস্কৃতি, ভিন্ন মাটি, ভিন্ন বতাহ উশাহত উজাই লোৱাৰ কথা কৈ শেষ কৰিব নোৱাৰি।

গড়গঞা ঃ আপুনি ৰচনা কৰা গ্ৰন্থকেইখনৰ বিষয়ে জনাবচোন।

ড° ললিত শ্যাম ঃ মোৰ গ্ৰন্থ বুলিলে ‘সম্বোধ’, এইটো এটা পালি শব্দ। ‘সম্বোধ’ মানে হৈছে জ্ঞান। তাৰ পিছতে এখন গ্ৰন্থ ‘সম্বোধি’। তাৰ পিছতে ক্ৰমে মোৰ ‘নিৰ্বাচিত গল্প সংকলন’ মোৰ ‘বিভিন্ন নিৰ্বাচিত বৌদ্ধ দৰ্শন’, পালি ভাষা, টাই সংস্কৃতি আৰু শিক্ষা সম্পৰ্কীয়। তেনেকৈয়ে মোৰ বিভিন্ন ধৰণৰ কিতাপ ইতিমধ্যেই প্ৰকাশ পাইছে। আৰু দুখনমান প্ৰকাশৰ দিশে আগবাঢ়ি আছে। মোৰ এতিয়ালৈকে প্ৰায় আঠন খনমান কিতাপ প্ৰকাশ হৈছে আৰু দেহা ভালে থাকিলে প্ৰকাশ হৈ থাকিব বুলি আশা কৰি আছোঁ।

গড়গঞা ঃ আমি জানিব পৰামতে আপুনি ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত ‘ৰামায়ণ’ৰ গৱেষণা কৰিছে। এই গৱেষণা কৰ্মৰ বিষয়ে জনাব।

ড° ললিত শ্যাম ঃ আচলতে, মূল ৰামায়ণখন বাল্মীকি ৰচিত, সেইখনৰ চৰিত্ৰ, কাহিনীসমূহ বহু পণ্ডিতে কাল্পনিক বুলি ক’ব খোজে। যিয়েই নহওক, এই ৰামায়ণৰ চৰিত্ৰসমূহ বা কাহিনীসমূহ আমাৰ মানুহবোৰে ভাল পায়। গ্ৰন্থখনৰ প্ৰতিও মানুহৰ অগাধ বিশ্বাস আৰু আমাৰ এই ৰামায়ণৰো প্ৰভাৱটো দক্ষিণ

পূব এছিয়াৰ বহুকেইখন দেশতেই থকা মই দেখিবলৈ পাইছিলোঁ। যেনে- থাইলেণ্ড, ম্যানমাৰ, ভিয়েটনাম, মালেয়েছিয়া দেশৰ থাই ৰামায়ণত মই যিটো দেখিলোঁ, তাৰ কাহিনীয়েই নহয় চৰিত্ৰ বিলাকো বহুত বেলেগ আমাৰ ইয়াতকৈ। মই ইণ্ডোনেছিয়াৰ পালিতো দেখিলোঁ যে, তাতো ৰামায়ণৰ প্ৰভাৱ পৰিছে। আৰু তাত যিখন ৰামায়ণ প্ৰদৰ্শন কৰা হয় সেইখনৰ চৰিত্ৰ, ঘোষকৰ ৰূপত সকলো মুছলমান লোকেই অংশগ্ৰহণ কৰে। তদুপৰি থাইলেণ্ডতো ৰামায়ণৰ প্ৰভাৱ বিশেষে তাত ৰজাবিলাকে নিজৰ নামৰ আগত 'ৰাম' বুলি উল্লেখ কৰে। এনে ধৰণৰে বিভিন্ন বৈপৰীত্য দেখিয়েই মই ৰামায়ণৰ সম্পৰ্কে গৱেষণা কৰিছিলোঁ।

গড়গঞা : বৈশালী নগৰত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় দৰ্শন সন্মিলনত সমল ব্যক্তি হিচাপে আপোনাক আমন্ত্ৰণ জনোৱা আৰু এই অনুষ্ঠানটোত কেনে অভিজ্ঞতা লাভ কৰিলে জনাব।

ড° ললিত শ্যাম : বৰ সুন্দৰ ঠাই বৈশালী, বৈশালী নামটোৱেই এক ইতিহাস। তাতেই এক আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় সন্মিলনলৈ মোক নিমন্ত্ৰণ জনাইছিল আৰু সেই আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় মহিলা সন্মিলনখনিত মই উত্তৰ-পূবৰ মহিলাসকলৰ সম্পৰ্কে এক অৱলোকন দাঙি ধৰিছিলোঁ।

গড়গঞা : আপুনি কোন চনত আৰু কিহৰ বাবে 'বিশ্ব শান্তি বঁটা' লাভ কৰিছিল? আৰু অন্য স্বীকৃতি লাভ কৰিছিল নেকি।

ড° ললিত শ্যাম : ২০০২ চনত আমেৰিকাৰ এটা বিশেষ অনুষ্ঠানে মোক 'Man of the Year' ৰ সন্মান দিছিল। বিশ্ব শান্তিৰ বাবে মই বহু দেশৰ পৰাই সন্মান লাভ কৰিছোঁ। মোৰ জীৱনৰ কৰ্মৰাজিৰ উপাদান আচলতে এই বঁটাবোৰ। ভাল লাগে তথাপি, এয়াকেই মই জীৱনৰ সৰ্বোচ্চ বুলি ভবা নাই কেতিয়াও, বহু বাকী এতিয়াও কৰিবলৈ।

গড়গঞা : আপোনাৰ অনাগত পৰিকল্পনা সমূহৰ বিষয়ে জনাব।

ড° ললিত শ্যাম : অনাগত পৰিকল্পনা বুলিবলৈ লিখা পঢ়া চলি আছে, গ্ৰন্থ দুখনমানৰ কামো চলি আছে, শীঘ্ৰেই মুক্তি পাব বুলি আশাৰে আছোঁ। তদুপৰি মই বৰ্তমান ভাৰতৰ প্ৰাচীন বিশ্ববিদ্যালয় কেইখনৰ বিষয়ে এক প্ৰবন্ধ লিখি আছোঁ।

গড়গঞা : শেষত, 'গড়গঞা' তথা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে এটি প্ৰেৰণামূলক মন্তব্য আগবঢ়াব বুলি আশা কৰিছোঁ।

ড° ললিত শ্যাম : আচলতেই আলোচনী এখন মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে বৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অংগ। অকল শিক্ষাৰ দিশতেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আগবাঢ়িলেই নহ'ব বৌদ্ধিক দিশতো আগবাঢ়িব লাগিব। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়খনেই মোৰ আপোন। সকলোৰে ভাল হওক আৰু আলোচনীখনো সফল হওক, সুদূৰপ্ৰসাৰী হওক, তাকেই কামনা।

গড়গঞা : আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ ছাৰ। ব্যস্ততাৰ মাজতো আমাক আপোনাৰ বহুমূলীয়া সময়, পৰামৰ্শ দি কৃতাৰ্থ কৰাৰ বাবে, ভগৱানে আপোনাক সু-স্বাস্থ্য প্ৰদান কৰক।

ড° ললিত শ্যাম : তোমালোকলৈও মোৰ আন্তৰিক মৰম, কৃতজ্ঞতা আৰু শুভকামনা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আপোন মহাবিদ্যালয়খনৰ আপোন মানুহবোৰ আহিলে আনন্দিত হওঁ, স্মৃতিৰ সোণসেৰীয়া পেৰাটো খুলিবলৈ পুনৰ এবাৰ যেন সুযোগ পাওঁ। নথৈ সুখী আজি মই। ধন্যবাদ তোমালোকক।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণ : কৰবী গগৈ, নীহাশ্ৰী কলিতা

সম্পাদনা : কৰবী গগৈ

বিশেষ কৃতজ্ঞতা : জাহ্নৱী ফুকন, কৌস্তভ চেতিয়া, গায়ত্ৰী গগৈ, তৃষ্ণা গগৈ

গড়গঞাৰ মুক্ত কণ্ঠ

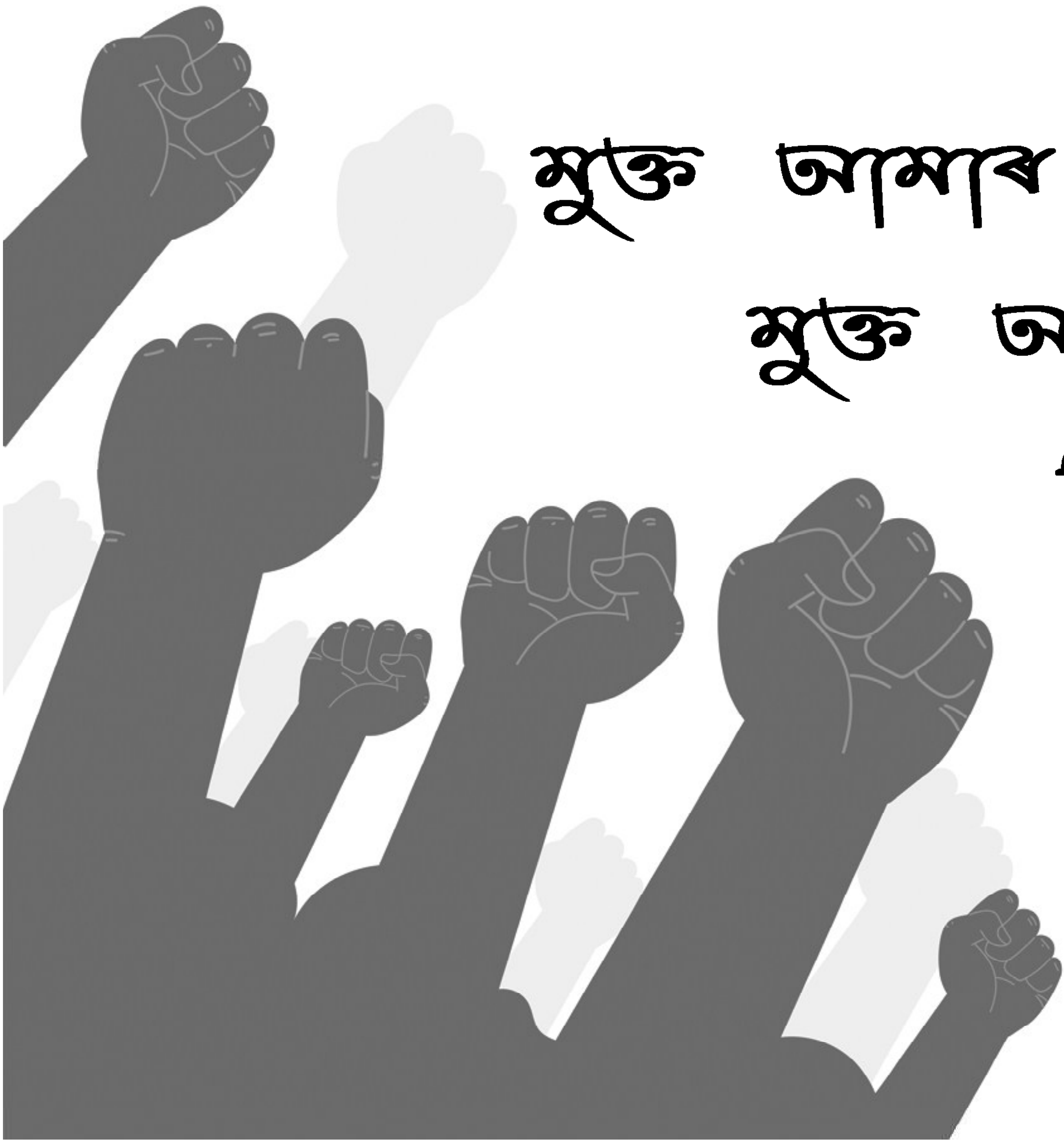

মুক্ত আমাৰ কণ্ঠ
মুক্ত আমাৰ
চিন্তা

গড়গঞাৰ মুক্ত কণ্ঠ

✍ **বিপাক্ষী দিহিঙ্গীয়া**
ইংৰাজী বিভাগ

প্ৰচলিত ঊৰ্দ্ধমুখী সমাজ ব্যৱস্থাত উন্নতিৰ খতিয়ানত অনুন্নতি বহুখিনিত ৰৈ যোৱা পৰিলক্ষিত হয়। যদিওবা উন্নতিৰ প্ৰভাৱে সমাজক বহুক্ষেত্ৰত স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত কৰিছে সেই উন্নতিৰ কিছু কুপ্ৰভাৱ সমাজত বৃদ্ধি পাই আহিছে। এক উদাহৰণৰ হিচাপত সামাজিক মাধ্যম বা অত্যধিক মোবাইল ফোনৰ ব্যৱহাৰৰ বিষয়ে ক'ব পাৰি। বৰ্তমান অধিকভাৱে প্ৰচলিত অনলাইন শিক্ষাৰ কাৰণ হেতু প্ৰায় প্ৰতিজন নৱপ্ৰজন্মৰ বাবে মোবাইল ফোনটো অপৰিহাৰ্য অংগ হৈ পৰিছে। এই হাতৰ মুঠিত থকা মেচিনটোৱে মানুহক পৰিচালনা কৰিবলৈ ধৰিছে। যাৰ ফলত বহুক্ষেত্ৰত শিক্ষাৰ্থীয়ে ভুল পথত অৱতৰণ কৰা দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। সামাজিক মাধ্যম বা তথাকথিত চ'চিয়েল মিডিয়া ইমানখিনি শক্তিৰ অধিকাৰী হৈ পৰিছে যে ক্ষন্তেকতে ব্যক্তিক শূন্যৰ পৰা তুলি নি জনপ্ৰিয় সজাই তুলিব পাৰে আৰু আমাৰ স্বনামধন্য ব্যক্তিসকলকো খুব সহজেই তথাকথিত ভাষাত ট্ৰল কৰি নীচ সজাব পাৰে। আচলতে ভুল ব্যৱস্থাটোৰ বুলিবও নোৱাৰি। সময় আৰু পৰিস্থিতিক কিমান পৰ্যায়লৈ গ্ৰহণযোগ্য তাক ব্যক্তিয়ে নিজে বিবেচনা কৰিহে মোবাইল ফোন বা সামাজিক মাধ্যমক গ্ৰহণ তথা উপভোগৰ আহিলা হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা উচিত বুলি মোৰ ধাৰণা।

✍ **মাচুমী শইকীয়া**
ইংৰাজী বিভাগ

২০২০ ৰ প্ৰথমভাগৰ পৰা ২০২১ ৰ শেষভাগলৈ এই সময়ছোৱা আছিল বিশ্ববাসীৰ বাবে এক জটিল সন্ধিক্ষণ। প্ৰতিমুহূৰ্ততে COVID-19 এ আক্ৰমণ কৰাৰ শংকা, Isolation, Quarantine, Vaccination আদিৰ দৰে কিছু শব্দৰ মেৰপাকত দিন কটাবলগীয়া হৈছিল বিশ্ববাসীয়ে। যদিও ২০২১ ৰ শেষভাগলৈ পৰিস্থিতি কিছু শাম কাটিলে, সমান্তৰালভাৱে মূৰ দাঙি উঠিলে কিছু অন্য সমস্যাই। COVID-19 তকৈ ভয়াৱহ এক মহামাৰীয়ে পূৰ্বতকৈ অধিক আগ্ৰাসীভাৱে ক্ৰিয়া কৰিলে। সেয়া হ'ল মানসিক দুশ্চিন্তা, হতাশাগ্ৰস্ততাৰ দৰে সমস্যা। কৰ'ণা মহামাৰীৰ সময়ছোৱাত অনেক বেচৰকাৰী খণ্ডত কাম কৰি থকা লোকে চাকৰি হেৰুৱাবলগীয়া হৈছিল। ব্যৱসায়-বাণিজ্য তথা অন্য উদ্যোগী ক্ষেত্ৰত জড়িত বহুতৰে অৰ্থনৈতিক অৱস্থা তথৈবচ হৈ পৰিছিল। ডিজিটেল পৃথিৱীৰ প্ৰতিও আসক্তি বাঢ়ি গৈছিল। যদিও লকডাউন (সৰ্বাত্মক বন্ধ)য়ে পৰিয়ালৰ সদস্যসকলৰ মাজৰ দূৰত্ব কমাব বুলি ভবা হৈছিল, কিন্তু হিতে বিপৰীতহে হৈছিল। একে সময়তে অনেকজনে অকালতে নিজৰ আপোনজনক হেৰুৱাবলগীয়া হৈছিল। এনে বিভিন্ন কাৰণত মহামাৰীৰ পৰৱৰ্তী সময়ছোৱাত বিভিন্নজনৰ মাজত হতাশাগ্ৰস্ততা বা বিষণ্ণতাৰ এখন ছবি দেখা যায়। এনে মানসিক পৰিস্থিতিয়ে বৰ্তমান সুলভ হৈ পৰা কিছু অপৰাধতো বৰঙনি যোগোৱা যেন অনুভৱ হয়। তথাপিও আমি এই কথাও উলংঘা কৰিব নোৱাৰোঁ যে ক'ভিড মহামাৰীয়ে আমাক পৰিৱেশ সুৰক্ষা, ডিজিটেল জগতত দখল, জীৱনৰ প্ৰতি ভালপোৱা আৰু অনেক দিশত কিছু স্মৰ্তব্য শিক্ষা দি গ'ল। যি কি নহওক সময়ৰ প্ৰত্যাহ্বানক সম্ভাষণ জনাই জটিল পৰিস্থিতিটো সাহসেৰে আগুৱাই যোৱাটো মানুহ হিচাপে আমাৰ দায়িত্ব।

✍ **Deepanwita Borpatragohain**
English Department

In the era we are living, we see majority of us being attracted towards the inappropriate behaviour of the society rather than focusing on the better aspects of life. Social evils are everywhere and ragging is one of its kind. Ragging is a different kind of social evil as it kills a person slowly yet so dangerously. Ragging in colleges and hostels is rampant now. It's an act of not only taking pleasure by bullying but it's an act of harassment of both the mind and body. I have heard of cases of suicide, self harm brought about by ragging and these are really threatening by nature. In my point of view, the mindset of the people should be changed but this can only be possible if the new comers too stand up for themselves. Just because certain students are seniors, one cannot let oneself get harmed by their acts. I think in this situation a person's willpower too plays an important role. They should stand up for themselves and if the bullying continues, they should inform the authorities of the institution and the superintendents of hostels. Instead of locking themselves up inside their own cages of sufferings and insecurities, they should come up as one and give voice to their plight and suffering which is what I believe is a rightfully claimed right. However, this willpower can only be cultivated when we have respect for oneself. Bullies and haters will come and go but it's us who know ourselves better than anyone else. I believe we don't want to be shown disrespect because we all have dreams and dreams can only feel the flight when we are free from any kind of bondage.

✍ **Sukanya Duwarah**
English Department

I think the recent advent of Artificial Intelligence throughout every major fields of the society is a great cause of worry. Something that is devoid of compassion and moral judgment can never replace human workforce in a healthy society. Total dependence upon AI would lead to disastrous circumstances and fall of humanity in the recent future. I believe that as a society, our gradual dependence on AI is surely going to cause relief in many aspects, but double up the cause of havoc. Morally corrupt people would be content with the opportunities they have to scam people with the help of Artificial Intelligence. Everyday we witness several cases where people, especially women are threatened for lives, by producing artificially manipulated graphics of themselves. Sooner or later, AI is going to be a substitute for human workforce, as it can be beneficial economically; but be a tremendous hazard to the human population, as the number of jobs would lessen. Thus, I believe that AI would prove as a bane, instead of boon.

উপন্যাসিকা

কাঞ্চনী

✍ বৈষ্ণৱী চেতিয়া
স্নাতক পঞ্চম যাণ্মাসিক, ভূ-তত্ত্ব বিভাগ

কাঞ্চনী, বুকুত এটা অনুভৱৰ ভঁৰাল লৈ উত্তৰৰ পৰা দক্ষিণলৈ বৈ থকা এখন নৈ। ৰতনপুৰৰ মাজেৰে শান্তভাৱে বৈ যোৱা এই কাঞ্চনী সকলোৰে মৰমৰ, ৰতনপুৰবাসীৰ প্ৰাণ স্বৰূপ। কিন্তু কেতিয়াবা এই কাঞ্চনী পাগলী হয় যেতিয়া বুকুৰ মেটমৰা ভঁৰালটো উপচি পৰে অভিমানেৰে, তেতিয়া পাগলী হয় কাঞ্চনী। সকলো এফালৰ পৰা ধ্বংস কৰি নিয়ে। সেইকেইদিন ৰতনপুৰবাসীৰ দুখ কুলাই পাচিয়ে নধৰা হয়। অভিমানবোৰ ভঙাৰ পিছত কাঞ্চনী আকৌ আগৰদৰে শান্তভাৱে ব'বলৈ ধৰে। তথাপিও কাঞ্চনী ৰতনপুৰবাসীৰ বৰ মৰমৰ।

।২।

ঃ ‘ছেহ্ ইমান দেৰি কিয় কৰিছে তাই..?”
পুণ্যধৰ অস্থিৰ হৈ পৰিছে। আজি তৰামাই অহা নাই কিয়? আনদিনা ইমান সময়ত সিহঁত হালে নদীৰ পাৰত লগ কৰে। তাই পানী নিবলৈ অহাৰ ছলেৰে আহে।

ৰতনপুৰ গাঁৱৰ খাটিখোৱা ডেকা পুণ্যধৰ। ঘাটমাউৰা পুণ্যধৰে পৈতৃক সম্পত্তিস্বৰূপে পোৱা মাটি কেইপুৰামান আৰু মহাজনৰ আধি মাটিত নিজ কষ্টৰে বছৰটোত বিধে বিধে খেতি কৰি পেটৰ ভাতমুঠি মোকলাবলৈ সক্ষম হৈছে। কিন্তু যেতিয়া কাঞ্চনী পাগলী হয় সেইবাৰ সেইটোও মুদা মৰে।

হৰিমোহনৰ সৰুজনী জীয়েক তৰামাইলৈ পুণ্যধৰৰ বৰ টান। সৰুৰে পৰা একেলগে উমলি জামলি ডাঙৰ হোৱা তৰালৈ কেতিয়ানো ইমান মৰম সোমাই গ'ল গমেই নাপালে। তাইৰ হাঁহিটোত পুণ্যধৰে সমস্ত সুখ বিচাৰি পায়। পিছে আজিনো ইমান দেৰি কি কৰিছে তাই বাৰু? পুণ্যধৰৰ বৰ চিন্তা হয়।

‘অই, পিছফালৰ পৰা মতাত পুণ্যধৰে সম্বিত ঘূৰাই

পাই পিছলৈ ঘূৰি চায় দেখে তাৰ তৰাজনী ৰৈ আছে। ঘামত তিতি থকা মুখখন ৰঙা হৈ ফুলি এপাচিমান হৈ আছেচোন।

"মহৰী পেহাদেৱে মোক চাবলৈ ল'ৰা আনিছে। ল'ৰা হেনো চহৰত চাকৰি কৰে।" ফেঁকুৰি উঠিল তৰা। পুণ্যধৰৰ ভৰিৰ তলৰ মাটি যেন খহি পৰিল।

"তোৰ পিতায়ে জানেচোন আমাৰ কথা। ঘৰটো ব'হাগৰ আগত সম্পূৰ্ণ কৰি তোক খুজিবলৈ যাবলৈ কৈছিল দেখোন সেইদিনা।"

"জানইচোন মহৰী পেহাদেউৰ আগত পিতাইৰ একো নচলে বুলি। তাতে চহৰত চাকৰি কৰা ল'ৰা আনিছে, পিতায়ে বাৰু তোলৈ দিবনে মোক।"

"তোক এৰি মই কেনেকৈ থাকিম অ'?"

'তয়ো জান', তোক মই কিমান ভাল পাওঁ। তই নাথাকিলে এই কাঞ্চনীৰ বুকুতে নিজকে সঁপি দিম।"

তৰা কান্দোনত ভাগি পৰিল। পুণ্যধৰৰ বুকুখনো শোকত ফাটি যাওঁ যেন কৰিছে। দুয়োটা কাঞ্চনীৰ পাৰতে বহি দিলে। নক'লেও বুজি পাইছে ইটোৱে সিটোৰ মনৰ বেদনা। কেনেকৈ থাকিব ইটোৱে সিটোক এৰি। সিহঁতৰ দুখত দুখী হৈ বেলিটোও যেন মুখ ঢাকি কান্দিবলৈ কাঞ্চনীৰ বুকুত খুপি খুপি সোমাই গৈছে। বহুপৰ মৌন হৈ থকাৰ পিছত পুণ্যধৰে কৈ উঠিল-

"ঘৰটো সম্পূৰ্ণ কৰি ব'হাগলৈ বহুত দেৰি হৈ যাবচোন তৰা। তোক হেৰুৱাই মই জীয়াই থাকিব নোৱাৰিম। তই বাৰু যাবিনে এতিয়াই মোৰ লগত?"

"বহুত ভাল পাওঁ তোক..।', বুলি তৰা তাৰ বুকুত সোমাই পৰিল।

"তেন্তে ব'ল মোৰ উৰুখা পঁজালৈ লখিমী হৈ।"

ফাগুনৰ পলাশে ৰঙা কৰা বাটটোত দুয়ো-দুয়োৱে হাতত ধৰি আগবাঢ়ি গ'ল ইজনে সিজনক সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ এটা নতুন জীৱন আৰম্ভ কৰিবলৈ।

।৩।

"সৰু বৌ অ' সৰু বৌ।"

"অ' পুণ্য দেখোন। আজি বৰ পুৱাই পুৱাই আহিলি দেখোন।", আঁচলত হাত মচি মচি ভিতৰৰ পৰা ওলাই জোনালীৰ মাকে পুণ্যধৰক দেখি কৈ উঠিল।

"আজি বোলে নামঘৰত কিবা মিটিং আছে হেনো। সেইকাৰণে সোনকালে গাখীৰটোপা লৈ যাওঁ বুলি আহিলোঁ।" পুণ্যধৰে ক'লে।

"মই আজৰিয়ে পোৱা নাই গাখীৰ খিৰাবলৈ যাবলৈ। তই বহচোন। মই সাউৎকৰে গাখীৰটোপা খিৰাই আনোগৈ।" বুলি পিৰালিৰ মুঢ়াটো আগবঢ়াই দিলে।

পুণ্যধৰ মুঢ়াটোতে বহিল। তেতিয়াৰ চফল ডেকা পুণ্যধৰ এতিয়া সফল গৃহস্থ। সেইদিনা কাঞ্চনীৰ পাৰৰ পৰা তৰামাইক লৈ অনা আজি পাঁচটা ফাগুনেই পাৰ হ'ল। সিহঁতৰ জীৱনলৈ পোনা অহাইচোন তিনিবছৰ হ'ল। সৰুতেই ঘাটমাউৰা হোৱা পুণ্যধৰক তৰাই মৰমতে উপচাই ৰাখে। সিয়ো সিহঁতৰ অভাৱবোৰ পূৰণ কৰিবলৈ যথাসম্ভৱ চেষ্টা কৰে। তৰাই তাৰ প্ৰতিটো খোজতে ইমান সহযোগিতা আগবঢ়াই, তাক সাহস দিয়ে। সিহঁত দুটাৰ মুখত হাঁহি দেখিলেই তাৰ সকলো দুখ-কষ্ট নোহোৱা হৈ যায়। পোনা গাত থকা বছৰ কাঞ্চনী পাগলী হৈছিল। কিমান যে কষ্ট হৈছিল। এবেলি খায় সিবেলিৰ ভাতলৈ চিন্তা হৈ গৈছিল। তেতিয়াও তাক তৰাই একো অভিযোগ দিয়া নাছিল। পোনাৰ পিছত এইবাৰ তাই দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে মাক হ'বলৈ ওলাইছে। সেইবাবে এইবাৰ সি প্ৰথমৰ পৰাই যথাসম্ভৱ যত্ন ল'বলৈ চেষ্টা কৰিছে। তাৰ ঘৰত খীৰতী গৰু নাই বাবে ধনবৰ কাইটিৰ ঘৰত সদায় এপোৱাকৈ গাখীৰ লোৱাৰো বন্দৱস্ত কৰিছে।

"অ' পুণ্যধৰ দেখোন। গাখীৰ নিবলৈ আহিলি হ'বলা।"

ধনবৰ ককাইটিৰ মাতত পুণ্যধৰ বাস্তবলৈ ঘূৰি আহিল।

"অ' ককাইটি।"

"ভালে কৰিলি। পিছে আজি মিটিঙলৈ যাবিনে?"

"যাম যাম। পিছে ককাইটি মিটিঙনো কিহৰ?"

"অ' তই হ'বলা গমেই পোৱা নাই। বানপানী নহ'বলৈ কাঞ্চনীৰ ওপৰত মথাউৰি নে কি বান্ধিব বোলে। চৰকাৰে বহুত ডাঙৰ আঁচনি লৈছে হেনো। বহুত টকা-পইচা খৰচ কৰিছে। আমাৰ হৰিধন মহাজনৰ টাউনত থকা পুতেকেই বোলে কিবা ঠিকা লৈছে। তাৰে কিবা-কিবি কৰিবলৈ বহুত চৰকাৰী বিষয়া আহিব হেনো। গাঁৱৰ সৱকে মাতি পঠিয়াইছে সেইবাবে।"

"এ কথাবোৰ এনেকুৱা বুলি মই গমেই পোৱা নাছিলোঁ।"

"তই হ'লি তিৰোতা সেৰুৱা মানুহ। দেশৰ খবৰ কিবা ৰাখ জানো।"

ধনবৰৰ কথাত পুণ্যধৰ মনে মনে থাকিল। তৰাক অত্যাচাৰ নকৰি মৰম কৰে বাবে গাঁৱৰ সকলোৱে তাক তিৰোতাৰ তলতীয়া বুলি ভাবে। পিছে তাৰ এই কথাত কোনো আক্ষেপ নাই। কোনোবাই তাক হাঁহিব বুলিয়েই সি তাৰ ফুলৰ দৰে তৰাজনীক অত্যাচাৰ কৰিব নোৱাৰে নহয়।

"পুণ্য, ল এইখিনি গাখীৰ। কালি দামুৰিটো বন্ধা দেৰি হোৱা বাবে আজি গাখীৰ অলপ কমকৈ ওলালে।"

"হ'ব দিয়ক একো নাই বৌ। আপোনাকহে তৰাই মাতি পঠিয়াইছিল। কিবা হেনো এই কেইদিনত হোৱা অসুবিধা হৈছে।"

"ঠিক আছে। কামবোৰ কৰি আজৰি হৈ এপাক যাম তোৰ ঘৰলৈ।"

"বাৰু, মই গৈ থাকোঁ তেনে। ভাত-পানী খাই মিটিঙলৈ যাবলৈয়েই হ'ব" বুলি পুণ্যধৰ ঘৰলৈ বুলি বাট ল'লে।

।৪।

এইকেইদিন হৰিধন মহাজনৰ মনত বৰ স্ফূৰ্তি। তেওঁ ইমান দিনে টকা-পইচা খৰচ কৰি পুতেক অৰ্জুনক পঢ়ুৱাবোৰ সাৰ্থক হোৱা যেন লাগিছে। কাঞ্চনীৰ কাৰণে লোৱা আঁচনিৰ ঠিকা অৰ্জুনে লৈছে। বহুত লাভ হ'ব বুলি কৈছে তেওঁক। হওক তেওঁৰ যদি এতিয়াহে অলপ উশাহ আহিছে। প্ৰথম চহৰলৈ যাওঁতে সংগদোষত পৰি তেওঁৰ অলপখন পইচা পানীত পেলাইছিলনে। এতিয়াহে যদি কণা গোসাঁয়ে অলপ সুবুদ্ধি দিছে।

"দেউতা, এওঁ অভিমুন্য। কাঞ্চনীৰ ওপৰত বান্ধিব লোৱা মথাউৰিৰ ইঞ্জিনিয়াৰ।", কথাবোৰ ভাবি থাকোঁতে কেতিয়ানো পুতেকে আলহী লৈ সোমালহি গমেই নাপালে।

"নমস্কাৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ চাহাব।"

"নমস্কাৰ, খুৰাদেউ।" অভিমন্যুয়ে প্ৰতি নমস্কাৰ জনালে হৰিধনক।

"বহকচোন।" বুলি বহিবলৈ দি অৰ্জুনক চাই ক'লে, "যাচোন, ছাৰৰ কাৰণে চাহ-তামোলৰ ব্যৱস্থা কৰিবলৈ কগৈ।"

চাহ খাই কথাৰ মাজতে হৰিধনে গলখেকাৰী এটা মাৰি মহাজনে ক'লে, "বোলো, চাৰ এই আঁচনিৰ দ্বাৰা আমাৰ নো কেনেকৈ লাভ হ'ব? কোনটো লাভৰ কথা কৈছোঁ বুজিছেই চাগৈ?", বুলি হৰিধনে এক কপটীয়া হাঁহি মাৰিলে।

অভিমন্যুয়ে মিছিকিয়াই হাঁহি ক'বলৈ ধৰিলে, "খুৰাদেউ আপুনিও কিছু কথা কয় আকৌ। কাঞ্চনীৰ এই প্ৰজেক্টটো চৰকাৰে সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজক দুৰ্যোগৰ পৰা বচাবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। কিন্তু আমাৰ নিচিনা মানুহবোৰৰ চিন্তা আমি নিজেই কৰিব লাগিব। হয় নাই? আজিৰ যুগত আনৰ কথা ভাবিবলৈ ধৰ্মৰাজ কোনো নাই। সকলোৱে কেৱল নিজৰ কথা চিন্তা কৰে। এই প্ৰজেক্টটোৰ লাঞ্চ হোৱাৰ পিছতেই ইয়াৰ বহু শতাংশ ইতিমধ্যে বৰঘৰীয়াবোৰৰ পকেটত সোমালেই। সেইকাৰণেই মই ভাবোঁ ৰজাঘৰীয়াই যদি ইমান বেয়া কাম কৰিবলৈ হাত নকঁপিলে, আমাৰবোৰৰ পাপ কেনেকৈ লাগিব বাৰু?"

"হয় হয়। আপুনি ঠিকেই কৈছে।" হৰিধনে অভিমন্যুৰ কথাত হয়ভৰ দিলে।

" আপোনাৰ ল'ৰা অৰ্জুন কিন্তু সঁচাই চতুৰ আছে। ইমান ডাঙৰ প্ৰজেক্ট এটা ইমান কম বয়সতে হাত কৰা সকলোৱে বাবে সম্ভৱ নহয়।" বুলি অভিমন্যুৱে অৰ্জুনৰ ফালে চাই হাঁহিলে।

অৰ্জুনে লাজকুৰীয়া হাঁহি এটা মাৰি তলমূৰ কৰিলে। হৰিধন মহাজনৰ বুকুখন গৌৰৱত ফুলি উঠিল।

"চৰকাৰে অহাবাৰৰ বান অহাৰ আগত এইটো কাম সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ দিছে। আমি লগতে আমাৰ কামবোৰ কৰি যাব লাগে। ভাল বাৰু খুৰাদেউ এতিয়া উঠোঁহে। এনেও এতিয়া অহা যোৱা হৈয়েই থাকিব।" বুলি অভিমন্যু বহাৰ পৰা উঠিল।

"ভাল বাৰু।" বুলি হৰিধনে হাতযোৰ কৰি নমস্কাৰ দিলে। অৰ্জুনে অভিমন্যুক আগবঢ়াবলৈ বুলি ওলাই গ'ল। কোঠাত বহি থকা হৰিধনৰ মনটো প্ৰশান্তিৰে ভৰি পৰিল।

।৫।

বহুদিন হ'ল নেৰানেপেৰাকৈ বৰষুণ দি থকা। কাঞ্চনীৰ বুকু আকৌ উপচি পৰিছে। এইবাৰ কাঞ্চনীয়ে আগতকৈ উগ্ৰ মূৰ্তি ধাৰণ কৰিছে। জোৰ-জবৰদস্তি বান্ধিবলৈ লোৱাত কাঞ্চনী আগতকৈ পাগলী হৈ গৈছে।

"হেৰি ভিতৰলৈ আহক। ভাত বাঢ়িলোঁ।", বাৰাণ্ডাত বহি বৰষুণ চাই থকা পুণ্যধৰক তৰামায়ে ভিতৰলৈ মাতিলে।

"ই পোনাই খালেনে ভাত? আৰু তইয়ো আহ। খাই ল মোৰ লগতে। এইটো অৱস্থাত ভোকত থকা ভাল নহয়।" পূৰ্ণগৰ্ভা তৰালৈ চাই পুণ্যধৰে ক'লে।

"ই খাই শুলে। জানেইচোন আপুনি নোখোৱালৈকে মই নাখাওঁ বুলি।"

"তহঁতৰ মাইকী মানুহবোৰক ধৰিবই নোৱাৰোঁ পায়।"

ভাতৰ পাতত বহা পুণ্যধৰৰ ওচৰতে তৰামাই বহি ল'লে।

"জাননে, তৰা কাঞ্চনীৰ ওপৰত এই যে বান্ধটো দিছিল কিবা হেনো দুই নম্বৰৰ বনালে। কোন সময়ত ভাগে ঠিক নাই। খেতিবোৰতো ডুবিলেই প্ৰাণটো বচাব পাৰিলেই হয়।" চিন্তান্বিত হৈ পুণ্যধৰে ক'লে।

"ইমান চিন্তা নকৰিবচোন। যি হ'ব লগা আছে এনেও হ'ব।" তৰায়ে পুণ্যধৰক সান্ত্বনাৰ সুৰত ক'লে। বহুপৰ মৌন হৈ থকাৰ পিছত পুণ্যধৰে আকৌ ক'লে, "তৰা দৰকাৰী বস্তুবোৰ ঠিক-থাক কৰি থবিচোন।"

"মোৰ কিবা হ'লে তই বাৰু পোনাক লৈ থাকিব পাৰিবিনে তৰা..?"

"কিনো অমঙ্গলীয়া কথাবোৰ কয় থাকে মানুহটোৱে একো নহয় আপোনাৰ।" তৰাই পুণ্যধৰক কথাৰ মাজতে ৰখাই ক'লে।

"নহয় অ' যিহে দিনকাল পৰিছে। কেতিয়া কি হৈ যায় একো ধৰিবই নোৱাৰি।" এইবুলি পুণ্যধৰে হুমুনিয়াহ কাঢ়িলে।

"হ'ব। আপুনি বেছি চিন্তা কৰিছে। যাওক উঠি হাতখন ধুই বিচনাত পৰকগৈ।"

পুণ্যধৰে উঠি হাত ধুবলৈ যাওঁতেই পদূলি মূৰত কোনোবাই চিঞৰি চিঞৰি গ'লহি "ঐ মথাউৰি ভাঙি গাঁৱত পানী সোমালে। সোনকালে স্কুলৰ ফালে যা।" পুণ্যধৰে চিঞৰি উঠিল তৰাক, "তৰা সোনকালে বস্তু-বাহিনী ভৰাই পোনাক লৈ ওলাই আহ। মই গৰু কেইটা খুলি দিওঁ।" বুলি পুণ্যধৰে গোহালিলৈ লৰ দিলে।

তৰাই য'ৰে কাম ত'তে এৰি পোনাক বিচনাৰ পৰা উঠাবলৈ লৰি গ'ল। পোনাক শুৱাৰ পৰা তুলি হাততে যি পালে লৈ চোতাললৈ ওলাই পুণ্যধৰক চিঞৰি মাতোঁতেই...

তিনিদিনৰ পিছত তৰাই নিজকে উদ্ধাৰ কৰিলে কোনো অস্থায়ী শিবিৰৰ এখন বিচনাত। এটা এটাকৈ সেইদিনা ৰাতিৰ ঘটনাবোৰ মনত পৰিবলৈ ধৰিলে। পোনাক লৈ সেইটো দেহাৰেই চোতালত ৰৈ পুণ্যধৰক মাতোঁতেই পানীয়ে সিহঁতক উটুৱাই লৈ গ'ল। কিন্তু পুণ্যধৰ আৰু পোনা ক'ত?

।৬।

পুণ্যধৰ আৰু পোনা উটি গ'ল। পৃথিৱীৰ মুখ নেদেখাকৈ আহিবলগীয়াটোও গুচি গ'ল তৰাৰ বুকু উদং কৰি। বুকুত একুৰা জ্বলা জুই লৈ তৰা আজিও জীয়াই আছে। প্ৰত্যেক দিনাই তাই ভগৱানক শাওপাত দিয়ে। কাঞ্চনীৰ পাৰত গৈ হেঁপাহ পলুৱাই কান্দে, কাঞ্চনীক গালি পাৰে।

আৰু নিৰৱধি কাঞ্চনীয়ে বুকুৰ বোজাটোত নতুন নতুন কাহিনী সামৰি বৈ গৈ থাকে নিৰন্তৰভাৱে...।

আঞ্চুমী

✍ **বাৰ্বী গগৈ**
ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ, স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

চাৰিওফালে সেউজীয়া পাহাৰ-যি ফালে চকু যায়। সেইফালেই কেৱল সেউজীয়া পাহাৰ আৰু পাহাৰ। তাৰ মাজতেই পাহাৰৰ বুকুৰ পৰা বৈ আহিছে স্ফটিক যেন স্বচ্ছ জলধাৰা শিলত ঠেকা খাই স্ৰোতস্বিনীৰ কুল কুল সুৰ, আকাশত টুকুৰা-টুকুৰ শুভ্ৰ ডাৱৰ, জাকৰুৱা পক্ষীৰ কলকলনি, পৰিভ্ৰমী পক্ষীৰ জাক.. কিযে এক অপূৰ্ব দৃশ্য। পাহাৰৰ নামনিত দূৰৈত দেখা পোৱা গৈছে হাফলং চহৰখন। বৰাইল পৰ্বতৰ দাঁতিত অৱস্থিত প্ৰকৃতিৰ চহৰখন। বৰাইল পৰ্বতৰ দাঁতিত অৱস্থিত প্ৰকৃতিৰ ৰম্যভূমি অসমৰ একমাত্ৰ পৰ্যটন নগৰ হাফলং। হাফলং চহৰৰে প্ৰায় ৯ কিলোমিটাৰ দূৰৈত অৱস্থিত এখন সৰু গাঁও জাতিংগা। চেপ্তেম্বৰ আৰু অক্টোবৰ মাহত হাজাৰ হাজাৰ পৰিভ্ৰমী পক্ষীৰ আত্মহত্যাৰ ৰহস্যৰ বাবে বিখ্যাত এই অঞ্চলতো যে কোনোবাই ৰে'লপথ নিৰ্মাণ কৰিব পাৰে সেয়া কল্পনাতীত। তথাপিও পাহাৰ কাটি একা-বেঁকাকৈ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে কাছাৰ আৰু লামডিং সংযোগী ৰে'লপথ।

পাহাৰৰ এই ৰে'লপথত শিলচৰ কামাখ্যা ইণ্টাৰচিটি এক্সপ্ৰেছ' ৰে'লখন আগবাঢ়িছে শিলচৰৰ পৰা লামডিং হৈ কামাখ্যালৈ। পাহাৰীয়া ষ্টেচন হেতুকে ৰে'লখনত যাত্ৰীৰ সংখ্যা তেনেই সেৰেঙা। এই ৰে'লখনতে কামাখ্যা মাক দৰ্শনৰ বাবে গৈছে অমিতাভ পাল, তেখেতৰ পত্নী অৰুন্ধতী আৰু দুই কন্যা সন্তান দিয়া আৰু ঈশা। দিয়াৰ বয়স ৩ বছৰ আৰু ঈশাৰ বয়স ৫ বছৰ। ইজনীয়ে সিজনীৰ খেলৰ লগৰী। খেলাৰ লগে লগে দুয়োজনীৰে কাজিয়াও আৰম্ভ হৈ যায়। দিয়াই ঈশাক চুলি খিনি টানি দিয়ে, ঈশাও দিয়াক চিকুটি দিয়ে, তাৰ পাছত দুখ পাই দুইজনীয়ে কান্দোন আৰম্ভ হৈ যায়। অৰুন্ধতীয়ে দুয়োজনীকে ধমক দি বহি থাকিবলৈ কয়, অমিতাভে দুয়োজনীৰে কাণ্ড দেখি অৰুন্ধতীলৈ চায় হাঁহি এটা মাৰে। তাৰ পাছত দুয়োজনীকে কাজিয়া নকৰিবলৈ মৰমেৰে বুজায়।

।। দুই ।।

আলেং চাঙ, হাফলঙৰ একমাত্ৰ পাহাৰীয়া ষ্টেচন। পাহাৰীয়া ৰে'লপথত ঘনে ঘনে উকি মাৰি ৰে'লখন আৰ্লেং চাঙ ষ্টেচনত ৰয়হি। দিয়াক কোচত লৈ অৰুন্ধতী টোপনিত লালকাল। অমিতাভৰ টোপনি নাই যদিও চকু মুদি গৈ আছে। ঈশাৰহে একেবাৰে টোপনি নাই। বাহিৰৰ সেউজীয়া

পাহাৰবোৰলৈ তাইৰ চকু, পাহাৰৰ ঢালত ফুলি থকা ফুলবোৰ, চপৰা-চপৰ শুকুলা ডাৱৰবোৰ; যেন তাৰে এচপৰা খহি পৰিব। দূৰৈত জনজাতীয় গাঁওবোৰ চাই চাই তাইৰ যেন হেঁপাহেই নপলাব। এনেবোৰ মনোমুগ্ধকৰ দৃশ্য দেখি নিদ্ৰা দেৱীয়েও তাইক টলাব পৰা নাই। ফুলবোৰ চুই চাবলৈ তাইৰ ইমান হেঁপাহ কিন্তু যাবহে নোৱাৰে, কাৰণ সিহঁতৰ যে লক্ষ্যস্থান বেলেগ। আলেংচাঙত ৰে'লখন ৰখোৱাৰ বাবে অমিতাভে কিবা কিবি খোৱাবস্তু কিনিবলৈ নামি যায়। দিয়া আৰু অৰুন্ধতীৰ টোপনিৰ সুযোগ বুজি ঈশা নামি গ'ল। দেউতাকে নেদেখাকৈ তাই ফুলবোৰ ওচৰৰ পৰা চোৱাৰ হেঁপাহেৰে এখোজ দুখোজকৈ ফুলবোৰৰ ফালে আগবাঢ়ি গ'ল। ইতিমধ্যে তাই ৰে'লখনৰ পৰা বহুদূৰ আঁতৰি আহিল।

হঠাতে তাইৰ সন্মুখেদি পাৰ হৈ গ'ল কণ কণ পোৱালিৰে সৈতে ভেড়াৰ এটা জাক। পোৱালিকেইটা দেখি তাইৰ কোঁচত তুলি ল'বলৈ মন গ'ল। কিন্তু ভেড়াৰ জাকটোৰে দৌৰ দিলে। ভেড়াৰ জাক আগে আগে, ঈশা পাছে পাছে।

ইপিনে দেউতাক অমিতাভে খোৱাবস্তু ফলমূল কিনি আহি ৰে'ল পালেহি, ৰে'লখন ইতিমধ্যে চলিবলৈ আৰম্ভ কৰিলেই। ডবাত আহি তেওঁ ঈশাক ডবাৰ ভিতৰত নেদেখি অৰুন্ধতীক জগাই দিলে। দুয়োৰে ৰে'লৰ ডবাবোৰত ঈশাক বিচাৰি চলাথ কৰিলে কিন্তু ঈশাৰ কোনো সন্ধেদ নাপালে। অৰুন্ধতী কান্দোনত ভাগি পৰিল। দিয়াৰেও মাকে কন্দা দেখি ভয়তে কান্দিবলৈ ধৰিলে। অমিতাভে 'ঈশা ঈশা' বুলি যিমান পাৰে জোৰেৰে চিঞৰিলে কিন্তু ৰে'লৰ ঝক্‌ঝক্ শব্দৰ মাজত সিহঁতৰ চিঞৰবোৰ কোনেও শুনা নাপালে।

।। তিনি।।

ভেড়াৰ পাছে পাছে গৈ ঈশা এখন গাঁৱত উপস্থিত হ'লগৈ। পাহাৰৰ নামনিত অৱস্থিত গাঁওখন খুবেই পৰিস্কাৰ-পৰিচ্ছন্ন। জনসংখ্যাৰ পৰিমাণ কম কিন্তু সকলো পুৰুষ-মহিলা কৰ্মব্যস্ত। মনত নতুন উদ্যম লৈ নতুন দিনৰ বাবে তেওঁলোকে প্ৰত্যেকেই সাজু। পুৱাই মানুহবোৰ ওলাই আহিছে খেতি পথাৰলৈ বুলি। শাৰী শাৰী চাংঘৰবোৰ, ঘৰৰ সন্মুখত একোখন ৰঙ-বিৰঙী ফুলনি বাগিচা, কিছু নিলগতে গাঁৱৰ ৰাইজে পাহাৰৰ ঢাল কাটি কৰা ঝুম খেতি, শাক-পাচলিৰ খেতি। প্ৰায়সংখ্যক ৰাইজেই খেতি পথাৰত ব্যস্ত। এই অচিনাকি পৰিৱেশটো দেখি ঈশাৰ মাক-দেউতাকৰ কথা মনত পৰিল। ওচৰত চোন মাক-দেউতাক নাই, সিহঁত অহা ৰে'লখনো নাই, দিয়াও নাই। ভয়তে তাই কান্দিবলৈ ধৰিলে। তাইৰ কান্দোন শুনি এজন দুজনকৈ বহুকেইজন গাঁৱৰ বাসিন্দা গোট খালে। তেওঁলোকৰ নিজৰ জনগোষ্ঠীয় ভাষাতে ঈশাক কিবা কিবি প্ৰশ্ন কৰিলে; কিন্তু ঈশাই সেইবোৰ ভাষা বুজি নাপাই দুগুণ জোৰেৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে। পুতলাহেন কণমানিজনীক দেখি সকলোৰে বেয়া লাগিল যদিও অপদেৱতা বুলি ভাবি কোনেও তাইক দাঙি ল'বলৈ সাহ নকৰিলে।গাঁৱৰ প্ৰত্যেকটো সমস্যা বা ঘটনা গাঁওবুঢ়াৰ উপস্থিতিৰ পাছতহে মীমাংসা কৰা হয় কিন্তু দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে সেইদিনা গাঁৱত গাঁওবুঢ়া উপস্থিত নাছিল। কিবা বিশেষ সকামত তেওঁ চহৰলৈ গ'ল। ঈশাই মানুহবোৰ দেখি মাক দেউতাকলৈ মনত পৰি কান্দিয়েই আছে। পাহাৰৰ ঢালত নিজ খেতিৰ পৰা মূৰতে টুকুৰিটোত আলু-কচু, শাক-পাচলি ভৰাই ৰংজুলি আহি আছিল মানুহৰ জুমটো দেখি তাই ওচৰ চাপি গ'ল। ইজন-সিজনক সুধি গম পালে কোনো অপদেৱতাই কণমানি ছোৱালীৰ ৰূপ ধৰি কান্দি আছে, গাঁওবুঢ়াও নাই সমস্যাটো মীমাংসা কৰিবলৈ। জুম ফালি ৰংজুলি একেবাৰে ঈশাৰ সন্মুখতে উপস্থিত হ'ল। ইমান মৰম লগা কণমানিজনীয়ে ফেকুৰি ফেকুৰি কান্দি থকা দেখি ৰংজুলিৰ মাতৃৰ অন্তৰ কঁপি উঠিল। কাৰোৰ কথালৈ বাট নাচাই অকণো পলম নকৰি ঈশাক তাই দাঙি ল'লে। চকুপানী, নাকৰ পানীৰে একাকাৰ হৈ থকা ঈশাৰ মুখখন মচি দিলে। ৰাইজে বু বু বা বা কৰিলে। ৰংজুলিয়ে ক'লে , 'তাই যদি অপদেৱতাই হয় মোকে অনিষ্ট কৰিব আৰু যদি মানুহ হয় মোক কোনোধৰণৰ অনিষ্ট নকৰে।' মাকৰ দৰে স্নেহৰ পৰশ পাই ঈশাই ৰংজুলি ডিঙিতে কণমানি হাত দুখনেৰে সাৱটি ধৰিলে। ৰাইজেও সিদ্ধান্ত ল'লে গাঁওবুঢ়া ঘূৰি নহা পৰ্যন্ত ছোৱালীজনী ৰংজুলিৰ ঘৰতে থাকিব আৰু গাঁওবুঢ়াই যি সিদ্ধান্ত লয় তেওঁলোকেও তাকে মানি ল'ব, এইবুলি সকলোৰে ঘৰা-ঘৰি গ'ল।

।। চাৰি।।

ঈশাক ঘৰলৈ আনি ধুৱাই-পখলাই ৰংজুলিয়ে বইল কৰা কচুৰে সৈতে ভাত কেইটামান খুৱাই দিলে। ভোকত কলমলাই থকা ঈশাৰ কণমানি পেটটোৱে এতিয়াহে সকাহ পালে। ৰংজুলিহঁতৰ পৰিয়ালত চাৰিটি সদস্য। ৰংজুলি, পতি তামেঙ ছোৱালী আইচেং আৰু ল'ৰা য়েচেং। ল'ৰা-ছোৱালী দুটাৰ বয়স ক্ৰমে ৬ বছৰ আৰু ৪ বছৰ। ঈশাৰ সমনীয়াই প্ৰায়। ভাতকেইটা খাই উঠি ঈশাই আইচেং আৰু য়েচেঙৰ লগত খেলিবলৈ ধৰিলে। ভাষা বুজি নাপালেও শিশুকেইটাই আপোন পাহৰা হৈ খেলি থকা দেখি ৰংজুলিয়ে মনত সন্তোষ পালে। জুমি জুমি মানুহবোৰে ঈশাক চাই থাকিল। ইতিমধ্যে বেলি লহিয়াবলৈ ধৰিলে। সূৰ্যাস্তৰ হেঙুলী কিৰণত পাহাৰবোৰ, ডাৱৰবোৰ ইমান মনোমোহা হৈ উঠিছে। জাকৰুৱা পক্ষীজাকে নিজ বাহলৈ বুলি ঢাপলি মেলিছে। পথাৰত ব্যস্ত ৰাইজেও নিজ ঘৰলৈ বুলি বাট বুলিছে। খেলা-ধূলাৰ অন্তত ৰংজুলিয়ে ল'ৰা-ছোৱালী তিনিওটাকে গাখীৰেৰে সৈতে ভাত খাবলৈ দিলে। দিনটোৰ আধা সময় ভোকত, ভয়ত কান্দি, এবেলা আইচেং আৰু য়েচেঙৰ লগত খেলি ভাগৰ লগাত ঈশা টোপনি গ'ল। তামেঙো আহি ঘৰ পালেহি। ভৰি-হাত ধুই ঘৰ সোমোৱাৰ পাছত চাহপৰ্বৰ আয়োজন হ'ল; তেতিয়াই ৰংজুলিয়ে দিনটোৰ সমস্ত ঘটনাৰ বিৱৰণ তামেঙক দিলে। লগতে ক'লে, 'মা ভগৱতীয়ে আমাক ছোৱালীজনী উপহাৰ দিছে। কণমানিজনীক মই আমাৰ লগতে ৰাখিম। গাঁওবুঢ়াই যিয়েই সিদ্ধান্ত নলওক কিয় তাইক মোৰ পৰা আঁতৰ কৰিব নোৱাৰিব। মোৰ ছোৱালী তাই।"

ইতিমধ্যে ঈশাও টোপনিৰ পৰা উঠিল। চাংঘৰৰ মজিয়াতে জুইৰ আমেজ লৈ বহি থকা তামেঙে কণমানি ঈশাক দেখি চকু আঁতৰাবই নোৱাৰিলে। "ইমান কণমানি মৰমলগা ছোৱালীজনীক কোনে বাৰু এৰি থৈ গ'ল। বাৰু ৰংজুলি, তই যি ভাবিছ সেয়াই হওক। তাই আমাৰ ছোৱালী আমিয়ে তাইৰ মাক-দেউতাকৰ সকলোবোৰ দায়িত্ব বহন কৰিম।" তামেঙে এইবুলি কৈ উঠিল। ঈশায়ে ৰংজুলিৰ ডিঙিতে সাৱটি ধৰিলে। ৰংজুলিয়ে তাই কোঁচত বহাই খাবলৈ দিলে। তামেঙে পুনৰ ক'লে, তাই এতিয়া আমাৰ ভাষা বুজি নাপালে কি হ'ল, লাহে লাহে তাই বুজিব। আমাৰ আইচেং আৰু য়েচেংৰ লগতে খেলা-ধুলা কৰি ডাঙৰ হ'ব।"

।। পাঁচ।।

গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰলৈ সকলো ৰাইজে ঢাপলি মেলিছে। আজি গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰত মেল বহিছে। প্ৰসংগ- 'তামেঙৰ ঘৰত থকা ছোৱালীজনী'। সকলো ৰাইজ উদ্‌গ্ৰীৱ হৈ আছে কিবা সিদ্ধান্ত লয়। সময়ত ৰংজুলি, তামেঙ, ঈশা, আইচেং, য়েচেং গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল। ইতিমধ্যে প্ৰায়বোৰ ৰাইজ গোট খালেই। গাঁওবুঢ়াই নিৰ্দিষ্ট আসনত বহিল। গাঁওবুঢ়াক সেৱা জনাই এজনলোকে আগদিনাৰ সমস্ত ঘটনাটো অৱগত কৰিলে। গাঁওবুঢ়াই সকলোবোৰ শুনি বুজি তামেঙ আৰু ৰংজুলিক সিহঁতৰ সিদ্ধান্তৰ বিষয়ে সুধিলে। তামেঙ, ৰংজুলিৰ স্পষ্ট মত, "তাইক আমাৰ লগতে ৰাখিম। পিতৃ-মাতৃৰ সমস্ত দায়িত্ব পালন কৰিম।" সিহঁতৰ সিদ্ধান্ত শুনি গাঁওবুঢ়াই এইবাৰ উপস্থিত ৰাইজক সুধিলে, "ৰাইজ, তামেঙ, ৰংজুলিৰ সিদ্ধান্তক আপোনালোকে কি বুলি কয়।" কিছুসময় মৌনতাই বিৰাজ কৰিলে, তাৰ

মাজৰে এজনে গাঁওবুঢ়াক সেৱা জনাই ক'লে, "যিহেতু ছোৱালীজনীৰ মাক-দেউতাকৰ সন্ধেদ পোৱা নাই আৰু তামেঙ হঁতেও তাইক সন্তানৰ মৰ্যাদা দিব বিচাৰিছে, গতিকে ছোৱালীজনী তামেঙৰ ঘৰতে থাকক।" বাকীসকলেও তেওঁৰ কথাত হয়ভৰ দিলে। এইবাৰ গাঁওবুঢ়াই আৰম্ভ কৰিলে, "আপোনালোকৰ সিদ্ধান্তই মোৰ সিদ্ধান্ত। ৰাইজতকৈ মই ঊৰ্ধ্বত নহয়। তামেঙ, ৰংজুলিৰ সিদ্ধান্ত আপোনালোকৰ সিদ্ধান্ত সকলোৰে শুনাৰ পাছত মই আপোনালোকক সমৰ্থন কৰিছোঁ। তামেঙ, ৰংজুলিওে কণমানিজনীৰ পিতৃ-মাতৃৰ দায়িত্ব পালন কৰিম বুলি কথা দিছে গতিকে আমিনো কিয় উপেক্ষা কৰিম। কণমানিজনী আজিৰে পৰা আমাৰ গাঁৱৰ জীয়ৰী, তামেঙ-ৰংজুলিৰ ছোৱালী।" সকলোৰে হাত-চাপৰি বজাই গাঁওবুঢ়াৰ সিদ্ধান্তক আদৰণি জনালে। তাৰ পাছত সকলোৰে ঘৰলৈ বুলি ৰাওনা হ'ল।

দিন বাগৰাৰ লগে লগে ঈশা ডাঙৰ হ'ল। জনজাতীয় সমাজৰ ভাষা সলসলীয়াকৈ ক'ব পৰা হ'ল। নিজ মাতৃভাষা ইতিমধ্যে পাহৰিও গ'ল। ৰংজুলিহঁতে ঈশাৰ নাম আঞ্চুমী ৰাখি বিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰি দিলে। আইচেং আৰু য়েচেংৰ লগতে আঞ্চুমী ওৰফে ঈশা একেলগে স্কুললৈ যায়। মেধাৱী, বুদ্ধিমান, শিক্ষকৰ বাধ্য হোৱাৰ বাবে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে আঞ্চুমীক খুব মৰম কৰে। কেইদিনমানৰ পৰা আঞ্চুমী বৰ অন্যমনস্ক হৈ থাকিবলৈ লৈছে। আইচেংহঁতৰ লগত স্কুললৈ গৈ থাকোতে কেপেটো লৈ চৰাই মাৰি ফুৰা নাচেং, নাঙা আৰু পিয়ঙক থৰ লাগি চাই থাকে। ৰংজুলিওে মন নকৰা নহয়। কিজানি নিজৰ মাক-দেউতাকলৈ মনত পৰিছে বুলি ৰংজুলিয়ে ভাবিলে।

আজি স্কুল যাওঁতে ঘটিল অঘটনটো। অন্যদিনাৰ দৰে আজিও আইচেং আৰু য়েচেঙৰ লগত স্কুললৈ যাওঁতে পুনৰ কেটেপাৰে চৰাই বধ কৰি থকা ল'ৰাকেইটাক দেখা পালে। নাচেঙে চৰাই এজনী দেখি কেটেপাৰে মাৰিবলৈ উদ্যত হওঁতেই আঞ্চুমীয়ে দৌৰী গৈ তাৰ হাতৰ পৰা কেটেপাখন লৈ হাবিৰ মাজলৈ দলিয়াই দিলে। মাৰিবলৈ লোৱা চৰাইজনী মাৰিব নোৱাৰাৰ বাবে নাচেঙে আঞ্চুমীক 'ভৈয়ামৰ ছোৱালী' বুলি ইতিকিং কৰি নানান বাক্যবাণেৰে থকা-সৰকা কৰিলে। এটা সময়ত তাই নাচেঙৰ গালত এটা পূৰ্ণহতীয়া চৰ সোধালে। নাচেঙো বৈ নাথাকিল তাইক ঠেলা মাৰি দিলে। কাজিয়াই ইতিমধ্যে চূড়ান্ত ৰূপ ল'লে। দুই এজন ডাঙৰ মানুহ গোট খাই গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰলৈ গ'ল। তাৰ মাজতে চেগ বুজি য়েচেঙে মাক-দেউতাকক কাজিয়াৰ কথাটো থুলমুলকৈ কৈ গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰলৈ যাবলৈ কৈ নিজেও দৌৰ দিলে। হঠাতে শুনা এনে অবাঞ্চিত খবৰত ৰংজুলি আৰু তামেঙ আচৰিত হ'ল। দুয়ো পলম নকৰি গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰলৈ বাট ল'লে।

।। ছয়।।

গাঁওবুঢ়াৰ সন্মুখতে এফালে বহি আছে আঞ্চুমী, আইচেং আৰু য়েচেং, আনফালে বহি আছে নাচেং, নাঙা আৰু পিয়ং। ৰংজুলিয়ে চকুপানী মচি মচি 'মা ভগৱতী'ক চিন্তি আছে। দুয়োপক্ষ আৰু ৰাইজৰ সাক্ষ্য গ্ৰহণ কৰি গাঁওবুঢ়াই আঞ্চুমীক সুধিলে 'তই কিয় বিনাদোষত তাৰ কেটেপাখন পেলাই দিলি। সি চৰাইহে চিকাৰ কৰিছিল।" আইচেঙৰ চকুত ভয় বিদ্যমান, কিন্তু আঞ্চুমী তাই মুখত ভয়ৰ একো চিন-চাবেই নাই; স্থিৰ, স্থিতপ্ৰজ্ঞ তাই। সকলোৰে উৎকণ্ঠাৰ অন্ত পেলাই আঞ্চুমীয়ে আৰম্ভ কৰিলে, "আমাক স্কুলত ছাৰ-বাইদেৱে শিকায়, প্ৰকৃতি আৰু পক্ষীকূল আমি কেতিয়াও ধ্বসং কৰিব নালাগে। প্ৰতিবছৰে পৰিভ্ৰমী চৰাইবোৰ আমাৰ গাঁৱলৈ ফুৰিবলৈ আহে; আমি সিহঁতক আদৰিবহে লাগে, কিন্তু আমিবোৰে সিহঁতক বধ কৰি খাওঁহে। গছ-গছনি, পশু-পক্ষীবোৰে প্ৰকৃতিৰ দান। আমি কেতিয়াও জধে-মধে এইবোৰ ধ্বংস কৰিব নালাগে। নহ'লেচোন প্ৰকৃতিৰ ভাৰসাম্য বিনষ্ট হৈ যাব।"

আঞ্চুমীৰ কথাবোৰ শুনি সকলোৰে মুখৰ মাত সৰিল। তেওঁলোকে চোন এইবোৰ কথা ভবাই নাছিল। কেৱল চৰাইবোৰ দেখিলেই বধ কৰিছিল আৰু খাইছিল। ইমান সহজ-সৰল ভাষাত কোনেও তেওঁলোকক বুজাই দিয়া নাছিল। কিন্তু ইমান কণমানি ছোৱালীজনীয়ে শিক্ষকৰ পৰা শুনা কথাবোৰ ইমান সুন্দৰকৈ বুজাই দিছে। সেইবাবেই কোৱা হয়, 'শিক্ষক হ'ল এডাল জ্বলি থকা মমবাতি, যি নিজে জ্বলি আনক পোহৰ দিয়ে।' নাচেংহঁতে নিজৰ ভুল বুজিব পাৰি আঞ্চুমীক ক্ষমা খুজিলে আৰু ভৱিষ্যতে এনে কাম নকৰোঁ বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে। পক্ষীবোৰ হত্যা কৰাৰ সলনি সিহঁতক আশ্ৰয়ৰ বাবে ঠাই দিম, সিহঁত আমাৰ ইয়াত থকা কেইদিন নিৰাপদে যাতে থাকিব পাৰে তাৰ সু-ব্যৱস্থা

কৰিৰম বুলি সকলোৱে আগত প্ৰকাশ কৰিলে। গাঁওবুঢ়াই ক'লে, 'আঞ্চুমীয়ে সকলোৰে চকু মুকলি কৰিলে। পৰিভ্ৰমী পক্ষীবোৰ হত্যা কৰাটো আমাৰ সমাজত পৰম্পৰা হিচাপে থাকি গৈছিল কিন্তু কিছুমান পৰম্পৰা সদায়ৰ বাবে মানি ল'ব নোৱাৰি; সময় আৰু পৰিস্থিতি সাপেক্ষে সলনি কৰিব লাগে। পৰিভ্ৰমী পক্ষীবোৰক হত্যা কৰাটোৱে মানি আহিছিলোঁ কিন্তু আমি পাহৰি গৈছিলোঁ 'অতিথি দেৱ ভৱ" কথাষাৰৰ অৰ্থ।" পুনৰ তেওঁ ক'লে, "আজিৰে পৰা পক্ষী সুৰক্ষাৰ দায়িত্ব সকলোৰে। নাচেং, নাঙা, পিয়ংৰ নেতৃত্বত ৰাইজে গছ-গছনিৰ লগতে পক্ষী সুৰক্ষাৰ দায়িত্ব ল'ব। আৰু সকলোবোৰ দিশ চোৱাচিতাৰ দায়িত্ব দিছোঁ আঞ্চুমীক। এই সমগ্ৰ বিষয়টোৰ দায়িত্ব আঞ্চুমীক অৰ্পণ কৰিছোঁ আৰু আঞ্চুমীক আমাৰ গাঁৱৰ প্ৰথম বন সুৰক্ষা বিষয়া হিচাপে নিযুক্তি দিছোঁ।" হাত চাপৰিৰে সভাস্থলী ৰজনজনাই গ'ল। সকলোৰে মুখে মুখে আঞ্চুমীৰ জয়গান। তামেঙ, ৰংজুলিৰ গৌৰৱত বুকু ফুলি আছে।

।। সাত।।

জাতিংগা পৰিভ্ৰমী পক্ষীৰ বাবে বিখ্যাত হৈ পৰিল। দৰ্শনাৰ্থীৰে জাতিংগা ভৰি পৰিল। গাঁৱৰ ৰাইজ প্ৰকৃতি সুৰক্ষাৰ লগতে দৰ্শনাৰ্থীৰ শুশ্ৰূষাৰ লগত ব্যস্ত হৈ পৰিল। মিডিয়াত আঞ্চুমীৰ বিভিন্ন সাক্ষাৎকাৰ প্ৰচাৰ হ'ল। আঞ্চুমীৰ সাক্ষাতকাৰ যোগেদি সকলোৱে আঞ্চুমীৰ মনত থকাৰে পৰা জীৱনৰ সমস্ত ঘটনাবোৰ সম্প্ৰচাৰ হ'ল। অমিতাভ আৰু অৰুন্ধতীয়ে আঞ্চুমী ওৰফে ঈশাক চিনি পালে।

আজি আঞ্চুমীক চাবলৈ মাক অৰুন্ধুতী, দেউতাক অমিতাভ আৰু ভনীয়েক দিয়া আহিছে। তামেঙে পদূলিৰে পৰা তেওঁলোকক আগবঢ়াই আনি আথে-বেথে বহিবলৈ দিলে। সম্পূৰ্ণ জনজাতীয় সাজ পৰিধান কৰি লাজ-লাজকৈ ঈশা মাকহঁতৰ ওচৰলৈ আহিল। ভনীয়েক দিয়াই ঈশাক সাৱটি ধৰি কান্দিলে। সৌ সিদিনা ৰে'লৰ পৰা হেৰাই যোৱা কণমানিজনী বহুত ডাঙৰ হ'ল। মাক, দেউতাকে চকুলো টুকিলে। এইবাৰ ৰংজুলি ওলাই আহিল অৰুন্ধতীয়ে ৰংজুলিক সাৱটি হুকহুকাই কান্দি উঠিল। যেন যশোদা আৰু দৈৱকীৰ দুয়ো বাস্তৱ ৰূপ। ভগৱানৰ মহিমা কোনেও বুজিব নোৱৰে।

অতবছৰৰ পাছত এটা পৰিয়ালৰ পুনৰ মিলন আনহাতে এটা নতুন পৰিয়ালৰ লগত আত্মিক সম্পৰ্ক। আঞ্চুমী ওৰফে ঈশা, আইচেং, য়েচেং, দিয়া, ৰংজুলি, তামেঙ, অমিতাভ, অৰুন্ধতী স্নেহৰ বান্ধোন আৰু অধিক কটকটীয়া হ'ল। জাতিংগা পক্ষীৰ বাবে বিখ্যাত হৈ পৰিল। বিভিন্ন বিজ্ঞানীয়ে পক্ষীয়ে আত্মহত্যা কৰাৰ ৰহস্য ও উদঘাটনৰ বাবে আহিল। সমস্ত ঘটনাবোৰৰ সাক্ষী হৈ ৰ'ল আলেংচেং ষ্টেচন, হাফলং চহৰ আৰু সেউজীয়া পাহাৰবোৰ।

ঃ ঘৰত কোন কোন আছে তোমাৰ?
ঃ মা-দেউতা, আইতা, ভণ্টি আৰু মই।
ঃ অ'হ ল'ৰা নাই? ছোৱালীয়েই দুজনী?
ঃ ....?

—মুনমী চেতিয়া
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

এনেকৈ ভাগেনে সপোন

✍ **অংকুৰ গগৈ**
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

ভিতৰত বলি থকা অস্বস্তিকৰ ধুমুহাজাক পাৰ্যমানে ঢাকিবৰ চেষ্টা কৰি স্বভাৱসিদ্ধ প্ৰশান্ত খোজেৰে নৰম শ্ৰেণীৰ শ্ৰেণীকোঠাৰ পৰা ওলাই আহিল নৰনীতা শইকীয়া, দহ বাজি পাঁচ মিনিট যোৱাত। ঘণ্টা বজাৰ দহ মিনিট আগেয়ে।

নৰনীতা শইকীয়াৰ ক্ষেত্ৰত এটা ব্যতিক্ৰম ঘটনা। আনদিনা হোৱা হ'লে, দহ বাজি পোন্ধৰ মিনিটৰ এই ঘণ্টাটো তাইৰ খুব সোনকালে মৰা যেন লাগিলহেঁতেন। এফালে গণিতৰ পাঠ আৰু আনফালে শ্ৰেণী শিক্ষয়িত্ৰী হিচাপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আপত্তি, কাজিয়া, অপৰাধ, শাস্তি আদি সকলো সমাধান কৰিবলৈ প্ৰথম পিৰিয়দৰ এই পঞ্চল্লিছ মিনিট সময়ে তাইক নুকুলালেহেঁতেন।

কিন্তু আজিৰ কথা বেলেগ।

কালিৰ গধূলিটোৱে সকলো সলনি কৰি দিছে। শান্ত পানী এখিনিলৈ যেন হঠাতে এটা জোকাৰণি আহিছে যাৰ তৰংগই তাইৰ মন-মগজুৰ প্ৰতিটো কণালৈ সঞ্চাৰিত হৈ অস্থিৰ কৰি তুলিছে তাইক।

সেয়েহে শ্ৰেণীকোঠাৰ পৰা ওলাই আহি আজি প্ৰথমবাৰৰ বাবে তাই ভাবিব লগা হৈছে ক্লাছটো নকৰা হ'লেই ভাল আছিল নেকি। মিছাতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰৰ প্ৰতি অন্যায় কৰাহে হ'ল।

কমনৰুমলৈ সোমাই আহিয়েই জাহ্নৱীক বহি থকা দেখি তাইৰ অস্বস্তিখিনি বিৰক্তিলৈ পৰিবৰ্তন হ'ল। অন্ততঃ এইকণ সময়ৰ বাবে নৰনীতাই অলপ নিৰ্জনতা বিচাৰিছিল। কিন্তু জাহ্নৱীৰ পোছাক, প্ৰসাধন, পাৰ্টী, স্বামীৰ গুণানুকীৰ্তনৰ লানি নিছিগা বক্তৃতাৰ মাজত নিৰ্জনতাৰ সুৰুঙাই বা ক'ত।

"কি হ'ল সোনকালে আহিলা যে?" জাহ্নৱীৰ চকুত বিস্ময়ৰ চিন। সকলোৱে জানে, ঘড়ীৰ কাটাইও নৰনীতাৰ খোজ মানি চলে। তেনে ক্ষেত্ৰত...।

- "গাটো ভাল লগা নাছিল, সোনকালে গুছি আহিলোঁ।"

-"ইমান টেনচনত থকা যেন লাগিছে তোমাক, কিবা প্ৰব্লেম হৈছে নেকি। ক'বা আমাক?"

-"নাই তেনেকৈ একো হোৱা নাই। ৰাতিপুৱাৰে পৰা মূৰটো ইমান বিষাই আছে।"

-"কেতিয়াবা তোমালৈ যে মোৰ হিংসাই লাগে জানা। ইমান স্মুথ লাইফ একদম ফ্ৰীলি থাকিব পাৰা, ক'তো একো ৰেষ্ট্ৰিক্‌শন নাই। আমাৰহে ঘৰ-সংসাৰ চম্ভালোতেও জীৱন গৈছে। কালি কি হ'ল জানা....।"

জাহ্নৱীয়ে আৰু কিবাকিবি কৈছে শুনা নাই তাই। সকলো কথা শুনি হজম কৰিব নোৱাৰি। সেয়েহে আনদিনা বিৰক্তিকৰ আলাপ বুলি উৰুৱাই দিয়া কথাবোৰে আজি তাইক থকা সৰকা কৰিছে।

"ইমান স্মুথ লাইফ"।

- লৰি থকা পানীখিনিলৈ যেন এটা ইচ্ছাকৃত দলি।

বহুদিনৰ মূৰত কালি আৰু এটা উজাগৰী ৰাতি পাৰ কৰিলে নৰনীতাই, সকলোৰে অজানিতে। পুনৰাবৃত্তি হৈছে যেন একেবোৰ দিনৰে একেবোৰ কথাৰে। কাকো ক'ব

নোৱাৰা কথাবোৰে তাইক ভিতৰি ভিতৰি ছটফটাই মাৰিছে।

ৰাতিপুৱাৰে পৰা একো কামতে মনোযোগ দিব পৰা নাই তাই। সেই অন্যমনস্কতা আনৰ ওচৰত ধৰা পৰাৰ ভয়ত পলাই থাকিব লগা হৈছে সকলোৰে পৰা, মাজে মাজে নিজৰ পৰাও।

এনেতো কাহানিও হোৱা নাছিল। স্থিৰ ব্যক্তিত্ব, শান্ত সমাহিত, মৃদুভাষী নৰনীতাৰ জীৱনলৈ যোৱা পোন্ধৰ বছৰ ধৰি জোৱাৰ অহাৰ কোনো উমঘাম নাছিল। কোনোদিনে সামান্য বেছিও উচ্ছল হৈ নুঠা , সামান্যও দুৰ্বল নোহোৱা নৰনীতাৰ দৈনন্দিনতাত এনে বিহ্বলতা সম্পূৰ্ণ অস্বাভাৱিক। পোন্ধৰ বছৰৰ আগৰ ধুমুহাবিধ্বস্ত দিনবোৰৰ পিছত প্ৰশান্তিৰ সাগৰত ডুব মাৰি নতুন জীৱন পোৱা অংক শিক্ষয়িত্ৰী নৰনীতা শইকীয়াৰ জীৱনৰ অংক এটা অচিনাকি নম্বৰৰ এচ.এম.এচে কেনেকৈ ওলট-পালট কৰি দিব পাৰে? যোৱা ৰাতিৰ এটা মাথো এচ.এম.এচ। তাৰমানে পকনীয়া আহিবলৈ তাইৰ বুকুতো সংগোপনে বৈ আছিল এখন নদী। টান মাৰি বৰফ হোৱা তাইৰ যন্ত্ৰণাবোৰৰো আছিল এটা গলনাংক, এটা মেছেজে যাক গলাই সাগৰ কৰিছে, জোৱাৰ আনিছে তাইৰ হৃদয়লৈ, তাই ভাৰ ব'ব নোৱাৰাকৈ।

নৰনীতা ভাগি পৰিছে। দুৰ্বল হৈ গৈছে। খোলা ভাঙি ওলাই আহিব খোজা পোন্ধৰ বছৰৰ আগৰ 'নৰনীতা' জনীক ঢাকি ৰখাৰ টনা-আজোঁৰাত তাই বিবশ হৈ পৰিছে। অতদিনে পৃথক কৰি থোৱা দুটা সত্তা আজি একাকাৰ হৈ গৈছে।। যেন...।

- "কি হ'ল, মনে মনে আছা যে? ইমানকৈ কি ভাবিছা?"

অৰ্পনা বাইদেউৰ প্ৰশ্নত থতমত খালে নৰনীতাই।

- "একো হোৱা নাই, এনেয়ে...।"

কেতিয়ানো কমনৰুমত সকলো আহি গোট খালেহি গমেই পোৱা নাছিল তাই।

ইটো সিটো কথাৰে কমনৰুমটো ব্যস্ত হৈ পৰিল। সকলোৰে লগত যিমান পাৰি সহজ হোৱাৰ চেষ্টা কৰিছে নৰনীতাই। প্ৰায়খিনি সহকৰ্মীয়েই নতুন। প্ৰাইভেট স্কুল হিচাপে সঘনাই শিক্ষক সলনি হোৱাটো আচৰিত কথা নহয়। ইতিমধ্যেই অভ্যস্ত হৈ উঠিছে তাই এই প্ৰথাত। তথাপি, মনে মিলা অন্তৰংগ কোনোবা গুচি গ'লে বেয়া লাগে। গৌৰী, দীপাঞ্জলী, অৰ্ণৱহঁত গুছি যাওঁতে বহুদিনলৈ এটা অভাৱবোধে ছানি ৰাখিছিল তাইৰ হৃদয়। এতিয়া মৃণাল, চিৰঞ্জীৱ, অঞ্জনাকে ধৰি নতুন নতুন কেইবাজনো আহি শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ তালিকাত অন্তৰ্ভুক্ত হৈছেহি। মৃণালহঁতৰ বয়সসুলভ ৰঙীয়াল কথা বাৰ্তাই কমনৰুমৰ পৰিৱেশটোও ৰসাল কৰি তুলিছে। ইটো সিটো ধেমেলীয়া কথাৰে সিহঁতে প্ৰায়ে নৰনীতাক ব্যতিব্যস্ত কৰি তোলে। নাহাঁহো বুলিও হাঁহিব লগাত পৰে।

ইটো সিটো কথাৰে কমনৰুমটো ব্যস্ত হৈ পৰিল। সকলোৰে লগত যিমান পাৰি সহজ হোৱাৰ চেষ্টা কৰিছে নৰনীতাই। প্ৰায়খিনি সহকৰ্মীয়েই নতুন। প্ৰাইভেট স্কুল হিচাপে সঘনাই শিক্ষক সলনি হোৱাটো আচৰিত কথা নহয়। ইতিমধ্যেই অভ্যস্ত হৈ উঠিছে তাই এই প্ৰথাত। তথাপি, মনে মিলা অন্তৰংগ কোনোবা গুচি গ'লে বেয়া লাগে। গৌৰী, দীপাঞ্জলী, অৰ্ণৱহঁত গুছি যাওঁতে বহুদিনলৈ এটা অভাৱবোধে ছানি ৰাখিছিল তাইৰ হৃদয়।

হঠাতে তিনিগৰাকী ছাত্ৰীৰ চুচুক-চামাক উপস্থিতিত কোঠাটো নীৰৱ পৰিল। আনন্দমুখৰ পৰিৱেশটোত হঠাতে গাম্ভীৰ্য সনাৰ এনে কুচকাৱাজ চলিল।

"বাইদেউ, এতিয়া আমাৰ আপোনাৰ ক্লাচ আছিল।"

"তই ক', তই ক"- জতীয় ঠেলা ঠেলি এটাৰ অন্তত মাজৰ ছোৱালীজনীয়ে ক'লে।

-"ব'লা, মই গৈ আছোঁ," হাতত ৰেজিষ্টাৰখন লৈ তীব্ৰ অস্বস্তি আৰু অস্থিৰতাৰে নৱনীতা কোঠাটোৰ পৰা ওলাই আহিল, কেইবাযোৰো চকুৰ প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিক আওকান কৰি। ওলাই আহোতে কোনোবাই সৰুকৈ কোৱা শুনিলে...

"কিবা এটা হৈছে যেন পাইছোঁ। আনকালেতো এনেকৈ ক্লাছলৈ যাবলৈ পাহৰা দেখা নাই"।

পাইছোঁ বুলি ভাবিলে সন্তুষ্টিৰে ভৰি থাকিবলৈ বহু কিবা কিবিয়েই আছে নৱনীতাৰ। দেউতাক নাথাকিলেও ককায়েক নিশান্তৰ উপস্থিতিয়ে সেই অভাৱ পাহৰাই ৰাখে তাইক। জিন্টিৰ দৰে বান্ধৱীক বৌৱেক হিচাপে পোৱাটোও তাই সৌভাগ্য বুলিয়েই ভাবে। অবিবাহিতা ননদ হৈও অইন বহুতৰ দৰে ঘৰখনৰ বোজা হৈ নপৰাৰ মূল কাৰণ বোধহয় জিন্টিৰ মৰম আৰু দায়িত্বশীলতা আৰু মাক। সন্তানৰ মুখৰ এটা হাঁহিৰ বাবে সকলো সহ্য কৰিবলৈ সাজু হৈ থকা এই মানুহজনীয়েইতো তাইক গঢ় দিলে, জীয়াই থাকিবলৈ এটা নতুন জীৱন দিলে।

খোলাৰ ভিতৰৰ পৰা এঢাপ-এঢাপকৈ উলিয়াই আনিলে তাইক সেই ঘৰখনে মাক, ককায়েক, জিন্টি, ডাঃ বৰুৱা -এই সকলোৰে।

অন্ধকাৰ কুঠৰীৰ পৰা বাস্তৱ পৃথিৱীলৈ। আৰু এই পৃথিৱীখনত মূৰ দাঙি থিয় দিয়াৰ শক্তি যোগালে তাইৰ স্কুলখনে। খামুচিব পৰাকৈ এটা আধাৰ হৈ ৰ'ল- তাইৰ প্ৰাণসম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰৰ মৰম, শ্ৰদ্ধা, সহকৰ্মীসকলৰ প্ৰেৰণা।

মৌলিক প্ৰয়োজনবোৰৰ বাদেও মানুহক জীয়াই থাকিবলৈ প্ৰয়োজন হয়- এটা পৰিচয়, এটা অৰ্থৰ। সকলো যেতিয়া শেষ হৈ যায়, বিচাৰি ল'ব লগা হয় এটাই বস্তু- জীৱনৰ প্ৰতি ভালপোৱা। প্ৰয়োজনত নিজাকৈ গঢ়িব লগা হয় অন্য জগত, অন্য আকাশ, সলাব লগা হয় সপোন। সেই সামৰ্থ্য আছে বাবেই জীৱশ্ৰেষ্ঠ হৈ জীয়াই আছে মানুহ।

সময়ে সকলো শিকাইছে তাইক। পৰিস্থিতিয়ে কম বয়সতে অধিক পৰিপক্ক কৰি তুলিছে তাইৰ ব্যক্তিত্ব। জীৱনটো ভালপাব পৰাকৈ তাইৰ এতিয়া এটা পৰিচয় আছে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰিয় শিক্ষয়িত্ৰীৰূপে। সেই ভালপোৱা, শ্ৰদ্ধায়েই এতিয়া তাইৰ যাত্ৰাৰ অনুঘাটক।

পঢ়াত তাই সৰুৰে পৰাই ভাল। পঢ়াতকৈ শিকাত অধিক গুৰুত্ব দিয়ে। সেই গুণে তাইক গঢ় দিছে এগৰাকী ভাল শিক্ষয়িত্ৰীলৈ। কেৱল পুথিগত কথাতে ব্যস্ত নাথাকি কোমল বয়সীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰৰ স্পৰ্শকাতৰ সমস্যাবোৰ সমাধান কৰি নিজৰ ঘাঁবোৰত মলম ঘঁহে তাই। মৰমো কৰা, শাসনো কৰা 'নৱনীতা বাইদেউ" সেয়েহে সকলোৰে প্ৰিয়। আনৰ ব্যক্তিগত কথাত ভাগ নোলোৱাৰ বাবে, তৰল কথা-বাৰ্তাত সময় নষ্ট নকৰাৰ বাবে দুই এগৰাকীৰ বাদে সহকৰ্মীৰ মাজতো তাই জনপ্ৰিয়।

কিন্তু নৱনীতা শইকীয়াৰ জনপ্ৰিয়তাৰ আঁৰত অন্য এটা কাৰণো আছে। অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য কাৰণ। কৌতুহল।

সেই কৌতুহল চৰম সীমা দিয়ে নৱনীতাৰ বাবে আটাইতকৈ অস্বস্তিকৰ বিষয়টোৰে, মহিলা সহকৰ্মীৰ ঈৰ্ষাৰ কাৰণটোৰে, পুৰুষসকলক আকৰ্ষণ কৰাৰ কাৰণটোৰে। পঁয়ত্ৰিশ বছৰ বয়সতো নৱনীতাৰ বিশ বছৰীয়া যুৱতী দৰে এটা শৰীৰ আছে।

চকু ছাট মাৰি ধৰা দুপৰীয়া ৰ'দৰ উগ্ৰতা নহয়, পূৰ্ণিমাৰ জোনাকৰ স্নিগ্ধতা। ধক্‌ধকীয়া বগা ছালৰ অতিশয়তা নহয়, তামবৰণীয়া মসৃণতা। তাইৰ প্ৰসাধনহীন মুখমণ্ডলত বিয়পি থাকে দেখিলেই মন ভৰি যোৱা কোমল আভা। দীৰ্ঘকায় শৰীৰত আছে যৌৱনৰ প্ৰচুৰতা।

পোন্ধৰ বছৰৰ আগৰ ধুমুহাজাকে সকলো কাঢ়ি নিলে তাইৰ। থৈ গ'ল মাথো এই ৰূপ প্ৰভা। সেইবাবেই পঁয়ত্ৰিশ বছৰীয়া মহিলাৰ উকা সেওঁতাৰে তাইক আচহুৱা নেদেখায়। বৰঞ্চ, বিশ বছৰীয়া যুৱতীৰ পূৰ হ'বলৈ বাকী থকা এটা ভাল লগা অভাৱ যেন লাগে। ভাল লগা শূন্যতা।

এই সৌন্দৰ্যৰ বাবেই এটা সময়ত কলেজৰ চকুত লগা ছাত্ৰী আছিল নৱনীতা। শাৰীৰিক সৌন্দৰ্যৰ লগত মানসিক সৌন্দৰ্যৰ অভাৱনীয় সামঞ্জস্যতা। নৃত্যৰ পৰা তৰ্কলৈকে সকলোতে অপূৰ্ব দখল সেই নৱনীতাৰ। তাৰ লগে লগে মেধাৰ কচৰততো সফল। গণিতক সন্মানীয় বিষয় হিচাপে লৈ প্ৰতিটো পৰীক্ষাতে তাই ভাল ফলাফল দেখুৱাবলৈ সক্ষম হৈছিল। সৰু চহৰখনত 'নৱনীতা শইকীয়া' এটা চিনাকি নাম হৈ পৰিছিল।

তেনেকুৱা দিনবোৰতে লগ পাইছিল অনিমেষক। কবিতা ভাল পোৱা, তাৰ্কিক, আকৰ্ষণীয় ব্যক্তিত্বৰ অনিমেষক।

প্ৰথমে চা-চিনাকি, সৌজন্যমূলক কথা-বতৰা আৰু লাহে লাহে শিপাব ধৰা এটা প্ৰগাঢ় অনুভূতি 'ভালপোৱা'।

নাঃ হঠাতে বয়সে অনা জোৱাৰ নাছিল সেয়া। উচ্ছল যৌৱনৰ সাময়িক উত্তেজনাও নাছিল। বিশ্বাস, দায়বদ্ধতাই আৱৰি আছিল সেই সম্পৰ্ক। সেয়েহে পাৰ্ক, ৰেষ্টোৰাত বহি সিহঁতে কৰিব লগা হোৱা নাছিল ভালপোৱাৰ চুক্তি। দুয়ো যেন অন্তঃ কৰণেৰে বিশ্বাস কৰিছিল – "Love doesn't consist in gazing at each other but in looking togther in the same direction."

সেয়েহে প্ৰেম হৈ পৰিছিল সিহঁতৰ বাবে আগুৱাই যোৱাৰ ইন্ধন।

নিজ নিজ বিভাগত সুখ্যাতিৰে প্ৰথম শ্ৰেণীসহ উত্তীৰ্ণ হৈ একেখন ইউনিভাচিটিৰ বাসিন্দা হৈছিলগৈ সিহঁত। একেই আছিল সকলোবোৰ। মুঠি মুঠি সপোনে বুকুত ঘৰ বান্ধিছিল। নাহৰৰ তলে তলে সজা স্বপ্নৰ কাৰেঙে আকাশ চুব খুজিছিল।

প্ৰথমে কিছু আপত্তি আৰু পিছলৈ নৱনীতাৰ ঘৰখনেও আদৰি লৈছিল অনিমেষৰ উপস্থিতি, আপত্তি কৰাৰ কাৰণৰ অভাৱত।

শিক্ষা শেষ হৈছিল। আৰম্ভ হৈছিল যুদ্ধৰ সময়। প্ৰতিষ্ঠাৰ যুদ্ধ। হাতত চাৰ্টিফিকেটৰ ফাইল লৈ অফিচৰ দুৱাৰে দুৱাৰে ব্যৰ্থ অভিযান। ইন্টাৰভিউৰ নামত ইখন চহৰৰ পৰা সিখন চহৰলৈ নিগনি দৌৰ। কিছুমান অচিন কাৰকৰ হাতোঁৰাত টেপা খাই ৰৈছিল অনিমেষৰ দৰে অনেকৰ বছৰজোৰা সাধনাৰ ডিগ্ৰী, ভালপোৱা। ইন্টাৰভিউৰ চাকৰিবোৰে চকুৰ সন্মুখতে বিক্ৰী হৈছিল। অথচ তাৰ মুখলৈকে চাই আছিল ৰুগীয়া মাকে, পঢ়ি থকা ভায়েকে, নৱনীতাই।

নৱনীতাই মন কৰিছিল, ল'ৰাটো ক্ৰমাৎ সলনি হ'বলৈ ধৰিছে। কথা কওঁতে খং ক্ষোভত ৰঙচুৱা হ'ব ধৰিছে, তাৰ মুখ। মাজে মাজে অস্থিৰ আৰু কেতিয়াবা অত্যাধিকভাৱে নিশ্চুপ হৈ থাকিবলৈ লৈছে অনিমেষ। সাহস হৈ থিয় দিছিল তাই তাৰ কাষত। ভাগি পৰিবলৈ দিব নোৱাৰে অনিমেষক।

তেনেকুৱা দিন এটাতে আবেলি হঠাৎ আহি সি বগা কাগজৰ খাম এটা দি গৈছিল নৱনীতাৰ হাতত। "কবিতা এটা আছিল পঢ়িবা"। বিশেষ একো চিন্তা নকৰাকৈ তাই দ্ৰয়াৰতে ভৰাই থৈছিল খামটো। ভবা নাছিল তাই, কাগজেও কঢ়িয়াব পাৰে বিষাক্ত বীজ।

পিছদিনাই আহিছিল ধুমুহাজাক। ধুমুহা নহয় এটা খবৰ। সৰু চহৰখনত গুণগুণনি তোলা এটা খবৰ। বনজুইৰ দৰে বিয়পি পৰিছিল খবৰটো।

অনিমেষ নিৰুদ্দেশ হৈছে।।

ধুমুহাজাকে তচনচ কৰি পেলাইছিল তাইক। পদপিষ্ট হৈছিল আশাৰ পাপৰি, ধূলিসাৎ হৈ গৈছিল স্বপ্নৰ কাৰেং। সাগৰৰ পাৰত শামুকৰ খোলা বুটলি আনন্দত বুৰ গৈ থকা ছোৱালীজনীক যেন হঠাৎ অহা প্ৰকাণ্ড ঢৌ এটাই তীব্ৰ গৰ্জন কৰি দলিয়াই দিছিল মাজ সাগৰলৈ।

চকুদুটাক খেদি ফুৰিছিল দ্ৰয়াৰৰ ভিতৰৰ কাগজখিলাৰ বিষাক্ত শব্দবোৰে।

"ধেমালি কৰা নাই নী, সঁচাকৈ সুধিছোঁ কিমান ভালপোৱা মোক?"

কেৱল সেই ভালপোৱাৰে মই নোহোৱাকৈ থাকিব পাৰিবানে? আন নহ'লেও মোৰ বাবে কথাবোৰ অলপ নতুনকৈ ভাবিবা।

মই নোৱৰিলো, এই ধ্বংসপ্ৰায়, স্বাৰ্থপৰ সমাজখন চাই হাত সাৱটি বহি থাকিবলৈ। দুৰ্বল শ্ৰেণীৰ হা-হুতাৱা চাই চকু মুদি বহি থাকিবলৈ।

পাৰিলে ক্ষমা কৰিবা। নোৱাৰিলে, পাহৰি যাবা মোক, পাহৰি যাবা সকলো।"

এয়া কেনে প্ৰশ্ন। কেনে অনুৰোধ। কেৱল ভালপোৱাৰে কেনেকৈ জীয়ে কোনোবা, যদি নাথাকে ঘূৰি অহাৰ সম্ভাৱনা? কি নতুনকৈ ভবাৰ কথা কৈছে 'অনিয়ে'? ইমানদিনে ভাবি ভাবি পুৰণি হৈ যোৱা কথাবোৰ কেনেকৈ নতুন সাঁচত গঢ়িব তাই?

জীৱন কি এটা যন্ত্ৰ মাথোন সময়ত ডিলিট কৰি দিবলৈ বিষাক্ত হৈ যোৱা সকলো স্মৃতি? ভাবি ভাবি উন্মাদ হৈ গৈছিল তাই। কান্দিবলৈও পাহৰি গৈছিল। ৰাতি ৰাতি উজাগৰে থাকি কাণ পাতি শুনিছিল, কিজানি দুৱাৰত টোকৰ পৰিব 'নী'।

ঘৰখনলৈ নামি আহিছিল অদ্ভুত নিৰ্জনতা। আত্মীয়সকল আহিবলৈ বাদ দিছিল, শিল হৈ পৰা জীয়েকক চাই মাকে মাথোন চকুপানী টুকিছিল। ককায়েকে মাতি আনিছিল চাইক্ৰিয়াটিষ্ট ডাঃ বৰুৱাক। এলজোলাম আৰু টোপনিৰ বড়িবোৰ তাইৰ খাদ্য হৈছিল। আৰু লাহে লাহে স্বাভাৱিক হৈ পৰিছিল তাই। জন্ম হৈছিল অন্য এজনী

নৱনীতাৰ হৰিণীৰ দৰে শান্ত কিন্তু দৃঢ়। ধ্বংসস্তূপৰ পৰা উঠি অহা এজনী যেন স্ফিনিক্স পখী। এইজনী নৱনীতা দুৰ্বল নহয় অভিজ্ঞতাৰ কঠিন মাটিৰে গঢ়া শক্তিশালী "নৱনীতা"।

আৱেগিক নহয় যুক্তিবাদী

পলৰীয়া নহয় যোদ্ধা।

ইমানদিনে তাইৰ প্ৰতি সেয়াই ধাৰণা আছিল তাইৰ নিজৰ, আন সকলোৰে।

কিন্তু....

হঠাতে সকলো সলনি হৈ গৈছে। এটা এচ.এম.এচে সকলো সলনি কৰি দিছে। তাইৰ ভিতৰৰ কোনোবাখিনিত কুচিমুচি সোমাই থকা আগৰ 'নৱনীতা' আকৌ সাৰ পাই উঠিছে।

ইমানদিনে তেনেহলে তাই মাথোঁ পলাই ফুৰিছিল নিজৰ পৰা? এটা শক্তিশালী কাৰণৰ অভাৱত মাথোঁ সুপ্ত হৈ আছিল সেই যন্ত্ৰণাৰ জ্বালামুখী? যি লাভাত পোত গৈছে তাইৰ কঠিন সত্তা?

মাথোঁ প্ৰশ্ন, প্ৰশ্ন আৰু প্ৰশ্ন....

স্কুলৰ পৰা কেনেকৈ আহি ঘৰৰ গেটৰ মুখ পালেহি গমেই নাপালে তাই।

"মই হাৰি গলোঁ 'নী', বুজিছোঁ, বহু কষ্ট দিলোঁ তোমাক। এতিয়া মাথোঁ এটা সুযোগ দিয়া। ঘূৰি আহিব বিচাৰো মই।

আকৌ এবাৰ পঢ়িলে তাই এচ.এম.এচটো একে আশ্চৰ্যৰে একেই আত্মবিশ্বাসেৰে যিদৰে পোন্ধৰ বছৰ আগেয়ে পঢ়িছিল এখন বিষাক্ত শব্দৰ চিঠি আৰু ডুব গৈছিল বিস্ময়ত।

শ্বেলী, বাইৰণ পঢ়ি ভালপোৱা ল'ৰা এটাই কেনেকৈ আওঁৰাব পাৰে মাও চে টুঙৰ বিদ্ৰোহৰ মন্ত্ৰ। 'বনলতা সেন' আবৃত্তি কৰা যুৱকজনে কেনেকৈ তুলি লয় হাতত অস্ত্ৰ।

সেই 'অনি' কতো দেখা নাছিল তাই। শেৱালী শেৱালী হাতবোৰ কি এইদৰেই হৈ যায় জবাফুলীয়া ৰঙা?

এই মুহূৰ্তত, কোনটো গুৰুত্ব দিব তাই ধুমুহাৰ আগৰ স্থিতাৱস্থা নে ধুমুহাৰ ধ্বংসলীলা। কোনটো সত্যক আঁকোৱালী ল'ব তাই গুচি যোৱাটো নে ঘূৰি অহাটো? বিভ্ৰান্তি। কেৱল বিভ্ৰান্তি।

মাকক, ককায়েকক কেনেকৈ কয় তাই যে, সত্যৰ পৰা পলাবলৈ দৌৰি আছিল তাই যোৱাৰ পোন্ধৰ বছৰে, আজি সময়ে থিয় কৰাইছে তাইক আকৌ সেই একেটা স্থানতে।

"কি হ'ল আহিয়েই শুই দিলি যে? গা বেয়া নেকি?"

-"নাই মূৰটো অলপ বিষাইছে।" অলপ সময় তাইলৈ চাই মাক গুছি গ'লগৈ। তাই স্বস্তিৰ নিশ্বাস পেলালে। মিছা কথা ক'ব যে নাজানে মাকক।

বিচনাখনত অলসভাৱে গাটো এৰি দি তাই চকু দুটা মুদি দিলে। বিশ্ৰামৰ প্ৰয়োজন এতিয়া তাইৰ।

চে'লফোনটোৰ ৰিংটনটোৱে চিলমিল টোপনিটো ভাঙি দিলে নৱনীতাৰ। অভ্যস্ত হাতেৰে তাই সেইটো দাঙি আনিলে, কিছু বিৰক্তিৰে। আৰু...

কিছুপৰৰ বাবে স্তব্ধ হৈ গ'ল তাইৰ হৃদস্পন্দন। সেই একেই নম্বৰ। কি উত্তৰ দিব তাই? দুটা যুগৰ দুজনী 'নৱনীতা'ৰ মাজত মাথোঁ টনা-আজোঁৰা।

বিকট শব্দ কৰি তেতিয়াও বাজি আছে ৰিংটন। বাজি বাজি বন্ধ হোৱাৰ ঠিক আগমুহূৰ্তত সিদ্ধান্তহীনভাৱেই তাই চে'লফোনটোৰ সেউজীয়া বুটামটো টিপি কাণত লগাই ল'লে। "হেল্ল" বুলি শব্দ এটা ডিঙিৰ তলতে টেঁপা খাই ৰ'ল। সিফালৰ পৰা টেংটেঙীয়া মাতেৰে কোনোবাই সুধিলে- "হেল্ল" কোনে কৈছে?"

"মই নৱনীতা শইকীয়া, শিৱসাগৰ।"

"মই মৰাণ পুলিচ ষ্টেচনৰ পৰা কৈছিলোঁ। কালি ৰাতি ইয়াত এটা এনকাউন্টাৰত বিক্ৰম ফুকন ওৰফে অনিমেষ বৰাৰ মৃত্যু হৈছে। তেওঁৰ ম'বাইলত আপোনাৰ নাম্বাৰটো পোৱা গৈছে। এনকুৱাৰীৰ বাবে আপুনি ইমিডিয়েট থানালৈ আহক...।"

মানুহজনে আৰু কিবাকিবি কৈছে তাই শুনা নাই। তাই মাথোঁ শুনিছে— "অনিমেষ বৰাৰ এনকাউন্টাৰত মৃত্যু হৈছে।"

সেই একেটা বাক্য পাকঘূৰণী খাই খাই বাৰে বাৰে তাইৰ কাণত খুন্দিয়াইছেহি।

হো-হোৱাই আকৌ এজাক ধুমুহা আহিছে তীব্ৰ গতিত।

বলিদান

✍ **মূৰ্চ্ছনা আৰন্ধৰা**
প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

"মন যায়, মোৰ মন যায়,
মোৰো মন যায়।"

-জুবিনদাৰ এই প্ৰিয় গানটোত আত্মবিভোৰ হৈ আছিল পাহি। তেনেতে গাড়ীখন ৰখোৱা যেন পালে। হয়, ঠিকেই তাই কলেজ পালেহি।

পাহিৰ আজি কলেজত প্ৰথমটো দিন। মনত আনন্দ আৰু শংকাৰ এক অদ্ভুত মিশ্ৰিত অনুভৱ দলদোপ-হেন্দোলদোপ কৰি আছিল; বিভাগীয় শিক্ষকসকল বা কেনেধৰণৰ হ'ব, সহপাঠীসকল বা কেনেধৰণৰ হ'ব, কাৰ লগত থাকিব তাই, তাইৰ মনৰ লগত মিলা সহপাঠী পাব নে? মুঠতে নানা ধৰণৰ চিন্তাই তাইৰ মনত খুন্দিয়াবলৈ ধৰিলে। এইবোৰ ভাবি ভাবি তাই কলেজ চৌহদত প্ৰৱেশ কৰিলে। মনৰ ভিতৰতে এটা ওলগ ল'লে।

"মাজনী, প্ৰথম দিনটো কেনেকুৱা লাগিল? ভাত খাই থাকোতে দেউতাকে সুধিলে।

"বহুতে ভাল লাগিল জানা দেউতা। ছাৰ-বাইদেউসকল যথেষ্ট ভাল ইমান ধুনীয়াকৈ বুজাই আৰু লগৰবোৰো যথেষ্ট ভাল মই দুজনী ভাল বান্ধৱীও পালোঁ জানা।" বুলি আৰম্ভ কৰি এফালৰ পৰা সকলো কৈ গ'ল।

সকলো? সকলো ক'লে জানো তাই দেউতাকক ক'লে জানো তাইৰ সেই ভাল লগা চাৰনিটোৰ কথা ভাবিলে পাহিয়ে। যাহ গৈছেহে আজি প্ৰথম। কিতাপৰ কথা নেভাৱি কাৰ চাৱনিৰ কথা ভাৱি আছে। কোন আছিল বাৰু, নামটো বা কি আছিল, ছেহ কি কথাবোৰ ভাবি আছে তাই।

"মাজনী উঠা উঠা কলেজলৈ দেৰি হ'ব। ঠিকেইতো ৯ বাজিবৰ হ'ল। ততাতৈয়াকৈ তাই কলেজলৈ বুলি তৈয়াৰ হ'ল।

"মাজনী তুমি ৰুমালখন পাহৰিলাই দেখোন।" বুলি মাক পদুলিলৈ ওলাই আহিল। তাই মাকৰ ফালে চালে- কিদৰে যে গম পাই তাইৰ প্ৰয়োজনবোৰ। ইফালে দেউতাকক তাই মানা কৰা স্বত্বেও তাইক কলেজত থবলৈ ওলাইছে। এই মৰমিয়াল মানুহহালৰ বাবে তাই কৰিব নোৱাৰা একো কামেই নাই।

'এই চাবা পৰিবা' বুলি পাহিৰ হাতত থাপ মাৰি ধৰিলে সেই ধুনীয়া হাঁহিৰ গৰাকীজনে। আচলতে অনন্যাহঁতৰ লগত কথাত বিভোৰ হৈ আহোতে শিলগুটি এটাত উজুটি খাই পৰিবলৈ লওঁতেই আহি থাপ মাৰি ধৰিলহি-মুখত সেই একেই মিচিকিয়া হাঁহিটো।

তাই ধন্যবাদ বুলি ক'বলৈ মুখ মেলোতেই ইফালে অনন্যাহঁতে জোকাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। বেচেৰাক একো ক'বলৈয়ো নেপালে।

"এতিয়া চাবি দেই গীতু লগত তই-মই আহি আছিলোঁ। কিন্তু পৰিবলৈ লোৱাতো কোনোবাইহে দেখিলে।" অনন্যাই স্বভাৱসুলভ কথাৰ সুৰত ক'লে।

"হয় দে, চকু নাতঁৰাই হ'ল কাৰোবাৰ পৰা।" গীতায়ো অনন্যাৰ লগ দিলে।

ক'ত আতৰাব পাৰিব চকুৰে যিহে বিজুলী মাৰি থাকে। এজাক হাঁহিৰ খিলখিলনি বৃন্দাবনৰ বুকুত সোমাই পৰিল।

সঁচাই, বৃন্দাবনখন প্ৰতিজন গড়গঞাঁৰ আৱেগ। ইয়াৰ সেউজীয়াখিনিৰ এক অনন্য সুবাস আছে। কিবা এক বুজাব নোৱাৰা আৱেগ মিহলি হৈ আছে এই বৃন্দাবনত। এই বৃন্দাবনৰ পৰাই কত প্ৰেমিক, কত কবি ওলাই গ'ল।

"এই বান্দৰী তই বোলে কাৰোবাৰ প্ৰেমত পৰিছ।" "তোৰ দৰে পাইছ' মোক ছোৱালী দেখিলে পাছে পাছে ঘূৰি ফুৰা।

'তেনেকৈ নক'বি দেই, তোৰ এই ককায়েকৰ কাৰণে ছোৱালী পাগল। মইহে পাত্তা নিদিওঁ।'

'থ, থ তোৰ এই গাহৰি যেন চেহেৰাৰ কাৰণে কোনো বলিয়া নহয়।'

'ঐ শূৰ্পনখা বেছি কথা নকবি দেই, নাক কাটি পেলাম।'

'তই লক্ষ্মণ নি মোৰ নাক কাটিবলৈ।'

'অ' মা এইজনীৰ মুখ বেছিকৈ চলা হৈছে দেই কলেজলৈ গৈ।'

'নিজে বলে নোৱাৰি এতিয়া মাক মাতিবলৈ আহিছ।'

'ৰিকি, মাজনী আহা ভাত বাঢ়িছো।' বুলি মাকে চিঞৰাত হে দুইটা উঠি গ'ল।

আচলতে আজি বহুত দিনৰ মূৰত পাহিৰ ককায়েক পল ঘৰলৈ আহিছে আৰু আহিয়েই দুয়োটাৰ অৰিয়া-অৰি আৰম্ভ হৈ গ'ল।

"ৰিকি"

ঃ অ' দেউতা

ঃ কিমান দিননো এই সংগঠনৰ কামত ঘূৰি ফুৰিবি। চাকৰি-বাকৰিৰ কথাও কিবা ভাব।

ঃ দেউতা তুমি জানাই দেখোন মোৰ সপোনবোৰৰ কথা। এবাৰ যদি চাকৰিৰ পাকচক্ৰত সোমাই যাওঁ তেন্তে নিজৰ মতে একো কৰিবই নোৱাৰিম।

ঃ বুজিছোঁ, কিন্তু ঘৰখনৰ ডাঙৰটো ল'ৰা হিচাপে দায়িত্ব ল'ব পৰা হৈছ। মোৰ পেঞ্চনৰ টকাকেইটাৰে সকলো চম্ভালিবলৈ অলপ দিগদাৰ হয় দেচোন। এতিয়া তই যদি কিবা এটা কৰ, মই অলপ সকাহ পাওঁ।

ঃ হ'বচোন থওক এতিয়া সেইবোৰ। ল'ৰাটো ইমানদিনৰ মূৰত ঘৰলৈ আহিছে। লাহে-ধীৰে ক'লেও হ'ব।

এতিয়া ভাতকেইটা ভালদৰে খাবলৈ দিয়ক বুলি পাহিৰ মাকে ইমানতে কথাযাৰৰ ওৰ পেলালে।

আচলতে পাহিৰ ককায়েকে মাক-দেউতাকৰ বেয়া পোৱা ধৰণৰ কাম কোনোদিনে কৰা নাই। বৰঞ্চ মাক-দেউতাকে গৌৰৱ কৰিব পৰা ধৰণৰ অমায়িক স্বভাৱৰ এটা ল'ৰা-সদায় পৰীক্ষাত ভাল ফলাফল দেখুৱাই আহিছে। এতিয়াও নিজৰ খৰচ নিজেই উলিয়াই চলি আছে। কিন্তু দেউতাকে বিচাৰিছিল যে ভাল চৰকাৰী চাকৰি এটা লৈ থিতাপি লোৱাটো। পাহিহঁত নিম্ন মধ্যবিত্ত শ্ৰেণীৰ, প্ৰয়োজনীয়খিনি ঠিকমতেই পাই, অথচ অলপ বেছি বিচাৰিলেই টনাটনি হয়। সেয়ে দেউতাকে বিচাৰিছিল পলে এই অভাৱবোৰ দূৰ কৰাটো।

"ঐ কাৰ কথা ভাবি আছ ইমান থৰ লাগি।" পাছফালৰ পৰা পলে চুলিত ধৰি জোকাৰি দিলে।

"ৰহচোন, তোৰ কথাই ভাবি আছিলোঁ। তই কি সঁচাই চাকৰি নকৰোঁ বুলি ভাবিছ নেকি?"

"নাই অ', চাকৰিৰ কথা ভৱা নাই মই। চাকৰি মানেই ৯-৬ মই অফিচত থাকিব লাগিব, তাৰ পিছত আহি ভাগৰ লাগিব, বেলেগ কাম কৰিব নোৱাৰিম। মুঠতে সময় নাথাকিব তেতিয়া। আৰু মোৰ সময় নাথাকিলে সমাজৰ কাম কোনে কৰিব?"

"কিয় দেওবাৰবোৰ নাথাকিব জানো তোৰ হাতত? তেতিয়া কৰিবি আকৌ সমাজৰ কাম। অলপ দেউতাৰ কথাও ভাব।"

"চাকৰি সকলোৱেই কৰে, মোৰ মন নাই এইবোৰত। সংগঠনটোত সোমাই অলপ সুবিধা পাইছোঁ মনৰ কামবোৰ কৰিবলৈ। কৰি লওঁচোন। আৰু মানুহে জীৱনটো এবাৰহে পায়, সেই এবাৰত নিজৰ ভাল লগা কামবোৰ কৰি ল'ব লাগে, বুজিলা মোৰ শূৰ্পনখা.."

"এই নিজেই গাহৰি কুম্ভ।"

"আৰু দেউতাহঁতক চাকৰি কৰি খুৱাবলৈ তই আছই দেখোন। হ'ব দে এতিয়া শুই থাক তোৰ ৰাজকুমাৰৰ কথা ভাবি থাকিব নালাগে।" বুলি হাঁহি হাঁহি পল ৰুমৰ পৰা ওলাই গ'ল।

এনেকুৱাই চাগে পল। সমাজৰ প্ৰতি থকা দায়বদ্ধতা, মৰমৰ টানে বেলেগ কাম কৰিবলৈ বাধা দিয়ে।

তাই এতিয়াহে ঘড়ীটোলৈ মন কৰিছে হয়তোন ১১

বাজিবৰ হ'ল। তাই ততাতৈয়াকৈ শুবলৈ ল'লে। শুৱাৰ আগত সদায়ৰ দৰে এবাৰ ৱাটছ্এপটো চাই আছিল।

"শুব হোৱা নাই ?"

অচিনাকি নাম্বাৰ, কোনো বা মেছেজ দিছে? অলপ দেৰি ভাবি পাহিয়ে ৰিপ্লাই দিলে।

"কোন বাৰু? মই চিনি পোৱা নাই?"

"সেইদিনা যাক তুমি ধন্যবাদ এটা নাযাচিলা, সেয়াই।" যাৰ গভীৰ চাৱনিত পাহি হেৰাই যাব খুজিছিল, তেওঁ আজি নিজেই মেছেজ দিছে। পাহিৰ মনত এক অজান শিহৰণ।

"বেয়া নাপাবা। তোমাক পিছত লগো নাপালোঁ যে। তাৰ পিছৰ পৰা তোমাক কলেজতো নেদেখা হ'লোঁ। এইকেইদিন কিয় অহা নাই?

"কিয় মোক মিছ কৰিছা নেকি?"

ছেহ কি বুলি ক'ব এতিয়া তাই?

"ভৰিত অলপ দুখ পালোঁ, সেয়ে যাব পৰা নাই।" তাই ভাবি থাকোতেই আকৌ এটা মেছেজ আহিল। কোনোমতে বাচিল তাই।

"অহ কেনেকৈ দুখ পালা? ভাল পাইছা নে?"

"ওম এতিয়া পাইছোঁ"।

" কাইলৈ আহিবা নে?"

"ওম ভাৱিছোঁ তোমাকেই চাবলৈ যাওঁ বুলি।"

ছেহ এই ল'ৰাটোৱে বাৰেপতি কথাৰ জালেৰে তাইক মেৰিয়াই পেলাইছে। পাহিয়ে ভ্ৰাই নাছিল ক্লাছত আটাইতকৈ শান্তকৈ থকা ল'ৰাটোৱে এনেদৰেও কথা কয় বুলি। "বাৰু শুৱা এতিয়া। নহ'লে কাইলৈ সাৰেই নাপাবা। Good Night"

"Good Night"

ডাটা অফ কৰি তাই ফোনটো শিতানত থলে । Good Night ক'লে ঠিকেই, টোপনিহে নাহিল তাইৰ- একেবাৰে কথাই মনলৈ আহি থাকিবলৈ ধৰিলে।

ছেহ্ নামটো সোধাই নহ'ল তাইৰ। কি যে মানুহ তাই একেটা ক্লাছৰে অথচ আজিলৈকে নামটো নাজানে। কাইলৈ সুধিব তাই-তাক নিজেই সুধিব।

পাহিয়ে সিহঁতৰ ক্লাছৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ লিষ্ট বনাই আছিল, তেনেতে আহিল অনন্যাহঁত আৰু লগত সেই মিচিকিয়া হাঁহিৰ গৰাকী। মুখত সেই একেই মিচিকিয়া হাঁহি আৰু আনদিনাতকৈয়ো গভীৰ চাৱনি সেই চাৱনিয়েই যেন বহুত কিবা-কিবি কৈ গৈছে। চকু আঁতৰাই আনিলে পাহিয়ে। অভিনৱ দুৱৰা।

তাৰ নামটো অভিনৱ দুৱৰা। হওক তেওঁ নোসোধাকৈয়ে পাহিয়ে গম পালে নামটো।

আজিকালি ৰাতি প্ৰায় সদায়ে কথা পাতে সিহঁতে লাহে লাহে সম্পৰ্কটো যেন অলপ গভীৰ হ'বলৈ ধৰিছে। দুয়ো প্ৰায় বৃন্দাবনতো বহে। এদিন সি তাইক প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ দিলে। কিদৰে নো পাহিয়ে মানা কৰিব পাৰিব সেই প্ৰস্তাৱ। সেই গভীৰ চকুযুৰিৰ সদায় পৰে প্ৰেমত তাই।

সকলোবোৰ ঠিকেই গৈ আছিল। তেনেতে এদিন খবৰ আহিল পল হাজৰিকাৰ মৃত্যু হৈছে গণ প্ৰহাৰত। থানাৰ পৰা আহি মৃতদেহ ঘৰত দি গ'লহি, সেয়ে ঠায়ে প্ৰতিবাদ হৈছে, বিধায়ক মন্ত্ৰীয়ে শেষ শ্ৰদ্ধা জনাবলৈও আহিছে।

কিন্তু পাহিহঁত? কেনে আছে সিহঁত। কি হৈছে পাহিৰ মাকৰ অৱস্থা। কাক লৈ সপোন ৰচিব, মা বুলি আৰু কেতিয়াও নেমাতে? আৰু দেউতাকৰ (?) মানুহজনে কান্দিবও পৰা নাই, খবৰটো শুনাৰ পৰাই সেই একে জেগাতেই আছে-শেষবাৰৰ বাবে চাবলৈ তেওঁৰ সাহস হোৱা নাই- মানুহে মৰিয়াই তচনচ কৰা সেই চেহেৰাটো চাবলৈ তেওঁৰ সাহস হোৱা নাই। আৰু পাহি (?) চকুৰে অহৰহ চকুলো বৈ গৈছে। তাইৰ চিঞৰি চিঞৰি সুধিবলৈ মন গৈছিল কি ডাঙৰ ভুল কৰিছিল তাইৰ ককায়েকে যে মৰিয়াই মাৰি পেলালে। এজনী মাকৰ বুকু শুদা কৰি নিবলৈ এবাৰো বেয়া নালাগিল নে।

বিষত যেতিয়া নামাৰিবা বুলি চিঞৰিছিল এবাৰো বুকু কঁপা নাছিল নে? মানুহ ভাল পাইছিল সি, মানুহৰ ভালৰ বাবে কাম কৰিছিল সি আৰু সেই মানুহৰ হাততেই প্ৰাণ দিলে।

সৌৱা, সৌৱা পাহিৰ মাকে চিঞৰিছে, চিঞৰি চিঞৰি কান্দিছে, পাহিয়েও কান্দিছে চিঞৰি, চিঞৰি- দূৰৰ পৰা কেমেৰামেন কেইটাই কভাৰ কৰিছে— গধূলিলৈ হয়টো টিভিত দিব। ৰাইজৰ মতামত ল'ব। কিন্তু এইবোৰে জানো পলক উভতাই আনিব পাৰিব। সৌ সিদিনা অভি-নীলৰ কথা শুনিছিল পাহিয়ে আৰু এয়া আজি দেখোন নিজৰ ঘৰতেই।

এজনী ছোৱালীক ধৰ্ষণৰ পৰা বচাবলৈ গৈছিল পলে। ৰাইজে তাক ধৰ্ষণকাৰী বুলি ভাবি ৰাস্তাৰ সোঁমাজত প্ৰহাৰ

কৰি মাৰি পেলালে। ৰাইজে মাৰি থাকোঁতে সি শেহাই শেহাই চিঞৰিছিল, সি নিদোৰ্ষী বুলি। সি তাৰ নিদোৰ্ষিতাৰ প্ৰমাণ দিব নোৱাৰাকৈয়ে মৰি গ'ল। হায় মানৱ জাতি হায়। মানৱ আজি দানৱ হ'ল।

"সময়ে শিকাব, সময়ে বুজাব.." গানটো মিহিকৈ বাজি আছিল। আজি এমাহ পাৰ হৈ গ'ল ঘটনাটো হৈ যোৱা, এৰা সময়ে শিকাইছে পাহিহঁতক। সময়ে শিকাইছে পাহিহঁতক পলবিহীন জীৱন পাৰ কৰিবলৈ ।

আইনাৰ সন্মুখত বৈ অলপ সময় চালে পাহিয়ে। অলপ বিশৃংখলকৈ আছিল তাই। ক'বলৈ মন গৈছিল পাহিৰ। "চা দাদা মই শূৰ্পনখা যেন হৈ আছোঁ। আকৌ এবাৰ উভতি আহচোন মোক জোকাৰিবলৈ। তই বাৰু অভিমান কৰি গুচি গলি নি- হ'ব দে দেউতাই তোক চাকৰি কৰিবলৈ নকয় আৰু কেতিয়াও। এবাৰ আহচোন মাক চাই যাহি। তই যোৱাৰ পৰা মানুহজনীয়ে ভালকৈ হাঁহিবলৈও পাহৰিলে। তোক কিন্তু এইবাৰ সমাজৰ কামত ওলাই যাবলৈ নিদিওঁ, মানুহবোৰ বৰ বেয়া অ'। ভাল মানুহবোৰক এনেকৈয়ে কাঢ়ি লৈ যায় আপোনজনৰ বুকুৰ পৰা।" ভাৱি ভাৱি পাহিয়ে উচুপি উঠিল।

নাই নাই তাই এনেদৰে কান্দিব নোৱাৰে। তাই কান্দিলে মাকহঁতৰ কি হ'ব। চকুলোখিনি সামৰি থ'লে তাই।

আজি কলেজৰ শেষৰটো পৰীক্ষা। বাকীবোৰে পৰীক্ষা দি হোটেল এখনত শেষৰ দিনটো উপভোগ কৰিবলৈ গ'ল। তাই সোনকালে গুচি আহিল- বেছি দেৰি হ'লে মাক-বাপেকহ'তে ভয় কৰে আজিকালি।

আৰু অভিনৰ? পাহিৰ পছন্দ ঠিকেই আছিল। এই কঠিন সময়বোৰত ছাঁৰ দৰে লাগি আছে-কেতিয়াও তাইক অকলশৰীয়া হ'বলৈ দিয়া নাই। মাজে মাজে সিহঁতৰ ঘৰলৈয়ো যায়। মাক-দেউতাকহঁতেও ভাল পায় তাক। সিদিনা মাকে কৈছিল তাৰ মাজতেই হেনো পলক বিচাৰি পায়। সিহঁতৰ ঘৰখনক সিওঁ নিজৰ বুলি ভাবে হয়তো। অপৰিসীম ভালপোৱা গৰাকী চকুযোৰত লুকাই আছে অযুত ভালপোৱা।

"পুনৰ অভি-নীল কাণ্ড..."
টিভিত বাতৰি দি আছিল। পাহিয়ে আহি টিভিটো অফ কৰি দিলে।

"দেউতা, মা ভাত বাঢ়িছোঁ খাই লোৱাহি।"
এনেবোৰ কাণ্ড হয়তো হৈয়ে থাকিব। মানুহৰ মানসিকতা বাহ্যিক বল প্ৰয়োগ কৰি কেতিয়াও সলনি কৰিব নোৱাৰি- সিহঁতৰ পলৰ দৰে আৰু বহুতো পলৰ হয়তো একেই দশা হ'ব- যেতিয়ালৈকে মানুহৰ মানসিকতা সুস্থ হৈ গঢ় লৈ নুঠে। কিন্তু আৰু কিমানজন অভি-নীল, কিমানজন পল?।

"মই সুধিছিলো
দেৱতাৰ মন্দিৰৰ বাট কেনি?
তাই আগবঢ়াই দিলে
চকুলোৰে সেমেকা হাতখনি।"
—হীৰেন ভট্টাচাৰ্য

বৃন্দাবন

A Pandemic Love Story

✍ **ৰক্তিমা সন্দিকৈ**
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

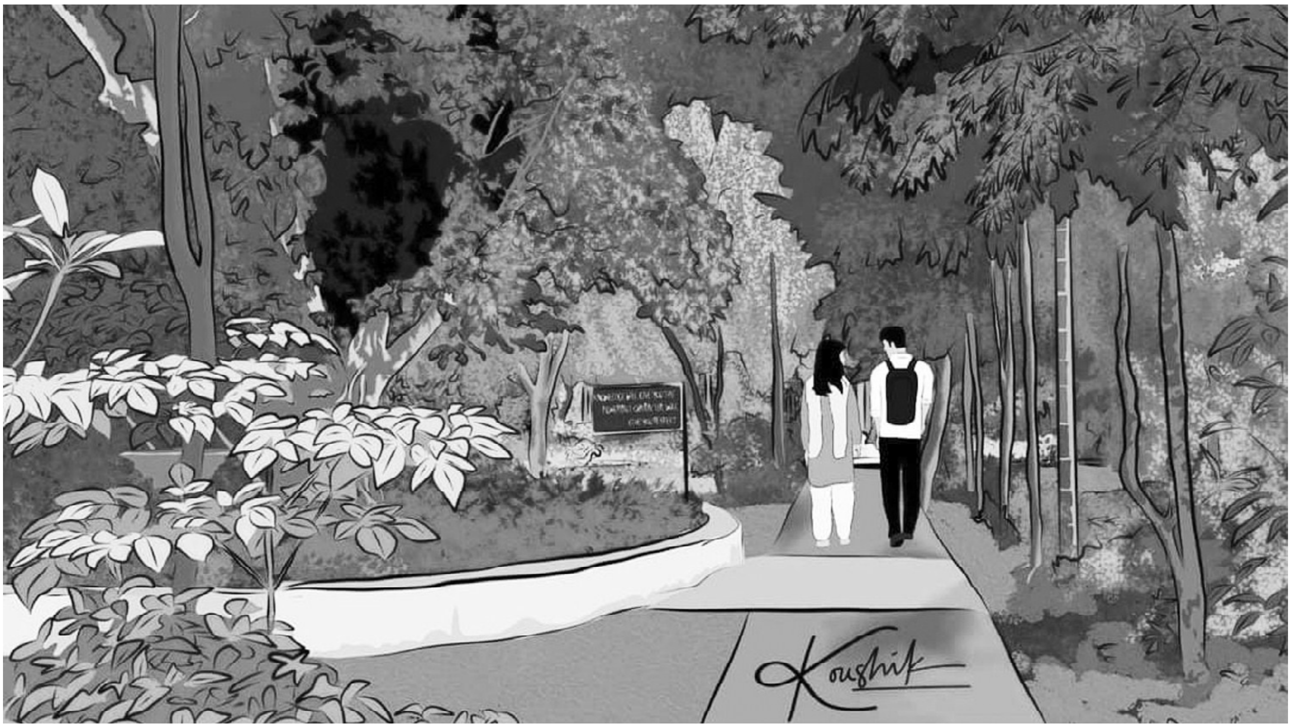

বেলিটোৱে জ্বলাই মাৰিছে। মাৰিবই! এইহেন ভৰ দুপৰীয়া ভমকাফুলীয়া ৰ'দত প্ৰথম ষাণ্মাসিকৰ প্ৰায় সকলোবোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে Examination Centre ৰ সন্মুখত লাইন পাতি আছে।

" এই ২০২০ চনটো অহাৰ পৰা অকল লাইনেই পাতি আছোঁ।" "তাকেইটো ঘৰত ভাত খাবলৈও লাইন পাতিব লাগে। " ৰিণিৰ কথা শুনি দিব্যাৰ মুখৰ পৰা খাবলৈ লোৱা পানীখিনি Water Canon হৈ ৰিণিৰ গাতে পৰিলহি।

'ঐ পাগল!"

"তই যিটো সুৰত কৈছ হাঁহি নুঠিব নি?"

"তই এতিয়াহে পানী খাবলৈ পাইছিলি নি?"

"পিয়াহ লাগিলে পানী খামেই আকৌ"! ইফালে স্বাতি ভিডিঅ' বনোৱাত ব্যস্ত। তাকে দেখি ৰিণিয়ে তাইৰ ফালে চোঁচা ল'লে।

"পইচা খৰচ কৰিবলৈ মন নাই যদি এতিয়াই মোবাইল থ"!

"নথওঁ।" স্বাতিয়ে হাঁহি হাঁহি ক'লে। এইবাৰ ৰিণিয়ে ইফালে সিফালে চাই দেখিলে যে ইতিমধ্যে তাইৰ ইজ্জতৰ পানী পানী হ'লেই।

"হাঁহ! খুব হাঁহ! বাগৰি বাগৰি হাঁহ। ৰিণিৰ হাঁহিমনে কান্দিম লাগি গৈছেগৈ।

"আৰে আমি লগৰবোৰ আছোঁ কেলেই? হাঁহিবলৈ। এই বুলি দিব্যায়েও হাঁহিবলৈ লাগি গ'ল।

এইবোৰ তালফাল কৰি থাকোঁতেই সিহঁতৰ পাল পৰিলহি। এডমিট হাতত লৈয়েই পুৰণা অভ্যাস মতে তিনিও গৰাকীয়ে ৰোল নম্বৰ মিলাই চালে। "ইমান দূৰত দূৰত হ'লোঁ যে!"

"অতো"

"তাৰমানে আৰু লটিঘটি হ'বলৈ আছেই।"

ফাৰ্ষ্ট চেমিষ্টাৰত কলেজখন ভালকৈ চিনিবলৈ নহ'ল। একে মেজৰ থকাবোৰকো ভালকৈ চিনা নাই। তথাপি আমি একে লগৰ একে পাকত ফঁচি আছোঁ বুলি সান্ত্বনা দিবলৈ হয় আৰু। Library Clearification নুবুজা এই ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক এডমিট লোৱাৰ সময়সীমা তিনিদিন দিলে। ইফালে কৰ'নাৰ দ্বিতীয় ঢৌৰ যো-জা চলিলেই। সেইকাৰণে একেদিনাই সকলো কৰিহে যাম বুলি আহিলে অৱস্থা বেয়া হ'বই।

পৰীক্ষালৈ চাৰিদিন বাকী। আগতে লেটাৰ নম্বৰ পাবলৈ পঢ়া মনবোৰে এতিয়া চিঞৰি চিঞৰি পাছ কৰিলেও হ'ব বুলি কৈ আছে। ঘৰলৈ অহাৰ বাটত ৰিণিয়ে চৌধ্য পুৰুষ উজাৰি কৰ'নাৰ পৰা কলেজলৈ গালি পাৰি আহি আছে। "আগৰখিনি যেনেকৈ পৰীক্ষা নিদিয়াকৈ পাছ কৰাই দিলে, আমাকো পাছ কৰাই দিব নোৱাৰেনি? "

অৱশেষত ভাল খবৰ আহিল- ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ে সকলো পৰীক্ষা বাতিল কৰিলে। এয়াই সুখ। ইফালে খবৰটো পায়েই ৰিণিৰ মাকে ক'লে, "তাৰমানে কিতাপবোৰ এতিয়া মকৰা আৰু কুমাৰণিবোৰে পঢ়িব।" পিছে তেওঁৰ চিন্তা পঢ়াক লৈ নহয়, বন্ধ বুলি ঘৰত থিতাপি লোৱা চাৰিটা প্ৰাণীৰ পৰাহে হৈছে। দেউতাক, পুতেক, জীয়েক, সকলো মিলি ঘৰত ৰাতি পুৱাৰ পৰা গধূলি লৈকে হুলস্থুল। দেউতাকৰ ছুটী থাকিলে অফিচত কি কি হয় ৰিণিক আহল-বহলকৈ ক'বই লাগে। দেউতাকৰ ওচৰত আমনি লাগিলে ককায়েক আৰু বায়েকৰ ওচৰ পায়গৈ। মাকৰ মতে ৰিণিয়ে দেউতাকৰ যোগেদি বেংকৰ, ককায়েকৰ যোগেদি ইঞ্জিনিয়াৰিঙৰ আৰু বায়েকৰ যোগেদি ডাক্তৰিৰ টিউচন লয়। ৰিণিৰ কথা হ'ল যে তাইতো ফ্ৰীকৈ পাছ কৰিলেই গতিকে চিন্তা নাই। কৰ'না হৈ থাকক আৰু তাই পাছ কৰি গৈ থাকক।

তাইৰ সুখ বেছিদিন নৰ'ল। চেকেণ্ড চেমিষ্টাৰৰ নামভৰ্তি হ'ল আৰু সমানে ক্লাছবোৰো অনলাইনত হৈ থাকিল। ফাৰ্ষ্ট চেমিষ্টাৰতো বহুত দিন অনলাইনতে ক্লাছ হৈছিল। পিছে এইবাৰ sessional পৰীক্ষাও অনলাইনয়েই হ'ব। ঘৰৰ পৰা দিব লাগে। তাতকৈ ভাল কথা আৰু কি হ'ব পাৰে। সময়ত পৰীক্ষা হ'বৰ হ'ল। Google classroom ত প্ৰশ্ন কাকত দিয়া হ'ল। প্ৰশ্ন কাকত পোৱাৰ লগে লগে ৰিণি কিতাপ মেলি লিখিবলৈ সাজু।

"ঐ! নকল মাৰিছ? "বায়েকে আহি চিঞৰি ক'লে। ৰিণিৰ খং উঠি গ'ল। "মনে মনে থাক।"

"ৰহ, মাক কওঁগৈ"। লগালগ বায়েকৰ চুলিত ধৰিবলৈ তাই চোঁচা ল'লে। তেনেতে ককায়েকে আহি, "ৰ', মাক কওঁগৈ"।

সময় গৈ আছে। ইফালে মাকৰ লগত ন্যায়ালয় পাতোঁতে পাতোঁতে পৰীক্ষাই শেষ হ'বগৈ। তাকে ভাবি তাই পঢ়া টেবুলত বহিল।

"তহঁতি দুটা যঁজা হ'লি বুলিয়ে সদায় একেফালে থাক। মই অকলশৰীয়া জীৱ।"

পাছদিনা ৰিণি ৰাতিপুৱাই স্বাতিৰ ঘৰত হাজিৰ। সিহঁতি হেনো একেলগে পৰীক্ষা দিব। কথামতেই কাম।

লাহে লাহে কিছুমান বাধ্য বাধকতাৰ মাজত কৰ'নাৰ দ্বিতীয় ঢৌ চলি আছে। নিৰ্বাচন হ'বৰ হৈছে। গতিকে বন্ধ উঠাব বুলি ওলাই আছে। এইবোৰৰ মাজতে খবৰ আহিল ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ে বাতিল কৰা পৰীক্ষাবোৰ অনলাইনতে পাতিব। এই খবৰটো এটম বমৰ দৰে পৰিলহি। WhatsApp, Facebook, Instagram, Youtube গোটেইখন হুলস্থূল। তেনেতে ৰিণিৰ চকুত পৰিল তাইৰ মৰমৰ নামটো। খুব কম অনলাইন আহে। আজি হোৱাটচ এপ ষ্টেটাচ্ দিছে চোন-

"DU ৰ ষড়যন্ত্ৰৰ বলি হ'লোঁ।

ৰিণিয়ে কান্দি থকা ইম'জি এটা দি চালে। বিনিময়ত একেই কান্দি থকা ইম'জি এটাই পালে। বহুত দেৰি ৰোৱাৰ পাছত সেই ফালৰ পৰাই মেচেজ আহিল।

"অনলাইন পৰীক্ষা দিবা নে অফলাইনত?"

"অনলাইন দিম। তুমি?"

"অফলাইন।"

“অ’ অ’।”

বহু সিমানেই। আজিলৈকে পৰীক্ষাৰ শুভেচ্ছা আৰু Happy Birthday to you ৰ বাদে বিশেষ কথা পতা নহয়েই। এনেও সদায় সদায়টো মনত নপৰে কেতিয়াবাহে পৰে। কলেজ খোলা কেইদিনত ডিঙি মেলি মেলি চালেও নেদেখি। আজি ৰিণিৰ জুনিয়ৰ কলেজত পঢ়া দিনৰ ঘটনা এটালৈ মনত পৰিল।

প্ৰথম মূল্যায়ন পৰীক্ষাৰ পাছতে জুনিয়ৰ কলেজৰ প্ৰিন্সিপাল ছাৰে প্ৰথম পাঁচজন ছাত্ৰ -ছাত্ৰীৰ লগত কথা পাতিবলৈ মাতিছে। ৰিণি শেষত আছে। তেনেতে তাইৰ কাষত নাক মচি মচি ল’ৰা এজন থিয় হ’লহি।

“তুমি ক’ৰ পৰা আহিছা?”

“A Section”

“আৰে.....”

“অ’, ফাৰ্ষ্ট ইয়েৰৰ পৰা।”

“আৰে, সেইটো গম পাইছোঁ। কোন স্কুলৰ পৰা মেট্ৰিক পাছ কৰি আহিছা?”

“মথুৰাপুৰ শংকৰদেৱ।” ৰিণিয়ে লৰাজনে তাইক সুধিবলৈ ৰৈ আছে সি একো নোকোৱা দেখি অকণমান অসহজ পাই নিজেই ক’লে—

“মই শিমলুগুৰি শংকৰদেৱ।”

“উমম।”

ইমানেই। অলপ অদ্ভুত পাই ৰিণিয়ে শেষ প্ৰশ্নটো সোধাৰ প্ৰয়োজন বোধ কৰিলে।

“তোমাৰ নামটো কি?”

“নমস্কাৰ, মোৰ নাম হাচিউউউউ...!!!”

তালৈ চাই থকা ৰিণিৰ মুখতে হাঁচি মাৰি দিলে। পাছদিনা আৰু ৰিণিৰ কলেজ যোৱা নহ’ল। চৰ্দি লাগি আহিল। কথাবোৰ ভাবি ভাবি ৰিণিৰ হাঁহি উঠি গ’ল। মোবাইল চাই চাই দাঁত চেলাই থাকিব নালাগে। পৰীক্ষা আছে পঢ়া-শুনা নাই। ককায়েক আহিলেই নহয়। তাই চল চাই ক’লে,

“মই পঢ়িম বাৰু; কিন্তু তই মোৰ কাম এটা কৰি দে না।”

“পঢ় তোৰ। পৰীক্ষা তোৰ। মই কি কৰিব লাগে। ককায়েকে চকু পকাই সুধিলে।”

“মোৰ কাৰণে পৰীক্ষা বহীখিনি বনাই দে না।”

“মই নোৱাৰোঁ।”

ৰিণিয়ে এইবাৰ খেনখেনাবলৈ ধৰিলে।

“মই পঢ়িমেই নে বহী বনাম? বনাই দে না।”

“নবনাও।”

হুহ।’ ৰিণি উচাট মাৰি গুচি গ’ল।

পাছদিনা ৰাতিপুৱা তাই কম্পিউটাৰ টেবুলত বহিছে আৰু।

“আইদেউ, তোমাৰ পৰীক্ষাৰ বহী।”

“তই বনাই দিলি! Thank you”

মোলৈ চাহ বনাই আন যা।”

হয়তো ককায়েকে আৰু এনেই বহী বনাই দিব নে?

সময়ত অনলাইন পৰীক্ষা হ’ল। ইয়াতো সমস্যা। অনলাইন পৰীক্ষা দিয়াৰ এঘণ্টাৰ ভিতৰত কলেজত পৰীক্ষা বহী জমা দিব লাগিব। ৰিণি, দিব্যা আৰু স্বাতিয়ে চৰকাৰী স্কুটিৰ আশীৰ্বাদত নিজেই গৈ পৰীক্ষাৰ বহী জমা দিছেগৈ। ইংৰাজী পৰীক্ষাৰ দিনা দোপাল-পিতা বৰষুণ। তেনেকৈয়ে গৈ বহী জমা দিবলৈ লাইন পাতি আছে। আকৌ লাইন, দীঘলীয়া লাইন। অৱশ্যে তেতিয়ালৈ বৰষুণ এৰিছিল। ভাগ্য, নহ’লে সকলো তিতিলে হেঁতেন।

“আমি যে বৃন্দাবনত বহিবলৈয়ে নাপালোঁ ন?”

“উমম! সঁচাকে।”

বৃন্দাবন, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ Botanical garden, পিছে বৃন্দাবন নামেৰেহে জনপ্ৰিয়। কিন্তু ৰিণিৰ মতে এয়া Botanical garden য়েই। যিয়েই নহওক বৃন্দাবন গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আবেগ। পিছে কৰ’না কালত আগমন ঘটা ৰিণিৰ দৰে বহুত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সেই অনুভৱ নাই।

পৰীক্ষা শেষ। এতিয়া আকৌ চেকেণ্ড চেমেষ্টাৰৰ পৰীক্ষাৰ চিন্তা আহিল। হায়াৰ চেকেণ্ডেৰী ৰিজাল্ট দিয়াৰ আগতেই ডিগ্ৰী পৰীক্ষা হ’লেহে নতুন নামভৰ্তি হ’ব। কিন্তু এয়া হ’ব কেনেকৈ?

হৈ গ’ল। সকলোকে নতুন চেমিষ্টাৰত নামভৰ্তি কৰাৰ জাননী জাৰি কৰা হ’ল। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীতকৈ এতিয়া অধ্যাপক-অধ্যাপিকাৰ সমস্যা বাঢ়িবলৈ ধৰিলে। অৱশেষত কৰ’না বন্ধ আঁতৰিল। শিক্ষানুষ্ঠানবোৰ নিয়মীয়া হ’ল। তৃতীয় ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে নতুন বিষয় আহিল SEC অৰ্থাৎ Skill Enhancement Course, এটা অদ্ভুত বিষয়। Ph.D কাৰণে সুবিধা হ’ব বুলি ৰিণিয়ে দুই বান্ধৱীৰ

বিৰুদ্ধে গৈ' Library and Information Science' কে SEC হিচাপে বাচি ল'লে। দিনবোৰ ঠিকেই গৈ আছিল। মেজৰ আৰু জেনেৰিকৰ ক্লাছবোৰ একেটা ৰুমতে হয়। মাত্ৰ SEC ৰ কাৰণে অডিটৰিয়ামলৈ যাব লাগে। ক্লাছ খালি থাকিলে লাইব্ৰেৰীত গৈ কিতাপ খুচৰি থকা হয়, নতুবা এনেই শান্তি বিচাৰিও টোপনিয়াই থাকিব পৰাকৈ তালৈ যাব পাৰি।

কলেজবোৰ নিয়মীয়া হোৱাৰ লগে লগে কলেজৰ বহুত কামো বাঢ়ে। এতিয়া বিশেষ প্ৰয়োজনীয় কাম আছিল ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচন। বৃহৎ উৎসাহেৰে কলেজৰ নিৰ্বাচন হৈ গ'ল।' Congratulations! Congratulations!

৯ নম্বৰ ৰুমত ল'ৰাকেইজনমানৰ লগত কথা পাতি থকা ল'ৰাজন ৰিণিহঁতৰ বেঞ্চৰ ফালে আহোঁতে স্বাতিহঁতে হেণ্ডচেক দি শুভেচ্ছা জনালে। সিহঁতি শুভেচ্ছা জনোৱা দেখি তাই এনেই ল'ৰাজনৰ ফালে চাই হাঁহি দিলে।

"ঐ, তই একো নকলি যে?" নিধিয়ে ৰিণিক সুধিলে 'কি?"

তই Congratulations টোতো ক'ব পাৰ ন।

"কাক? কি"

"ভাস্কৰক।"

"এতিয়া যে গ'ল ল'ৰাটোক।"

"অ' অ'!"

"মই চিনি নোপোৱাকৈ কি ক'ম আকৌ"

"ঐ তই ভাস্কৰক চিনি নাপাৰ?"

এইবোৰ ৰিণিৰ অকণমান সন্দেহ হ'ল। কেইবাযোৰো চকুৱে তাইলৈ আচৰিতভাৱে চাই আছে।

"আৰে GS নহয়নি ভাস্কৰ। ৰিণিৰ মুখ মেল খাই গ'ল।

"ইচ ৰাম এই ছোৱালীজনী। তই সঁচাকৈ চিনি নাপাৱ।"

ৰিণিৰ মূৰটো ঘূৰাই গ'ল। নিৰ্বাচনৰ কেইদিন ক্লাছ নোহোৱাৰ সুযোগত ঘৰত গুলাই গুলাই শুওঁতে তাই সপোনতো ভবা নাছিল এনেকুৱা দিন আহিব বুলি। খবৰ সকলো ৰাখিলেও ফটোত দেখা আৰু সঁচাকৈ দেখা যে বেলেগ সেয়া তাই আজি বাৰুকৈয়ে উপলব্ধি কৰিলে। সেই দিন ধৰি সাধাৰণ সম্পাদকক দূৰতে দেখিলেই ৰিণিয়ে ওভতনি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে।

নিৰ্বাচন হৈ যোৱাৰ পাছত এতিয়া আহিল কলেজৰ 'সাহি্‌য, ক্ৰীড়া আৰু সাংস্কৃতিক সপ্তাহ'। ইয়াৰ আগতে "Happy New Year 2022 ত জুই দি ৩০ ডিচেম্বৰৰ পৰা ৩ জানুৱাৰী লৈকে sessional পৰীক্ষা। ব্যস্ততাই ব্যস্ততা। ইয়েই ভাল ইংগিত দিছিল যে ২০২২ ৰ পৰা কি আশা কৰিব পাৰি!

উখল মাখল পৰিবেশেৰে ক্ৰীড়া আৰু সাংস্কৃতিক সপ্তাহ চলিল। কলা, সাহিত্য, ক্ৰীড়া আদি সকলো প্ৰকাৰৰ প্ৰতিযোগিতাৰ মাজত এইবাৰ নতুনকৈ 'Miss Gargaon' প্ৰতিযোগিতাৰো সংযোজন কৰা হ'ল। পিছে ৰিণি আৰু তাইৰ বান্ধৱী কেইগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সেই ভাগত পৰে যিয়ে ক'তোৱেই ভাগ ল'ব নোৱাৰে। দুদিনমান অডিটৰিয়াম, একাডেমিক গেলাৰী, খেল পথাৰ বুলি ইফাল সিফাল কৰিয়ে ভাগৰি পৰিল। সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ দিনা সকলো অহাটো বাধ্যতামূলক হোৱাৰ বাবেহে চৌফলীয়া ৰ'দত ৰেলীত ভাগ ল'লেহি।

২০২২ চনটো বুলেট ট্ৰেইনৰ ৰূপ লোৱাৰ প্ৰথম পৰ্যায় আহি পৰিছিল। ইমান দিনে চেকেণ্ড চেমেষ্টাৰৰ পৰীক্ষা হ'ব পাৰে বুলি সন্দিহান হৈ থাৰ্ড চেমেষ্টাৰ পঢ়াৰ পাছত এতিয়া থাৰ্ড চেমেষ্টাৰৰে পৰীক্ষা হ'ব বুলি জাননী আহিল। পৰীক্ষা ফৰ্ম ফিলাপ বুলি আকৌ হুলস্থূল আৰম্ভ হ'ল।

পৰীক্ষা হৈ গ'ল। পিছে ৰ'বলৈ সময় নাই নতুন ষাণ্মাসিক আৰম্ভ হ'ল। আকৌ চেমিনাৰ এচাইনমেণ্ট মাজে মাজে মিটিং, বিশেষ ব্যক্তিসকলৰ লগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মত বিনিময় অনুষ্ঠান ইত্যাদি ইত্যাদি। আজি বৃন্দাবনৰ আঁহত জোপাৰ তলত বহি ৰিণিয়ে তাকেই ভাবি আছে। ইয়াত কাৰো সময় নাই, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, প্ৰিন্সিপাল, অফিচৰ কৰ্মচাৰী, চকীদাৰ সকলোৰে। এইবোৰ কাৰণতেই তাই ইমান দিনে প্ৰতীকক দেখা পোৱা নাই। প্ৰতীক সেই জনেই যিয়ে প্ৰথম লগ পাওঁতেই তাইক চৰ্দি লগাই দিছিল। সমাজতত্ত্ব বিভাগৰ ফালেই মুখ কৰি বহি আছে তথাপিও নামিয়ে অহা দেখা নাই। ৰিণিয়ে আজি বৃন্দাবনত মহামাৰীৰ প্ৰাদুৰ্ভাব দেখা পাইছে। উকা উকা লাগিছে। লাগিবই, ২.৩০ হ'ল। প্ৰায় ভাগ ল'ৰা-ছোৱালী ঘৰলৈ গ'ল। স্বাতিহঁতো গ'ল। সিহঁতৰ Travel and Tourism ৰ ক্লাছ নাই আজি। আৰু ৰিণি ইয়াত প্ৰতীকক

চাবলৈ বহি থকা নাই।

ক্লাছবোৰ নিয়মীয়া হোৱাৰ দুসপ্তাহমান হৈছে। ৰিণিৰ লগত একেই Library and Information Science লোৱা চিনাকিবোৰ কিবাকিবি কাৰণত অহা নাই আৰু কিছুমানে ক্লাছ কৰা নাই। ৰুটিনৰ মতে ৰিণিয়ে অডিটৰিয়ামলৈ ক্লাছ কৰিবলৈ যায়। কিন্তু তাত ফৰ্থ চেমিষ্টাৰৰ সলনি বেলেগ ক্লাছ হয় কাৰণে ঘৰলৈ গুচি যায়। আজি ছাৰে হোৱাটচ এপত তোমালোকে পাছবেলা কিয় ক্লাছ নকৰা বুলি সোধাতহে তাই গম পালে যে ক্লাছ হয়, কিন্তু হয় ক'ত? আগবেলা থকা কেইদিন ক্লাছ অডিটৰিয়ামতেই কৰিছে। এতিয়া ছাৰক ক্লাছ ক'ত হয় সুধিবলৈও ভয় লাগিছে। তাতকৈ বেছিটো লাজ লাগিছে। সেই কাৰণে বৃন্দাবনত বহি দুখ পাতলাব লগীয়া হৈছে।

দুদিন পাছত ৰিণি লাইব্ৰেৰীত গৈ হাজিৰ, ছাৰ ওলালেই তেওঁৰ পাছে পাছে যাব। অকল তায়েই নহয় আৰু ল'ৰা ছোৱালীও আছে। সেই দিনা অভিযান সফল হ'ল, ৪ নম্বৰ ৰুমত ক্লাছ হয়। SEC ৰ লগত বহুত লটিঘটি হৈছে। থাৰ্ড চেমিষ্টাৰৰ ফাইনেল পৰীক্ষা দিনা বহুত চিঞৰ- বাখৰো হৈছিল। CBCS পাঠ্যক্ৰমৰ প্ৰথম SEC পৰীক্ষা। ৰোল নং আৰু চিট প্লেনৰ বাবে ৰিণিহঁতে বেলেগ ৰুমত পৰীক্ষা দিব লগা হৈছিল।

DU is not Dibrugarh University it's Depression Unlimited - পৰীক্ষাৰ জাননী জাৰী কৰাৰ পাছতেই এই কথাষাৰ ফাটিফুটি পৰিল। তিনি মাহৰ ভিতৰত আকৌ পৰীক্ষা। এতিয়া যদি ডিগ্ৰী পঢ়িবলৈ ভাল বুলি কোনোবাই কয়, তেন্তে ডিগ্ৰী পঢ়া ল'ৰা-ছোৱালীৰ পৰা ভাল কথা যে শুনিবলৈ পাব আশা কৰা টান। ইফালে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগত অধ্যাপক-অধ্যাপিকাতকৈ নামভৰ্তি আৰু পৰীক্ষাৰ ফৰ্ম ফিলাপ কৰা অফিচৰ ছাৰহঁতৰহে শান্তি নোহোৱা হয়। আন কথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সেই দিনকেইটাত কেতিয়াবা তেওঁলোকৰ "জীনা হাৰাম কৰি দিয়াটোৰেই কৰি দিয়ে।"

Depression Unlimited শেষ নহ'ল। নৱেম্বৰৰ পৰা আকৌ পৰীক্ষা। তাৰ মানে এটা বছৰত তিনিটা চেমেষ্টাৰৰ পৰীক্ষা। মুঠতে তিনিবছৰত ডিগ্ৰী শেষ কৰাটোহে হিচাপ কৰিছে। সৰুতে একেখন স্কুলতে বহুত দিন পঢ়িবলেও কিছুমান কথা মনত নাথাকেগৈ। সৰুতেনো কিমান মনত ৰয়? মনত ৰাখিব পাৰি বুলি বুজাৰ আগতেই বহু স্মৃতি ধূসৰ হৈ পৰে। কিন্তু কলেজৰ কথা সুকীয়া। কথাবোৰ মনত ৰয়। জীৱনৰ দায়িত্ব বোৰ গধুৰ হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে। দায়িত্ববোৰ জাপি দিয়া হয় পাৰিব বুলি কিন্তু সৰু বুলি পিছতো ৰখা হয়। জীৱনৰ দোমোজাত ওলমি থকা যেন লাগে। 'আই অ' দেহি, "ডিগ্ৰী পঢ়িলে মই বহুত সময় পাম বহুত কিবাকিবি কৰিম', এতিয়া আমাৰ আইদেউৰ আজৰিয়ে নাই। বায়েকে এচাইনমেণ্ট বনাই থকা ৰিণিক জোকাবলৈ লাগিল গ'ল। টেনচনৰ কোবত কোনোমতে খংটো চেপি তাই মনে মনে থাকিল। এতিয়া তাইৰ কথা পাতিবলৈও সময় নাই।' মাকেও যোগ দিলে।

ৰিণিৰ চিন্তা নবঢ়াৰ কোনো কাৰণ থাকিবই নোৱাৰে। ইটোৰ পিছত সিটো পৰীক্ষা। হওঁতে তাই নিজে সমস্যা বঢ়াই লৈ হায়াৰ চেকেণ্ডেৰী পাছৰ কাৰণে থকা চাকৰি পৰীক্ষাও দিলে। তাতো পঢ়িব লাগে। অংক-বিজ্ঞানক তাহানিতে বিদায় দিয়া ৰিণিয়ে যেতিয়া প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাবোৰৰ 'চিলেবাছ' দেখিলে তাইৰ পেটতে হাত ভৰি লুকাইছিল। তথাপি চেষ্টা কৰা ভাল বুলি ভাবিছিল যদিও এতিয়া আৰু নহ'ব। এহাতে চেমিষ্টাৰ শেষ মানেই ৰিণিৰ ডিগ্ৰীও শেষ। ডিগ্ৰীৰ পাছত কি হ'ব? বেমেজালি নে নিশ্চিত লক্ষ্য? ইমান দিনে অসমীয়া মাধ্যমত পঢ়ি আহি এতিয়া ইংৰাজীত মাষ্টাৰ ডিগ্ৰী কাৰণে এনট্ৰেঞ্চ দিব লাগিব। গড়গাঁও কলেজতে মাষ্টাৰ ডিগ্ৰী পঢ়িব পাৰিব। এইবাৰৰ পৰা খুলিছেই, তথাপি এনট্ৰেঞ্চটোতো দিবই লাগিব। কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ো আছে। পিছে ৰিণিয়ে ভাবি পোৱা নাই কি কৰিব?

আজি নিজৰ ডায়েৰীৰ পৃষ্ঠাবোৰ কেনেকৈ ইমান আখৰেৰে ভৰিছে তাই গম পোৱা নাই। কৰ'ণা মহামাৰীয়ে ক'ৰবাত কেণা লগাই গ'ল নি? ক'ৰবাত যেন আধৰুৱা হৈ ৰ'ল ৰিণিৰ কলেজীয়া জীৱনটো। কলেজীয়া জীৱনৰ মধুৰ স্মৃতি বুলিবলৈ পৰীক্ষাবোৰেই হ'ল। আবেগ অনুভৱৰ নামত পৰীক্ষাৰ টেনচনটোৰেই হাড়ে হিমজুৰে ৰৈ যাব চাগৈ। আৰু প্ৰতীক? কিছুমান কাহিনী এনেকৈয়ে ৰৈ যায় আধৰুৱাকৈ...।

কাঠচৰাই

✍ **নীহাশ্ৰী কলিতা**
প্ৰথম ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

চিনাকি আলিমূৰটোত নৈশবাছখনৰ পৰা ঠিক নামোতেই এজাক বৰষুণে তিয়াই দিলেহি মেঘনন্দাক। সৰুতেই শুনিছিল শুভ কামত বৰষুণ মানে ভগৱানৰ আশীৰ্বাদ স্বৰূপ। কিন্তু এই দবাপিটাজাক ...!

আসঃ! আন একোকে নাভাবি প্ৰায় দৌৰ মাৰি গৈ অলপ আঁতৰত থকা গুমটিসদৃশ দোকানখনৰ তলতেই ৰৈ দিয়েগৈ তাই। ভাগ্যে লগত বৰ একো অনা নাই। কেৱল পিঠিত লোৰা বেগটো।

ৰৈ থাকিল তাই ...বৰষুণজাক চাই চাই,

আগতে হোৱা হ'লে এনে সময়ত তাই অনায়াসে কাগজৰ নাও এখন এৰি দিলেইহেঁতেন পানীলৈ। এতিয়া সেই পৰিস্থিতি নাই, আকাংক্ষাও নাই!

আগৰ মেঘনন্দাও নাই!

তাই আজিকালি ডাৰৰহেন, ৰৈ যোৱা মৰাসুঁতিহেন!

চালিৰ টকৌপাতবোৰ সৰকি বৰ বৰ পানীৰ টোপাল কেইটামানে জোকাৰি থাকিলহি তাইক মাজে মাজে... ক'ৰ পৰা যে আহিল বৰষুণজাক! হু - হুৱাই থকা বতাহ জাকে তাইক উৰুৱাই নিও নিও কৰিলেও হাত দুখনে নিজকেই সাৰটি গাটো টান কৰি ৰৈ থাকিল মেঘনন্দা। এনে আবতৰীয়া বৰষুণ দিল্লীত হয় বাৰু মাজে মাজে,

কিন্তু এই গাঁৱত!

ওহো, শুনা নাছিল তাই...

বহু বছৰৰ পিছত উভতিছে তাই এই গাঁৱলৈ... মাজতে এক বা দুই ৰাতি থকাকৈ নহা নহয়, কিন্তু এনেকৈ নহয়... খুব ব্যস্ততাত আহে, ঘৰ সোমাইহে, আকৌ যাবৰ হয়েই।

নাহেই তাই, পঢ়ি থকা কালছোৱাত পঢ়াৰ নাম লৈ আৰু এতিয়া চাকৰিৰ নাম লৈ...

অনেক অজুহাতে ঢাকি ৰাখে আৱেগক।

এইখন গাঁও তাইৰ নিজৰ, মেট্ৰিক পাছ কৰিয়েই যি পঢ়াক উদ্দেশ্যি ওলাই যোৱা, ওহো, প্ৰকৃততে উলিয়াই পঠিওৱা; জীৱনৰ দৌৰে কোনোদিনেই তাইক উভতিবলৈ নিদিলে নে তাই নিজেই আহিব নিবিচাৰিলে সেইটো তাই কোনোদিনেই ভাবি চোৱা নাই, আজিকালি বহু কথাই এৰি দিয়ে তাই... বেছি নোখোঁজে।

হয়তো সময় আৰু বয়সৰ হেঁচাত পৰিয়ে!

অ' মাত্ৰ তেতিয়া তায়ো পলাইছিল..দৰকাৰো আছিল, যেতিয়াই তাই অচিন মেৰপাক এটাত সোমাই পৰিছিল, মেঘনন্দা অস্থিৰ হৈছিল, খঙাল হৈছিল সলনি হৈছিল! কোনোদিনেই নভবা নিচিন্তা মানুহটোৰ নামত...

তাকে। একপক্ষীয়ভাৱে নিজৰো অজানিতেই। যাক অনুভৱ কৰোঁতে... সত্যক বুজি উঠোঁতেই বহু সময় লাগিল তাইৰ। যেতিয়া কাপ প্লেট যোৰাৰ যুঁজ হৈছিল, মেঘনন্দাই হকে নহকে অভিমান কৰিছিল, ঠেহ পাতিছিল... শেষত তাৰ লগত হোৱা কাজিয়া, নমতা-নমতি এই অনেক কথাবোৰ উৰি ফুৰিছিল বতাহত!

মেঘনন্দা গোমোঠা হৈছিল, উদিত্যম আনৰ কাষতটো বাদেই আন ছোৱালীৰ লগত খেলিলেও খং উঠিছিল তাইৰ, তাক লৈয়ে দুয়োটাৰ খৰিয়াল।

অবুজ হৈছিল তাই, প্ৰেমৰ জোৱাৰে উতনুৱা কৰা মেঘনন্দা যে তাৰ ফালে প্ৰায় হাওলি গৈছিল, যি কথা তাইতকৈও আগতে মাকেহে বুজিছিল, আৰু...

ঃ ছোৱালীজনী হৈ বলিয়ালিখন কৰিছ, তাতকৈ আঁতৰি থাকগৈ তই মাজনী, এনেকৈ কাজিয়া কৰিলে মানুহে বেয়া ছোৱালী বুলিব নহয়!

ঃ যদি সি তোক বেয়া পায়, ঘৰৰ কাষৰ ল'ৰা... কৈ দিলে জীৱনলৈ দূৰহে হ'বি, কষ্টহে হ'ব... এইকালত হয়েই এইবোৰ গুচি গ'লে ভাল হৈ যাব চাবি!

ঃ সঁচা?

ঃ এই বয়সত এইবোৰ ভুল। নাভাবিবি আৰু...

ঃ ওমম...

তাৰ পিছতেইটো এই দূৰত্ব!

তাই জানে, তাইৰ ওচৰলৈ যাওঁ বুলিলে, লগ কৰো বুলিলে উদিত্যমৰ বাবে তেনেই সহজ!

কিন্তু সেয়া মাথোঁ তাইৰ ভাৱনা, কোনোদিনেই সি কোনো সংযোগ নাৰাখিলে, একেলগৰ, খেলাৰ লগৰী বুলিও খবৰ এটা নল'লে..... তাইহে তাৰ নামত কত ৰাতি গাৰু তিয়ালে!

ওহো, তাই ৰৈ থকাতেই থাকি গ'ল, উদি গুছি গৈছে বহু আগুৱাই।

তাইৰ অনুধাৱনত বন্ধুত্ব আৰু প্ৰেম পৃথক হয়, প্ৰেমত অকণমান সুন্দৰতাও লাগে চাগে। তাই সমীক্ষাত বহে।

তাৰ দৃষ্টিত তাই দেখনিয়াৰ নহ'বওতো পাৰে!

তাই বন্ধুত্বতেই ব্যাপ্ত, সিমানতেই সীমিত!

শেষত তাই আকৌ আগৰ দৰেই হৈ ৰোৱাৰ আশা কৰে, ল'ৰালিৰ অকৃত্ৰিম লগৰীহাল।

তাই আহিলে সি নাথাকে ঘৰত, এইবাৰো আশা নাই!

তথাপিও যেন প্ৰাৰ্থনা এটা ওলমি ৰয়।

ঃ পৃথিৱীখন গোল। মানুহহে, লগ পামেই এদিন।

ঃ যাবলৈ বাট এৰি দিয়াৰ পিছত লগ পোৱাটো দূৰতে বহু কাহিনীয়েই শেষ হৈ যায়, কেতিয়াও লগ পোৱা নাযায়।

ঃ পাম, ভাল ছোৱালী হ'লেই উভতিম নহয়

ঃ নাপাৱ। চাই ল'বি তেন্তে ..তই অহালৈ দেৰি হৈ যাব, বহুত আঁকৰী তই ডাঙৰ হ'লে ভালকৈ বুজিবি

ঃ অ' বেয়াই যা মই।

আনুষ্ঠানিক বিদায় এনেকৈয়ে হৈছিল সিহঁত। একো বুজা নাছিল তাই, সোধাও নাছিল... জানিবলৈ চেষ্টাও কৰা নাছিল, মাত্ৰ মাকৰ কথা মানিছিল চাগে' সেই সময়েই বেয়া আছিল...

তাৰ পিছৰ পৰাইতো এখন প্ৰতিযোগিতা হৈছে। তাৰ অভিমানৰ প্ৰকোপত সিহঁত চোৰ-পুলিচৰ দৰে হৈ পৰিছে, সি পলাই আছে তাই খেদি আছে। তেনেদৰেই, আজিলৈকে চলি আছে!

আৰু মাজৰ বান্ধটো?

তাৰ কথা নাজানিলেও তাই কিন্তু ঠিকেই জালত ফঁচা সিংহটোৰ দৰে পাক খাই গৈ আছে উদিত্যম নামৰ মায়াৱী জাল এখনত।

জীৱনত ঢেৰ লগ পাইছে, বন্ধু পাইছে কিন্তু সেই কেঁচা মাটিৰ পৰশ থকা ল'ৰাটো!

নাই, ক'তো নাই তাৰ দৰে নিভাঁজ।

বুজাত দেৰি, ইফালে আঁতৰি থাকিলেও লাভ নোহোৱা বেথা তাইৰ... যোৱা সোতৰৰ পৰা সাতাইশলৈ পাৰ হোৱা সময়ে তাইক বুজালে... দিঠক দেখালে!

খুজিলেই সকলো পোৱা নাযায়, এয়াই সত্য। প্ৰেমত নিজস্বতা নচলে, তাই বুজন হয়।

সিহঁত ভাল বন্ধু মাত্ৰ।

অত্যন্ত সাহসী ছোৱালীজনীয়ো কঁপিছিল তেতিয়াই। যেতিয়ালৈ বুকুৰ অজান ঢৌবোৰে প্ৰেমৰ কথা বুজাইছিল, তেতিয়ালৈ তাই শত যোজন বাট আঁতৰি গৈছিলেই যে!

সেয়েতো নৈৰ পকনীয়াত পাক খায় মেঘনন্দা...

একো নাজানিলে তাই!

ইমান আঁকৰী আছিল কিয়?

পিছত ভাবিছিল, প্ৰেমক গাপ দিবলৈ যে একান্ততাৰ খুবেই প্ৰয়োজন, আঁতৰি থকাৰ প্ৰয়োজন।

ভাগ্যত থাকিলে লগ পাবই।

তাৰ পিছতেইটো উদিত্যমৰ ভৰসাত জীৱন চলোৱা ছোৱালীজনী আত্মবিশ্বাসী, বুজন, গহীন হৈ পৰে...

অভিনয়, সময় অন্যথা জীৱনৰ তাগিদাত।

অৱশ্যে এই গাঁৱৰ ভালেমান খবৰ তাই পায়, জানি থাকে ইয়াৰ বহু কথাই... বহু কাহিনী!

এৰো বুলিলেই সকলো এৰা নাযায়... তাতে এইবাৰ কলেজবিলাক এমাহলৈ বন্ধ, লগতে আইমাকৰ নিৰ্দেশ... নহাকৈ জানো পাৰি, চেনেহৰ ডোলবোৰ অস্বীকাৰ কৰেই বা কেনেকৈ!

এতিয়া ৰাতিপুৱা ছয় বাজিছে... বৰষুণৰ বাবেই নেকি ৰাস্তাত দুই এখন গাড়ীৰ বাদে মানুহৰ দূৰ দূৰলৈ চিন-চাব এটা নাই।

প্ৰায় পোন্ধৰ বিছ মিনিটৰ পিছত অলপ পাতলিল বৰষুণ জাক, বেগটো পানী নসৰকা, সেয়ে সেই লৈ বৰ এটা চিন্তা নকৰিলে তায়ো, চাৰপ্ৰাইজ দিয়াৰ বাবেই কাকো খবৰ নিদিয়াকৈ আহিছে নহ'লে তাইক আদৰিবলৈ কোনোবাটো নহয় কোনোবা আহিলেই হয়! এতিয়া পিছে উপায় নাই ....

চেঁচা চেঁচা বতাহ এজাক উশাহত উজাই লৈ এইবাৰ তাই খোজ আগবঢ়ালে, কৃষ্ণচূড়া আৰু ৰাধাচূড়া দুজোপাৰে আৰম্ভ হোৱা গাওঁখনে সৰাফুলেই যেন আদৰিলে তাইক...

তেতিয়া বৰষুণজাক কিনকিনিয়া... গাটো প্ৰায় তিতাই যিহেতু, ৰাস্তাৰ পানীৰ ডোঙাবোৰ ফেনেকিবলৈ সেয়ে তায়ো নেৰিলে, যেন পানী ফালিহে গৈ থাকিব... বতৰটো গোমা যদিও কিয় জানো মনটো একেবাৰে মুকলি লাগি আহিল তাইৰ; এইটো তাইৰ প্ৰিয় বতৰ, এনে বতৰত আগতে ভৰিত চেণ্ডেল পিন্ধা মনত নাই... লাগিলে যিমানেই মাকৰ গালি নুশুনক!

খালী বাটটোৱে আজি মেঘনন্দাক সুখেই দিছে, তাইৰ যে একান্ততা খুবেই প্ৰিয়!

চকুৰ আগত দীঘল কেঁকুৰিটো... এইটো পাৰ হৈয়ে তাইৰ ঘৰ!

আহাৰৰ পানী... ৰাস্তাৰ দুইকাষৰ পথাৰবোৰ দাঁতিকাষলৈকে চেপচেপীয়াহৈ ভৰি আছে, যেন নদী এখনহে, এনে দিনতেই মাছবোৰ জঁপিয়ায়। কেতিয়াবা ৰাস্তাটো উঠে আগতে!

ভুঁৰ এখন থকা হ'লে দৃশ্যটোৱে আৰু মন মুহিল হয়, মিচিকিয়ায় তাই .... ক'ৰবাৰ পকা কঁঠালৰ গোন্ধ এটাও জান নিজানকৈ নাকত লাগেহি মেঘনন্দাৰ...

ইমান দিনে কি হেৰুৱাই আছিল তাকেই উপলব্ধি কৰি উঠে তাই। সোঁৰৰণিয়েই ৰিঙিয়াই ছোৱালীজনীক, তাইৰ কাষৰ দেখ-নেদেখ ছাঁটোৱেই যেন তাইৰ আনখন হাত!

উদিত্যম'।

'মৌনৰাগ'

পকী দেৱালখনত সোণালী আখৰেৰে জিলিকি থকা আখৰ কেইটা দুবাৰ

আওৱালে তাই ..কাকতী বৰতাকৰ ঘৰ আৰু তাইৰ ভাল লগা মানুহটোও এইখন ঘৰৰেই, তাতেই শেষ হয় যাৰ সকলো বৃত্তান্ত! তাইৰ ঘৰটো সেই ঘৰটোৰ ঠিক সন্মুখতেই যদিও সিহঁতৰ পদূলিমুখটো অকণ আগলৈ....

এইবাৰ সৰু আসামটাইপৰ ঘৰটোলৈ চাই পঠালে তাই।

দৰ্জাখন খোলা, হয়তো মাকজনী উঠিলেই!

একেই আছেনে বাৰু তাইৰ ঘৰখন!

ওহো নাই।

গেটখনৰ কাষতেই বকুল এজোপা, পদূলি ঢকাকৈ

তাৰ পিছলৈ কেইজোপা মান শাৰীকৈ গোলাপ, বাগানভেলীয়া... কণমান চোতালখনতেই টিপ এটাৰ ওপৰত এজোপা তুলসী, তাইৰ মাকৰ যতনৰ সকলো, ফুলৰ প্ৰতি বিৰাট আসক্তি তেওঁৰ....

মাত্ৰ হেঁপাহটো চাই জেগাহে নাই... নতুনকৈ পতা ঘৰ।

তাই থাকোঁতে বকুলজোপা সৰু আছিল... আৰু ঘৰটোও অসম্পূৰ্ণ।

ঃ মেঘ তই!

ঃ মানে সঁচানে! তৰা চোৱাহিচোন কোন আহিলে...

ঃ মাজনী

টেন টেনেন... চাৰপ্ৰাইজ

ঃ চাৰপ্ৰাইজ হা, তিতি জেপজেপীয়া হৈ আহিছ তই জান'

নাই, খবৰ এটাও নিদিলি কিয় হা... ইচ ইচ ইচ যা যা গাটো ধুই কাপোৰ সলা।

তেনেকৈয়েই আৰম্ভণি!

নিজৰ ঘৰখনত, তাইৰ ৰুমটো মাকে ধুনীয়াকৈ ৰাখিছে, আইমাকজনীয়ে আলাসত উচুপে, নাতিনীয়েকক ভাল পোৱাৰ পৰিমাণ কোনে নুবুজে, তাতে কিমান দিন নাই তাই, এই সকলো তাইৰ ভাল লগা... খাই -মেলি আজৰি হৈ বাৰাণ্ডাখনলৈ ওলাই আহে তাই, তেতিয়া তাইৰ চকু সন্মুখৰ মানুহঘৰত...

বৰষুণ নাই এতিয়া... সন্মুখৰ অলীভ গ্ৰীণ ৰঙী ঘৰটো ওলমি ৰয় তাইৰ চকুৰ মণিত, তাই মাথোঁ চায়েই থাকে!

তাক দেখাৰ পৰা আজিলৈ দীঘল এটা বাট...

আগতে হোৱা হ'লে চাইকেল চলাই ফুৰা ল'ৰাটোক বাটতেই পাই গ'ল হয়, অন্যথা তাই এনেকৈ খোজ কাঢ়িও নাহে, তাৰ চাইকেলতে আহিব, এতিয়া জানো সি চাইকেল চলাব!

এনেকুৱা দিনতেই জামু, লেতেকু, পনিয়ল আনি তাইৰ হাতত দিয়া চিনাকি হাত দুখন কেতিয়াবাই হেৰাল! তাই নিজেই হেৰুৱাই পেলালে।

একপক্ষীয় প্ৰেমৰ এয়াই বিড়ম্বনা আৰু এবাৰ দেখা পালেই স্বৰ্গীয়তা... তাইৰ বাবেও একেই সেয়া, ভাবে, আশা কৰে তাই, যে এবাৰ হ'লেও তাক দেখিলেই আত্মতুষ্ট!

তথাপি...

প্ৰাৰ্থনা এটা ওলমি ৰয় ক'ৰবাত।

তাই জানে তাই আঁতৰি নোযোৱা হ'লেই কাহিনীটো তাই মনে ভবাৰ দৰেই হৈ

পৰে, কিন্তু সময়ে!

ওহো নামানে, নিদিলে।

তাই তাৰ দৰে পৰিপক্ক হোৱা হ'লেই...,

তাৰ পৰা আঁতৰাৰ পণ বাৰে বাৰে লৈও তাক এবাৰ চাব বিচাৰে তাই, সদায়ে।

আশাবোৰ পূৰ্ণও হয় তেনেকৈয়ে, ঘৰৰ পৰা যোজন দূৰ আঁতৰিও একেই অনুভৱ, একেই আশা আৰু নিৰাশাত জীয়াই থাকে তাই, বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত আচৰিতভাৱে লগ পাই যোৱা মানুহটোক শেষবাৰো তাতেই দেখা... হুমুনিয়াহ এৰে তাই অতীত ৰোমন্থনত। খোজেপতি অতীতলৈ ধিয়াই তাই...

'তই আঁকৰীয়েই, আনৰ ভৰসাত চলা কাঠৰচৰাই'

কাগজ এটুকুৰা গুজি থৈ আহিছিল তাইৰ হাততে, চাগে' তাইৰ দৰে সিয়ো প্ৰথমে তাই মতাৰ অপেক্ষাত ৰৈ আছিল, এৰা আঁকৰীয়ে তাই।

সিহঁতৰ গাঁওখন বহুক্ষেত্ৰত আগবঢ়া... ৰাস, জয়মতী স্মৃতি দিৱস... এইবিলাক প্ৰায়েই হয়!

আগতেও হৈছিল, উদিত্যমৰ জয়মতী, লাই লেচাই, ৰাসত তাৰেই ৰাধা হৈ নাচোঁতে নে কেতিয়া প্ৰথম তাৰ টনা টনা চকুহালত ডুবিছিল নাজানে তায়ো... কিন্তু গুৰিটো যে তাতেই।

ঃ সি কোনোদিন তোৰ খবৰ নল'লে মেঘ।

ঃ হা...

ঃ উদিৰ কথা কৈছোঁ,

ঃ জানো, নলয় সি খবৰ.... কথাষাৰ তায়ো দোহাৰে,

ঃ কেনেকৈ!

ঃ আজিৰ যুগত মানুহক বিচাৰিবলৈ চেকেণ্ডো নালাগে মা।

আজলী মানুহজনীক বুজাই তাই... উদি এতিয়া ডাঙৰ মানুহ, আৰু মোক ক'ত পচন্দ কৰিব সি, বাদ দিয়া আৰু সেইবোৰ... বহুদিন আগৰ কথা, লাভ নাই।

ঃ হ'ব তেনে ভালেই...

ঃ কি হৈছে ইয়াত....

ঃ গ্ৰীষ্মকালীন শিবিৰ, উদিহঁতেই পাতিছে।

ঃ হ'ম...

ঃ যা গৈ আহ...

মাকৰ সন্মতিসূচকতা দেখি লাহে লাহে গাঁৱৰে স্কুলখনলৈ সোমাই যায় তাই, বুকুৰ খুৱলিত খুন্দনৰ শব্দই তোলপাৰ লগাই, অজান অনুভৱৰ মাজেৰেই নিজক ঠেলি ঠেলি আগবাঢ়ে তাই, তাই ভাৱে... দীৰ্ঘদিনৰ পিছত তাৰ মুখামুখি হোৱাটো জানো সাধাৰণ! পাৰিলেতো নাথাকক সি, তাই তাকেই ভাৱে দীঘল পকী ঠেক বাটটো পাৰ হৈ বাৰাণ্ডাখনত উঠেগৈ এইবাৰ... ৰিণি ৰিণিকৈ শুনা শব্দবোৰ স্পষ্ট হয়, দুটা ৰুম পাৰ হৈয়ে হলঘৰটোৰ পৰাই গীটাৰৰ শব্দৰ ফাঁকে ফাঁকে সৰকা 'বিলতে হালিছে ধুনীয়া পদুমী' গানটো তাইৰ চকুৰ আগত কঁপি থকা ছবি এখন ভাঁহে...

ফুটফুটীয়া ৰঙা ফ্ৰক পিন্ধা এজনী ছোৱালী আৰু কাষতে নীলা চোলা পিন্ধি গীটাৰ বজায় তাইতকৈ ওখ ল'ৰা এটা...

আহ!

আগবাঢ়ে তাই, দুৱাৰ মুখৰ পৰাই দেখে... এজাক ল'ৰা ছোৱালীৰ আগত উদিত্যম আৰু দুটামান ডেকা ল'ৰা, ছোৱালীও আছে দুজনীমান ..গাই আছে একেলগে। সংকোচ কৰিয়েই ৰৈ দিয়ে মেঘনন্দা, তাই উমান নাপায়...

ঃ মেঘ তই...

ঃ হা

ঃ চাওঁ কাৰ লগত আহিলি ..

ঃ নাই কোনো নাই, মা আহিছিল বাটে বাটে সেয়েই। আহ বহিবি...

ৰৌণিকৰ মাতত শলাগ লোৱা তাইৰ চকু থিৰ হয় উদিত্যমৰ চকুত, একপল হয়টো পাৰহৈ যায় তেনেকৈয়ে, বৰষুণ এজাক আহে.... তাই ভিতৰ নোসোমাই বাৰাণ্ডাতে ৰয়হি, তাই উদিত্যমক বিচাৰি পালে। মুখখনত জয়ৰ পৰশ এটাই চুই যায়, এইয়াইটো বিচাৰিছিল তাই... ভিতৰৰ পৰা গানৰ মাত আকৌ ভাঁহে!

আজিচোন একো বিৰাগ নাই, তাক নিজৰ কৰি নোপোৱাৰ দুখেও খুন্দিওৱা নাই, এৰা মাকে ঠিকেই কৈছিল, আঁতৰিলেই বুজিব তাই... তাৰ হৃদয়ত কোন আছে নাই, তাক লৈ কোনো সংকোচ নাই তাইৰ, এৰা, শেষ এটাই, উদিত্যম মেঘনন্দাৰ বন্ধু, সকলোতকৈ ভাল বন্ধু! অতদিনীয়া ৰাগটো উটি যায় বতাহত একেলগে।

সংকোচ কৰিয়েই ৰৈ দিয়ে মেঘনন্দা, তাই উমান নাপায়... ক্ষন্তেক আগত মাজতেই ছিগি যোৱা গানৰ কলিটোৰ! তাইৰ বুকুতযে গানটো বাজিয়েই থাকে....

ঃ মেঘ তই...

ঃ হা

বৰষুণজাক নাই এতিয়া ল'ৰা ছোৱালীবোৰো গৈছেই ঘৰলৈ,

ঃ ব'ল!

আগবাঢ়ে দুয়োটা ঘৰৰ দিশে, মুখেৰে এটাইয়ো নামাতে... লাহেকৈ ফালৰি কাটি চাইকেল এখন উলিয়াই আনে উদিয়ে, মেঘনন্দাৰ মুখ ফুলে... কেৰিয়াৰবিহীন চাইকেলখন দেখি, তাইৰ কাযে কাযে চাইকেলসহিত খোজ কাঢ়ি গৈ থাকে অকণমান দীঘল চুলিৰ উদিত্যম, পিঠিত তাৰ গীটাৰখন তাক দেখিয়েই তাইৰ মনটো মুকলি হৈ পৰে।

'ল'...

জেপৰ পৰা লেতেকু দুটা উলিয়াই গুজি দিয়ে সি তাইৰ হাতত তায়ো বাকলি গুচাই ফুটা দুটা তালৈ আগবঢ়াই দিয়ে... তিনি ফুটা তাই খাই থয়!

সি তাকে দেখি কেৰাহিকৈ চাই তাইলৈ আগৰ দৰেই, তায়ো চকুযোৰ জপাই অধৰ পাৰি বহলাই দিয়ে, আগৰ দৰেই।

উদিত্যম হাঁহিটোতেই গলে।

বাটৰ কাষৰ গোলোপ এপাহ চিঙি লাহেকৈ তাইৰ কাণৰ কাষত গুজি দিয়ে সি, তাই একো নকয়...

বছৰৰ দূৰত্ব, মনৰ দূৰত্বতো!

ওহো,

একোৰেই সংকোচ নাই এতিয়া তাইৰ মনতো!

যেন একেই আছে সকলো...

পথাৰবোৰৰ কাষ চাপি চাপি ভৰিয়ে পানী খেলে তাই, উদিত্যমে টিলিঙাটো বজাই ৱাৰ্ণিং দিয়ে,...

তাই আকৌ খোজ মিলাই তাৰ সতে

মনবোৰ পাতলে, সি তাইলৈ অবুজ দৃষ্টিৰে বাৰে বাৰে চাই ৰয়, তাই বেছি নাভাৰে...

ঃ কেতিয়া আহিলি?

ঃ আজিয়ে তই?

ঃ মই আছোৰে ইয়াতেই, ছুটী লৈছোঁ!

ঃ কিয়?

এনেই...

কথাবোৰৰ বাট হেৰায়, যেন এটাইও ভাবি নাপায় ক'ৰপৰা আৰম্ভ কৰিব কথাবোৰ, তায়েই আঁত ধৰে সৰু সৰু কথাৰে...

ঃ শুন,

ঃ হ'ম...

ঃ ঘৰত বিয়াৰ কথা ওলাইছে

ঃ ওম...

ঃ এইবাৰ আৰু মানা নকৰোঁ।

ঃ কিয়?

ঃ অকণমান খোকোজা এটাত ৰৈ আছিলোঁ।

ঃ এতিয়া?
ঃ ভাঙিল সৰ...
ঃ হয়।
ঃ অকলেই পাৰিলি নে মাৰে সহায় কৰিলে?
ঃ নিজেই পাৰোঁ আজিকালি ভাল বেয়া গণিব।
ঃ ভালেই তেন্তে...
ঃ বহু সময় গুছি গ'ল চা...
ঃ সময়হে, যাবই।
ঃ লগৰ এটাই সুধি থাকে ভালপোৱাৰ কথা... চাকৰিও কৰে, তাকেই ক'ম ভাবিছোঁ।
ঃ কি?
ঃ বিয়াৰ বাবে।
ঃ আচ্ছা, হ'বিয়ে মানে?
ঃ বয়স চাইছ'?
ঃ তোক ভালকৈ লগেই নাপালো দেখোন ..
ঃ আঠৰ পৰা যোল্ললৈ!
ঃ বহুত কম।
ঃ সিমানেই আছিল হয়তো। ঘৰ পাইহি সিহঁত, তাইৰ ঘৰৰ সন্মুখতে ৰৈ দিয়ে সিয়ো,
ঃ ভাল লাগিল উদি। অন্ততঃ পাই গ'লোঁ তোক। বহুদিন গুছি গ'ল অজুহাততে। তোক ক'ব নোপোৱা হ'লে কিবা এটা চাগৈ ৰৈ গ'ল হয়। এতিয়া আৰু সংকোচ নাথাকে....
ঃ কাণত দুযোৰ ফুলি পিন্ধিলে মই বেয়া পাওঁ, ফুট এটা ল'লে তোক আৰু মৰম লাগে... হাতত দুখ পালি কেনেকৈ... আৰু নাক ফুলি কিয় এইবোৰ! তই এনেও মৰমলগা... বেলেগকৈ সাজিব নালাগে, কাইলৈ ভিতৰত খুলি পেলাবি!
ঃ অথনিৰ পৰা তাকেই ষ্টাদি কৰি আছিলি মানে তই, তোৰ কি দৰকাৰ মোক লৈ, কাইলৈ ভূঁৰ এখন বনাম, কঠাল খাবলৈ যাম... আলিমূৰত চাইকেল দিবলৈ গৈ আলুচাট খাম! আৰু কাম ওলাব পাৰে...
ঃ কথা নুঘূৰাবি, তোৰ কি আহে যায় ক'বিনে!
ঃ চাকৰি কৰোঁ... অহাবছৰ কেদাৰনাথ যাম, বৃন্দাবন কাশীতো থাকি চাম অলপ দিন, নেক্সট মালয়েছিয়া যাম আৰু... ওম ভাবিব লাগিব, কিন্তু প্লেন সৰ বনাই থৈছে। আৰু এইবাৰো মাজুলীত ৰাস চাব যাম!
ঃ যাওঁ বুলিলে তয়ো পাৰিবি!
দুইটাৰে ওঁঠ দুটা বহলে, তাইৰ দুগালত ৰঙাকৈ লাজ ফুলে!
ঃ তইতো এদিনো বিচাৰি নগ'লি ইমান দিনে, এতিয়া কি তই ক'লেই মানি ল'ম মই! আজিওতো ময়েই আহিছোঁ....
ঃ মাঘৰ মেজিত ইয়া৲ৈ আহিবি। ব'হাগে ব'হাগে এপাহ কপৌ, ৰাসত মাজুলী, জোনবিল মেলা, পূজাত বেলুন, জেতুকাও লগাই দিম সদায়, বকুল চম্পা গোলাপো দিম...
ঃ কি এইবোৰ?
ঃ মোৰ মানুহজনীক দিম আগলৈ, তই বেছিয়ে আঁকৰী... নোৱাৰো মই।
ঠেহ নাপাতে তাই আজি। ইয়াতকৈ আগলৈ ক'ব জানো লাগে... সৰ বুজিছেই, তাক একো নোকোৱাকৈ ওলাহতে ঘৰলৈ আগবাঢ়ে তাই... বৰষুণজাক আকৌ আছে কিনকিনিয়াকৈ তাই ৰৈ দিয়ে বাৰাণ্ডাখনতে....
সিয়ো তিতি থাকিয়েই ৰৈ যায় সন্মুখৰ পদূলিটোত, দুইটাৰ চকুত ভালপোৱাৰ আভা বিয়পে, হাঁহিতো সম্পূৰ্ণতাৰ ৰেখ!
ঃ তই আৰম্ভণিটো কৰ। বাকী সমস্ত মোৰ নামত।
ল'ৰাটোৱে চিঞৰে, বৰষুণৰ ফোঁৰাৰাত তাইৰ চকুৰে টোপাল নিগৰে, যেন তাৰ ছন্দ লাগি মেঘ গ'লে, উলাহ মলয়াত মৰাসুঁতি জী উঠে...
মেঘনন্দাৰ গাত উদিত্যম নামৰ বলিয়া বতাহ লাগে।

নাট্যশিল্প

ধ্বংসযজ্ঞ

✍ **প্ৰত্যাশা বৰকটকী**
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

চৰিত্ৰ

নাৰী চৰিত্ৰ ঃ ভৈৰৱী (প্ৰায় ১৮ বছৰ বয়স)
নীলিমা (ভৈৰৱীৰ মাক)
অনুপ্ৰিয়া (ভৈৰৱীৰ বায়েক)

পুৰুষ চৰিত্ৰ ঃ বিপ্লৱ (ভৈৰৱীৰ দেউতাক)
নীৰৱ (অনুপ্ৰিয়াৰ বন্ধু)
ৰাহুল, কিশোৰ, ৰাজু (গুণ্ডা লগতে আৰু এজন থাকে)
মনজিৎ, বিশ্ব, কুমাৰ (নেতিবাচক মানসিকতাৰ ব্যক্তি (গুণ্ডা)

মঞ্চসজ্জা ঃ প্ৰায় আবেলিৰ সময়, এটা কোঠাৰ পৰিৱেশ দেখাবলৈ যত্ন কৰা হৈছে। মঞ্চৰ এটা কোণত এখন বিচনা আছে। বিচনাখনত নীলিমা টোপনিৰ অৱস্থাত থাকিব। বিচনাখনৰ কাষতে এখন টেবুলত অনুপ্ৰিয়া (মৃত জীয়েক) ৰ ফটোখন আছে। নীলিমাই এটা সপোন দেখি আছে আৰু সেই সপোনটোৰ নাট্যৰূপ মঞ্চৰ সন্মুখত দেখুৱাবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে।

সপোনৰ নাট্যৰূপ ঃ

এযোৰ বগা চুৰিদাৰ, এখন ক'লা ধুনীয়া চুৰ্ণী আৰু হাতত এখন ডায়েৰি, কাষত এটা চাইড বেগ লৈ এয়া অনুপ্ৰিয়া বৰুৱা, পেচাত এগৰাকী সাংবাদিক। মঞ্চত প্ৰৱেশ কৰে। তাই অলপ ইফালে-সিফালে চকু ফুৰাই কিন্তু কাকো দেখা নাপায়। যেন কাৰোবলৈ অপেক্ষা কৰি আছে। বেগৰ পৰা ফোনটো উলিয়াই তাই নীৰবলৈ ক'ল কৰে কিন্তু সি উঠোৱা নাই। খং আৰু অভিমান তাইৰ মুখৰ ভংগীমাতেই প্ৰকাশ পায়। তেনেকুৱাতে তাইৰ ফোনটো বাজি উঠে আৰু তাই ৰিছিভ কৰে।

অনুপ্ৰিয়া ঃ হেল্ল' (খঙত)

নীৰৱ ঃ কৃষ্ণ ইমান খং যে?

অনুপ্ৰিয়া ঃ নুঠিব কিয় খং? ইমান পৰে তুমি আছা ক'ত। ক'ল কৰিলে ৰিছিভ নকৰা আৰু মই ইমান পৰে অকলে অকলে এই ৰাস্তাটোত ৰৈ আছোঁ। (অনুপ্ৰিয়াই একেটা উশাহতেই কথা কেইটা কৈ পেলায়)

নীৰৱ ঃ আৰে ইমান খং কিয় অ'' তোমাৰ? প্ৰথমে তুমি উশাহটো ভালকৈ লৈ লোৱাচোন আৰু এতিয়া চাওঁ তোমাৰ পাছফালে ঘূৰি দিয়াচোন)

(নীৰৱে আনটো দিশৰ পৰা মঞ্চত প্ৰৱেশ কৰে)

অনুপ্ৰিয়াই ঘূৰি চাই নীৰৱক দেখে আকৌ সিফালে ঘূৰি দিয়ে।

নীৰৱ ঃ খঙটো এতিয়াও কমা নাইনে আপোনাৰ আইদেউ।

অনুপ্ৰিয়া ঃ চোৱা নীৰৱ তুমি সম্পূৰ্ণ ৭ মিনিট লেট আৰু সময়তকৈ পলমকৈ উপস্থিত হোৱা মানুহ মই একেবাৰে পছন্দ নকৰোঁ।

নীৰৱ ঃ হয়নে মিচ অনুপ্ৰিয়া।

অনুপ্ৰিয়া ঃ হয়। (খঙত)

নীৰৱ ঃ বাৰু চাওঁ এতিয়া হাঁহি দিয়া, নহ'লে তুমি যদি এই ফুলা লুচিটোৰ নিচিনা চেহেৰাটো লৈ ইয়াত ৰৈ থাকা তুমি কিন্তু Sure আৰু আধা ঘণ্টা লেট হৈ যাবা আৰু তাৰ পাছত।

অনুপ্ৰিয়া ঃ আৰু তাৰ পাছতে তোমাৰ কাৰণে মই আকৌ গালি খাব লাগিব।

নীৰৱ ঃ আৰু তাৰ পাছত তুমি মোক হজম কৰাৰ আগতে ভাল হ'ব আমি সোনকালে ইয়াৰ পৰা যাওঁ।

অনুপ্ৰিয়া ঃ বাৰু ব'লা আৰু তোমাৰ হিচাপ পাছত উলিয়াম মই।

নীৰৱ ঃ Ok মোৰ মা। যাওঁনে এতিয়া?

অনুপ্ৰিয়া ঃ ব'লা।

নীৰৱ ঃ কি হ'ল আকৌ ৰৈ দিলা যে (নীৰৱে উভতি চাই কয়)

অনুপ্ৰিয়া ঃ চোৰাচোন এইযোৰো মানে এতিয়াহে চিগিবলৈ পালে। এতিয়া কি কৰো মই। তোমাৰ কাৰণেই হৈছে এইবোৰ।

নীৰৱ ঃ অ' এতিয়া এইযোৰো মোৰ কাৰণেই চিগিল ন? চাওঁ দিয়া কিবা কৰিব পাৰো কিজানি। *(নীৰৱে তললৈ হাওলি বহি চেণ্ডেলপাত ঠিক কৰিবলৈ যত্ন কৰে। তেনেতে ৰাহুল মঞ্চত প্ৰৱেশ কৰে, তাৰ চাল-চলন দেখিলেই গম পোৱা যায়, সি কেনেকুৱা ধৰণৰ মানুহ। সি লাহেকৈ ফোনটো উলিয়াই কিশোৰলৈ ক'ল কৰে।)*

ৰাহুল ঃ ঐ কিশোৰ *(ফুচফুচাই)*

কিশোৰ ঃ কি হ'ল বে? *(মদৰ নিচাত)*

ৰাহুল ঃ ক'ত আছ তহঁত *(ফুচফুচাই)*

কিশোৰ ঃ আমাৰ মেইন ঘাটিত আকৌ *(নিচাত)*

ৰাহুল ঃ সোনকালে তহঁতকেইটা ওলাই আহচোন

কিশোৰ ঃ কিয় কি হ'ল?

ৰাহুল ঃ আহচোন দেখিবি নহয়, মজা scene চলি আছে ইয়াত।

কিশোৰ ঃ ৰ'হ ৰ'হ গৈছোঁ।

নীৰৱে চেণ্ডেলপাত ঠিক কৰি অনুপ্ৰিয়াক দিলে এয়া মহাৰাণী আপোনাৰ চেণ্ডেল ready এতিয়া আমি যাব পাৰোনে?

অনুপ্ৰিয়া ঃ নিশ্চয় মহাৰাজ ব'লক।

তেনেতে কিশোৰ, ৰাজু আৰু এটা গুণ্ডা প্ৰৱেশ কৰে।

ৰাজু ঃ আহ্ মেমচাব সাজি-কাচি কোন ফালে যায় *(অভদ্ৰামিৰ সুৰত)*

কিশোৰ ঃ দেখা নাই তোৰ মেমচাহেব ছাৰৰ লগত ব্যস্ত।

ৰাহুল ঃ মেমচাহেব আমাকো অলপ খাতিৰদাৰী কৰক আকৌ *(অনুপ্ৰিয়াৰ ওচৰলৈ আহি)*

ৰাজু ঃ *(অনুপ্ৰিয়াৰ চাৰিওকাষে পৰিক্ৰমা কৰি)* লাল দুপাত্তা ওৰ গয়া ৰে তেৰে হাৰা কে ঝোকে সে... (সুৰত)

নীৰৱ ঃ *(ৰাজুৰ গাত মাৰ শোধাই)* তহঁতৰ ইমান সাহস মোৰ চকুৰ আগত ..

ৰাহুল ঃ ঐ *(দমত)* বেছি দাদাগিৰি নেদেখাবি নহ'লে।

কিশোৰ ঃ কি নহ'লে ই আমাৰ ৰাজু ভাইৰ গাত হাত তুলিলে মাৰ ইয়াক, কি চাই আছ। মাৰ ইয়াক। (আটাইকেইটাই তাক মাৰিবলৈ ধৰে, অনুপ্ৰিয়াই সিহঁতৰ ভৰিয়ে হাতে ধৰে প্লিজ তাক এৰি দিয়ক... তাক একো নকৰিব প্লিজ। কিন্তু সিহঁত নৰয় তাক মাৰিয়ে থাকে। নীৰৱ আঘাতপ্ৰাপ্ত হৈ অচেতন অৱস্থাত পৰি থাকে। তাৰ পাছত সিহঁত এটা এটাকে অনুপ্ৰিয়াৰ ফালে আগবাঢ়ে তাই খোজবোৰ পাছলৈ দি যায়। No. plz এৰি দিয়ক। *(তাইক সকলোৱে আগুৰি ধৰে আৰু এক বিভৎস চিঞৰৰ মঞ্চত ভাঁহি আহে, তাইক চোঁচৰাই মঞ্চৰ পৰা উলিয়াই নিয়ে আৰু এই চিঞৰত ভয় খাই সাৰ পাই উঠে)*

নীলিমা ঃ 'মাজনী' বুলি চিঞৰি দিয়ে। নীলিমা সাৰ পাই বিচনাত বহি দিয়ে। তেওঁৰ চিঞৰতে ভয় খাই বিপ্লৱ দৌৰ মাৰি আহি নীলিমাৰ কাষত বহে।

বিপ্লৱ ঃ কি হ'ল তোমাৰ হেৰা? কিয় এনেকৈ চিঞৰিলা কিবা বেয়া সপোন দেখিলা নেকি।

নীলিমা ঃ মা... জনী *(কঁপা কঁপা মাতেৰে)*

বিপ্লৱ ঃ মাজনী কি? তুমি কিয় এনেকুৱাখন কৰিছা। কি হৈছে তোমাৰ?

নীলিমা ঃ ভৈৰৱী ক'ত? *(চেহেৰাত সংশয়ৰ চিন)*

বিপ্লৱ ঃ আছে তাই।

নীলিমা ঃ ক'ত আছে?

বিপ্লৱ ঃ আৰে আছে, তুমি পানী এগিলাচ খোৱাচোন ৰ'বা মই আনি দিছো। *(বুলি বিপ্লৱ উঠি যাবলৈ লয়)*

নীলিমা ঃ ৰ'বা মোক পানী নালাগে, ভৈৰৱী ক'ত? সেইটো কোৱা।

বিপ্লৱ ঃ কিয় তাইৰ আজি নাচৰ প্ৰতিযোগিতা এখন নাছিল জানো, তুমি পাহৰিলা যে? হৈছে কি তোমাৰ?

নীলিমা ঃ তাই মোক মাত এষাৰো নিদিয়াকৈ গ'ল যে।

বিপ্লৱ ঃ তুমি ইমান ধুনীয়াকৈ শুই আছিলা তাই তোমাক জগাবলৈ মন নকৰিলে।

নীলিমা ঃ হেৰি *(কঁপা কঁপা মাতেৰে)* গধূলি হ'লেই তাই এতিয়াও অহা নাই যে। মোৰ বৰ চিন্তা হৈছে।

বিপ্লৱ ঃ আহিব ৰ'বা কিয়নো চিন্তা কৰিছা।

নীলিমা ঃ আপুনি জানো নাজানে মই কিয় ইমান চিন্তা কৰিছোঁ। এনেকৈয়েই জানো আমাৰ ডাঙৰ মাজনী...

বিপ্লৱ ঃ হ'ব মনলৈ এতিয়া যি টি চিন্তাবোৰ নানিবা চোন, আহিব ভৈৰৱী।

নীলিমা ঃ এগৰাকী মাতৃয়েহে বুজিব নিজ সন্তানক হেৰুৱাৰ বেদনা তাকো যেতিয়া....

বিপ্লৱ ঃ তোমাৰ ভয় মই বুজি পাইছো নীলিমা। কিন্তু সেইবুলি আমি ভৈৰৱীকতো সদায় এনেদৰে বন্দী কৰি ৰাখিব নোৱাৰো। তাই এতিয়া ডাঙৰ হৈ আহিছে। তাইৰ তাইৰ সপোনবোৰৰ সৈতে উৰিবলৈ দিয়াচোন।

নীলিমা ঃ সপোন। সপোন দেখাৰ অধিকাৰ এইখন পৃথিৱীত কেৱল পুৰুষৰ থাকে, কেৱল মাত্ৰ... (দুখত) বাৰু এইবোৰ বাদ দিয়ক। মাজনী বাৰু ইমান পৰে কিয় পোৱাহি নাই?

বিপ্লৱ ঃ আহিব ৰ'বা ধৈৰ্য্য ধৰা।

নীলিমা ঃ হেৰি আপুনি এবাৰ চাই নাহে কিয়?

বিপ্লৱ ঃ ৰ'বা মই এপাক চায়েই আহোঁ, তাইৰ ফোনটোও আজি ঘৰত থৈ গ'ল।

নীলিমা ঃ কি? আপুনি সেইষাৰ কথা মোক এতিয়া কৈছে।

বিপ্লৱ ঃ আহ্ ৰ'বাচোন তুমি চিন্তা কৰিবা বুলিয়েই...

নীলিমা ঃ আপুনি ৰৈ নাথাকিব সোনকালে ওলাই যাওক। মোৰ বৰ বেয়া বেয়া চিন্তাবোৰ মনলৈ আহিছে।

বিপ্লৱ ঃ এৰা মোৰো চিন্তা নোহোৱা নহয়। ৰ'বা মই এপাক আহোঁগে। তুমি মিছাতে চিন্তা কৰি নাথাকিবা, তাই অকলে নাই যোৱা নহয়।

নীলিমা ঃ আপুনি সোনকালে যাৱকচোন মোৰ চিন্তাবোৰ বাঢ়ি আহিছে।

বিপ্লৱ ঃ যাওঁ মই। তুমি বৰকৈ চিন্তা কৰি নাথাকিবা। *(বুলি বিপ্লৱ ওলাই যাবলৈ লয় তেনেকুৱাতে দপ-দপকৈ খঙত ভৈৰৱী সোমাই আহে, মুখত যিটি ভোৰভোৰাই থাকে)*

ভৈৰৱী ঃ কি বুলি ভাৱে এইবোৰে নিজকে, ক'তো শান্তিৰে যাবলৈও শান্তি নাই এইবোৰৰ পৰা। *(ভৈৰৱীক দেখি মাক উঠি যায়)*

নীলিমা ঃ কি হ'ল মাজনী ইমান খঙত আহিছ যে আৰু ইমান দেৰি কিয় লগালি?

বিপ্লৱ ঃ আৰু ফোনটোনো নিনিয় কিয় লগত চিন্তা নহয় নেকি আমাৰ।

ভৈৰৱী ঃ উফ্ তোমালোকেও এতিয়া খং উঠাই নল'বা দেই। এনেই খং উঠি আছে।

নীলিমা ঃ মাজনী ইমান খং কিয় কৰিছ কি হ'লনো?

ভৈৰৱী ঃ কিনো হ'ব আৰু ৰাস্তাৰ অসুৰবোৰৰ পৰা জানো শান্তি আছে?

বিপ্লৱ ঃ মানে? তোক কোনোবাই কিবা ক'লেনি?

ভৈৰৱী ঃ কাৰ সাহস এই ভৈৰৱী বৰুৱাক জোকাবলৈ। দি থৈ আহিছোঁ ঠিকছে এসেকা।

নীলিমা ঃ মানে তই কি কৰিলি ? (ভয়ত) মাজনী কাৰ লগত কি লাগি আহিলি? মোৰ শপত

তই ক’ ভালে ভালে।

ভৈৰৱী ঃ একো নাই কৰা অ’ ...

নীলিমা ঃ তোক মোৰ শপত বুলি কৈছোঁনে নাই? কি হ’ল ক’ মোক ভালে ভালে।

ভৈৰৱী ঃ কিনো হ’ব এটাই ৰাস্তাত বেয়া বেয়াকৈ আমাক জোকাৰি আছিল আৰু তুমিটো মোৰ খঙটো জানাই, খং উঠিল এক চৰ লগাই আহিছোঁ।

নীলিমা ঃ কি তই পাগল হ’লি নেকি? নাজান নেকি আজিৰ পৃথিৱীখনৰ কথা।

বিপ্লৱ ঃ ঠিকেইটো কৰিছে তাই কিমান আৰু মনে মনে থাকিব।

নীলিমা ঃ হেৰি’ আপুনি কি কৈছে এইবোৰ, আপুনি কি একো নজনা হৈ থাকিল যে। মাজনী (খঙত) তোক কৈছোঁ কি প্ৰয়োজন আছিল এইদৰে শত্ৰু চপাই ল’বলৈ। কাইলৈ পৰহিলৈ যদি কিবা এটা অঘটন ঘটে তেতিয়া?

বিপ্লৱ ঃ উফ্ কিনো কথাবোৰ অনবৰতে ভাবি থাকা তুমি? ছোৱালীজনী ভাগৰত আহি পাইছেহি আৰু তুমি এইবোৰ কৰি আছা। যা মাজনী তই ভিতৰলৈ যা ফ্ৰেচ হৈ ল’বি অলপ।

ভৈৰৱী ঃ ঠিক আছে দেউতা। আৰু মা প্লিজ এতিয়া এইবোৰ কৰি নাথাকিবা না বহুত ভোক লাগিছে কিবা এটা সোনকালে খাবলৈ দিয়াচোন মোক। *(সেইবুলি কৈ ভৈৰৱী মঞ্চৰ পৰা ওলাই যায়)*

(নীলিমাই এসোপা চিন্তা লৈ বিচনাখনত বহি পৰে। বিপ্লৱ আহি তেওঁৰ কাষতে বহে আৰু তেওঁৰ কান্ধত হাতখন ৰাখে।)

নীলিমা ঃ মাতৃৰ হৃদয়হে বুজে হেৰুৱাৰ বেদনা কি? কি ভুল আছিল তাইৰ? তাইয়োতো বহুত সপোন দেখিছিল। সপোনবোৰ প্ৰতিফলিত কৰিবলৈকে তাই ওলাই গৈছিল। আপোনাৰ জানো মনত নপৰে তাইলৈ।

বিপ্লৱ ঃ কিয়নো নপৰে। তুমি যদি তাইক জন্ম দিছিলা, মোৰ এই দুখন হাতেৰে তাইক ডাঙৰ কৰিছিলোঁ। তাইৰ কণমাণি আঙুলি কেইটাই মোৰ এই তৰ্জনী আঙুলিটোত ধৰি খোজ কাঢ়িবলৈ শিকিছিল। কেনেকৈ পাহৰি যাম মই যেতিয়া এইখন হাতেৰেই তাইৰ চিতাত অগ্নি দিছিলোঁ... *(কঁপা কঁপা মাতেৰে)*

নীলিমা ঃ মোৰ বৰ ভয় লাগে অ’ মাজনীলৈ।

বিপ্লৱ ঃ ভয় নকৰিবা। তাই বহুত সাহসী। তাইক কোনেও সহজে একো কৰিব নোৱাৰে।

নীলিমা ঃ তাইৰ সাহসটোৰ বাবেইটো মোৰ বেছি ভয় লাগে। তাই ঘৰৰ পৰা ওলাই যোৱা বুলিলে বুকুখন কিবা বিষাই যায় অ’।

(তেনেতে ঘৰৰ দুৱাৰখনত জোৰকৈ ঢকিওৱাৰ শব্দ শুনিবলৈ পোৱা যায়।)

নীলিমা ঃ হে...ৰি (ভয়ত) কোনে বাৰু ইমান জোৰকৈ দুৱাৰত ঢকিয়াইছে। মোৰ কিন্তু বৰ ভয় লাগিছে।

বিপ্লৱ ঃ ৰ’বা মই চাই আহোঁ এপাক (বুলি বিপ্লৱ যাবলৈ লওঁতেই নীলিমাই হাতখন থাপ মাৰি ধৰে)

নীলিমা ঃ ক’ত যায় আপুনি। আপোনাক মোৰ শপত ওলাই নাযাব।

(বাহিৰৰ পৰা মাত আহে—দুৱাৰ খোল বুলি কৈছোঁ নহয়, খোল দুৱাৰ... ঢকিওৱাৰ শব্দ বাঢ়ি আহে, নীলিমাই ভয়ত বিপ্লৱৰ হাতখনত জোৰকৈ ধৰি থাকে। এপাকত বিপ্লৱ ওলাই যায়। কিন্তু সিহঁতে দুৱাৰখন জোৰকৈ খুলি সোমাই আহে আৰু বিপ্লৱক গতিয়াই পেলাই দিয়ে।)

মনজিৎ ঃ ক’ত সেইজনী, মাতি আন তাইক।

নীলিমা ঃ আপোনালোক কোন হয়। প্লিজ ওলাই যাওক মই ভৰিত ধৰিছোঁ আপোনালোকৰ প্লিজ।

বিশ্ব ঃ মাত বুলি কৈছোঁ নাই তাইক। তাই এই বিশ্বৰ গাত হাত তুলিছে। আজি তাই শেষ। মাত তাইক।

কুমাৰ ঃ এই ওলাই আহ ক’ত লুকাই আছ তই। *(বুলি চিঞৰে আৰু বস্তু পেলাই ভাঙে হুলস্থুল কৰে)* তেনেতে ভৈৰৱী ওলাই আহে।

ভৈৰৱী : কি হৈছে এইবোৰ ইয়াত। দেউতা তোমাৰ কি হ'ল মুখেৰে মাতাচোন। উঠাচোন দেউতা *(দেউতাকৰ ওচৰত গৈ দেউতাকক উঠাবলৈ চাই)*

বিশ্ব : এইজনীয়েই। ধৰ এইক চোঁচৰাই লৈ ব'ল। *(ভৈৰৱীয়ে কথাষাৰ আওকাণ কৰে আৰু দেউতাকক উঠাবলৈ চাই আৰু সিহঁত কেইটা তাইৰ ফালে আগবাঢ়ি যাব লওঁতেই নীলিমাই বিশ্বৰ ভৰিত ধৰি পৰি দিয়ে- মাফ কৰি দিয়ক তাইক। একো নকৰিব তাইৰ লগত। বিশ্বই ভৰিৰে নীলিমাক গুৰিৰাই ঠেলা মাৰি দিয়ে। সেয়া দেখি ভৈৰৱীৰ খং উঠে আৰু তাই খঙতে উঠি আহে।)*

ভৈৰৱী : তহঁতে কাৰ গাত হাত তুলিবলৈ আহিছ? *(বুলি তাই চোঁচা মাৰি যায়)*

(আটাইকেইটাই তাইক আগুৰি ধৰে আৰু তাই সিহঁতৰ বিপক্ষে যুঁজ দিয়ে। সিহঁতক মাৰি মাৰি তাই মাটিত পেলাই দিয়ে। তেনেতে বিশ্বই তাইক গতিয়াই পেলাই দিয়ে। মাক আৰু দেউতাক উঠিব নোৱাৰা অৱস্থাত পৰি থাকে। মাকে উঠিবলৈ যত্ন কৰে কিন্তু নোৱাৰে। বিশ্ব তাইৰ ফালে আগবাঢ়ি যায়, এক বিকট হাঁহি - "ছোৱালী হৈ জন্ম হৈছ ক'ত সাৰি যাবি" বিশ্ব এখোজ এখোজকৈ তাইৰ ফালে আগবাঢ়ি যায়। মাকে কোনো মতে উঠি ওচৰতে থকা টাঙোনডাল হাতত তুলি লয়। সি তাইৰ কাষ পোৱাৰ আগতেই নীলিমাই পাছফালৰ পৰা তাৰ মূৰত জোৰকৈ মাৰ শোধাই আৰু সি চিঞৰি পৰি যায়। নীলিমাই তাক একেলেথাৰিয়ে কঁপি কঁপি মাৰিয়ে থাকে মাৰিয়ে থাকে।)

ভৈৰৱী : (মাকক সাৱটি ধৰি টাঙোনডাল পেলাই) মা সি মৰিল আৰু নামাৰিবি তাক।

নীলিমা : (খঙত কঁপি থাকে) নৰখাবি মোক আজি। ধ্বংস কৰি পেলাম আজি মই সকলো। এটাকো সুদাই নেৰোঁ। মাৰি পেলাম সকলোকে মই।

ভৈৰৱী : মা প্লিজ শান্ত হোৱা।

নীলিমা শান্ত নহয় তাই তাত থকা আটাইকেইটাকে মাৰিবলৈ লয়- তহঁত আজি মৰিবই লাগিব, মৰ তহঁত।

সিহঁতক মাৰি মাৰি অৱশেষত ক্ষান্ত হয় বহি পৰে নীলিমা। ভৈৰৱী তাইৰ কাষতে বহি পৰে। নীলিমাই নিজৰ হাত দুখনলৈ চাই - "এয়া মোৰ হাতত তেজ নহয় এগৰাকী মাতৃৰ অভিশাপ এয়া। হেৰৌ তহঁতিওটো কোনো মাতৃৰ সন্তান আছিলি। কলংক সানিলি তহঁতি, মাতৃত্বৰ মমতাত কলংক সানিলি তহঁতি। (চিঞৰি চিঞৰি কঁপা মাতেৰে)

মাজনী আজি এই মাতৃৰ বুকুৰ তৃষ্ণা দূৰ হ'ল। হাঁহি এটা মাৰি কন্দা হঁহা দুইটাৰ মাজেৰে নিজৰ চেতনা হেৰুৱাই কথাবোৰ কৈ যায় নীলিমাই আৰু ভৈৰৱীয়ে মাকক সাবটি ধৰি থাকে যদিও তেওঁ কৈয়েই থাকে।

নীলিমা : মই নাৰী হয় শান্তিদায়িনী , কিন্তু যেতিয়াই মই কালৰূপ ধৰিম ধ্বংস যজ্ঞ চলিব, তহঁত...তহঁত কোনো নাবাচিবি। সকলো শেষ কৰি দিম মই (বুলি নীলিমা উঠি গৈ ৰোমত যি থাকে সকলো পেলাই মেলি মঞ্চত পাগলৰ নিচিনাকৈ চিঞৰি চিঞৰি সকলো বস্তু পেলাই দিয়ে। ভৈৰৱীয়ে মাকক শান্ত কৰিবলৈ বহু চেষ্টা কৰে। তেনেতে বাহিৰৰ পৰা পুলিচৰ গাড়ীৰ শব্দ শুনিবলৈ পোৱা যায়। ভৈৰৱীয়ে মাকক বুকুত সাবটি পকাত বহি পৰে। দুয়ো সাৱটি কান্দি থাকে আৰু মঞ্চৰ পৰ্দা পৰে।)

ভোক

✍ **বিতুপন দত্ত**
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

চৰিত্ৰসমূহ

মিনতি	ঃ	এগৰাকী গৃহিনী
পল্লৱ	ঃ	মিনতিৰ পুত্ৰ
জাহ্নবী	ঃ	মিনতি জীয়েক
ৰমেন	ঃ	মিনতিৰ গিৰিয়েক
প্ৰশান্ত	ঃ	গাঁৱৰ লোক
বলিন কাই	ঃ	গাঁৱৰ মেধা
ভাস্কৰ	ঃ	গাঁৱৰ যুৱক

(এটা মধ্যবিত্ত পৰিয়ালৰ পাকঘৰ। পাকঘৰতে এখন বিছনা। এটা চাকি জ্বলি থাকিব। কাষতে দুটা বস্তা পৰা থাকিব আৰু তাৰ ওপৰত দুখনমান কিতাপ থাকিব। কাষতে দুখন টুল থাকিব আৰু মাটিত এটা তামোলৰ বটা। মিনতিয়ে গান গাই গাই বিছনাত বহি কাপোৰ চিলাই থাকিব)

মিনতি ঃ সোণৰ খাৰু নালাগে মোক... (এনেতে বলিন কাইৰ প্ৰৱেশ)

বলিন ঃ (বাহিৰৰ পৰা) মিনতি, অ' মিনতি। বোলো ঘৰত আছনে? (সোমাই আহে)

মিনতি ঃ অ' বলিন কাইচোন। আহচোন আহ। ইয়াতে বহ।

বলিন ঃ (বহি লৈ) ই ৰমেন নাই নি অ' ঘৰত।

মিনতি ঃ এওঁ কামৰ পৰা অহাই নাই নহয়। আহোঁতে সদায়ে সন্ধিয়া হয়। কিন্তু আজিচোন ৭ বাজিল। এতিয়ালৈকে আহি নাপালে। ক'ৰবাত বজাৰ কৰিছে কিজানি।

বলিন কাই ঃ অ হ'ব পায়। এ মই বোলো কাইলৈ সন্ধিয়া ঘৰতে নাম এভাগিৰ আয়োজন কৰিছিলোঁ। ৰমেনক বোলো মাতষাৰ লগাই যাওঁ। এতিয়া সি নাই যেতিয়া তয়ে কৈ দিবি সি আহিলে।

মিনতি ঃ অ' হয় নেকি। ঠিক আছে বলিন কাই, মই ক'ম বাৰু এওঁ আহিলে।

বলিন কাই ঃ বাৰু। পিছে ইহঁতকেইটা ঘৰত নাই নি? বৰ ঠাণ্ডা হৈ আছে যে ঘৰখন।

মিনতি ঃ আছে আছে। কিয়? তই আগফালৰ পৰা আহোঁতে নেদেখিলি হ'বপাই সিহঁতক। গোসাঁই ঘৰত সোমাইছে যেন পাওঁ।

বলিন কাই ঃ অ, এ মই মনেই নকৰিলোঁ। পিছে হেৰি নহয়, এই তহঁতৰ যে এই জামুক তলৰ মাটিখিনি পদ্মেশ্বৰক বন্ধকত দিছিলি, সেইখিনি পিছে মোকলালি নে নাই।

মিনতি ঃ নাই অ' বলিন কাই। ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাৰ এডমিছন আৰু কিতাপ পত্ৰ কিনা মেলা আৰু সেই ঘৰৰ পৰা সৰু সুৰা বস্তু কেইপদমান কিনোতেই টকা কেইটা শেষ হ'ল। এতিয়া মাটিখিনি মোকলাবলৈ ইমানকেইটা টকা পাওঁনো ক'ত। এওঁ দিন হাজিৰা কৰা টকা কেইটাইও খাবলৈ নোজোৰে। মানুহটোৱে মদ ভাং খাই সকলো শেষ কৰে।

বলিন কাই ঃ হ'ব দে মিনতি। তই দুখ নকৰিবি। এদিন সকলো ঠিক হ'ব। ভগৱানে যি কৰে সকলো ভালৰ কাৰণেই কৰে।

মিনতি ঃ কণা বিধাতাই কেৱল মোৰ জীৱনতহে চাগে এনেকুৱা দুখ এখিনি লিখি পঠালে।

বলিন কাই ঃ মিনতি অ', সদায় নিজতকৈ সৰু মানুহখিনিৰ কথা ভাৱি চাবি। সমাজত কি তহঁততকৈ আৰু দুৰ্ভগীয়া মানুহ নাই?

মিনতি ঃ তাকেই, আশা কৰোঁ ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাই যাতে কাহানিও দুখ কষ্ট অনুভৱ নকৰক।

বলিন কাই ঃ ভাল হ'ব দে। এতিয়া মন মাৰি নাথাক। পিছে মই এতিয়া উঠোঁহে। আৰু কেইঘৰমান মানুহক নিমন্ত্ৰণ দিবলৈ আছে।

মিনতি ঃ অ, ৰহ আকৌ তামোল এখনকে খাই যা।

বলিন কাই ঃ বাৰু দে তামোল এখনকে।

(মিনতিয়ে তামোলৰ বটাটো আগবঢ়াই দিব)।

বলিন কাই ঃ উম, মই এতিয়া আহোঁ।

মিনতি ঃ উম দে যাবি।

জাহ্নবী ঃ মা, অ' মা। (মিনতিয়ে, কোনো মাত নিদিব)

জাহ্নবী ঃ (মাকৰ ওচৰলৈ গৈ) মা, মা।

মিনতি ঃ (থতমত খাই) হা, কি হ'ল?

জাহ্নবী ঃ দেউতা ইমান দেৰি অহা নাই যে, মোৰ হ'লে বৰ ভোক লাগিছে।

পল্লৱ ঃ অ' মা। মোৰো বৰ ভোক লাগিছে। স্কুলৰ পৰা আহিও একো খাবলৈ নাপালোঁ।

মিনতি ঃ আহ্ হা, অলপ ধৈৰ্য্য ধৰচোন। বাপেৰ আহিবই এতিয়া। আৰু অলপ পঢ়ি ল চোন যা তহঁত। (পঢ়িবলৈ যায়)

(মিনতি চিন্তিত হয়, মনতে ভাবিবলৈ লয়, নাটকৰ শব্দ কৌশলীয়ে সংলাপ ক'ব।)

(দুখ মনেৰে) হে প্ৰভু। এইয়া কোন জনমৰ দুখৰ প্ৰতিশোধ লৈছা। কি ভুল কৰিছিলোঁ, যে এমুঠি খাবৰ বাবেও প্ৰতিদিনে অপেক্ষা কৰিব লগা হয়। মোক কষ্ট দিছা দিয়া। কিন্তু মোৰ এই ফুল কুমলীয়া ল'ৰা ছোৱালী কেইটাকো এনে কষ্ট নিদিবা প্ৰভু। (কাষতে থকা চকীত বহি পৰিব।)

পল্লৱ ঃ (হামিয়াই) অ' মা ৯ বাজি গ'ল। দেউতাচোন এতিয়ালৈকে নাহিল।

জাহ্নবী ঃ ভাইটি আৰু অলপ পঢ়ি ল চোন। দেউতাই চাগে বহুত বজাৰ কৰিছে। সেইবাবে হয়তো দেৰি হৈছে।

মিনতি ঃ তহঁত পঢ়চোন। মই সাউতকৰে পদূলিৰ পৰা দেউতাৰে আহিছে নেকি চাই আহোঁ ৰ।

পল্লৱ ঃ অ' যোৱা যোৱা। দেউতাই কিবা আনিলে কিন্তু মোকে প্ৰথম দিবাহি। আজি দেউতাক গৰম গৰম চিঙৰা আনিবলৈ কৈছিলোঁ।

জাহ্নবী ঃ খাবি অ', তয়ে খাবি ৰহ চোন। প্ৰথমতে দেউতাক ঘৰলৈ আহিবলৈতো দে।

মিনতি ঃ তহঁতে এতিয়া হুলস্থূলখন কৰি নাথাকচোন। ৰহ মই সাউতকৰে চাই আহোঁ। (মিনতি ওলাই যায়)

পল্লৱ ঃ অ' বা,

জাহ্নবী ঃ কি হ'ল অ'?

পল্লৱ ঃ কথা এটা নহয়।

জাহ্নবী ঃ কি কথা ক'চোন।

পল্লৱ ঃ দেউতাই যে কালি ৰমেন খুৰাৰ ঘৰৰ পৰা আপেল আনিছিল। তাৰে এটা মই লুকুৱাই থৈছিলোঁ। সেই মোনাটোতে আছে। চাগৈ চোন যা।

জাহ্নবী ঃ ই সেইটো নাই নহয়।

পল্লৱ ঃ নাই? কি হ'ল?

জাহ্নবী ঃ কিয়, কালি ৰহিম কাই আহোঁতে তাক দিয়া নাই?

পল্লৱ ঃ অ' ঠিকেই। মই পাহৰিছিলোঁৰেই। মোৰ কিন্তু বৰ ভোক লাগিছে। পেটত এজাকমান নিগনি দৌৰি আছে।

জাহ্নবী ঃ তই অলপ পানীকে খাই ল'চোন। দেউতা আহিবই এতিয়া।

পল্লৱ ঃ আজি পানী খাই খাইয়ে থাকিব লাগিব যেন পাইছোঁ আৰু। (পানী খায়)

জাহ্নবী ঃ দেখিছ আমাৰ কি অৱস্থা হৈছে। পঢ়া-শুনা নকৰিলে মানুহৰ কি অৱস্থা হয়, সেইবাবে তোক বাৰে বাৰে পঢ়িবলৈ কৈ থাকোঁ। আজি যদি দেউতাই ভালকৈ পঢ়িলেহেঁতেন, তেতিয়া আমি এনেদৰে দুবেলা দুমুঠি খাবলৈ হাহাকাৰ কৰিব লগা নহ'লহেঁতেন। (এনেতে মিনতি সোমাই আহে)

পল্লৱ· ঃ কি হ'ল মা? দেউতা অহাই নাই নেকি?

মিনতি ঃ নাই অ'। (ঘড়ীটোলৈ চাই) ১১টা বাজিল। ক'ত বা আছে?

জাহ্নবী ঃ মোৰ হ'লে বৰ চিন্তা হৈছে মা। দেউতাৰ নহ'বলগীয়া কিবা হোৱা নাইতো?

মিনতি ঃ ধ্যেৎ। তেনেকোৱা অমঙ্গলীয়া কথা নকবিচোন। আৰু অলপ সময় ধৈৰ্য্য ধৰচোন।

পল্লৱ ঃ মা, মোৰ টোপনিহে ধৰিছে। মই হ'লে শুবলৈহে যাওঁ দেই। দেউতা আহিলে মোক খাবলৈ জগাই দিবা।

মিনতি ঃ (দুখেৰে) যা সোণ। অলপ শুই ল।

পল্লৱ ঃ (মাকৰ হাতত ধৰি দুখেৰে) মা।

মিনতি ঃ মোৰো বৰ চিন্তা হৈছে অ'। *(দুয়ো বস্তাতে বহি পৰে)*

(বাহিৰত কুকুৰে ভুকিব। মিনতি আৰু জাহ্নবী হতবাক হ'ব।)

জাহ্নবী ঃ দেউতা আহিছে হ'বলা। (দুয়ো বাহিৰলৈ জুমি চাই)ঐ

মিনতি ঃ নাই নহয়।

জাহ্নবী ঃ বাহিৰলৈ ওলাই যাওঁচোন ব'লা মা।

মিনতি ঃ নাই। মাজনিশা হ'ল। এতিয়া নালাগে যাব।

(দুয়ো পুনৰ বহে)

(জাহ্নবী শুই পৰিব। নাটকৰ শব্দ কৌশলীয়ে বিৰহৰ এক সংগীত বজাব। এনেতে হঠাৎ মেঘৰ গাজনী। জাহ্নবী সাৰ পাব)

জাহ্নবী ঃ মা, দেউতা অহাই নাই নি?

মিনতি ঃ নাই অ'

(জাহ্নবীয়ে ভোকত ৰ'ব নোৱাৰি পানী খাব। এনেতে পল্লৱে সাৰ পাই উঠি আহে।)

পল্লৱ ঃ আজি খাবলৈ আশা নকৰাই ভাল আৰু (পানী খাব)

মিনতি ঃ তই শুৱাই নাই হ'বলা?

পল্লৱ ঃ দেউতা আহিব কিবা খামকে বৈ বৈ ভাগৰ লাগিলে আৰু। আৰু নোৱাৰি। মই শুবলৈ যাওঁ।

জাহ্নবী ঃ ময়ো যাওঁ মা। বৰ টোপনি ধৰিছে।

মিনতি ঃ যা, শুগৈ (জাহ্নবী শুবলৈ যায়)

(বাহিৰত বতাহ ধুমুহা, এনেতে বাহিৰৰ পৰা প্ৰশান্তই চিঞৰিব)

প্ৰশান্ত ঃ (বাহিৰৰ পৰা) খুৰী.....খুৰী.... অ' খুৰী (দৌৰি আহিব)

মিনতি ঃ (শংকিত হৈঃ প্ৰশান্ত। তই? কি হৈছে? তই ইমান ভয় খাইছ কিয়? আৰু ইমান ৰাতিখন? কি হৈছে তোৰ?

প্ৰশান্ত ঃ সৰ্বনাশ হৈছে খুৰী। কলং নৈ পানী উফন্দি পৰিছে। আঘোণী পাৰৰ পথাৰৰ ফালে গড়া খহোঁ খহো অৱস্থা। বৰঘুলিৰ এটা অংশ পানীত বুৰ গৈছে। আৰু...

মিনতি ঃ আৰু? আৰু কি প্ৰশান্ত?

প্ৰশান্ত ঃ আৰু বৰঘুলিত দুটা মানুহ পানীত পৰি মৃত্যু হৈছে।

মিনতি ঃ কি?

প্ৰশান্ত ঃ অ খুৰী, মই যাওঁ। গাঁৱৰ বাকীবোৰ মানুহক সজাগ কৰি আহোঁ। (প্ৰস্থান)

(মিনতি শংকিত হব, এনেতে জাহ্নবী সাৰ পাব। জাহ্নবীৰ প্ৰৱেশ)

জাহ্নবী ঃ মা' কি হৈছে?

মিনতি ঃ (কান্দিব)

জাহ্নবী ঃ মা কি হৈছে তোমাৰ? কান্দিছা কিয়? আৰু দেউতা?

পল্লৱ ঃ মা, মোৰ ভোক লগা নাই মা। (পল্লৱৰ প্ৰৱেশ) এইয়া চোৰা পানী খাইয়ে মোৰ পেট ভৰি গ'ল। মা, কি হৈছে তোমাৰ?

(মিনতিয়ে একো নোকোৱা দেখি পল্লৱ আৰু জাহ্নবীয়ে মাকক সাৱটি ধৰিব। এনেতে বাহিৰৰ পৰা প্ৰশান্তই দুখেৰে মাতিব)

প্ৰশান্ত ঃ খুৰী.......খুৰী

(মিনতিয়ে উধাতু খাই আহিব আৰু দৰ্জা খুলি আতংকিত হ'ব। কান্দিব। প্ৰশান্ত আৰু ভাস্কৰে মিনতিৰ গিৰিয়েক ৰমেনৰ মৃতদেহ দাঙি লৈ প্ৰৱেশ কৰিব। প্ৰশান্ত বহি পৰিব)

পল্লৱ ঃ (মৃতদেহৰ ওচৰলৈ আহি) দেউতা, কি হৈছে তোমাৰ? দেউতা.....

(জাহ্নবী আৰু মিনতি মৃতদেহৰ গাত ধৰি কান্দিব)

মিনতি ঃ (খঙেৰে কান্দি কান্দি) হে ভগৱান........ কি ভুল কৰিলোঁ মই? ...এয়া কি উপহাৰ দিলা মোক? ভোকৰ যন্ত্ৰণাৰ পৰা স্বামীৰ মৃত্যুলৈকে, এয়াই কি মোৰ প্ৰাপ্য? জীয়াই থাকিবলৈ আৰু ৰাখিলা কি? লৈ যোৱা মোৰ এই দুটি সন্তান আৰু মোক। (আঁৰ কাপোৰ পৰিব)

২০২১ বৰ্ষৰ সাহিত্য একাডেমি বঁটা প্ৰাপক অসমৰ সাহিত্যিকসকল

সাহিত্য অকাডেমি সন্মান

অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী

উপন্যাস ঃ 'ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল'।

মোদাই গাহাই

কাব্যগ্ৰন্থ ঃ 'খৰো ছায়াও আৰ' হিমালয়'।

সাহিত্য একাডেমি শিশু-সাহিত্য বঁটা

মৃণাল কলিতা

শিশু-গ্ৰন্থ ঃ 'বকুল ফুলৰ দৰে'।

ৰত্নেশ্বৰ নাৰ্জাৰী

শিশু-গ্ৰন্থ ঃ 'ডিখুৰা ছোলোবাথা'।

সাহিত্য অকাডেমিৰ যুৱ বঁটা

অভিজিৎ বৰা

গল্প গ্ৰন্থ ঃ 'ডেউকা কোবাই যায়'।

গৌতম দৈমাৰী

'জিউ গানাং ছহো'

মুক্ত

✍ **ৰাহুল বৰুৱা**
পঞ্চম যাণ্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

ঃ চৰিত্ৰ সমূহ ঃ

ধনীৰাম ঃ (৪০ বছৰ বয়সৰ উৰ্দ্ধৰ এজন গাঁওবাসী)
বৰুৱানী ঃ (৩০ বছৰীয়া গাঁৱৰ বোৱাৰী)
উত্তম ঃ (২৯ বছৰীয়া ডেকা)
পল্লৱী ঃ (২৯ বছৰীয়া গাঁৱৰ বোৱাৰী, ডাইনী)
ৰত্নেশ্বৰ ঃ (৪০ বছৰ উৰ্দ্ধৰ গাঁৱৰ বাসিন্দা)
মানসী ঃ (৩৫ বছৰীয়া গাঁৱৰ বোৱাৰী)
ৰমিলা ঃ (৩০ বছৰীয়া গাঁৱৰ বোৱাৰী)

(মঞ্চত ধনীৰাম। মঞ্চত ধনীৰামে কিবা কৰি থাকে, এনেতে বৰুৱানী সোমাই আহে।)

বৰুৱানী ঃ অ' ককাইদেউ, জানানে সেই ডাইনীজনীক আজি গাঁৱৰ মানুহে ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিলে নহয়। উস্ এতিয়াহে যদি শান্তি হয় আৰু।

ধনীৰাম ঃ অ' সেইজনীক মাৰি নেপেলালে কেলেই? সেইজনী ইয়াৰ পৰা গৈ আকৌ বেলেগ এখন ঠাই হে ধ্বংস কৰিবগৈ, তাতকৈ সেইজনীক মাৰিয়ে পেলাব লাগিছিল।

বৰুৱানী ঃ এস্ মাৰিবলৈকে গৈছিল। দেখা পাই কেনেকৈ দৌৰি পলাই যায়। মোৰ যে ভয়হে লাগে দেই কি যে বিকৃত ৰূপ এটা ধৰি থাকে।

ধনীৰাম ঃ মই চাই আহোঁগৈ ৰহ। (এনেতে উত্তম সোমাই আহে)।

উত্তম ঃ হেৰ' শুনকচোন। মই মানে চহৰৰ পৰা আহিছোঁ।

ধনীৰাম ঃ গুচি যাওক। এনেহে বিপদৰ সময়তনো বাৰু আপুনি আহিব লাগেনে? হেৰৌ ডাইনী লম্ভিব গুচি যাওক। (সেইবুলি কৈ ধনীৰামে বাহিৰফালে কিবা এটা চাই।)

উত্তম ঃ বাইদেউ, (বৰুৱানীলৈ চাই) কি হৈছে মই একো বুজা নাই।

বৰুৱানী ঃ কিনো ক'বা আৰু। আমাৰ গাঁৱতে এজনী বিধবা ডাইনী আছে। তাই বৰ অশান্তি কৰে জানেনে। নিজৰ গিৰিয়েকটো খালেই বেলেগৰ মতা মানুহবোৰক কিবা আকৰ্ষণ কৰি ঘৰলৈ মাতি লৈ যায়। গাঁওখনৰ কেইবাজনো ভাল পুৰুষৰ পাষাণীজনীয়ে সংসাৰ ভাঙিলে। তুমি ডেকা ল'ৰা। বৰ বেছিকৈ ঘূৰি নুফুৰিবা। তোমাকো তাই শেষ কৰিব। নহ'লে। যাৰ ঘৰলৈ আহিছিলা তাৰ ঘৰলৈ সোনকালে যোৱাগৈ যোৱা। পিছে কাৰ ঘৰলৈ আহিছিলা?

উত্তম ঃ আপোনালোকক এটা কওঁ। এই ডাইনী-চাইনী বুলি পৃথিৱীত একো নাই। এইবোৰ মানুহৰ ভ্ৰান্ত ধাৰণা মাথোঁ। আচৰিত এই কম্পিউটাৰৰ যুগত আপোনালোকে ডাইনী বিশ্বাস কৰে আৰু আপোনালোকে হয়তো নাজানে এনে চিন্তাধাৰাৰ বিৰুদ্ধে চৰকাৰৰ কঠোৰ আইনো আছে। কেনেবাকৈ প্ৰশাসনে গম পাব লাগিলে আপোনালোকৰ।

ধনীৰাম ঃ সেই এইডাল। চহৰৰ পৰা আহি বৰ জ্ঞানী নেদেখাবি। ময়ো দস্তৰমত ৭ ম শ্ৰেণীলৈকে

পঢ়া। আপুনিও যে আৰু বৰুৱানী... গাঁৱত কি হৈছে কি নাই হোৱা এইবোৰ আনৰ আগত গাই বাই ফুৰিবলৈ আপোনাৰ দৰকাৰ। কি হে। সৌৱা ডেকা ল'ৰা, গাঁৱৰ কথা গাঁৱৰে মানুহেই চাব। কোনে, কেনেকৈ, ক'ত শাস্তি পাব। সেইবোৰো আমিয়েই ভাৰিম এইবোৰত দৰকাৰ নাই। বাৰু ক'ৰৈলেনো আহিলা তুমি? তোমাৰ নাম?

উত্তম ঃ মোৰ নাম উত্তম বৰুৱা। মোৰ এজনী বান্ধৱী এই গাঁওখনলৈ বিয়া হৈছে বুলি শুনি তাইকে লগ কৰিবলৈ আহিলোঁ। আচলতে তাই আৰু মই একেলগে বাংগালোৰত চাকৰি পাইছিলোঁ, মই গ'লোঁ। কাৰণ জীৱনে পুনৰ সুযোগ নিদিয়ে। কিন্তু তাইক ঘৰৰ পৰা নপঠিয়ালে। তেতিয়াৰ পৰাই তাইৰ লগত একেবাৰে যোগাযোগ বিচ্ছিন্ন হৈ গ'ল মোৰ। মইয়ো কৰ্মসূত্ৰে বাংগালোৰৰ পৰা সুদীৰ্ঘ ১০ বছৰৰ পিছত ঘৰলৈ আহি গ'ম পালোঁ যে তাইৰ বিয়া হ'ল। ঘৰখন তাই আৰু তাইৰ মাক মানে খুৰীদেউ আছিল। সৰুতেই দেউতাক ঢুকোৱাৰ পাছত খুৰীদেউৱে বৰ কষ্টৰে তাইক ডাঙৰ-দীঘল কৰিছিল। তাইয়ো ঘৰখনৰ পৰিস্থিতি বুজি পাইছিল আৰু নিজৰ কৰণীয়খিনি ভালকৈ কৰি গৈছিল। আমাৰ স্কুলত তাই আটাইতকৈ মেধাৱী ছাত্ৰী আছিল। মহাবিদ্যালয় আনকি বিশ্ববিদ্যালয়তো তাইৰ সমকক্ষ কোনো নাছিল। ঘৰখনৰো তাই প্ৰত্যেকটো কামেই কৰিছিল। ৰূপে-গুণে ইমান ধুনীয়া ছোৱালীজনী পঢ়াৰ লগতে নৃত্য- গীততো পাকৈত আছিল। নাজানিলোঁ খুৰীদেউৱে ইমান সোনকালে তাইক বিয়া দি দিলে।

বৰুৱানী ঃ তাই অ' ইমান সুলক্ষণী ছোৱালী কিয়নো বাৰু ইমান সোনকালে বিয়া দিব লাগে। মোৰ ছোৱালীজনীৰ গাতো যদি ইয়াৰ এটা গুণ থাকিলহেতেন অ' চাকৰিয়াল এটালৈকে বিয়া দিব পাৰিলোঁহেঁতেন।

ধনীৰাম ঃ ভালেই কৰিলে বিয়া পাতি দিলে। কিনো কৰিব অ' ঘৰত। বুইছা উত্তম বোপা। মোৰো ছোৱালীজনী মেট্ৰিক দিয়াৰ আগতেই বিয়া দি দিলোঁ। পঢ়ি শুনিনো কি লাভ হ'ব। শেষত বেলেগৰ ঘৰৰ হে ধনৰ টোপোলা ডাঙৰ কৰিব।

উত্তম ঃ আপোনালোক চিন্তা কিন্তু মানিছোঁ দেই। নিজৰ ছোৱালীজনীৰ কথা বাৰু আপুনি কেনেকৈ এইদৰে ভাৱিব পাৰে। আপোনালোকে নাজানে নেকি যে আজিকালি সকলো কামতে ছোৱালী আগত। খেল-ধেমালি, সৈন্যবাহিনী, চাকৰি ইত্যাদি সকলোতে ছোৱালীয়ে আগৰণুৱা। আপোনালোকে আপোলোকৰ এই মানসিকতা সলনি কৰক এই যে ছোৱালীক পঢ়াই লাভ নাই, ডাইনী, এইবিলাক একো নাই। মানৰ সমাজক কলংকিত কৰাৰ একো একোটা শব্দ। *(তেনেতে বাহিৰত হুলস্থুল। এগৰাকী মহিলা আউলি-বাউলি, লেতেৰা-পেতেৰা কাপোৰ-কানিৰে মঞ্চৰ ভিতৰলৈ দৌৰি আহে, পাছে পাছে এদল মানুহ হাতত দা লাঠি লৈ সোমাই আহে।)*

ৰত্নেশ্বৰ ঃ ঐ ধনীৰাম কাই, বৰুৱানী এইক, ডাইনীজনীক ধৰক। এইক আমি কাটিম, নহ'লে এই আমাৰ ঘৰ সংসাৰ, গাঁও সমাজ সকলো ধ্বংস কৰিব।

বৰুৱানী ঃ এইক ধৰক ধৰক এইক আজি....

মানসী ঃ এই পাষাণী চাল্লা ৰৈছ নে। তোক আজি মাৰিয়েই পেলাম। আহ।

(মানুহখিনিক বাধা দি)

উত্তম ঃ হেৰি আপোনালোক ৰ'বচোন কিয় বাৰু মানুহজনীক আপোনালোকে অত্যাচাৰ কৰিছে।

ধনীৰাম ঃ সৌৱা ডেকা তুমি আঁতৰি দিয়া। তুমি একো নাজানা এইৰ কথা। গাঁওখন শেষ কৰি পেলাইছে। এই চাল্লা বেশ্যা। তোক আজি

ৰত্নেশ্বৰ ঃ তুমি কোন আমাক ৰখাবলৈ? তুমিও কি এইৰ....

উত্তম ঃ মুখ চম্ভালি কথা ক'ব।

ৰমিলা ঃ কি কৰিবি? চহৰৰ যেন লাগিছে দেখাত। বেছি চিঞৰ-বাখৰ নকৰিবি।

মানসী : নহ'লে তোৰো আজি এই ডাইনী জনীৰ দৰেই একেই অৱস্থা হ'ব।

(পল্লৱী) ডাইনী : মাৰি পেলা, মাৰি পেলা, মোক। তহঁতে এনেও মানসিকভাৱে মোক তহঁতে কাহানিবাই হত্যা কৰিলি। আজি শাৰীৰিকভাৱে মাৰি পেলা।

ৰমিলা : কথা ক'বলৈ আহিছ নিজেই তই হত্যাকাৰী। তোৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই অহাৰ পাছতেই ৰমাকান্তৰ মৃতদেহ উলমি থকা পাইছিল।

মানসী : এইজনী ডাইনীয়ে মাৰি ওলমাই থব পাই।।

বৰুৱানী : ঘৰখনটোলৈ ইটো মতাৰ পিছত সিটো মতা গৈয়ে থাকে। কি যাদু জানে এইহে জানে আৰু এইক মুঠতে আজি শেষ কৰিব লাগে।

উত্তম : আহ্ আপোনালোকে ক্ষন্তেক ধৈৰ্য ধৰকচোন মানুহজনীয়ে কি ক'ব বিচাৰিছে এবাৰ শুনিতো লওক।

ডাইনী (পল্লবী) : নাই ইহঁতি একো নুশুনে। আপুনি মিছাতেই মোৰ লগত নিজৰ জীৱনটোলৈ বিপদ মাতি নানিব যাওক গুচি গুচি যাওক। ইহঁতি মানুহ নহয় মানুহৰূপী পশু ইহঁতি। ইহঁতক নৰ ৰক্তলাগে, নৰ মাংস লাগে মাথোঁ।

মানসী : ইস কথা ক'বলৈ আহিছে। আপোনালোকে কিয় এইজনীৰ কথা শুনি আছে হয়নে?

উত্তম : আপোনালোকে কি মানুহ হে। এবাৰ মানুহজনীয়ে কি কৈছে আপোনালোকে নুশুনে কিয়? আপুনি নিজেই দেখিছিলেনে এই মানুহজনীয়ে ৰমাকান্তক হত্যা কৰা? আপোনালোকে এই মানুহজনীয়ে যাদু কৰি থকা নিজেই কিবা দেখিছিলেনে? আপোনালোকে কি বিশ্বাসত এই মানুহ জনীক এনেকৈ মাৰিবলৈ খেদি ফুৰিছে।

ৰত্নেশ্বৰ : সৌৰা তুমি কিন্তু বেছিকৈ মাজত সোমাইছা। সুদাই নেৰিম কিন্তু।

ধনীৰাম : তুমি বান্ধৱীৰ ঘৰলৈ যোৱা, সোনকালে যোৱা। ইয়াত তুমি থাকিব নালাগে।

ৰত্নেশ্বৰ : কি বান্ধৱী কথা ক'লে হে ধনীৰাম?

ধনীৰাম : অ' এখেত উত্তম। চহৰৰ পৰা আহিছে নিজৰ বান্ধৱীক লগ কৰিবলৈ। কিন্তু এই কুলক্ষণীজনীক গতি লগাবলৈ লোৱাৰ দিনাহে আহিবলৈ পালে। বাংগালোৰত নে কি তাত চাকৰিও পাইছিল। অ' চাকৰিলৈ নগৈ বোলে আমাৰ গাঁৱলৈকে কাৰোবালে বিয়া হ'ল।

মানসী : আও কোন আছে অ' এনেকুৱা বোৱাৰী আমাৰ গাঁৱত।

উত্তম : ময়ো আচৰিত তাইৰ দৰে ইমান শিক্ষিত ছোৱালী আপোনালোকৰ দৰে মানুহ থকা ঠাই এডোখৰলৈ কেনেকৈ বিয়া হ'ল। তাই বাৰু এইবোৰ দেখা নাইনে?

ৰমিলা : পিছে নাম কিনো তোমাৰ এই শিক্ষিত বান্ধৱীৰ?

উত্তম : তাইৰ নাম .....

ডাইনী (পল্লৱী) : পল্লৱী, পল্লবী তাইৰ নাম। (সকলো আচৰিত হয়)

উত্তম : (থুকাথুকি মাতেৰে) পল্লৱী তই?

পল্লবী : অ' উত্তম মই পল্লবী। কিন্তু তোৰ লগত ডাঙৰ-দীঘল হোৱা, কবিতা গোৱা, গান গোৱা, পল্লৱী নহয়। এই মানুহৰূপী নৰপিশাচবোৰৰ মাজত থকা ডাইনী পল্লৱী।

উত্তম : কিন্তু এইটো অৱস্থা কেনেকৈ হ'ল? তই এবাৰতো যোগাযোগ কৰিব পাৰিলি হয়।

ধনীৰাম আৰু ৰত্নেশ্বৰ : তই মানে লগ কৰিব অহা বান্ধৱীজনী এই ডাইনীজনী। দেখিছেনে গাঁৱৰ মতাৰ লগতে চহৰৰ মতাকো যাদু কৰিব জানে।

উত্তম : (খঙত) চুপ আৰু এটা কথা নকৰি তহঁতে। তহঁতি পাগল নেকি? তহঁতি জাননে এইজনী কোন? এখন সম্ভ্ৰান্ত পৰিয়ালৰ ছোৱালী তাই। পঢ়া-শুনা, সাহিত্য, গীত-মাত, নৃত্য সকলোতে তাই আগৰণুৱা। আজিৰ পৰা দহ বছৰৰ আগতে তাই মানৱ অধিকাৰৰ কাৰণে প্ৰতিবাদ কৰা এগৰাকী ছাত্ৰ নেত্ৰী।

মানসী : কিন্তু তাই এজনী হত্যাকাৰী।

উত্তম : মনে মনে থাকক। তাই হত্যাকাৰী হ'ব নোৱাৰে। আপোনাতকৈ ভালকৈ তাইক মই চিনি পাওঁ।

ৰমিলা ঃ তাইক সোধা তুমি, আমি যদি মিছা কৈছোঁ।

উত্তম ঃ এই পল্লৱী কি হৈছিল তোৰ? এনে অৱস্থা তোৰ কেনেকৈ হ'ল ক' পল্লবী।

পল্লৱী ঃ তই যোৱাৰ দুমাহ মানৰ পাছত মই গৌৰৱ মানে মোৰ স্বামীৰ লগত মোৰ চিনাকি হ'ল। মানুহজনৰ লগত কম সময়ৰ ভিতৰতে আপোন হৈ পৰিছিলোঁ। তেওঁক পাই মোৰ এনেকুৱা লাগিছিল যেন মই মোৰ মনৰ মানুহজন বিচাৰি পালোঁ। মাৰ গাটো বৰ ভাল নাছিল। সেইবাবে হস্পিতালত আছিল। তেওঁ মা আৰু মোৰ নিজৰ মানুহৰ দৰে দিন - ৰাতি একাকাৰ কৰি সহায় কৰিছিল। কিন্তু অশেষ কষ্ট কৰিও মাক আমি বচাব নোৱাৰিলো। মাৰ মৃত্যুৰ পাছত মই একেবাৰে অকলশৰীয়া হৈ পৰিছিলো। তেতিয়া গৌৰৱে মোক বহুতখিনি মানসিক সান্তনা দিলে। এদিন তেওঁ মোক বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিলে। ময়ো ইতিমধ্যে তেওঁ ভাল পাই পেলাইছিলোঁ। অমায়িক, বিশাল হৃদয়ৰ পৰাকী আছিল তেওঁ। ভগৱানক সাক্ষী কৰি দুয়ো বিয়াত বহিলোঁ। মই জানিছিলোঁ যে তেখেতৰ ঘৰ প্ৰকৃত ঘৰ এই গাঁওখনতে। চহৰত কৰ্মসূত্ৰে আছিল। এদিন ময়ে তেওঁক ক'লোঁ বোলো গাঁৱৰ ঘৰৰ পৰা এবাৰ আহোঁগৈ ব'লক। তেওঁৰ মন নাছিল যদিও মোৰ কথা পেলাব নোৱাৰি তেখেত আহিবলৈ বাধ্য হ'ল। গাঁৱলৈ অহাৰ এসপ্তাহৰ পিছত হঠাৎ তেওঁ অসুস্থ হৈ পৰিল। আৰু দুদিনমানৰ পাছতেই তেখেতৰ মৃত্যু হ'ল। তেওঁৰ জীৱনৰ লগে লগে মোৰো সৰ্বস্ব সেইদিনাই শেষ হৈ গ'ল। লাহে-লাহে গাঁৱৰ মানুহবোৰে মোৰ ওপৰত চকু দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। জানি বুজি মোক স্পৰ্শ কৰা, পৰোক্ষভাৱে মোক বিবাহ প্ৰস্তাৱ জনাই থকাটো লাহে লাহে সাধাৰণ হৈ পৰিছিল। মইনো কাক আৰু কিমান বাধা দিম। বাধা দিলে মোৰ ওপৰতে দোষ জাপি দিয়ে। ৰাতি ৰাতি মোৰ ঘৰলৈ আহি মোক নিৰ্যাতন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। মই চিঞৰি চিঞৰি হুলস্থূল কৰিলে পলাই যায়। আকৌ আহি মোক মাৰে। সকলো মোৰ শৰীৰৰ কেঁচা মাংসৰ ভোকাতুৰ হৈ পৰিছিল।

উত্তম ঃ ভালেই কৰিলি তই। তেনেকুৱা পাষণ্ড মানুহৰ জীয়াই থকাৰ কোনো অধিকাৰ নাই। এজনী বিধৱা মানুহক কোনোবাই এনেকৈ কষ্ট দিয়ে নেকি?

পল্লবী ঃ মই কাকো হত্যা কৰা নাই। সেই দিনা মই ঘৰৰ সকলো কাম কৰি ৰাতি ভাত কেইটা খাই বিছনাত পৰিছিলোঁহে এনেতে দুৱাৰত শব্দ। খুলি গৈ দেখিছো ৰমাকান্তই টেটু গুৰিলৈকে মদ খাই আহিছে। মোক ঠেলি হেঁচি ৰুমৰ ভিতৰলৈ আহি সি মোৰ ওপৰত জঁপিয়াই পৰিলে। মই চিঞৰিলোঁ। বহুত চিঞৰিলোঁ। কিন্তু মই চিঞৰিলে গাঁৱৰ মানুহে ভাৱে মই পাগল হৈ চিঞৰিছোঁ বুলি। কোনোমতে নিজক ৰক্ষা কৰি মই তাক বাহিৰলৈ গতা মাৰি দিছিলোঁ। দুৱাৰখন বন্ধ কৰি তাক কৈছিলোঁ যে কালিলৈ মই গোটেই গাঁৱৰ আগত তোৰ কথা কৈ দিম। সি মোক তাৰ কথা কাৰো আগত নক'বলৈ কাকূতি-মিনতি কৰি গুচি গ'ল পিছদিনা তাৰ পৰিয়ালৰ মানুহ আহি একো সোধ-পোচ নকৰাকৈ মোক মাৰ পিট কৰিলে, নানা অত্যাচাৰ কৰিলে। তাৰ পাছত জানিব পাৰিলোঁ ৰমাকান্তই আত্মহত্যা কৰিলে বুলি। মই কাকো হত্যা কৰা নাই উত্তম তই মোক বিশ্বাস কৰ। তাৰ কামনাৰ বলি হ'বলৈ অস্বীকাৰ কৰাটো মোৰ কি ভুল আছিল? (কান্দে)

উত্তম ঃ তই নাকান্দিবি পল্লৱী। তই ঠিকেই কৰিলি। মই আছোঁ নহয়। তই অকলশৰীয়া নহয়। তই মোক হ'লেও যোগাযোগ নকৰিলি কিয়?

পল্লৱী ঃ কি বুলি কৰিম তয়ে ক' দুঃস্বপ্ন বুলি যিমানেই সহ্য কৰি গ'লোঁ সিমানেই মোক এই গাঁওখনে যিমান অত্যাচাৰ কৰিলে মই আৰু বুজাব নোৱাৰোঁ।

উত্তম ঃ আপোনালোকৰ বুকুত হৃদয় নাই নেকি? মগজত ঘিঁউ (মগজু) নাই নেকি? এই

ছোৱালীজনী এবাৰ চাওকচোন এই বাৰু কেনেকৈ ডাইনী হ'ব পাৰে। আপোনালোকৰ অন্তৰ আত্মাত এই ছোৱালীজনীৰ প্ৰতি অলপো দয়াভাৱ নাহিল নে? এতিয়া আপোনালোকে নিজকে মানুহ বুলি গণ্য কৰেনে? একো প্ৰমাণ নাই একো সোধ-পোচ নাই এজনী বিধবা মহিলাক নিজৰ কামনাৰ বলি কৰিব নোৱাৰি ডাইনী সজাই হত্যা কৰিবলৈ আহিছে। প্ৰকৃততে যদি হত্যা কৰিবলৈ বিচাৰিছে আপোনালোকৰ মনৰ পৰা এই কু-সংস্কৃতি আৰু অন্ধবিশ্বাসক হত্যা কৰক। পাষাণ এই নহয়, পাষাণ আপোনালোকৰ এই লেতেৰা মনটো। সলনি কৰক। অনুৰোধ কৰিছোঁ। নহ'লে এনেদৰে হাজাৰজনী পল্লৱী ডাইনী হত্যাৰ বলি হ'ব। আৰু সেই হত্যাৰ খলনায়ক হ'ব আপোনালোক। আজিও হত্যাকাৰীয়েই আপোনালোক। আপোনালোকে পল্লৱী নামৰ এটি সপোনক হত্যা কৰিছে, এগৰাকী নাৰীৰ বুকুত সাঁচি থোৱা আশা- অনুভূতিৰ হত্যা কৰিছে। অ' আপোনালোকেই পল্লৱীক এজনী ডাইনীলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিলে। ব'ল পল্লৱী। তই আৰু ইয়াত এক্ষন্তেকো থাকিব নালাগে। তই মোৰ লগত চহৰলৈ ব'ল।

পল্লৱী ঃ নাই অ' উত্তম। মই যাব নোৱাৰোঁ।

উত্তম ঃ কি কৈছ' তই। তই এইবোৰ মানুহৰ মাজত থাকিবি। তোক ইহঁতে মাৰি পেলাব। মাৰিলেও কাটিলেও প্ৰকৃতাৰ্থত এয়াই প্ৰকৃত বাস্তৱ। এইখন গাঁৱে অত্যাচাৰ কৰিলেও মোৰ সপোন, সকলো মোৰ স্বামীৰ স্মৃতিক বুকুত সাঁচি মই মোৰ শৰীৰটোক জীয়াই ৰাখিব লাগিব। এইখনেই মোৰ ঘৰ। এইখনেই মোৰ সংসাৰ। এইখনেই মোৰ পৃথিৱী। মই মোৰ শৰীৰটোক জীয়াই ৰাখিব লাগিব (কৈ কৈ অহা বাটেদি পল্লৱী ঘূৰি যায়।)

উত্তম ঃ তোক সঁচাকৈ বুজাটো টান। শুনিলে নহয় আপোনালোকে। ইমান অত্যাচাৰ কৰাৰ পাছতো তাই নিজৰ স্বামীৰ ঘৰখন নিজৰ গাঁওখন এৰি যাব নাই বিচৰা। সেই মানুহজনীক আপোনালোকে বেশ্যা বুলি কয়। এতিয়া নিজৰ পৰা পলাব নালাগে। আপোনালোকক মই যোৱাৰ আগত এটা অনুৰোধ কৰিছোঁ আপোনালোকে তাইক জীয়াই থাকিবলৈ দিয়ক।

ধনীৰাম ঃ নাই উত্তম। আমাক ক্ষমা কৰি দিয়া।

ধনীৰাম ঃ আমাৰ বহুত ভুল হৈ গ'ল।

ৰমিলা ঃ এজনী নাৰী হৈ আমি নাৰীক বুজি নাপালোঁ।

মানসী ঃ এৰা; শিক্ষাৰ অভাৱতেই আজি আমি জঘণ্য অপৰাধ কৰিবলৈ ওলাইছিলোঁ। তুমি আমাক ক্ষমা কৰি দিয়া উত্তম *(সকলোৱে উত্তমৰ ভৰিত ভৰি কান্দে)*

উত্তম ঃ নাই নাই। আপোনালোকে মোৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিব নালাগে পল্লৱীৰ ওচৰতো নালাগে। আপোনালোকে যদি সঁচাকৈয়ে অনুসূচনা কৰিব বিচাৰিছে, তেনেহ'লে সংকল্পবদ্ধ হওক যে আজিৰ পৰাই ডাইনী হত্যা, নাৰী নিৰ্যাতন, অন্ধবিশ্বাস আদিৰ বিৰুদ্ধে সদায় মাত মাতিম, সকলোকে আমি সজাগ কৰিম। এই সমাজখন আমি পৰিষ্কাৰ কৰিম।

ধনীৰাম ঃ ঠিকেই কৈছা। আজিৰ পৰা আমি আমাৰ গাঁওখনৰ লগতে প্ৰত্যেকখন গাঁৱলৈ গৈ এই কু-সংস্কাৰবোৰৰ বিৰুদ্ধে সজাগতা প্ৰতিবাদ কৰিম।

ৰত্নেশ্বৰ ঃ অ' আমাৰ দৰে কাকো হত্যাকাৰী হ'বলৈ নিদিওঁ।

ৰমিলা ঃ আজিৰ পৰা আমাৰ চকু খোল খালে।

মানসী ঃ অ' আমি সজাগতা প্ৰতিবাদ কৰিম।

বৰুৱানী ঃ আমি নিজৰ সমাজখনৰ লগতে আন আন সমাজৰ পৰা এই কু-সংস্কাৰ দূৰ কৰিম।

উত্তম ঃ সকলোৱে একেলগে চিঞৰক....

সকলোৱে ঃ ডাইনী হত্যা বন্ধ কৰক; নাৰী নিৰ্য্যাতন বন্ধ কৰক; নাৰী থাকিলেহে সমাজ থাকিব।

“শব্দৰ তুলিকাৰে আঁকো চাক্ষুষ
ভ্ৰমণৰ বিচিত্ৰ অভিজ্ঞতা”

ভ্ৰমণ অভিজ্ঞতা

কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানলৈ গৈছিলোঁ

✍ **নিশাৰাণী চেতিয়া**
প্ৰথম যাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

“কোনো ঠাইৰ বহু কথা শিকিম তেতিয়া,
ভ্ৰমণৰ পথত গতি কৰিম যেতিয়া।”

ভ্ৰমণ মানেই এক অপৰিসীম আনন্দ। ই এক স্বাৰ্থ বিহীন যাত্ৰা, যাৰ উদ্দেশ্য কেৱল মনৰ প্ৰশান্তি লাভ কৰাই নহয় ইয়াৰ উপৰি জ্ঞানৰ অভিজ্ঞতা প্ৰাপ্ত হোৱাও ইয়াৰ এক উদেশ্য। ব্যস্ত সময়ৰ পৰা কিছুসময় বিৰতি লৈ মানুহে ভ্ৰমণৰ বাটত গতি কৰে। কোনোদিনে নেদেখা, কেৱল মানুহৰ মুখত শুনি থকা ৰহস্যৰ অন্তৰালত মানুহে ভ্ৰমণ কৰাৰ দুৰ্বাৰ হেঁপাহ কৰে আৰু নিজে সেই ঠাইত গৈ পৰিদৰ্শন কৰাৰ তৃপ্তি সাধন কৰিব বিচাৰে।

২০২১ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহ, সেই বৰ্ষত মই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম যাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰী হিচাপে অধ্যয়নৰত। সমাজতত্ত্ব বিভাগৰ হৈ এক শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ বাবে কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান যোৱাৰ হেতু ডিচেম্বৰ মাহৰ ১৯ তাৰিখে দিন ধাৰ্য কৰি লোৱা হৈছিল। অৱশ্যে ইয়াৰ প্ৰস্তুতি আগৰে পৰা কৰা হৈছিল, কিয়নো ভ্ৰমণৰ বাবে প্ৰস্তুতিৰ খুবেই প্ৰয়োজন। বিভাগৰ অগ্ৰজসকলে প্ৰকাশ কৰা পৰিকল্পনাৰ কথাই মোৰ মনত বাৰুকৈয়ে ঠাই লৈছিল কাৰণ বন্যপ্ৰাণী মোৰ খুবেই প্ৰিয়, মানুহৰ দৰেই আবেগপ্ৰৱণতা থকা প্ৰাণীবোৰক ওচৰৰ পৰা চাবলৈ কোনে নিবিচাৰিব। তাৰ উপৰি কাজিৰঙাত বিবিধ প্ৰকাৰৰ প্ৰাণীৰ লগতে উদ্ভিদো আছে বুলি শুনি আহিছোঁ।

যিহেতু সেইসময়ত আমাৰ বাবে সকলো নতুন আছিল, বিভাগৰ কেইজনমান লোকক চিনি পোৱাৰ বাহিৰে বাকীসকল কেৱল চকুৰ চিনাকিহে মাত্ৰ। তথাপিও সমাজতত্ত্ব বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বুলি মূৰ দাঙি ক'ব পাৰোঁ, একে বিভাগৰ বুলি সেই আবেগখিনি সকলোৰে আছে দিয়কচোন।

প্ৰথম যাণ্মাসিকৰ মাত্ৰ ৬-৭ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাহিৰে বাকীসকল ভ্ৰমণত অংশগ্ৰহণ কৰা নাছিল, যি কি নহওক কাজিৰঙা চোৱাৰ তীব্ৰ হেঁপাহ মোৰ মনত জাগ্ৰত

হৈছিল আৰু সেই দিনটোলৈ অতি আগ্ৰহেৰে অপেক্ষা কৰিলোঁ। সেইদিনা আছিল ডিচেম্বৰ মাহৰ ১৮তাৰিখ, আমাৰ ঘৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা কিছু দূৰত হোৱাৰ বাবে মই আৰু মোৰ বান্ধৱী দুয়ো বান্ধৱীৰ জেঠায়েকৰ ঘৰত থকা ব্যৱস্থা কৰিলোঁ। ১৯ তাৰিখ দেওবাৰ, প্ৰায় ১২ মান বজাত আমি কাজিৰঙাৰ অভিমুখে গতি কৰিলোঁ। গোলাঘাটৰ অভিমুখে কৰা যাত্ৰাৰ পথত এঠাইত ৰৈ সকলোৱে অলপ জিৰণি লৈ পুৱাৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰা হৈছিল। প্ৰায় ৯মান বজাত পুনৰ কাজিৰঙাৰ পথত অতিক্ৰম কৰাৰ কিছু মুহূৰ্তৰ পিছতেই শেষত উপস্থিত হলোঁ বিশ্বৰ ঐতিহ্যক্ষেত্ৰ সমূহৰ অন্যতম, এশিঙীয়া গঁড়ৰ বাসস্থান হিচাপে বিশ্ব বিখ্যাত কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানত।

কাজিৰঙাৰ মনোমোহা সৃষ্টিৰাজিয়ে মোক বাৰুকৈয়ে অভিভূত কৰিছিল। বিবিধ প্ৰকাৰৰ অৰ্কিডৰ উপৰি বিভিন্ন ধৰণৰ গছ গছনিয়ে কাজিৰঙাৰ সম্ভাৰ সমৃদ্ধ কৰিছে। যিমান দূৰলৈকে চকুৰে পৰিদৰ্শন কৰিব পৰা গৈছিল সিমান দূৰলৈকে কেৱল গছ আৰু গছ দেখা পোৱা গৈছিল, লগতে দেখা পোৱা গৈছিল সৰু সৰু বিল আৰু জান। অসমৰ প্ৰথমখন ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান হৈছে 'কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান'। পৃথিৱীৰ মুঠ এটা খৰ্গযুক্ত গঁড়ৰ ৯০ শতাংশৰে বাসভূমি হৈছে কাজিৰঙা, আৰু এই ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানে বিশ্বৰ পৰ্যটনত "ৰাইন'লেণ্ড" নামেৰে খ্যাতি লাভ কৰি আহিছে।

দেশ বিদেশৰ পৰ্যটকসকলক পৰ্যটন থলীত দেখা পাই মন আনন্দেৰে উপচি পৰিছিল। বিশেষকৈ অৰণ্য ভ্ৰমণ কৰা বাহনৰ ভিতৰত জীপ গাড়ী আৰু হাতীক ব্যৱহাৰ কৰা হয় আৰু পৰ্যটক সকলৰ সঞ্চালকৰ ৰূপত চালকসকলক দায়িত্ব অৰ্পণ কৰা হৈছিল। আমি বিভাগৰ ছাত্ৰ- ছাত্ৰীবোৰ আৰু ছাৰ বাইদেউ সকলে জীপ গাড়ী নিৰ্বাচিত কৰি লৈছিলোঁ, কাৰণ জীপ গাড়ীৰে ভ্ৰমণ কৰাৰ ভাড়া হাতীৰ পিঠিত উঠা দামতকৈ কম আছিল। প্ৰতিখন গাড়ীত প্ৰায় ছয় জনকৈ লোকে ভ্ৰমণ কৰিব পাৰিছিল।

যাত্ৰা আৰম্ভ হ'ল, বন বিভাগৰ দ্বাৰা অনুমোদিত গাইডৰ সহায়ত উদ্যানৰ প্ৰতিটো দিশৰ বিষয়ে জ্ঞান অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। যাত্ৰাৰ কিছু মুহূৰ্তৰ পাছতে এটা এটাকৈ বন্যপ্ৰাণী চোৱা সুযোগকণ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। প্ৰতিখন বিল আৰু জানৰ কাষে কাষে কাছ, নল গাহৰি, মাটি গাহৰি, সোণালী বান্দৰ, মেথোন, শৰ পহু ইত্যাদিৰ দৰে বন্যপ্ৰাণী দেখা পোৱা গৈছিল। ইয়াৰ উপৰিও বিবিধ প্ৰকাৰৰ পক্ষী বিচৰণ কৰা দেখা গৈছিল তাৰে ভিতৰত শগুন, গ্ৰেট ইণ্ডিয়ান হৰ্ণবিল, ঈগল, টোকোৰা, ফিনচ ৱেৰৰ ইত্যাদি পক্ষী সমূহ দেখা গৈছিল। কাজিৰঙাক Birdlife International ৰ দ্বাৰা গুৰুত্বপূৰ্ণ পক্ষীক্ষেত্ৰ হিচাপে চিহ্নিত কৰা হৈছে। অৱশ্যে দুৰ্ভাগ্যবশতঃ বাঘ দেখাৰ আশা মনতে মাৰ গল, বাঘে আঁচোৰা গছ দেখা পোৱাৰ বাহিৰে বাঘ দেখা নেপালোঁ। যি কি নহওক উদ্যানৰ পৰা উভতি অহাৰ পথতে দেখা পালোঁ দুটাকৈ প্ৰকাণ্ড এশিঙীয়া গঁড়। দুইটা গঁড়ে মানুহলৈ কোনো ভয় নকৰাকৈ বিচৰণ কৰি ফুৰিছিল।

উদ্যানৰ পৰা উভতি আহি আমাৰ বাছ ৰাখি থোৱা ঠাইত কাঠেৰে নিৰ্মিত কিছু সঁজুলি বিক্ৰী কৰিছিল, কোনোৱে কোনোৱে ক্ৰয় কৰিলে আৰু কোনোৱে চাহৰ আমেজ ল'লে। কাজিৰঙা দৰ্শন কৰাৰ পাছতেই সকলোৱে মিলি এসাঁজ ভাতৰ সোৱাদ ল'লোঁ।

ওভত নি যাত্ৰাত দুৰ্গাপুৰ গাঁৱত স্থিত অৰ্কিড আৰু জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰ সমাহাৰৰ প্ৰকল্প 'অৰ্কিড পাৰ্ক' পৰিদৰ্শন কৰিলোঁ। ভাৰতৰ প্ৰায় ১৩১৪টা প্ৰকাৰৰ অৰ্কিডৰ ভিতৰত কেৱল অসমত ৪০২টা প্ৰজাতিৰ অৰ্কিড পোৱা যায়। উত্তৰ-পূব ভাৰত অঞ্চলৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা ৬০০ তকৈও অধিক বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ অৰ্কিড কাজিৰঙা অৰ্কিড পাৰ্কত সংৰক্ষিত কৰি ৰাখিছে। পৰ্যটন সঞ্চালকসকলে অৰ্কিড পাৰ্কৰ প্ৰতিটো অৰ্কিডৰ বিশেষত্ব সম্পৰ্কে আমাক তথ্য যোগান ধৰিলে। সৰুতে কেৱল কিতাপতে দেখা পোৱা কলচী উদ্ভিদক সন্মুখৰ পৰা প্ৰথমবাৰৰ বাবে দেখা পাই খুবেই আনন্দিত হৈছিলোঁ। অৰ্কিড পাৰ্কৰ ওচৰত বহা হাটৰ পৰা চিনৰূপে কোনোৱে সৰু এটা হ'লেও সামগ্ৰী ক্ৰয় কৰি লৈ আহে।

কাজিৰঙাৰ ভ্ৰমণত বোকাখাতৰ পেৰা কেইটাই আৰু অলপ মধুৰ কৰি তুলিলে। অগ্ৰজ অনুজৰ সম্বন্ধক কিছু সময়ৰ কাৰণে পাহৰি, কেইবাটাও মনক এক কৰি ধেমালিৰ মাজেৰে পুনৰ একে ঠাইত আহি উপস্থিত হ'লোঁহি। মুঠৰ ওপৰত এক ভাললগা দিন আছিল।

সিয়ি কি নহওক বন্যপ্ৰাণীয়ে পৰিৱেশৰ মাজত ভাৰসাম্য ৰক্ষা কৰাত সহায় কৰি আহিছে, সেয়েহে মানুহে ইচ্ছা কৰিলেই বন্যপ্ৰাণী হত্যা কৰাটো উচিত নহয়। এই দিশত সকলো সজাগ হোৱা উচিত যাতে প্ৰাণীকুল আৰু উদ্ভিদকুল সংৰক্ষিত হৈ থাকে।

জীয়াই থকাৰ সকলোৱে অধিকাৰ আছে, সেয়া প্ৰাণীয়ে হওক অথবা মানুহ!

অনুভৱৰ দিনলিপি

চাৰিঙত মাঘবিহু উদযাপনৰ এক মধুৰ সোঁৱৰণ

✍ ড° বিদ্যানন্দ বৰকাকতী
মুৰব্বী অধ্যাপক, শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ

চাৰিং; ভাৰতবৰ্ষৰ পূব দিশত অৱস্থিত সূৰ্য উঠা দেশ অসমৰ এক মুকুতা মণি। ৰাজনীতি, শিক্ষা আৰু সাহিত্যৰ দিশত অসমৰ ইতিহাসত চাৰিঙৰ বিশেষ স্থান আছে। দুতিৰাম হাজৰিকা, মণিৰাম দেৱানেকে প্ৰমুখ্য কৰি পদ্মভূষণ বেনুধৰ শৰ্মা, নাট্যকাৰ নকুল চন্দ্ৰ ভূঞা আদি সাহিত্যিকে অসম সাহিত্য সভাৰ আসন অলঙ্কৃত কৰাই নহয় অসমীয়া সাহিত্যলৈ অনবদ্য বৰঙণি আগবঢ়াই গৈছে। এইসকলৰ উপৰিও চাৰিঙৰে বংশোদ্ভৱ পদ্মধৰ চলিহা, যতীন্দ্ৰনাথ দুৱৰা, বাগ্মীবৰ নীলমণি ফুকন, হৰি বৰকাকতী আদি বহুতো স্বনামধন্য সাহিত্যিকে চাৰিঙৰ সৌৰভ বিলাই দিছিল। তেনেদৰে অসমৰ ভিতৰতে প্ৰথম মহিলা স্নাতক আৰু স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰীধাৰী সুখলতা দুৱৰা আৰু সুধালতা দুৱৰা তাহানি এই চাৰিঙতে জন্ম লভি অসমৰ বাহিৰত নিজৰ সুখ্যাতি অক্ষুন্ন ৰাখি জাতিৰ হকে চানেকি ৰাখি গৈছিল। বৰ্তমানো এই চাৰিং যেন শিক্ষিত আৰু ভদ্ৰলোকৰ উৎপাদিত ক্ষেত্ৰ হিচাপে গণ্য কৰিব পাৰি। কিয়নো ইয়াতেই অনেক মানৱ সম্পদৰ বিকাশ ঘটি অসম, ভাৰত তথা বিশ্বদৰবাৰত উপনীত হ'ব পাৰিছে।

তেনেহেন মহান মোৰ এই ওপজা ঠাইখনত মাঘবিহু উদযাপনৰ এক সুকীয়া বিশেষত্ব আছে। পৃথিৱীৰ য'তে চাৰিঙৰ মানুহ নাথাকক তেওঁলোকে কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰে চাৰিঙৰ প্ৰতিটো বিহুৰ লগত থকা তেওঁলোকৰ মধুৰ অভিজ্ঞতাৰ স্মৃতি। তেওঁলোকক চাৰিঙে হাত বাউলি দি মাতে, ক্ষণে ক্ষণে মনে বিনাই চাৰিঙৰ বুকুৰ উমৰ এপলক পৰশ পাবলৈ। হিলদ'ল ভাঙি কেৱল শদিয়াৰ পৰা ধুবুৰিলৈকে নহয় বিশ্বৰ অনেক প্ৰান্তৰ পৰা লৰি আহে চাৰিঙৰ আপোনজন।

খাটি অসমীয়া প্ৰতিজন মানুহে অতিথিপৰায়ণ হ'লেও মোৰ চাৰিঙৰ দৰে সুজলা সুফলা আৰু সুকোমলা হৃদয়ৰ মানুহ আৰু ঠাইযেন আন কতো পোৱা নাযায়। বিজ্ঞান আৰু যোগাযোগৰ প্ৰযুক্তিবিদ্যাই কিছু পৰিৱৰ্তন আনিলেও মানুহৰ আন্তৰিকতাৰ বিচৰণ সামান্য পৰিমাণৰহে। আজি অত বছৰ অধ্যয়ন আৰু অধ্যাপনাৰ বাবে চাৰিঙৰ পৰা আঁতৰি থাকি, চহৰৰ গপত গঙ্গাটোপ হৈ থকা স্বাৰ্থপৰ, পৰশ্ৰীকাতৰ, আত্মকেন্দ্ৰিক শোষণকাৰী, ধুৰন্ধৰ কতনো মানুহৰে সংস্পৰ্শলৈ আহিলোঁ। ক্ষন্তেক থমকি ৰৈ তুলনা কৰি চাওঁ মোৰ ওপজা ঠাইৰ মানুহবোৰৰ নিস্বাৰ্থ, সামাজিক মূল্যবোধৰে পৰিচালিত, পৰোপকাৰী, ভদ্ৰ সমাজখনৰ লগত। এনেবোৰ কথাৰ বাবেই চাৰিঙ ভদ্ৰলোকৰ বসতিস্থল বুলি অসমত খ্যাতি আছে।

মাঘবিহু উদ্‌যাপন, চাৰিঙৰ এক সুকীয়া বিশেষত্ব আছে। মাঘবিহুৰে চাৰিঙৰ সমাজখনক সম্প্ৰীতিৰ এনাজৰীয়ে নিকপকপীয়াকৈ বান্ধ ৰাখিছে। ভোগালী বিহুৰ মাধুৰ্য্যৰ লগতে ধৰ্মীয় আচাৰেও এই বিহুক প্ৰভাৱান্বিত কৰে। মাঘবিহুৰ উৰুকাৰ দিনা এই অঞ্চলটোৰ লোকসকলে দিনৰ ভাগতহে নিজা নিজা গাঁও আৰু খেল অনুসৰি নামঘৰ, ৰাজহুৱা স্থান আদিত স্থায়ী গৃহত বছৰি একেডোখৰ স্থানতে ভোজভাত খাই আৰু মেজিৰ জুই পুৱাই। কাচিৎহে ভেলাঘৰ সাজি গঞাই ভোজ-ভাত খাই আৰু পুৱা মেজি জুই পুৱাই। অৱশ্যে কোনো কোনো গাঁৱত বা দুই তিনিখন গাঁৱৰ যুৱক-যুৱতীসকলে ৰাতিলৈ পথাৰ আদিত নৰা বা অন্যকোনো সামগ্ৰীৰে বনোৱা ভেলাঘৰত মাঘবিহুৰ উৎসৱ পালন কৰে।

চাৰিঙত মাঘবিহুৰ ভোজক 'গৰখীয়া ভোজ' বুলি অভিহিত কৰে। বৃন্দাবনত কৃষ্ণক হেৰুৱাই গোৱাল বা গৰখীয়াসকলে অ'ত ত'ত বিচাৰি ফুৰোঁতে তেওঁলোকে লগলাগি খোৱা ভোজ ভাতৰে এক পৰিবৰ্ত্তিত ৰূপ বুলি এইসকল লোকে বিশ্বাস কৰে।

চাৰিঙৰ লোকসকলে গৰখীয়া ভোজৰ আৰু মেজিৰ জুইৰ আশীৰ্বাদ ল'বলৈ অধীৰ আগ্ৰহী হয় কিয়নো গৰখীয়া ভোজ আৰু মেজিত যি মনে বাঞ্ছা কৰি আশীৰ্বাদ লোৱা হয় সেই বাঞ্ছা পূৰ্ণ হয় বুলি গভীৰ বিশ্বাস কৰাই নহয় প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণো পোৱা গৈছে. কোনোৱে গৰখীয়া ভোজলৈ সমজুৱা বৰঙণিৰ উপৰিও মাছ, মাংস বা অন্য সামগ্ৰী উৎসৰ্গা কৰি অভীষ্ট সিদ্ধি কৰে। এই গৰখীয়া ভোজে সকলোকে সম্প্ৰীতিৰ এনাজৰীয়ে বান্ধি ৰাখে। কিবা কাৰণত সমাজৰ পৰা এঘৰীয়া হৈ থকা গৃহস্থয়ো ৰাইজৰ আগত দণ্ড দি আঠুলৈ গৰখীয়া ভোজ আৰু মেজিত একেলগ হয়। সমাজৰ পৰা এঘৰীয়া হোৱাৰ ভয়ত বহুতে সামাজিক মান উলংঘা কৰিবলৈ সাহস নকৰে, কিয়নো গৰখীয়া ভোজত একেলগে এসাজ খোৱাৰ আনন্দ আৰু বছৰটোলৈ মেজি জুইৰ ওচৰত অগ্নিদেৱতাৰ আশিসৰ পৰা বঞ্চিত হ'বলৈ নিবিচাৰে।

চাৰিঙৰ যুৱক চামেও ৰাতি-শীতৰ হাড় কপোৱা ঠাণ্ডা আৰু অন্ধকাৰত কথিত থকা ভূতৰ বসতিস্থল সমূহলৈকো ভয় নকৰি গৃহস্থক আমনি কৰি ভাল পায়। কাৰোবাৰ ঘৰৰ দামুৰি মেলি, গাঁৱৰ খঙাল আৰু কঠোৰ মানুহজনৰ ঘৰৰ জেওঁৰা জপনা, নঙলা, খুটা-নঙলা আদি দাঙি লৈ গৈ কাৰোবাৰ বাৰীত, পথত পেলাই দিয়া, গড়ালৰ পৰা হাঁহ-পাৰ গোপনে লৈ অনা আদি কাম কৰি আনন্দ পায়। চাৰিঙৰ ঘৰে ঘৰে, চিৰা, পিঠা, সান্দহ, গাখীৰ গুৰৰ যোগাৰ কৰে বিহুত নিজে খোৱাৰ উপৰিও অতিথিক তাৰেই আপ্যায়ন কৰে। প্ৰায়বোৰ চাৰিঙীয়া লোকৰ ঘৰত তামোল পাণেৰে উপচি থাকে।

গৰখীয়া ভোজৰ দিনা দিনত যিসকলে ভোজ-ভাত খাই তেখেতসকলে ৰাতিলৈ সুন্দৰভাৱে নিৰ্মাণ কৰা মেজিটোৰ পহৰা দিয়ে। ডেকা-বুঢ়া সকলো লোকে ৰাতি পহৰা দি থাকোঁতে বয়সীয়া লোকসকলে কেইকুৰামান ৰখীয়া জুই ধৰি কীৰ্ত্তন, দশম, ভাগৱত আদি পাঠ কৰি ৰাতিটো পহৰা দিয়ে। ৰাতিলৈ গৰু-মহৰ থমা দৈৰে চিৰা জলপান বা কোমল চাউলেৰে জলপান খায়। সেইদিনা ৰখীয়া লোকসকলে জুইকুৰাৰ তাপ পোৱাৰ দূৰত্বত মাটিতে ধানখেৰ, নৰা বা বস্তা আদি পাৰি লৈ শোৱাৰ বিচনা ঠিক কৰি শুবলৈ লয়। কি যে এক মিঠা অনুভৱ একেলগে এনেদৰে অস্বাভাৱিক ভাৱে এৰাতি কটাই দিয়াৰ অভিজ্ঞতা সেয়া পাওঁতাইহে উপলব্ধি কৰিব। কাহিলি পুৱাতে এনে ঠেঁটুৱৈ ধৰা জাৰত পুখুৰীৰ ঠাণ্ডা পানীত বুৰিয়াই তিতা চুৰিয়াৰ গাৰে মেজিত জুই জ্বলাবলৈকো বিহুবলীয়া চেঙেলীয়া গৰখীয়াই কুণ্ঠাবোধ নকৰে মোৰ চাৰিঙত। তাৰ পাছত সকলো লোকে পুৱাৰ গা-পা ধুই মেজিত গুৱাপাণ আৰু অৰিহণা আদি দি সেৱা লয় আৰু জুই পুৱাই। ৰাইজে দশম আদি গ্ৰন্থ হাতচাপৰি বজাই গায়— 'এ প্ৰাণ হৰি গৈল এৰি' আৰু পাঠৰ অন্তত সমজুৱা আৰু গাইগুটীয়াকৈ নিজৰ ইচ্ছা ব্যক্ত কৰি আশীৰ্বাদ লয় মনোবাঞ্ছা পূৰণো হয় এয়া চাৰিঙৰ মেজি জুইৰ সঁচা প্ৰমাণ। আগতে চাৰিঙত এই মাঘ বিহুতে মহৰ যুঁজো অনুষ্ঠিত হৈছিল। কাঠ আলু, মাটিমাহ, সৰিয়হ, শালৰ গুৰ আদি উৎৈনদী থকাৰ দিনত চাৰিঙত মাঘ বিহুৰ মজাই আছিল সুকীয়া। বৰ্তমান বৈজ্ঞানিকতাৰ পৰশে চাৰিঙতো জ্ঞানৰ বিস্ফোৰণ, তথ্যৰ বিস্ফোৰণ, আৰু আকাংক্ষাৰ বিস্ফোৰণ ঘটালেও চাৰিঙৰ দৰে নিৰাপদ, মানৱীয় প্ৰমূল্যৰে ভৰপূৰ, অনৈক্যৰ মাজতো ঐক্য বিৰাজমান হোৱা ঠাই ক'তো পোৱা নাই। মৰিলেও যেন এই চাৰিঙত পুনৰ জন্ম লওঁ এয়াই মোৰ কামনা।

গড়গাঁৱৰ পৰা দেৰগাঁৱলৈ

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ পম খেদি

✍ **ড° বলোৰাম দাস**
সহকাৰী অধ্যাপক, ইতিহাস বিভাগ

ইতিমধ্যে প্ৰায় ৬৩ টা গৌৰৱোজ্জ্বল বসন্ত অতিক্ৰম কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে সাম্প্ৰতিক সময়ত উচ্চশিক্ষাৰ বিদ্যায়তনিক দিশত স্ব-মহিমাৰে মহিমামণ্ডিত হৈ থকাৰ সমান্তৰালভাৱে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বহুমুখী প্ৰতিভা বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত এক অনন্য স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াৰ এক জলন্ত উদাহৰণ হ'ল আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনে বিগত সময়ছোৱাত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনস্থ মহাবিদ্যালয়বোৰৰ মাজত অনুষ্ঠিত হোৱা যুৱ মহোৎসৱত দেখুওৱা ঈৰ্ষণীয় ফলাফল। উল্লেখ্য যে ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ যুৱ মহোৎসৱ অনুষ্ঠিত হৈছিল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ বাকৰিত। পৃথিৱী কঁপাই যোৱা ক'ৰনা সৃষ্ট প্ৰতিকূল পৰিৱেশৰ বাবে ২০২০-২১ বৰ্ষত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনস্থ প্ৰতিভাৱান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল নিজৰ নিজৰ প্ৰতিভা প্ৰমাণৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব লগা হৈছিল যদিও শেহতীয়াকৈ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ যুৱ মহোৎসৱ অনুষ্ঠিত হৈছিল দেৰগাঁওস্থিত দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ত। ২০২২ বৰ্ষৰ ২ এপ্ৰিলৰ পৰা ৬ এপ্ৰিললৈকে অনুষ্ঠিত হোৱা ভিন্ন প্ৰতিভাৰ এই মহাৰণত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দলটিয়ে দৰাচলতে পূৰ্বৰ সকলো অভিলেখ একপ্ৰকাৰ ভঙ্গ কৰি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পিছতেই মাত্ৰ ১ নম্বৰৰ ব্যৱধানত ক্ৰমাগতভাৱে 'দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ' দলৰ সন্মান অক্ষুণ্ণ ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছিল। উল্লেখ্য যে, গড়গাঁৱৰ ঘৰুৱা পৰিৱেশত ২০১৯-২০ বৰ্ষতো ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পিছতেই 'দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ' দলৰ খিতাপ অৰ্জন কৰি আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল মাত্ৰ ৫ নম্বৰৰ ব্যৱধানত। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় এই জয়ৰ ধাৰাই নিঃসন্দেহে সঠিক

ৰূপত প্ৰমাণ কৰিছিল যে, গড়গঞা কেৱল ঘৰতেই ৰজা নহয় সমানেই পৰতো ৰজা।

সি যি কি নহওক আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা যুৱ মহোৎসৱৰ ঐতিহাসিক ক্ষণৰ সাক্ষী হ'বলৈ সক্ষম হোৱাৰ কাৰণ হ'ল এই অনুষ্ঠানটি। মাত্ৰ কেইদিনমান পিছতেই সকলোৰে মুখে মুখে ঠাইপোৱা প্ৰধান আলোচ্য বিষয়টোৱেই আছিল ইতিমধ্যে সফলতাৰে সমাপ্তি ঘটা যুৱ মহোৎসৱৰ অনুষ্ঠানটি। বিষয়টোৱে অধিক চৰ্চা লাভ কৰাৰ সময়তেই মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাভাৱিক পৰিক্ৰমাক এক প্ৰকাৰ স্তব্ধ কৰিলে পৃথিৱী কঁপোৱা ক'ৰনা মহামাৰীয়ে। সেয়া আছিল ২০২০ চনৰ মাৰ্চ মাহৰ মাজভাগৰ পৰৱৰ্তী সময়ৰ কথা।

আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ সন্মান লাভ

শতাব্দ প্ৰতিনিধি, শিৱসাগৰ, ৭ এপ্ৰিল ঃ গোলাঘাটৰ দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ত যোৱা ৩-৬ এপ্ৰিললৈকে অনুষ্ঠিত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ-২০২২ত শিৱসাগৰ জিলাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দলটিয়ে অতি সুন্দৰ প্ৰদৰ্শনেৰে চমকপ্ৰদ কৃতিত্ব অৰ্জন কৰে। মুঠ ১৫টা শিতানত পুৰস্কৃত হৈ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে একেৰাহে দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ দলৰ সন্মান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। তদুপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী অনন্যা গগৈয়ে সংগীতৰ ৮টা শিতানত পুৰস্কৃত হৈ একেৰাহে দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠশিল্পীৰ সন্মান লাভ কৰাত মহাবিদ্যালয় পৰিয়াল উৎফুল্ল হৈ পৰিছে। অনন্যা গগৈয়ে জ্যোতি সংগীত, বিষ্ণু ৰাভা সংগীত, জয়ন্ত হাজৰিকাৰ সংগীত আৰু আধুনিক গীতত প্ৰথম স্থান, গজল প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান, একক লোকগীত, ভজন, আৰু পাৰ্বতী প্ৰসাদ বৰুৱাৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান লাভ কৰে। তেনেদৰে শোভন জ্যোতি দুৱৰা, অন্নপ্ৰাশন কাশ্যপ, ৰাহুল বৰুৱা আৰু দেৱপ্ৰতীম বৰগোহাঁইৰ দলটিয়ে লোকগীত প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান আৰু অনন্যা গগৈ, প্ৰস্তুতি ফুকন, কৌশিক ডেকা, পাৰ্থপ্ৰতীম শইকীয়া, বিকি গগৈ আৰু অন্নপ্ৰাশন কাশ্যপৰ দলটিয়ে সমবেত সংগীত প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান লাভ কৰে। ঢোলবাদনত অন্নপ্ৰাশন কাশ্যপে প্ৰথম স্থান, ফটোগ্ৰাফী প্ৰতিযোগিতাত শুভ্ৰজ্যোতি গগৈয়ে তৃতীয় স্থান, ইনষ্টলেশন আৰু ক্লে' মডেলিং প্ৰতিযোগিতাত ত্ৰিবেণী বৰুৱাই তৃতীয় স্থান, একাংকিকা নাট প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ দলটিৰ সফলতাত সন্তোষ প্ৰকাশ কৰি অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্তই দলটিৰ প্ৰতিগৰাকী সদস্যৰ লগতে শিক্ষক-তত্ত্বাৱধায়ক প্ৰণৱ দুৱৰা, ড° অঞ্জন কোঁৱৰ, ড° ৰিমঝিম বৰা, ড° বলোৰাম দাসকে ধৰি কৃতিত্বৰ আঁৰৰ সকলো ব্যক্তিক অভিনন্দন তথা কৃতজ্ঞতা জনায়। লগতে পৰৱৰ্তী সময়তো এনে ধৰণৰ উৎকৃষ্ট প্ৰদৰ্শনৰ ধাৰাবাহিকতা বৰ্তাই ৰাখিবলৈ মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ প্ৰয়াস অব্যাহত থাকিব বুলি প্ৰকাশ কৰে।

পৃথিৱী কঁপোৱা ক'ৰনা সৃষ্ট মহামাৰীয়ে ভিন্ন ক্ষেত্ৰত স্বাভাৱিক জীৱন-যাত্ৰাত সীমাহীন প্ৰতিবন্ধকতা সৃষ্টি কৰাৰ লগতে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনস্থ মহাবিদ্যালয়বোৰৰ প্ৰতিভা সন্ধানী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বহু প্ৰতীক্ষিত যুৱ মহোৎসৱৰ ক্ষেত্ৰটো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম হোৱা নাছিল। প্ৰায় এটা বছৰতকৈ অধিক সময় এক অনিশ্চিত ভৱিষ্যতৰ লগত মুখামুখি হোৱাৰ পাছত পূৰ্বতকৈ অধিক শক্তিশালীৰূপত আত্মপ্ৰকাশ কৰি গড়গঞাই সাজু হ'ল দেৰগাঁৱলৈ বুলি আগন্তুক যুৱ মহোৎসৱৰ অংশীদাৰ হ'বলৈ। এই ঐতিহাসিক ক্ষণৰ সাক্ষী হৈ গড়গঞাই স্ব-মহিমাৰে মহিমামণ্ডিত হ'ব পৰাকৈ প্ৰস্তুতিৰ বাবে লোৱা পদক্ষেপ নিতান্তই শলাগিবলগীয়া। এইক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্ত ডাঙৰীয়াৰ লগতে সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক শিক্ষক যথাক্ৰমে প্ৰণৱ দুৱৰা আৰু ড° অঞ্জন কোঁৱৰৰ নাম বিশেষভাৱে প্ৰণিধানযোগ্য। মন কৰিবলগীয়া কথা এয়ে যে, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি প্ৰতিম ফুকন আৰু সাধাৰণ সম্পাদক ভাস্কৰ গগৈৰ লগতে অন্যান্য বিষয়ববীয়াসকলেও এইক্ষেত্ৰত পালন কৰা ভূমিকা নিঃসন্দেহে শলাগিবলগীয়া। পূৰ্ণ প্ৰস্তুতিৰে গড়গঞাই এক প্ৰকাৰ পণ লৈছিল পূৰ্বৰ গৰিমা অক্ষুণ্ণ ৰখাৰ সমান্তৰালভাৱে আৰু অধিক সফলতা অৰ্জন কৰাৰ।

মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মান আৰু গৌৰৱক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা প্ৰতিগৰাকী দায়িত্বশীল প্ৰতিযোগীয়ে মনত অদম্য হেঁপাহ আৰু বুকুত সাহস বান্ধি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে তীব্ৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰ অন্যতম ৰণাঙ্গন যুৱ মহোৎসৱলৈ। এই যাত্ৰা পথৰ সহযোগী হিচাপে আমি অৰ্থাৎ মই আৰু আনগৰাকী তত্ত্বাৱধায়ক শিক্ষক ড° ৰিমঝিম বৰা বাইদেৱে যথাযোগ্য সহযোগিতা আৰু অনুপ্ৰেৰণাৰে প্ৰতিমুহূৰ্ততে আমাৰ প্ৰতিযোগী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক উজ্জীৱিত কৰি ৰখাৰ প্ৰয়াস কৰিছিলোঁ।

বহুতো সুবিধা-অসুবিধা, প্ৰত্যাহ্বানৰ মাজেদি যুৱ মহোৎসৱৰ দিনকেইটা বাগৰিছিল। প্ৰতিকূল বতৰৰ বাবেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যথেষ্ট সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছিল। তথাপিও তেওঁলোকৰ উজ্জীৱিত মনটোৱে এইসমূহ দেও দি পাৰ হৈ উৎসাহেৰে প্ৰতিটো প্ৰতিযোগিতাতে সক্ৰিয়ভাৱে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল।

প্ৰসংগক্ৰমে উল্লেখ কৰিব লাগিব যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক ড° ৰমানন্দ দাস ছাৰৰ ঘৰ দেৰগাঁৱত হোৱাৰ সুবাদতে আমি তেখেতৰ পৰা যথেষ্ট সহায় লাভ কৰিছিলোঁ। আমাৰ লগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যাতে দেৰগাঁৱত থকা দিন কেইটাও কোনোধৰণৰ অসুবিধাৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া নহয় তাৰবাবে দাস ছাৰে সততে দৃষ্টি ৰাখিছিল আৰু পাৰ্যমানে সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। এই আপাহতে তেখেতৰ ওচৰত কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিছোঁ। এইক্ষেত্ৰত আমাৰ অংশগ্ৰহণকাৰী প্ৰতিগৰাকী প্ৰতিযোগীক নিস্বাৰ্থভাৱে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ ভূতত্ত্ব বিভাগৰ ছাত্ৰ চিন্ময় দত্ত আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালটোৰ কথা উল্লেখ নকৰিলে নিশ্চয় ভুল হ'ব। সঁচা অৰ্থত তেওঁলোকৰ পৰিয়ালটোৰ লগত খুব কম সময়তে গঢ়ি উঠা আত্মিক সম্বন্ধৰ বাবেই আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এখন আপোন ঘৰৰ সান্নিধ্য পোৱা যেন

অনুভৱ কৰিছিল। এই সুযোগতে তেখেতসকলৰ সহানুভূতিৰ শলাগ লৈছোঁ।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা দলটিক উৎসাহ আৰু অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱাৰ উদ্দেশ্যেৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰৰ সমন্বিতে, জ্যেষ্ঠ অধ্যাপক তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ মুখ্য উপদেষ্টা ড° পৱন কুমাৰ গগৈ ছাৰৰ লগতে ইতিমধ্যে উল্লেখ কৰা দুয়োগৰাকী সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক শিক্ষক আৰু সংগীত প্ৰশিক্ষক শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰবীণ মহনদেৱৰ উপস্থিতিয়ে আমাৰ দলটিক দুগুণ উৎসাহী কৰি তুলিছিল। যাৰ তাৎক্ষণিক সুফল আমি পৰৱৰ্তী প্ৰতিযোগিতা সমূহত পাবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। এইখিনিতে উল্লেখ কৰা প্ৰয়োজন যে ধাৰাবাহিকভাৱে দ্বিতীয় বাৰলৈ 'শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা'ৰ সন্মান অৰ্জন কৰি মহাবিদ্যালয়খনক গৌৰৱান্বিত কৰা অতিকে মৰমৰ ছাত্ৰী অনন্যা গগৈৰ মাতৃয়ে দহোবন কাটি কৰি ঘৰৰ সমস্ত ব্যস্ততাৰ মাজতো অনন্যাৰ গাৰ ছাঁৰ দৰে লাগি থাকি যিখিনি অসাধ্য সাধন কৰিলে সেই দিশটোৱে স্বাভাৱিকতে সকলোৰে মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিছিল। সেয়েহে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ বৃহত্তৰ পৰিয়াল আজীৱন তেখেতৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ব।

যুৱ মহোৎসৱৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা প্ৰতিযোগীসকলৰ ব্যৱহাৰে স্বাভাৱিকতে আয়োজক সমিতিৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সমানেই আকৰ্ষিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। ইয়াৰ এক মনোৰম উদাহৰণ হ'ল- অনুষ্ঠানৰ সামৰণি অংশ হিচাপে বঁটা বিতৰণী অনুষ্ঠান চলি থকাৰ সময়ত যেতিয়া গড়গঞাৰ নাম উচ্চাৰিত হয় তেতিয়া বিশেষকৈ দেৰগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সমানেই আমাৰ বঁটা প্ৰাপকসকলক কৰা সমৰ্থন আৰু সঁহাৰি সমন্বয়ৰ ৰেঙনি। এয়া মাথোঁ এটা উদাহৰণহে। তেনে স্মৃতি জড়িত কথাই এইবাৰৰ যুৱ মহোৎসৱটোক বিশেষ আকৰ্ষণীয় পৰ্যায়লৈ উন্নীত হোৱাত সহায় কৰিছিল। বঁটা বিতৰণৰ সময়ত উপলব্ধি হোৱা মূল দিশটো আছিল- আমাৰ মহাবিদ্যালয় প্ৰতিযোগীসকলৰ সফলতাত যে, দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলো সমানেই আনন্দিত আৰু গৌৰৱান্বিত।

আমাৰ প্ৰতিনিধি দলটোৱে অনুষ্ঠানৰ সামৰণি দিনা গড়গাঁৱলৈ উভটি অহাৰ পৰিৱৰ্তে পিছৰ দিনা পুৱাহে ঘৰমুৱা হোৱাৰ সিদ্ধান্ত লয়। দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ লগত ব্যক্তিগতভাৱে আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে চা-চিনাকি হোৱাৰ সুযোগ নাপালে তথাপিও তেওঁলোকে দেৰগাঁৱৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ মৰম, আতিথ্য তথা শুশ্ৰূষাৰ প্ৰতি সন্মান জনাই এখন ফুলাম গামোচাত তেওঁলোকলৈ বাৰ্তা এৰি থৈ আহিছিল- "ধন্যবাদ DKD, সাদৰে গড়গঞা" সঁচা অৰ্থত এই ঘটনাটো পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত সামাজিক মাধ্যমত এক প্ৰকাৰ ভাইৰেল হোৱা বুলি ক'লেও বঢ়াই কোৱা নহ'ব। মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰৱেশদ্বাৰৰ মূল তোৰণত আঁৰি থৈ অহা দৃশ্যটোৱে সকলোকে এবাৰলৈ হ'লেও আৱেগিক কৰি তুলিছিল। সঁচাই এনে বিৰল দৃশ্য আজিৰ দিনত দেখাটো অতিকে দুৰ্লভ। আমি নিশ্চিত আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে দেখুওৱা এনেবোৰ নিদৰ্শনে নিশ্চয় DKD মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰেই যে মন জয় কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল এনে নহয়, সামগ্ৰিকভাৱে বৃহত্তৰ দেৰগাঁও বাসীৰেই মন জয় কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

গড়গঞাই দেৰগাঁওস্থিত কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰা যুৱ মহোৎসৱৰ সফল সমাপ্তিৰ অন্তত সগৌৰৱে বঁটাসহ মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত হৈ লাভ কৰা সম্বৰ্ধনা অনুষ্ঠানে দৰাচলতে সকলোৰে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। মাত্ৰ ১ নম্বৰৰ বাবে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পিছতেই দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি যোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ তত্ত্বাৱধানত সম্বৰ্ধনা জনোৱাৰ লগতে অধ্যক্ষ মহোদয়ে সকলো প্ৰতিযোগীক উচ্চ প্ৰশংসা কৰে আৰু আগলৈও প্ৰতিভাৱান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহযোগত মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰে। সদৌ শেষত আমিও গভীৰ প্ৰত্যাশাৰে অপেক্ষা কৰিম গড়গঞাই যাতে পূৰ্বৰ সফলতাৰ ধাৰা অব্যাহত ৰাখি অনাগত দিনত আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ সামগ্ৰিক উত্তৰণৰ অংশীদাৰ হওক।

অণুৰণন

✍ **আৰতি টুকৰীয়া**
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, ৭০-৭৫ বৰ্ষ, গড়গাঁও কলেজ

প্ৰতিখন ঠাইৰে নিজস্ব এটা বৈশিষ্ট্য আছে। প্ৰতিখন নদীৰে নিজস্ব এটা কাহিনী আছে। আৰু প্ৰতিখন ঠাইৰ মানুহৰ নিজৰ এটা সুকীয়া বিশেষত্ব আছে। সেই ঠাইৰ মানুহৰ ধৰণ কৰণে সেই বিশেষ ঠাইডোখৰকে প্ৰতিনিধিত্ব কৰে।

মই শিৱসাগৰ চহৰৰ কথা ক'বলৈ লৈছোঁ। য'ত আহোমসকলে এবছৰ দুবছৰ নহয়, একেৰাহে ৬০০ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল। শিৱসাগৰৰ প্ৰতিটো ধূলিকণা, আকাশ-বতাহ, উশাহ নিশাহত আহোম সকলৰ শৌৰ্য-বীৰ্য ঐতিহ্য লুকাই আছে। প্ৰমাণ শিৱসাগৰৰ বুকুতে সগৌৰৱেৰে থিয় হৈ আছে শিৰত সোণৰ মুকুট পিন্ধি শিৱদৌল। কাষতে দেহ মন জুৰাবলৈ, জীৱ-কুলক এটুপি পানীৰে তৃষ্ণা দূৰ কৰিবলৈ শিৱসাগৰ পুখুৰী। নাতি দূৰতে থিয় হৈ আছে ৰংঘৰ আৰু তলাতল ঘৰ। পশ্চিমফালে জয় দৌল, কাষতে অনেক পক্ষীৰ বিচৰণৰ স্থল জয়সাগৰ পুখুৰী কাষতে ৰূপত ৰহণ চৰাইছে শিৱসাগৰ কলেজে। অপূৰ্ব মাধুৰীমা শিৱসাগৰৰ। ইয়াৰ উপৰিও অনেক আৰু বুৰঞ্জী প্ৰসিদ্ধ সৰু বৰ দৌল দেৱালয় শিৱসাগৰত আছে। কাষেদি শান্ত শিষ্ট সমাহিত হৈ বৈ গৈছে অনেক যুগৰ সাক্ষী দিখৌ নৈ। আহোম সকলৰ ৰাজত্বৰ সময়ত দিখৌ নৈয়ে এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছিল। মুঠতে শিৱসাগৰ এখন আটকধুনীয়া বুৰঞ্জীপ্ৰসিদ্ধ চহৰ।

আমি শিৱসাগৰ অতিক্ৰমি ষ্টেচন চাৰিআলিৰ পৰা সোঁফালে ঘূৰিলে আৰু এখন বুৰঞ্জী প্ৰসিদ্ধ ঠাই পাওঁ যাৰ নাম গড়গাঁও। ৰূপে-গুণে বিভূষিতা গড়গাঁৰৰ গৰিমা জানো কম।

এই গড়গাঁৰতে আমাৰো কিছুমান স্মৃতি বিজড়িত হৈ থকা কথা আছে। সেই উদ্দেশ্যেই হাতত কলম তুলি ল'লো।

কবি বিনন্দ চন্দ্ৰ বৰুৱাদেৱে গড়গাঁৰক লৈ লিখা সেই বিখ্যাত কবিতাটোৰেই গড়গাঁৰৰ গৰিমা আৰু ঐতিহ্য বহন কৰিছে

"গড়গাঁও গড়গাঁও কথা শুনি তল যাওঁ
বাট দেখি পিচলেযে পাৰ
দিখৌৰ সোঁতত যোৱা
ভটিয়নী বল পোৱা
উভতিব খোজে মাৰ নাও"

হয়। এই গড়গাঁৰক লৈ গড়গাঁওবাসীয়েই গৌৰৱান্বিত নহয়। অসমৰ চুকে কোণে অনেক মানুহ আছে সেইসকলো গৌৰৱান্বিত। লগতে আমিও।

ঐতিহাসিক সিংহদ্বাৰ পাৰ হৈ গড়গাঁও পাইছিলোহি ৭০ দশকত। মনত হাজাৰ সপোন। গড়গাঁৰতে আমাৰ কৈশোৰ, য'ত ষোল্ল বছৰীয়া বসন্তই ভৱিষ্যতৰ সপোন দেখিছিল। ওঠৰ বছৰীয়া যৌৱনে পাখি মেলিছিল। অগ্ৰজসকলৰ পদাংক অনুকৰণ কৰি সোণালী বাটত ভৰি

দিছিলোহি এই ঐতিহাসিক গড়গাঁও কলেজতে। গড়গাঁও কলেজ জ্ঞানৰ মন্দিৰ। সময়বোৰ পাখিলগা কাঁড়ৰ দৰে। সময়ে আমাক শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত গভীৰৰ পৰা গভীৰলৈ লৈ গৈছিল।

গড়গাঁও আবৃত গড়টোৱে কথা কয় ঃ সঁচা। গড়গাঁৱৰ গড়টোৱে ৰিঙিয়ায়। গড়টোৱে যেন গোটেই গড়গাঁওখনকে সুৰক্ষা দি আছে। পূব দিশে গৌৰৱেৰে থিয় হৈ থকা কাৰেং ঘৰটোৱেও কথা কয়। ৬০০ বছৰে আহোম সকলে ৰাজত্ব কৰাৰ কথা। গড়টোৰ প্ৰতিচপৰা মাটিয়ে আহোম সকলৰ সৃষ্টি-কৃষ্টি আৰু সংস্কৃতিৰ কথা কয়। কাৰেং ঘৰটো আহোম সকলৰ স্বাভিমান। আমাৰ অমূল্য সম্পদ।

আৰু সেই গড়গাঁৱতে কেইজনমান গুণী-জ্ঞানী ব্যক্তিয়ে সপোন দেখিলে। এখন কলেজ গঢ়াৰ। বাস্তৱতো পৰিণত হ'ল। স্থাপিত হ'ল গড়গাঁও কলেজ নামেৰে এখন প্ৰসিদ্ধ কলেজ। অগ্ৰণী ভূমিকা লৈছিল প্ৰাক্তন প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ তনু কোঁৱৰ ছাৰ, হৰেণ ফুকন ছাৰ, হিতেশ্বৰ শইকীয়া ছাৰ, নীলমণি বৰগোহাঁই ছাৰ অন্যতম। আৰু অনেক আছিল, বাকীসকলৰ নাম উল্লেখ কৰা নাই।

প্ৰকৃততে সেই সময়ত গড়গাঁও কলেজখন চহা শিক্ষিত লোকৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠিত হোৱা কলেজ। সেই সময়ত পঢ়া বা পঢ়োৱা কোনো শিক্ষক বা ছাত্ৰ শীত তাপ নিয়ন্ত্ৰণ কৰা কোঠাৰ পৰা গৈ পঢ়ুৱা বা পঢ়া নাছিল। সকলো সাধাৰণ জীৱন- যাপন কৰা পৰিয়ালৰ হোৱা হেতুকে অধ্যাপকসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বুজি পাইছিল আৰু গুৰুত্ব সহকাৰে পাঠদান কৰিছিল। সেই সময়ত আমাৰ দৰে পৰিয়ালবোৰৰ ল'ৰা-ছোৱালী যিমানেই মেধাৱী নহওক কিয় কটন কলেজৰ সপোন দেখিব পৰা অৱস্থা প্ৰায়বোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে নাছিল। ভেকুলীয়ে যেনেকৈ নাদৰ পৰা গৈ পুখুৰীটোকে সাগৰ যেন দেখে আমিও তেনেকুৱাই আছিলোঁ। বহুত মেধাবী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এই কলেজতে শিক্ষা আহৰণ কৰি সমাজত প্ৰতিষ্ঠিত ব্যক্তি হৈছে। সেয়া অধ্যাপকসকলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি থকা আন্তৰিকতাৰ বাদে অন্য একো নহয়। সেইকাৰণে ক'বৰ মন যায় গড়গাঁও কলেজ জ্ঞানৰ মন্দিৰ।

সেই গড়গাঁও কলেজতে সুৰেন্দ্ৰ নাথ বুঢ়াগোহাঁইৰ নামত নামকৰণ কৰা এটা আটক ধুনীয়া হল আছিল আৰু আজিও আছে। সেই সুৰেন্দ্ৰনাথ বুঢ়াগোহাঁই হলে সেই সময়ত কলেজৰ সৌষ্ঠৰ বৃদ্ধি কৰিছিল, য'ত মাণিক গোহাঁই ছাৰে ইংৰাজী গদ্য পঢ়াইছিল, বীৰেণ বৰগোহাঁই ছাৰে ইংৰাজী পদ্য পঢ়াইছিল, নোমল কোঁৱৰ ছাৰে ৰুক্মিনী হৰণ নাটকৰ চমু আভাস দিছিল আৰু অতিকে প্ৰিয় ঘন গগৈ ছাৰৰ প্ৰতিটো বেংগলী অসমীয়া কবিতা হলটোত ঠেকা খাই আজিও প্ৰতিধ্বনিত হৈ আছে যেন সেই বাংলা কবিতা 'বনলতা সেন।' ছাৰে 'বনলতা সেন' নিজৰ ভংগীমাৰে গাইছিল — বাংলা

"চুল তাৰ কৱে কাৰ
বিদিশাৰ অন্ধকাৰ
মুখ তাৰ শ্ৰাৱস্তিৰ কাৰুকাৰ্য
সবুজ ঘাষেৰ দেখে যখন
'সে চোখে দেশে' ....

যেন ছাৰৰ মুখত আখৈহে ফুটিছিল। প্ৰায় মনত বাজে। বাকী শিক্ষকসকলো আছিল প্ৰিয়। যেন সকলো একোখন ঘৰৰ বাসিন্দা। সেইসকল এতিয়া নাই। তেখেতসকলৰ স্বৰ্গগত আত্মাই শান্তি লাভ কৰক।

কলেজ ছাত্ৰী নিবাস গড়গাঁও ঃ সত্তৰ দশকত এই আৱাসৰ বাসিন্দা আছিলো আমি। বৰ্তমান চাও চিঙ কুঁৱৰী ছাত্ৰী নিবাস। কোন নো নাছিল তাত। প্ৰতিষ্ঠিত লেখিকা শিশু সাহিত্যিক কবি স্নিগ্ধাৰাণী গগৈ, অতিকে মেধাবী ছাত্ৰী কুসুম হাজৰিকা। মেধাৱী প্ৰতিষ্ঠিত গায়িকা মন্তি দেৱী এই ছাত্ৰী নিবাসৰে আৱাসী। এই সকলোৱেই এতিয়া পঢ়া সামৰি বিভিন্ন কলেজ, স্কুলৰ শিক্ষয়িত্ৰী, অধ্যাপিকা হৈ অৱসৰ ল'লে। আমি তেখেতসকলৰ অনুগামী। আমিও জীৱনৰ বাটত আগুৱাই গ'লোঁ।

ইয়াৰ উপৰিও মেধাৱী ছাত্ৰী স্বৰ্ণালী ভাজনী, ৰুণু কোঁৱৰৰ নাম ল'বই লাগিব। স্বৰ্ণালীয়ে বেঞ্জু বজাইছিল আৰু ৰুণুৱে গান গাইছিল, বিশেষকৈ জ্যোতি সংগীত। বাকী নিবেদিতা, বুলু, নীলি আমিবোৰে তেওঁলোকক অনুকৰণ কৰি বেসুৰীয়া সুৰেৰে গাইছিলোঁ। আমেজ পাইছিলোঁ। স্বৰ্ণালী অধ্যাপিকা হ'ল। ৰুণু প্ৰতিষ্ঠিত শিক্ষয়িত্ৰী। ইয়াৰোপৰি অতিকৈ ছিৰিয়াছ অঞ্জনা, অনিমা, ভদ্ৰা, লিটুলৰ কথা নক'লে ভুল হ'ব। লিটুলৰ নাটকৰ সংলাপ এতিয়াও কাণত বাজে। এইসকল আটায়ে এতিয়া শিক্ষয়িত্ৰী হৈ অৱসৰ ল'লে। বৰ্তমান এইসকল সমাজ সেৱিকা আৰু দুই এগৰাকী লেখিকা।

আমাৰ ছাত্ৰী নিবাসৰ তেতিয়াৰ খাদ্যৰ আভাস

আৰু আমেজ ঃ হোষ্টেলৰ খাদ্যৰ তালিকাখন প্ৰতিদিনে একে নাছিল। একে থাকিবও নোৱাৰে কাৰণ হোষ্টেলৰ মেচডিউচ আছিল তেতিয়া মাত্ৰ চল্লিছ টকা। এই চল্লিশ টকাতে আমাৰ খাদ্যত আমাৰ খাদ্যৰ তালিকাখন দীঘল আছিল। এদিন তালিকাত আমাৰ খাদ্য আছিল কণীৰ জোল। এটা কণী আৰু দুটুকুৰা আলু। মোৰ ৰুমমেট অত্যন্ত মেধাবী। তেখেতে তেতিয়াই বিভিন্ন কাকত- আলোচনীত লিখা-মেলা কৰে। গড়গাঁও কলেজ সপ্তাহত সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাত তেখেতে একেৰাহে তিনিবাৰ শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিক হৈ সন্মান বুটলিছিল। লিখা-পঢ়া কৰি ভাগৰি যায়। সেইদিনা ভাত খাওঁতে তেখেতে কৈছিল — 'এতিয়া এটা কণী খাওঁ, চাকৰি পালে দুটা খাম।' তাৰ অৰ্থ এইটোৱে আছিল যে সেইদিনা আমাৰ দুটা কণী খোৱাৰ ভোক আছিল। চাকৰি পাই দুটা কণী খালে নে নাই নাজানো, কিন্তু মোৰ কথাটো মনত থাকি গ'ল। তথাপি আমি হাঁহি-স্ফুৰ্তি কৰিয়েই থাকি মেলি খোৱা-বোৱা কৰিছিলোঁ। কাৰো ওপৰত কোনো অভিযোগ নাছিল। অভিযোগনো থাকিব কেনেকৈ? মেচদিউচ মাত্ৰ চল্লিছ টকা।

অন্য এদিনৰ কথা। সেইদিনা হোষ্টেলত বেঙেনা আৰু আলু পানী দি ভাজিছিল। খাবলৈ কেনে হৈছে খোৱাৰ আগতে মই থিৰাং কৰিলো আজি আৰু ভাত নাখাওঁ। দুপৰীয়া ভাত নাখালো। মনত এটা বুদ্ধি খেলালে। তেতিয়া মাহৰ শেষত আমাৰ কাৰো ওচৰত পইচা নাথাকে। মই মোৰ চিনিয়ৰ ৰুমমেটক ক'লো যে মোৰ হাতত কাটিলে আৰু ডেটল আনিবলৈ দুটকা এটা লাগে। তেওঁ দুটকাটো মোক দিলে। মই হোটেলৰ ৰান্ধনিজনক দুটকাটো দি মাংস আনিবলৈ পঠালো। সেই সময়ত এক প্লেট মাংসৰ দাম আছিল মাত্ৰ এটকা। গতিকে দুটকাৰ মাংস খাবও পাৰিম খুৱাবও পাৰিম। মাংস খোবাৰ আশাত সেইদিনা ক্লাচলৈ নগ'লো। ৰান্ধনিজনলৈ বাট চাই আছোঁ। এটা সময়ত মোৰ অলক্ষিতে ৰান্ধনিজন আহি পাই মোৰ ৰুমমেটৰ খিৰিকীত টোকৰ দিলেহি। তেওঁ অবাক। যিহেতু তেওঁৰ পৰাই মই পইচা লৈছো, ধৰা পৰি লাজত কাণ মূৰ গৰম হ'ল আৰু টকালি পাৰি মাংস ভাত খালো। সেই সময়ত আজিকালিৰ দৰে ফাষ্ট ফুডৰ দোকান বা মেগী চাউমিনৰ দৰে খাদ্য বজাৰত উপলব্ধ নাছিল। আবেলিৰ ভোক এটা চিংৰা আৰু এটা ৰসগোল্লাই পূৰণ কৰিছিল কলেজ কেন্টিনত। সেইবোৰ আন্তৰিকতাই এতিয়া মনত দোলা দিয়ে।

সময়ৰ জলঙাইদি যদি আমি আমাৰ বয়সৰ গ্ৰাফডাল চাওঁ এতিয়া আমি ৭০ ঊৰ্ধৰ মহিলা। এই ৭০ বছৰত আমাৰ জীৱনলৈ বহু পৰিৱৰ্তন আহিল। বিশেষকৈ আমি মাৰ পৰা আইতালৈ প্ৰমোচন পালোঁ। তথাপি, তথাপিতো অতীতক সোঁৱৰিছো কিয়। হয় বৰ্ত্তমানক এটা মধুৰ অতীতেহে মধুময় কৰে। সঁচাকৈয়ে ক'বলৈ গ'লে সোঁৱৰণিৰ একাজলি সুপ্ৰতিভ বকুল ফুল যেন আমাৰ আঙুলিৰ ফাঁকেৰে সৰি পৰি গ'ল অজানিতে। এক মধুৰ, এক অতীব মধুৰ অনুৰণন। অনুভৱৰ মাথোঁ অনুভৱ। সময় নামৰ বাঘজৰীডালক চিঞৰি ক'বৰ মন যায়- সময় তই ৰৈ যা, ঘূৰাই দে সেই অনাবিল আনন্দৰ দিনবোৰ য'ত কেৱল পঢ়া-শুনা আৰু হাঁহি ধেমালিৰ বাদে আন একো চিন্তা নাছিল। ঘূৰাই দে সেই ফল্গুধাৰা।

ক'বলৈ পাই আনন্দিত হৈছোঁ যে মোৰ সেই চিৰিয়াচ ৰুমমেট গৰাকী এতিয়া প্ৰতিষ্ঠিত লেখিকা, শিশু সাহিত্যিক, কবি আৰু প্ৰাক্তন প্ৰধান শিক্ষয়িত্ৰী, ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষক বঁটা প্ৰাপ্ত এগৰাকী বিশিষ্ট নাৰী। তেখেত এতিয়া সেই গড়গাঁৱৰে স্থায়ী বাসিন্দা।

এই যে সীমিত বাজেটত চলিবলগা হৈছিল আমাৰ হোষ্টেলৰ জীৱনটোত সিয়ো এটা আমাৰ ভৱিষ্যতৰ বাবে শিক্ষাই আছিল। এই বাজেটে আমাক মিতব্যয়ী গৃহিনী হ'বলৈ শিকাইছিল। হোষ্টেলৰ পৰিৱেশ বহুমুখী শিক্ষাৰ পৰিৱেশ বুলি আমি স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব। ধন্য হোষ্টেলৰ জীৱন।

গড়গাঁৱৰ কটাৰীৰ ডাবেও কাটে ঃ সঁচা কথা। কলেজখনৰ পৰা অত্যন্ত মেধাবী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ওলাইছিল। প্ৰশাসনিক বিষয়া শ্ৰীযুত খগেন্দ্ৰনাথ বুঢ়াগোহাঁই, স্বৰ্গীয় ডম্বৰু বকতীয়াল, অসমীয়া সাহিত্য আকাশত চিক্‌মিকাই থকা কবি সাহিত্যিক শ্ৰীযুত পূণ্য শইকীয়াদেৱ এইখন মহাবিদ্যালয়ৰে ছাত্ৰ আছিল। সেয়া ৬০ দশকৰ কথা। ৭০ দশকৰ ছাত্ৰী শ্ৰীযুতা স্নিগ্ধাৰাণী গগৈ লেখিকা আৰু কবি ৰূপে আত্মপ্ৰকাশ কৰাটোৱে গড়গাঁও কলেজৰ গৌৰৱকে জানো নুবুজায়? এনেকুৱা উদাহৰণ আৰু অনেক আছে।

আজি ৭০ ৰ দেওনা পাৰ হৈ কলেজখনলৈ বাৰে বাৰে মনত পেলাইছোঁ। যিখন কলেজৰ অগ্ৰজসকলে আমাক মানুহ হ'বলৈ শিকালে তেখেতসকলক সোঁৱৰিছোঁ।

কতজন ইয়াৰপৰা ওলাই গৈ দেশ এৰি বিদেশ পাইছেগৈ তাৰ হিচাপ জানো আমি ৰাখিছোঁ? কতজনে সেই কলেজতে পঢ়ি সেই কলেজতে অধ্যাপক-অধ্যাপিকা হৈছে, কতজন ডক্টৰেট হ'ল সেই সকলোলৈকে প্ৰণাম জনালোঁ। কোনোবা দুজনমান অসম চৰকাৰৰ মন্ত্ৰী বিধায়কো হৈছে বুলি জানো, নহ'বইনো কিয়। সেই কলেজৰ পৰা ভাইচ প্ৰিন্সিপাল যদি অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী হ'ব পাৰে ছাত্ৰ বিধায়ক বা মন্ত্ৰী হোৱাটো কোনো আচৰিত কথা নহয়। সেইসকলে নিজৰ স্থিতি নিজৰ ঠাইতে স্পষ্ট কৰক।

মোৰ অতিকে প্ৰিয় বান্ধবী নিবেদিতা আৰু বুলুক মই আজিও বিচাৰি আছো। কোনোবাই যদি তেওঁলোকৰ ঠিকনা দিলোহেঁতেন বাকী সকলক ভৌগোলিক অংকৰে দূৰত থাকিলেও ফেচবুক হোৱাট্এপে সকলোকে ওচৰ চপাই আনিলে।

বেলেগ এটা কথা মনত পৰিছে। সেই সময়ত এটা সমস্যাই আমাৰ পিতৃ-মাতৃৰ মনত গা কৰি উঠিছিল যে বি.এ. পঢ়ি থাকোঁতে ছোৱালী বিয়া দিব লাগে নহ'লে ছোৱালীৰ বয়স বেছি হ'ব।ময়ো সেই স্বীকাৰৰ বলি হৈছিলো। বি.এ. তৃতীয় বৰ্ষত থাকোঁতেই যোৰহাটৰ বোৱাৰী হ'ব লগা হ'ল আৰু শিক্ষা নাসামৰি গাৰ পৰা মাহ-হালধিৰ গোন্ধ নোযোৱাকৈয়ে পৰীক্ষাত বহি পাছ কৰি আহিলোঁ সেই গড়গাঁও কলেজৰ পৰাই। সেইবাবেই গৌৰৱ কৰোঁ। গড়গাঁও কলেজক লৈ। কাৰণ সেই কলেজে আমাৰ জীৱনৰ বহুকেইটা সুগম পথ মুকলি কৰি দিলে জীৱন ব্যাপি।

শেষত এটাই প্ৰাৰ্থনা 'গড়গাঁও তুমি স্ব-মহিমাৰে মণ্ডিত হৈ থাকা। তোমাৰ বুকুত গঢ় লৈ উঠা আমাৰ কলেজখনক উন্নতিৰ জখলাত বগাবলৈ আৰু শক্তি দিয়া। এনে কৰিলে শ শ নহয় হাজাৰ হাজাৰ এই কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী এদিন জ্ঞানী-গুণী হ'ব। সমাজত স্থান পাব। তেনে কৰিলে ধন্য হ'ম আমি। ধন্য হ'ব হাজাৰ হাজাৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী।"

আকৌ আহিম গড়গাঁও কলেজলৈ অনাগত দিনত। গড়গাঁও কলেজে আটক ধুনীয়া কলেজৰূপে জয়ৰ গান গাওঁক এই কামনা প্ৰাক্তন ছাত্ৰী ৰূপে। নতুন প্ৰজন্মই কলেজখনলৈ আশাৰ বতৰা কঢ়িয়াই আনক। সকলোবোৰ নতুনে গড়গাঁও কলেজ পদূলিত শোভাবৰ্ধন কৰক।

স্বৰ্গীয় তনু কোঁৱৰ ছাৰৰ পিছত কতজন নতুন অধ্যক্ষ ছাৰৰ চকীখনত বহিল। এতিয়াৰ অধ্যক্ষজন নৱ প্ৰজন্মৰ উদীয়মান সাহিত্যিক, সুবক্তা আৰু গুণ সম্পন্ন অধ্যক্ষ। এনেজন অধ্যক্ষৰ পৰা নৱ প্ৰজন্মই যদি ইচ্ছা কৰে বহুতো শিকিব পাৰিব। তেখেতক লগ পাই ক'বৰ মন যায় - আমাৰ বাবে এটা দিন ঠিক কৰকচোন' - আমি আটায়ে একেলগ হৈ পুৰণা স্মৃতিবোৰ মনত লৈ মৃত্যু পৰ্যন্ত সোঁৱৰিম আমাৰ সোণালী অতীত।

গড়গাঁও কলেজৰ জয় হওক
জয় গড়গাঁও কলেজ।

অনুভৱৰ উন্মনা বা...
জীয়াই ৰাখে স্মৃতিৰ সেউজ অনুভৱ
পৃষ্ঠাৰ ভাঁজে ভাঁজে

সকলো শক্তিৰে শক্তিশালী মোৰ 'মা'

✍ **দীক্ষিতা দত্ত**
প্ৰথম ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

"নৈৰ সমান ব'ব কোন
আইৰ সমান হ'ব কোন"

সঁচাই এটি শিশুৰ জন্মৰ পাছতে যেতিয়া প্ৰথম মাত ফুটে, তেতিয়া শিশুটোৱে উচ্চাৰণ কৰা প্ৰথম শব্দটোৱে হৈছে 'মা'। 'মা'-এই শব্দটোৰ মাজতেই লুকাই আছে এগৰাকী নাৰীৰ মাতৃত্ব লাভৰ সুখানুভূতি, সস্নেহ, মৰম-ভালপোৱা, মমতা, আদৰ, ত্যাগ... আৰু কত যে কি।

'মা'ৰ বিষয়ে লিখি বা কৈ শেষ কৰিব কেতিয়াও নোৱাৰি। মা হৈছে মোৰ প্ৰথম বন্ধু, শিক্ষক, পৰামৰ্শকাৰী আদি। মায়ে হৈছে পৃথিৱী আটাইতকৈ প্ৰিয় আৰু বিশ্বাসযোগ্য বন্ধু, যাৰ আগত সকলো কথা মন খুলি ক'ব পাৰি, পাতিব পাৰি। মাৰ আঁচলখন বা মাৰ সান্নিধ্য মোৰ বাবে পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ ভাললগা আৰু নিৰাপদ স্থান। মোৰ দৃষ্টিত 'মা' এগৰাকী দেৱী। যাৰ সস্নেহ-মৰম-প্ৰাৰ্থনাই মোৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো দিনেই শুভ আৰু মংগলময় কৰি তোলে। সকলোৱে লগত কিদৰে ব্যৱহাৰ পাতি কৰিব লাগে অৰ্থাৎ নৈতিক, সামাজিক, শৈক্ষিক, বৌদ্ধিক আদি দিশৰ জ্ঞানৰ পৰা আৰম্ভ কৰি জীৱনৰ সকলো ভাল-বেয়া সময়ত কিদৰে নিজকে ধৈৰ্যশীল, সাহসী কৰি তুলি জীৱনত আগুৱাই যাব পাৰি, তাৰ শিক্ষা একমাত্ৰ মাৰ পৰাই লাভ কৰিছোঁ। ক'বলৈ গ'লে 'মা' মোৰ বাবে পৃথিৱীৰ সকলো শক্তিৰে শক্তিশালী এগৰাকী দেৱীতুল্য নাৰী। যাৰ হাতত আছে সকলো সমস্যাৰে সমাধান কৰাৰ কিছুমান অমোঘ মন্ত্ৰ। মোৰ দৃষ্টিত 'মা' পৃথিৱীৰ সকলোতকৈ ভাল আৰু ধুনীয়া অৰ্থাৎ মনেৰে ধুনীয়া আৰু শক্তিশালী এগৰাকী নাৰী, যিয়ে মোক এই ধুনীয়া পৃথিৱীখনক নিজৰ ধুনীয়া মনেৰে সদায় ধুনীয়া আৰু ভালবোৰ বিলাই যাবলৈ শিকাই আহিছে। শেষত 'মা' তুমি সদায় ধুনীয়া, সাহসী আৰু ধৈৰ্যশীল হৈ থকাৰ কুশল প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ।

প্ৰজ্ঞাৰ অন্বেষণত আজি মই গড়গঞা

✍ **প্ৰিয়মপল্লী গগৈ**
ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ, পঞ্চম ষান্মাসিক

বিনন্দচন্দ্ৰ বৰুৱাদেৱে ৰচনা কৰা গড়গাঁও কবিতাই আছিল আহোম বুৰঞ্জীৰ সোণালী পৃষ্ঠাত স্বকীয়তা নিজস্বতাই জিলিকি থকা গড়গাঁৰৰ গড় আমাৰ প্ৰথম চিনাকি। নেদেখা দিনালৈকে যেন বুৰঞ্জীৰ কথাবোৰেই ৰিঙিয়াই মাতিছিল গড়গাঁৱলৈ। সেই অনুভৱেই উচ্চশিক্ষাৰ বাট বুলাই মোক লৈ আহিছিল এজাক জ্ঞান স্পৃহা তৰুণ-তৰুণীৰ প্ৰজ্ঞা সাধনাৰ থল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়লৈ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আছিল মোৰ বাবে কৌতূহল। এই কৌতূহল আৰু সপোনে পাখি সেইদিনাই মেলিছিল যিদিনা মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত খোজ পেলাইছিলো আৰু সেইদিনা আছিল ২০১৯ চনৰ জুন মাহৰ ১১ তাৰিখ। নতুনত্ব সকলোতে, পৰিৱেশ পৰিস্থিতি আৰু কলেজ নামভৰ্তিৰ পৰত মোৰ দৰে আন বহুতো বন্ধু-বান্ধৱী। ময়ো নিজ ইচ্ছা অনুযায়ী আবেদন কৰা বিষয় ৰসায়নত অনাৰ্ছ লৈ প্ৰথম ষাণ্মাসিকত ভৰ্তি হ'লোঁ। এক অনন্য অনুভৱ আছিল সেয়া। প্ৰথমবাৰলৈ হৈ পৰিছিলোঁ গড়গঞা।

বিভাগীয় শিক্ষাগুৰুসকলৰ আমাৰ প্ৰতি থকা দায়িত্ববোধ আৰু অগ্ৰজসকলৰ আমাৰ প্ৰতি থকা ভাতৃত্ববোধে বিভাগটোক আপোন কৰি লোৱাত সুবিধা কৰি দিছিল। নৱাগত আদৰণী সভাৰ উৎসুকতা আৰু কলেজৰ প্ৰেক্ষাগৃহত নৱাগত হিচাপে প্ৰথমটি অনুষ্ঠান উপভোগ কৰাৰ মাদকতাই সুকীয়া আছিল। ৰসায়নৰ ছাত্ৰী হিচাবে প্ৰেক্টিকেলসমূহত ছাৰ-বাইদেউসকলৰ পৰা পোৱা নিৰ্দেশনাসমূহ বাৰুকৈয়ে উপকৃত কৰিছিল। ক্লাছ, প্ৰেক্টিকেলৰ মাজে মাজে প্ৰেক্ষাগৃহত হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ অনুষ্ঠানবোৰৰ প্ৰত্যক্ষ উপভোগ, শিক্ষক দিৱসৰ উদ্‌যাপনৰ ব্যস্ততা আৰু চেমিষ্টাৰৰ কোবাল সোঁতৰ সেই পৰীক্ষা। সকলোবোৰ একাকাৰ হৈ কলেজীয়া জীৱনটো অনুভৱৰ দলিচাত একক আৰু অনন্য হৈ পৰিছিল। গড়গঞা হিচাপে আমি প্ৰথম বছৰতে পাইছিলোঁ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ। যি গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ বাকৰিত তিনিদিনিয়া বৰ্ণাঢ্য কাৰ্যসূচীৰে অনুষ্ঠিত হৈছিল। য'ত ৪৫ টা সুকুমাৰ কলা বিদ্যাত শ্ৰেষ্ঠ প্ৰদৰ্শনৰ বাবে নামি পৰিছিল আমাৰ দৰেই এজাক প্ৰতিভাধৰ তৰুণ-তৰুণী। আমি ব্যস্ত হৈ পৰিছিলো ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত ১২০ ৰো অধিক মহাবিদ্যালয়ৰ সেই প্ৰতিভাধৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শুশ্ৰূষাত। যেন এজাক ৰণুৱা ঘোঁৰাৰ প্ৰতিযোগিতাস্থলী য'ত সকলোৱে শ্ৰেষ্ঠৰ কাৰণে যুঁজ দিয়ে। সেই সময়ৰ অনুভৱ সঁচাকৈয়ে মনোমোহা আৰু স্মৰণীয়। যদিও কৰোণা মহামাৰীৰ বাবে আমি প্ৰায় এটা বৰ্ষ কলেজৰ পৰা আঁতৰত থাকিব লগা হ'ল তথাপি প্ৰত্যেকটো মুহূৰ্তত সহপাঠীসকলৰ পৰা পোৱা সহায়ে সঁচাকৈ আপ্লুত কৰিছিল। এই সকলোবোৰৰ মাজত আমাৰ বাবে মজাৰ আৰু আনন্দময় মুহূৰ্ত আছিল তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দৰ্শনৰ যাত্ৰা। সেই যাত্ৰাই মোৰ লগতে মোৰ সহপাঠীক এক নতুন উদ্যমেৰে নিজকে প্ৰত্যেকটো যুঁজৰ বাবে সাহসী কৰাৰ লগতে নিজকে সবলকৈ গঢ়ি তোলাত যথেষ্ট অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। সঁচাকৈ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ মোৰ শিক্ষণ যাত্ৰাৰ অনন্য স্মৃতিৰ ভঁৰাল।

শেষত অনুজসকললৈ এটাই অনুৰোধ তোমালোকৰ মৰমে আমাক সকলো সময়তে উৎসাহী কৰি তুলিছে। অনাগত দিনত মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মান অটুত ৰখাত তোমালোকে যেন একো একোখন ঢাল হৈ থিয় দিব পাৰা। মহাবিদ্যালয়ৰ তিনিবছৰীয়া যাত্ৰাৰ সহযাত্ৰী হোৱা তোমালোক সকলোলৈকে আমাৰ মৰম আৰু শুভেচ্ছা সদায় থাকিব। প্ৰতিযোগিতাৰ পৃথিৱীত তোমালোকে নিজকে শ্ৰেষ্ঠ যুঁজাৰু হিচাপে গঢ় দিয়া। তোমালোকৰ সফলতা আমাৰ কাম্য। এই সকলোবোৰৰ মাজত যাতে তোমালোকে নিজক পাহৰি নোযোৱা এয়া আমাৰ ফালৰ পৰা তোমালোক সকলোলৈ একান্ত অনুৰোধ।

আমি গড়গাঁৱৰ বাকৰিৰ পৰা ছাত্ৰ একতা সভাই কৈছোঁ...

প্ৰতীম ফুকন, ভাস্কৰ গগৈ,
মানস প্ৰতিম বড়া, কৰবী গগৈ

১১ ডিচেম্বৰ ২০২১, দিনটো বিশেষ আছিল আমাৰ প্ৰতিজনৰ বাবে। কাৰণ সিদিনা গড়গাঁৱত দুবছৰৰ পাছত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচন অনুষ্ঠিত হৈছিল। চাৰিওফালে বলিছিল নিৰ্বাচনৰ বতাহ। কলেজ নিৰ্বাচন কি সিদিনা বুজিলোঁ! শিকিলোঁ! কোনো অভিজ্ঞতা নথকা সত্ত্বেও আগবাঢ়ি আহিছিলোঁ মাথোঁ গড়গঞাৰ স্বাৰ্থত। হয়তো তেতিয়াৰ প্ৰিয় আমি এতিয়া আমনিদায়কো হ'ব পাৰোঁ। তথাপিও এবাৰ পঢ়িবচোন। আমি গড়গাঁৱৰ পৰা ছাত্ৰ একতা সভাই কৈছোঁ...

এমোকোৰা হাঁহি মুখত লৈ আপোনালোকৰ দৰে আমিও আহিছিলোঁ এদিন গড়গাঁও কলেজলৈ বুলি। কোনোদিন নেদেখা অন্য এখন পৃথিৱী ছাত্ৰ একতা সভালৈ বুলি ওলাই অহা এই দীঘলীয়া যাত্ৰাৰ সমভাগী হোৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন সদস্যৰ সৈতে লিখিলোঁ স্মৃতিৰ নতুন কাহিনী। সকলোবোৰ নতুনকৈ আৰম্ভ হৈছিল তথাপি অচিনাকিৰ পৰা চিনাকি হ'বলৈ বেছি পৰ নালাগিল। আজি আকৌ কৈছোঁ "সময়ে ধূসৰ বৰণ পিন্ধিলেও স্মৃতিবোৰ সদায় সেউজীয়া হৈ থাকে।"

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথম খোজ দিয়াৰে পৰা আমি একাত্ম হৈ পৰোঁ মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত। মহাবিদ্যালয়খনৰ লগতে জড়িত হৈ থাকে আমাৰ আৱেগ, আমাৰ ভৱিষ্যত। এগৰাকী গড়গঞা তথা শুভাকাংক্ষী

হিচাপে গড়গাঁৱৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি সদায়েই কামনা কৰোঁ। এইখিনিতে মন সমুদ্ৰত লহৰৰ সৃষ্টি কৰা কেইটিমান কথাকে প্ৰকাশ কৰোঁচোন আপোনালোকেও শুনক.........

ছাত্ৰ একতা সভা!

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে তেওঁলোকৰে মাজৰ পৰা নিৰ্বাচন কৰি দিয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ভাল বেয়া সকলো দিশৰ উচিত বিবেচনাৰ দ্বাৰা সঠিক সিদ্ধান্তৰে কাৰ্য সম্পাদন কৰিবলৈ আগুৱাই অহা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিনিধিসকল। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যকাল গ্ৰহণ কৰিয়েই আগবাঢ়িছিলোঁ সকলো বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ প্ৰস্তুতিত। প্ৰথম অভিজ্ঞতা, দুচকুত অযুত সপোন লৈ আগবাঢ়িছিলোঁ সকলো। কৰি গৈছিলোঁ সকলো কাম নিষ্ঠাৰে আৰু সততাৰে আৰু গড়গঞা হৈ ৰৈছিল নীৰৱ সাক্ষী।

দিন ৰাতি একাকাৰ কৰি কৰ্তব্যসমূহ পালন কৰাৰ পাছতো ক'ৰবাৰ পৰা উফৰি অহা নানা তিক্ততাপূৰ্ণ কথাই ভাৰাক্ৰান্ত কৰি তুলিছিল আমাৰ মন-মগজু। তথাপিও এই সকলোবোৰ আওকাণ কৰি আগবাঢ়ি গৈছিলোঁ মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাৰ্থত। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰে পৰা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱমহোৎসৱৰ সফলতালৈকে একেলগে কৰা কামবোৰ, কষ্টবোৰ আমাৰ বাবে সহজ নাছিল। তেতিয়াৰে পৰা যুৱ মহোৎসৱলৈকে হাজাৰটা প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হৈ, ২৫ জনীয়া এটি দলক যুৱ মহোৎসৱলৈ নিৰ্বাচন কৰি উলিয়াই ঐকান্তিক চেষ্টা, ত্যাগ আৰু সকলোৰে সহযোগিতাৰ ফলস্বৰূপে মহাবিদ্যালয়খনে কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ মহাবিদ্যালয়ৰ খিতাপ। এইখিনিতে গড়গাঁৱৰ বিজয় যাত্ৰাৰ সাক্ষী নহ'ব জানো আপোনালোক! আৰম্ভ কৰিছোঁ,

দেৰগাঁৱৰ বাকৰিত গড়গাঁৱৰ বিজয় উল্লাসৰ বতৰা

যুৱ মহোৎসৱ ২০২১-২২ ৰ সোণালী স্মৃতি; দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ দল

সফলতাবোৰ আজুৰি আমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে দ্বিতীয়বাৰলৈ কঢ়িয়াই আনিছিল দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ দলৰ সন্মান। শ্ৰেষ্ঠলৈ ৰৈ গৈছিল মাথোঁ এটি খোজ। বহু অভিজ্ঞতাক সামৰি ইতিহাসৰ সোণালী পাতত পুনৰবাৰ লিপিবদ্ধ কৰিলে গড়গঞাই আপোন মহাবিদ্যালয়ৰ গৰিমা।

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ এটি সুকীয়া সত্তা। যাৰ বাবে অধীৰ আগ্ৰহেৰে অপেক্ষা কৰে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনৰ প্ৰতিখন মহাবিদ্যালয়ে। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ো এইক্ষেত্ৰত পিছ পৰি নৰ'ল। ষাণ্মাসিকসমূহৰ চূড়ান্ত পৰীক্ষাৰ ভয় চিন্তাকো আওকাণ কৰি তেওঁলোক সাজু হৈছিল যুৱ মহোৎসৱলৈ। দিন- ৰাতি একাকাৰ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ দলটিয়ে কৰা কষ্টৰ সাক্ষী হৈ ৰ'লোঁ আমি। সপোনবোৰক বাস্তৱ ৰূপ দিবলৈ কৰা প্ৰতিগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চেষ্টা সাৰ্থক হৈ উঠিছিল দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিখন মঞ্চত। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, ছাত্ৰ একতা সভা, নিজ পৰিয়াল আৰু মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ সহায়-সহযোগিতা, আৰ্শীবাদক শিৰত লৈ তেওঁলোক সাজু হৈছিল দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত যুৱ মহোৎসৱলৈ বুলি।

দেৰগাঁৱৰ বাকৰিত গড়গঞাৰ প্ৰথম খোজ। মনত অজস্ৰ আশা লৈ তেওঁলোকে নিষ্ঠাৰে কৰি গৈছিল সকলো কাম। দেৰগাঁৱৰ প্ৰতিখন মঞ্চই মঞ্চই বিকশিত হৈছিল গড়গঞাৰ প্ৰতিভা।

অশেষ কষ্ট, চেষ্টা, ত্যাগ আৰু আত্মবিশ্বাসৰ বলতেই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ নাম জিলিকি উঠিছিল দেৰগাঁৱৰ প্ৰাঙ্গণত। বঁটা বিতৰণী অনুষ্ঠানত ঢোল তালৰ মধুৰ সুৰে মুখৰিত হৈছিল প্ৰেক্ষাগৃহটি। প্ৰতিধ্বনিত হৈছিল "গড়গাঁও, গড়গাঁও"।

সততা আৰু নিষ্ঠাই কাম কৰি যোৱাৰ বাবে 'গড়গাঁও' শব্দটো দুগুণ উৎসাহেৰে চিঞৰিবলৈ আমাক যেন প্ৰদান কৰিছিল এক অফুৰন্ত শক্তি।

নিজ মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে DKDC ৰ মৰম, আতিথ্য বুকুত সামৰি তেওঁলোকৰ সফলতাতো গড়গঞাই সমস্বৰে চিঞৰিছিল "DKDC, DKDC"

ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যালয়টো আমাৰ বাবে ***দ্বিতীয়খন ঘৰ*** *দিয়কচোন। খং, অভিমান, আড্ডা,* ***উৎপাতৰ ভঁৰাল।*** *ঘৰখনৰ সেই সৰু সৰু বস্তুবোৰ, ৰঙা সেউজীয়া দেৱাল খনৰ পৰা আৰম্ভ কৰিছিল, মোহৰ কেইটা লৈকে* ***আমাৰ আৱেগ*** *জড়িত। আজি কোন কোন আহিল* ***ইউনিয়ন ৰুমলৈ,*** *অমুক কিয় অহা নাই, কামবোৰ কিয় কৰা নাই* ***উফ্ কত যে কি।*** *আচৰিত জানেনে আৰম্ভণিবোৰ আমনিদায়ক আছিল যদিও সমাপ্তিবোৰ সহ্য কৰিবলৈ* ***অলপ কষ্ট হয়।***

গড়গঞাই মৰম বিলাব জানে, আপোন কৰি ল'ব পাৰে সকলোকে।

সফলতাৰ ৰেঙনি

পূৰ্বৰ ধাৰাবাহিকতা অক্ষুণ্ণ ৰাখি বঁটা বিতৰণী অনুষ্ঠানটিত জিলিকি ৰৈছিল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ নাম। ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ বিভিন্ন শিতানৰ প্ৰতিযোগিতাত ১৭ টাকৈ সন্মান কঢ়িয়াই অনাৰ লগতে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে কঢ়িয়াই আনিছিল শ্ৰেষ্ঠ সমবেত সংগীত, শ্ৰেষ্ঠ লোকগীতৰ দলৰ লগতে শ্ৰেষ্ঠ ঢুলীয়া (অন্নপ্ৰসন্ন কাশ্যপ) আৰু দুবাৰকৈ শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠশিল্পীৰ সন্মান কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল অনন্যা গগৈয়ে। মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ এওঁলোক।

সফলতাবোৰ আজুৰি আমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে দ্বিতীয়বাৰলৈ কঢ়িয়াই আনিছিল দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ দলৰ সন্মান। শ্ৰেষ্ঠলৈ ৰৈ গৈছিল মাথোঁ এটি খোজ। বহু অভিজ্ঞতাক সামৰি ইতিহাসৰ সোণালী পাতত পুনৰবাৰ লিপিবদ্ধ কৰিলে গড়গঞাই আপোন মহাবিদ্যালয়ৰ গৰিমা।

গড়গাঁও জিলিকি থাকক এনেদৰেই, সফলতাৰ শিখৰত উপনীত হৈ।

ধন্য ২৫ জনীয়া দলটিৰ সদস্য, ধন্য গড়গঞা। আপোনালোকক যাচিবলৈ ধন্যবাদৰ বাহিৰে আমাৰ হাতত একোৱেই নাই।

২০২১ চনৰ ১১ ডিচেম্বৰৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা ১০ মহীয়া ছাত্ৰ একতা সভাৰ এই সোণোৱালী যাত্ৰাত আমি কিমান সফল হ'ব পাৰিলোঁ, সেয়া গড়গঞাই বিচাৰ কৰিব। সময়ে প্ৰত্যাহ্বান জনালে; কম সময়ৰ ভিতৰতে কাৰ্যকালৰ সমাপ্তি ঘটাই আমাৰ কিছু সপোন আধৰুৱাকৈয়ে থাকি গ'ল। সেয়া পূৰণ কৰাৰ দায়িত্ব পৰৱৰ্তী ছাত্ৰ একতা সভাৰ হাতত। প্ৰজন্মৰ পৰা প্ৰজন্মলৈ এই ধাৰা অব্যাহত থাকিব।

ছাত্ৰ একতা সভা সদস্যসকল কেৱল মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে Coat, badge পৰিধান কৰা অন্য জগতৰ বাসিন্দা নহয়। ছাত্ৰ একতা সভা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজৰে এক অংশ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতি সকলোৰে ধাৰণা ভিন্ন ভিন্ন। সেয়া কাৰ্যকলাপৰ সময়তে দেখিলোঁ, শিকিলোঁ, বুজিলোঁ। ভাল- বেয়া সকলো সমালোচনাই থাকে ছাত্ৰ একতা সভাৰ।

পিছে দিনে ৰাতিয়ে কৰা কষ্টৰ অন্তত প্ৰাপ্তি বুলি আমাৰ নিজাকৈ একোৱেই নাই। এই প্ৰাপ্তি কেৱল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ। সদায় গড়গঞাৰ মাজৰে এগৰাকী হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে সেৱা আগবঢ়াই যাবলৈ আমি চেষ্টা কৰিলোঁ। সময় খুবেই কম আছিল আমাৰ বাবে, বহু প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হৈ এতিয়া আমি প্ৰাক্তন ......

বৃন্দাবনৰ দেশৰ প্ৰতিগৰাকী গড়গঞা আগুৱাই আহে দুচকুত অযুত সপোন লৈ ভৱিষ্যত গঢ়াৰ মানসেৰে। নিজক গঢ়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাৰ্থত আমিও আগবাঢ়ি আহিছিলোঁ। সময়ে বহু শিকালে, বহু অভিজ্ঞতাৰে পৰিপুষ্ট কৰি তুলিলে আমাক। শিক্ষাৰ সমান্তৰালকৈ মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাৰ্থত আৰু এখোজ আগুৱাই গ'লেহে জনা যায় দায়িত্ব কি কৰ্তব্য কি!

এই ১০ মহীয়া সোণোৱালী যাত্ৰাত আমাক প্ৰতিটো খোজতে সহায়ৰ হাত আগবঢ়াই প্ৰেৰণা আগবঢ়োৱা বৃন্দাবনৰ নগৰীৰ প্ৰতিগৰাকী গড়গঞাৰ ওচৰত আমি চিৰকৃতজ্ঞ।

আৰু সমালোচনাৰ কথা নক'লে সম্পূৰ্ণ হ'বনে? বাৰু সেয়া থাকিবই দিয়কচোন। তিতা -মিঠা লগা অভিজ্ঞতাৰ সন্মুখীন হৈ জীৱনটোক বুজিবলৈ শিকিলোঁ, মানুহ চিনিবলৈ

শিকিলোঁ, প্ৰতিটো খোজতে ন ন শিক্ষা পালোঁ। এই সকলোবোৰ প্ৰত্যাহ্বান নেওচি আগবাঢ়ি যাবলৈ যি মনোবল পালোঁ, সেয়া আমাৰ জীৱনৰ চৰম সাফল্য। দলীয়ভাৱে কাম কেনেদৰে সম্পাদন কৰিব পাৰি সেয়া ছাত্ৰ একতা সভাই শিকালে। এই দীঘলীয়া সময়খিনিত কোনোদিন অকলশৰীয়া অনুভৱ নকৰি আমি ইজনে সিজনৰ বাবে সাহস হ'বলৈ শিকিলোঁ। কলেজৰ হকে কৰি যোৱা কামৰ তাগিদাত ভিন্নজনৰ ভিন্নমত! কোনোবাজনে হয়তো দিছে অভিযোগ কোনোবাজনে আগুৱাই যাবলৈ দিছে সাহস, প্ৰেৰণা। তাৰ মাজতেই নিজে অনুধাৱন কৰোঁ আমি প্ৰথমে এজন গড়গঞা তাৰ পাছতহে ছাত্ৰ একতা সভাৰ এজন সদস্য। আমাৰ কাৰ্যকালত কোনোদিন নিজকে আপোনালোকৰ পৰা পৃথকে অৱস্থান কৰিবলৈ সুযোগ নিদিলোঁ। সদায়ে নিজকে সেই হাজাৰজন গড়গঞাৰ মাজৰ এজন বুলিয়ে গণি আহিলোঁ। যেতিয়া আপোনালোকৰ পৰা শুভেচ্ছামূলক বাৰ্তাবোৰ পাওঁ আমি আনন্দত গদ্‌গদ্ হৈ পৰোঁ। অনুভৱ হয় প্ৰাপ্তিটো এয়াই! আমাৰ চেষ্টাবোৰ, কষ্টবোৰ যে অথলে যোৱা নাই তেনে অনুভৱ হ'বলৈ আপোনালোকৰ সেই মাতষাৰেই যথেষ্ট। মৰমবোৰ থাকক দিয়ক এনেদৰেই।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যালয়টো আমাৰ বাবে দ্বিতীয়খন ঘৰ দিয়কচোন। খং, অভিমান, আড্ডা, উৎপাতৰ ভঁৰাল। ঘৰখনৰ সেই সৰু সৰু বস্তুবোৰ, ৰঙা সেউজীয়া দেৱাল খনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ছিল, মোহৰ কেইটা লৈকে আমাৰ আবেগ জড়িত। আজি কোন কোন আহিল ইউনিয়ন ৰুমলৈ, অমুক কিয় অহা নাই, কামবোৰ কিয় কৰা নাই উফ্ কত যে কি। আচৰিত জানেনে আৰম্ভণিবোৰ আমনিদায়ক আছিল যদিও সমাপ্তিবোৰ সহ্য কৰিবলৈ অলপ কষ্ট হয়। আমাৰ কামবোৰ কেৱল ক'লা ৰঙৰ চোলাটোতে আৱদ্ধ নাছিল। গড়গাঁৱে বুজিব কিমান ভাল পাব শিকিলোঁ গড়গাঁৱক।

নাহৰ ফুলাৰ বতৰত আহি আকৌ নাহৰ ফুলাৰ বতৰতে যাবলৈ ল'লোঁ গড়গাঁও! বৃন্দাবনৰ গছবোৰ সযতনে ৰাখিবা। অভিসাৰিকাৰে সিক্ত নাহৰ, কৃষ্ণচূড়া আৰু ৰাধাচূড়াকেইজোপাৰ গোপন প্ৰেম কাহিনীবোৰ গোপনে ৰাখিবা। দীঘল পদূলিবোৰৰ কাষে কাষে থকা সেউজীয়া ৰঙী ঘৰবোৰৰ ৰংবোৰ ক্ষয় যাবলৈ নিদিবা। সহজ-সৰল মানুহবোৰৰ মনবোৰত কৃত্ৰিমতাৰ চেকা লাগিব নিদিবা। ভাললগা মৃদু বতাহজাকক ৰুদ্ধ হ'বলৈ নিদিবা। ভাললগা কিনকিনীয়া বৰষুণজাকৰো অস্তিত্ব জীয়াই ৰাখিবা। ক'তনো গুজি ৰাখিম ইমানবোৰ ভালপোৱা। আজাৰ ফুলাৰ বতৰত বেজাৰ লাগিবই দিয়াচোন। ভাললগাবোৰ যে ক্ষণিকতে ভালপোৱা হৈছিল... সেয়া পাহৰণিলৈ যাবলৈ ঠেলি নিদিবা!

আমাৰ ভাষাত ঃ

"এনেকুৱা কোনো নাই; বিদায় বেলাত যাৰ দুচকু সেমেকা নাই,
সময়ৰ কোনোবা সোঁতত আমি লগ পাওঁ, এৰাসুঁতি হৈ পুনৰাই নিজৰ পথত যাওঁ।
আক্ষেপ কৰিব পৰাকৈ আমাৰ হৃদয়ত এতিয়া অনুভৱৰ অভাৱ; মৰমবোৰ পণবন্দী। অমাৱস্যাৰ এখন আকাশ আমাৰ ওপৰত আৰু এটা ম্লান হাঁহি আমাৰ দুটি ওঁঠত।"

ভালে থাকিবা গড়গাঁও...........

"সময়ৰ কোনোবা সোঁতত আমি লগ পাওঁ, এৰাসুঁতি হৈ পুনৰাই নিজৰ পথত যাওঁ।"

হৃদয়ৰ কোঠালিত
শব্দৰ সুহুৰি

নিয়ৰৰ চিয়াহীৰে লিখা
জোনাকৰ চিঠিখনি
পঢ়ি চাবানে এবাৰ

নীলা খামৰ চিঠি

✍ **বাৰ্বী গগৈ**
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

মৰমৰ

প্ৰিয়তমা,

প্ৰথমতে চিঠিৰ মাজেৰে কলমৰ দাগবোৰত তোমালৈ বুলি পঠোৱা মৰমবোৰ গ্ৰহণ কৰিবা। আশাকৰো ভালেই আছা। মা-দেউতাৰ ভালনে? কণমানিজনীৰো ভাল নিশ্চয়। অদৃশ্যজনৰ কৃপাত মোৰো বৰ্তমান ভালেই।

তোমাৰ চিঠিখন বহুদিনৰ আগতেই পালো। পিছে চিঠিৰ উত্তৰহে দিবলৈ সময়ৰ বৰ নাটনি। আজি ভাবিলো তোমাৰ চিঠিখনৰ উত্তৰকে দিওঁ। সেয়েহে পুনৰ কলমটো হাতত তুলি ল'লো। এই সময় হেমন্তৰ শেষত ধৰাৰ বুকুলৈ শীতৰ আগমনৰ। গছ-গছনিৰ সেউজী বৰণ আঁতৰি লঠঙা হোৱাৰ সময়। পাহাৰৰ চূড়াবোৰত বৰফৰ শুভ্ৰ আৱৰণে ঢাকি ৰখাৰ সময়। মোৰ কৰ্মক্ষেত্ৰটো তাৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। সূৰুযৰ কিৰণে চাৰিওফালে থকা ওখ ওখ পাহাৰবোৰত পৰি সুন্দৰতাৰ অন্যন্য মাত্ৰা প্ৰদান কৰে। এই দৃশ্যবোৰ দেখিবলৈ ইমান ধুনীয়া হয়; তোমাক মই ভাষাৰেও বুজাব নোৱাৰিম। দেখা জনেহে বুজে ইয়াৰ সৌন্দৰ্য্য। সেই বাবেইতো এই ঠাইক প্ৰকৃতিৰ ভূ-স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। কি বৰ্ষাকাল কি শীত কাল; বছৰৰ প্ৰতিটো ঋতুতে প্ৰকৃতিৰ অপূৰ্ব সমাহাৰ পূৰ্ণ এনে এখন ঠাইত থাকি নিজ কৰ্তব্য সম্পাদান কৰাৰ আমেজেই সুকীয়া। পিছে, অন্য এটা কথাত বেয়াও লাগে, কৰ্তব্যৰ লগে লগে প্ৰতি খোজতে আমাৰ মৃত্যুৰ সম্ভাৱনা। হ'লেও নিজৰ জীৱনকো তুচ্ছজ্ঞান কৰি মোৰ দৰে আন বহুতো সেনানীয়ে দেশ মাতৃৰ সেৱাৰ দৰে মহান কাৰ্যত নিয়োজিত হৈ আছো, ই অতি গৌৰৱৰ কথা।

শীতৰ আগমনৰ প্ৰথম দিনবোৰত চাৰিওকাষৰ পৰিৱেশ দেখিবলৈ যেনেদৰে ভাল লগা হয়; ঠিক তেনেদৰে যিমানেই দিনবোৰ বাঢ়ি যায়, সিমানেই শীতৰ প্ৰকোপ আৰু

তুষাৰপাতৰ ফলস্বৰূপে আমাৰ কৰ্মক্ষেত্ৰত যথেষ্ট অসুবিধাৰ সৃষ্টি হয়। প্ৰচণ্ড শীত প্ৰবাহৰ বাবে পাহাৰৰ শীৰ্ষ উচ্চতাৰ পৰা কিছু তললৈ নামি আহি আমাৰ কেম্পবিলাক স্থাপন কৰা হয়। চাৰিওফালৰ প্ৰচুৰ পৰিমাণৰ তুষাৰপাত, ঘন কুঁৱলীৰ লগতে শীত প্ৰবাহৰ বাবে ইফালে-সিফালে একো নেদেখা অৱস্থা হয়। ঠাণ্ডাৰ বাবেই বহুকেইজন সতীৰ্থৰ ইতিমধ্যে স্বাস্থ্যৰ অৱনতি ঘটিছে। মই কিন্তু সম্পূৰ্ণৰূপে সুস্থ হৈ আছো। তুমি চিন্তা নকৰিবা। দেশ মাতৃৰ সেৱাতকৈ ঊৰ্ধত অন্য কিবা সেৱা থাকে জানো? সৰুৰে পৰাই সপোন আছিল দেশ মাতৃৰ সেৱাত নিয়োজিত হোৱাৰ। তাৰ বাবে কষ্টও কৰিছিলো। অৱশেষত সপোনটোৱে বাস্তৱৰ ৰূপ পালেও। এতিয়া শীত বা শত্ৰু যিয়েই নাহক কিয় সন্মুখত বাধাৰ প্ৰাচীৰৰূপে থিয় হোৱা প্ৰত্যেকটো বাধাক অতিক্ৰমি দেশমাতৃক সুৰক্ষিত কৰি ৰখাই লক্ষ্য, কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব। আমি সুৰক্ষা দিছো বাবেইটো দেশৰ জনগণ নিৰাপদে আছে।

দেখিছানে.. । আজি চিঠিত কেৱল নিজৰ বৰ্ণনাই দি আছো। তোমালোকৰ বা-বাতৰি লোৱাই নাই। মা-দেউতাৰ অসুখবোৰ ভাল হৈছে নে? বয়সৰ লগে লগে লগ দিয়া অসুখবোৰত ডাক্তৰৰ পৰামৰ্শ লোৱাটো নিতান্তই প্ৰয়োজনীয়। তাতে এতিয়া ঠাণ্ডা দিনকেইটাৰ আৰম্ভণিও হৈছে। এনেবোৰ দিনত অসুখবোৰ বাঢ়ে। বিশেষকৈ শিশু আৰু বৃদ্ধসকলক যত্ন লোৱা দৰকাৰ। কণমানিজনীলৈ বৰকৈ মনত পৰে জানা। ৪ মাহ বয়সতে দেখা, এতিয়া ২ বছৰীয়া হ'লহি। তাই বাৰু দেউতা বুলি মাতেনে? ফুটা-নুফুটা মাতেৰে তাইৰ মুখত দেউতা শব্দটো শুনিবলৈ কিমান যে হেঁপাহ। এৰা দেউতা শব্দটোহে তাইৰ চিনাকি, দেউতা নামৰ মানুহজন তাইৰ বাবে এতিয়াও অচিনাকি। মোক প্ৰথম দেখিলে চাগে তাই মোৰ কোলালৈও নাহিব। জনা-বুজা হোৱাৰ পৰা মোৰ অনুপস্থিতিতে তাই ডাঙৰ হ'ব লগা হৈছে। অ' তোমালোকলৈ এটা ভাল খবৰো আছে, কি জানা। এইবাৰ ব'হাগ বিহুত ঘৰলৈ যাম। মাঘ বিহুত বাৰু যাব নোৱাৰিম, কিন্তু বহাগ বিহুত যাব পাৰিম। মা-দেউতাক কথাটো জনাবা। কিমানদিন যে হ'ল তোমালোকৰ লগত বিহু উদ্‌যাপন নকৰা।

শেষত বিশেষ নকও, চিঠিখন সামৰিবলৈও ইচ্ছা নাই। এনে লাগিছে যেন মই তোমাৰ লগতহে কথা পাতি আছো। কিন্তু কি কৰিবা। প্ৰত্যেকটো বস্তুক সময়ে নিৰ্ধাৰণ কৰি থৈছে। সময়ৰ আহ্বান মানি আজিলৈ চিঠিখন ইমানতে সামৰিছো। তোমালোকে আটাইয়ে কুশলে থাকিবা। শীতৰ প্ৰকোপবোৰ বাঢ়িছে পৰিয়ালৰ কেওজনৰ লগতে নিজৰো যত্ন লবলৈ নাপাহৰিবা। মই জানো আউল নলগাকৈ তুমি সুন্দৰকৈ ঘৰখন পৰিচালনা কৰিছা। তথাপিও কওঁ, সাবধানে থাকিবা, সাৱধানতাৰে ফুৰিবা। কথাতেই কয়, “সাৱধানীৰ মৰণ নাই।”

মা-দেউতালৈ মোৰ ফালৰ পৰা শ্ৰদ্ধা জনাবা। তোমালৈ আৰু কণমানিলৈ বহুত বহুত মৰম। সকলো কুশলে থাকা। এইবাৰৰ পৰা চিঠিৰ উত্তৰবোৰ সোনকালে দিবলৈ চেষ্টা কৰিম। খুউব কম সময়ৰ ভিতৰতে চিঠিৰ উত্তৰ পাম বুলি আশা থাকিল।

ইতি
তোমাৰ সৈনিক পতি

বৃন্দাবনত বাজে প্ৰেমৰ মুৰুলি

✍ **সুকন্যা ফুকন**
পঞ্চম যাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

প্ৰতি,
বৃন্দাবন নগৰীৰ প্ৰিয়জন,

সুখ-দুখ প্ৰাপ্তি-অপ্ৰাপ্তিৰ উদ্বিগ্নতাত
আপোনাৰ সংস্পৰ্শই জীৱনক হুচুঁৱাই
সপোনৰ সৈতে জীৱনৰ বিচ্ছেদে জীৱনকো কন্দুৱাই
হয়তো তুমি কোৱাৰ দৰেই..
"অনুৰাগী মৰীচিকাৰ দৰে"

কেনে আছা তুমি। হয়তো ভালেই আছা। একেই আছেনে তোমাৰ মুখৰ হাঁহিটো? যিটো হাঁহিত শাঁত পৰি ৰৈছিল মোৰ হৃদয়ৰ বৃন্দাবন খনি। যাৰ এটা হাঁহিত, গহীন খোজৰ পৰশত উন্মনা হয় বৃন্দাবন। যাৰ খোজত খোজ মিলাই সেউজীয়া বোৰেও খিলখিলাই। গম পোৱানে, তোমাক প্ৰথম দেখোতে মই কেতিয়াও ভবা নাছিলোঁ তুমি যে মোৰ মন-মগজু সকলোতে পাহৰিব নোৱাৰাকৈ বিয়পি পৰিবা। তোমাক এৰি অহা আজি প্ৰায় ছয় সাত মাহ মানেই হ'ল আৰু আজিও তুমি মোৰ হৃদয়ৰ আশে-পাশে। তাহানিৰ সেই সোণালী দিনবোৰ ৰোমন্থন কৰি আজিও আপোনভোলা হওঁ জানা। সেই যে ক্লাছ শেষ কৰি তোমাক এপলক চোৱাৰ সন্ধানত লৰালৰিকৈ কলেজৰ গেটৰ সন্মুখত থকা ৰাধাচূড়া আৰু সোণাৰু জোপাৰ মাজত গৈ ৰৈ থকা, পিঠিত ক'লা-হালধীয়া বেগটো লৈ তুমি ওলাই যোৱালৈ অপেক্ষা কৰা, মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহত তোমাক ওচৰৰ পৰা পোৱা দিনবোৰ এতিয়া যে মোৰ প্ৰিয় হৈ পৰিছে। হয়তো তোমাৰ মনত নাই, মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহৰ কোনোবা এটা দিনত, বেণুধৰ মহন সৌৰৰণী প্ৰেক্ষাগৃহত তুমি মোৰ ঠিক আগত বহি আছিলা। মোৰ জ্যেষ্ঠজনে ধেমেলীয়া সুৰত মোক কিবা এটা কৈ জোকাইছিল আৰু লগতে বহি থকা তুমি কাকনো কৈছে বুলি পিছলৈ ঘূৰি চাইছিলা। উফ্ তোমাৰ সেই এপলক মিঠা চাৱনিয়ে মোৰ বুকুত যেন শিল হৈহে বৰষিছিল। বসন্তৰ বুকুত কুঁহিপাত মেলাৰ দৰে মোৰ হৃদয়ৰ কাৰেঙতো মৰীচিকাসদৃশ অনুভৱ এটাই বাহৰ পাতিছিল।

আজিও ভটিয়াই যাওঁ সেই বিশেষ দিনটোলৈ যেতিয়া মই প্ৰথমবাৰৰ বাবে তোমাক মূৰ তুলি চোৱাৰ সাহসকণ কৰিছিলো, প্ৰথমবাৰৰ বাবে তোমাৰ বাওঁ চকুৰ ঠিক তলতে থকা মাহটো স্বচক্ষুৰে প্ৰত্যক্ষ কৰিছিলো। তোমাৰ নিৰ্জুতাৰ আঁৰত লুকাই থকা গহীন শব্দবোৰৰ গভীৰতাত সোমাবলৈ মোৰ ভয় লাগিল। গহীন শব্দবোৰে যেন এতিয়াই গহীন কৈ কিবা এটা কৈ যাব। পিছে সেইদিনা বৃন্দাবনৰ দেশত মোৰ কেইটা মান ক্ষণ হে বাকী আছিল। ঘৰমুৱা হোৱাৰ পথত তোমাৰ নামৰ হাঁহিবোৰে যেন মোক বৃন্দাবনৰ দেশলৈ হাত বাউলিহে মাতিছিল। কিন্তু মই নিৰুপায়। বিভ্ৰান্তি বুলি জনাৰ পাছত , কঠিন হীৰকখণ্ডক পানীৰ কণাৰে গঢ়া বাষ্প হৈ হেৰাই যোৱা দেখাৰ পাছত, এই সম্পৰ্কৰ ওচৰত আকৌ চালিকা শক্তিৰ আকাংক্ষা কৰাটো অপচয়ৰ বাহিৰে আন একো নহয় বুলি মই ইতিমধ্যেই অনুভৱ কৰিছিলোঁ। এতিয়া তোমাক চাবলৈ মোক চৰ্মচকুৰ প্ৰয়োজন নাই, মই তোমাক অন্তদৃষ্টিৰেই অনুভৱ কৰিবলৈ শিকিছোঁ। এতিয়া মাথো অতীতৰ সুমধুৰ স্মৃতিত 'তুমি আৰু মই' আৰু ভৱিষ্যতৰ ৰঙীন পৃথিৱীত 'তুমি বিহীন মই'।

আজিলৈ ইমানতে ইতি পেলালো। ভালে থাকা সদায়, জিলিকি ৰোৱা উন্নতিৰ শিখৰত, তাৰেই কামনা। অ'... তোমাৰ বোলে অনিমা চৌধুৰীৰ গীতবোৰ খুউব প্ৰিয়। মোৰো প্ৰিয় জানা।

ইতি
তোমাৰ
সুকন্যা

অতীত সোঁৱৰণিৰ পম খেদি

✍ **অংকিতা কলিতা**
ভূতত্ত্ব বিভাগ

মৰমৰ নীলাভ,

চিঠিৰ আৰম্ভণিতে মৰম ল'বা বুলি নকওঁ। কাৰণ এতিয়া হয়তো সেই অধিকাৰ মোৰ নাই। পাৰ কৰি অহা প্ৰতিটো মধুৰ পল-অনুপলৰ পৰাই মৰমবোৰ বুটলি ল'বা বুলি আশা ৰাখিলোঁ।

নীলাভ, তুমি ভালে আছা নিশ্চয়। মা-দেউতা আৰু বাইদেউক মোৰ সেৱা জনাবা। বাইদেউক এই সুযোগতে যুগ্ম জীৱনৰ শুভেচ্ছা যাঁচিছোঁ বুলি ক'বা।

বৰ্তমান এই ডিজিটেল যুগতো খিৰিকী মেলি লিখিবলৈ বহিছোঁ বুকুত গোট খাই থকা এবুকু বিষাদৰ বতৰা। এনেকুৱা এটা অমানিশাতে তুমি জনাইছিলা মোৰ জীৱনৰ পৰা বাট সলোৱাৰ কথা। বুকুত এসোপা শূন্যতা গুজি কোনো ঠিকনা নিদিয়াকৈ তুমি গুচি গৈছিলা। বুকুৰ আঁতৰ নোহোৱালৈকে ভাবিয়েই আছিলোঁ হজম নোহোৱা কথাবোৰ । এসময়ত বিধস্ত হৈ পৰিছিল মোৰ আশা, আবেগ, সপোন, হেঁপাহ নামৰ সৰু সৰু অনুভূতিবোৰ। তাৰপাছতেই মই কেতিয়াবা মৰিছোঁ , জী উঠিছোঁ আকৌ হেৰুৱাইছোঁ মানুহক।

নীলাভ, হাজাৰ ব্যস্ততাৰ মাজতো এক পলৰ বাবে তোমাৰ বাৰু মোলৈ মনত পৰেনে? সেই যে, বৰপুখুৰীৰ পাৰৰ বতাহজাক, হাতত হাত ধৰি আমি খোজ দিছিলো আজীৱন একেলগে থকাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে... আৰু যে সেই বৰষুণজাকত মই তিতিবলৈ কৰা উৎপাত তুমি ডবিয়াই উঠিছিলা। মনত পৰে জানা বহুত।

তোমাক কিমান ভালপাওঁ বেলেগকৈ নকওঁ। মোৰ কাষত থাকিবলৈ মই কৰা কাকূতি-মিনতিবোৰ নসাৎ কৰি তুমি গুচি গ'লা। যাওঁ বুলিলে যাব পৰা মানুহবোৰ বোলে সুখী হয়। হয়তো তুমিও আজি সুখী। মাত্ৰ এটাই প্ৰশ্ন থাকি গ'ল। কিমানটা দিন কিমান ৰাতি কান্দিলে একালৰ বুকুৰ আপোন মানুহবোৰক বুকুৰ পৰা দলিয়াই দিব পাৰে?

বাৰু আজিলৈ মোৰ অতীতৰ পৃষ্ঠাবোৰ সামৰিলোঁ। সপোনবোৰ পূৰ হওক তোমাৰ। তোমাৰ স্মৃতিৰ মণিকোঠালিত মই আজীৱন জীয়াই থাকিব বিচাৰো। ভালে থাকা তুমি।

প্ৰান্তত
অতীতৰ স্মৃতি
বুকুত সামৰি থোৱা 'দূৰৰী' জনী

এখন চিঠি ঃ তোমালৈ

✍ **সদানন্দ বুঢ়াগোহাঁই**
ইংৰাজী বিভাগ, ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

মৰমৰ.....

এতিয়া ভৰুণ বাৰিষাৰ দোভাগ নিশা। ডুখৰীয়া মেঘৰ টোপালে এতিয়া চোতাল তিয়াইছেহি। তোমাক চাগে গিলি পেলাইছে ইমানপৰে সুখনিদ্ৰাই। নিশ্চয় তুমি ভালে আছা চাগে...! ইচ্ছা গ'লেও যে নোৱাৰোঁ তোমাৰ খবৰ ল'ব! সেয়েহে চিঠিবোৰো আধালিখা হৈয়ে ৰয়, স্মৃতিয়ে মেৰিয়াই তাত, জাপৰ চিঠি জাপতে ৰয়...।

ব্যস্ততাই মেৰিওৱা এই ৰাতিবোৰত তোমাৰনো ক'ত সময় আছে সেই দিনবোৰৰ কথা ভাবিবলৈ। মোৰ পিছে মনত আছে এতিয়াও...... যৌৱনৰ কাঁচিয়লি ৰ'দজাকৰ চকাছন্দা পোহৰতেই তোমাক প্ৰথম দেখিছিলোঁ, সেউজবুলীয়া হাঁহিটিৰ স'তে....। নাজানো এয়া সময়ৰ দোষ নে যৌৱনৰ দোষ আছিল..... মাথোঁ আগবাঢ়িছিল মোৰ মনৰ তেজী ঘোঁৰা, বহুদূৰলৈ..., আপোনমনে..... দুৰ্ভেদ্য হৈ......। ভাৱিলে এতিয়াও সপোন যেন লাগে কথাবোৰ ... তুমি যে হাঁহিৰ মুকুতাৰে দুহাত মেলি দি গৈছিলা ঠিকনাবোৰ, উজাৰি দিছিলা মনৰ সমস্ত অনুভৱবোৰ..! আৰু মই...... মই সেই অনুভৱবোৰকে বুকুত সাঁচি ৰৈ গৈছিলোঁ! যদিও এবুকু যন্ত্ৰণাই হেঁচুকি ধৰিছিলহি মোৰ মনত, তথাপিও চোন সাহস নহ'ল ক'বলৈ মোৰ মনৰ অভিসাৰৰ কথা। হেৰুওৱাৰ ভয় আছিল চাগেই বাবে! চোৱাচোন.....তোমাক পোৱাৰ কোনো অৱকাশেই নাছিল, তাত বাৰু মোৰ হেৰুওৱাৰ ভয় কিয় আছিল? .....আশা মোৰো আছিল আকাশৰ ৰঙেৰে সপোনৰ কাৰেং সজোৱাৰ ...! কিন্তু সময় যে বৰ নিষ্ঠুৰ আছিল, দি গৈছিল কুটিল হাঁহিৰে এবুকু বিষাদৰ সীমাশূন্য টোপোলা। জোনাকৰ দেশত সজা সপোনৰ পজাঁটি এতিয়া মৰিশালি..... নুফুলে তাত এতিয়া শৰতৰ শেৱালি, মাথোঁ পৰি আছে স্মৃতিৰ সৰাপাতৰ কুঁকি। কিমান যে ফাগুন আহিল আৰু গ'ল তাৰ হিচাপ নাই, মাথোঁ উৰুঙা হাঁহিৰে জোকাই যায় মোক সিহঁতে দূৰৰ পৰাই। কিয় আহে জানো এই ফাগুন...আদৰ নোহোৱা মদাৰ শিমলুৰে মনৰ চোতাল তেজৰঙা কৰিবলৈকে চাগে!

বাট চাই ভাগৰি পৰা পিছল বাটটোত আৰুনো কিমান বাট বুলিম! এতিয়াচোন জোনাকেও লগ নিদিয়ে। তোমাৰ চাগে আমনিও লাগিছে মোৰ মনৰ অঘোষিত কবিতাবোৰ শুনিবলৈ। থাকক দিয়া ইয়াতে আজিলৈ... নিদিওঁ আৰু মোৰ ৰিক্ত কাৰেঙত বিষাদ ব'বলৈ। থাককচোন সপোনবোৰ কণমানি হৈয়ে.........

অ' শুনাছোন... তুমি যিদিনা আহিবা মোক পাৰিলে জনাবাচোন আগতীয়াকৈ..... জোনাকবোৰ বান্ধি থম পদূলিতে তোমাক আদৰিবলৈ! কোৱাচোন আহিবানে, মোৰ উদাসী হিয়ালৈ প্ৰণয়ৰ সুৰ এটি হৈ......?

ইতি
তোমাৰ অতীতৰ চিনাকি

নীলা খামৰ চিঠি

✍ **মাধুৰ্য্য গগৈ**
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, অসমীয়া বিভাগ

আপোন ঘৰখনিলৈ,

এতিয়া শৰৎ কাল। আকাশখনত অগণ্য তৰাই হাঁহি আছে। ঘৰলৈ বৰ মনত পৰিছে। দেশৰ আই মাতৃৰ কাৰণে এই খাকী ৰঙৰ পোছাকযোৰ পিন্ধি ললোঁ। যাওঁ বুলিলেই যাব নোৱাৰোঁ। বহুত দিন হ'ল তহঁতৰ লগত কথা পতা নাই। সেই বুলিয়েই হাতত তুলি ল'লোঁ কলমটো। কিজানি বগা কাগজত নীলা চিয়াঁহীৰ ৰঙেৰে বুলাই অলপ হ'লেও সান্ত্বনা পাওঁৰে।

মা! ভাল নে তোৰ? ঘৰত সকলোৰে ভাল নে? আইতাৰ ভাল নে? আগতে যে জুইশালত মোৰ কথা ভাৰি চকুলো টুকিছিল, আজিও টোকে নে, পিতায়ে কি কৰিছে। পিতাইৰ কিবা অসুখ হৈছিল বুলি কৈছিলি, এতিয়া ভাল পাইছে নে? ঔষধবোৰ সময়মতে খাই থাকিবলৈ কবি দেই। অ' পাহৰিছিলোঁৱে বাৰ বিয়াৰ দিন পাইছেহি নহয়। ঘৰখনি এতিয়া চাগে বৰ উগুল থুগুল নহয় নে! পিছে মইহে যাব নোৱাৰিম। যাবলৈ মোৰ মন নোযোৱা নহয় ....বাক কইনা সাজত চাবলৈ বৰ মন গৈছে। কিন্তু কি কৰিবি, ছুটী একেবাৰে নাই। কেতিয়া যুদ্ধৰ মুখা মুখি হওঁ তাৰ কোনো সঠিক সময় নাই। মা! গাঁৱৰ নিৰ্মালীক লগ পাইছ নে? তাইলৈ চিঠি লিখিবলৈ আজৰিয়ে পোৱা নাই। ইয়ালৈ আহোঁতে তাইক কথা দিছিলোঁ। ছুটীত ঘৰলৈ আহিলে তাইক নিজৰ কৰিম। তাই চাগে মোৰ বাবে ৰৈ আছে। তাইক লগ পালে কবি, এইবাৰ বহাগত ঘৰলৈ আহিলে মই দিয়া কথা ৰাখিম।

সময় পালে মোলৈয়ো চিঠি এখন পঠিয়াবি। চিঠিখন মোৰ হাতত পৰে নে নপৰে নাজানো... কিন্তু আশাৰে বাট চাই ৰ'ম।

ইতি
তহঁতৰ
দেশ প্ৰেমিক ল'ৰা

বৃন্দাবন

✍ **বিকাশ গগৈ**
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

তাং ২২ মাঘ, ২০২২

প্ৰাণৰ,

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। বুকুৰ নিজানখিনিত কোঁহে কোঁহে ঠাই খাই থকা অকৃত্ৰিম মৰম, ভালপোৱাখিনি তেনেকৈয়ে আছে। গভীৰ প্ৰেমৰ উতনুৱাখিনিক বুজাব নোৱাৰি আজি এই দুপৰ নিশা মম এডাল জ্বলাই মেজত বহিছো- তোমালৈ চিঠি লিখো বুলি।

ভালে আছা ন! গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। সৰুৰে পৰা বাৰ মুখত শুনি থকা বৃন্দাবনখন চাবলৈ খুউব হেঁপাহ জাগি আছিল। ডাঙৰ হৈ কলেজত পঢ়াৰ বেলিকা কাৰোৰে অনুমতি নোলোৱাকৈ সিদ্ধান্ত লৈ পেলাইছিলোঁ। সেই সিদ্ধান্তই তিনিটি বছৰ তোমাৰ বুকুত ঠাই দিলে আৰু মোৰ বুকুত আজীৱন তোমাক।

তোমাক পোৱাৰ হেঁপাহখিনিৰ পূৰ্ণতাই বাৰুকৈয়ে পাগল কৰিলে মোক। ডিচেম্বৰ মাহৰ কোনোবা এটা দিনৰ সেই বিদায় দিনটো, এতিয়ালৈকে মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ বেয়া লগা দিন। জানা, আকৌ যাব মন যায় বৃন্দাবনৰ দেশলৈ, আকৌ বহি বতাহৰ সুৰবোৰ শুনিবলৈ মন যায়। কিন্তু নিয়মৰ বান্ধোন। নোৱাৰোঁ। তুমি তেনেকৈয়ে ভালে থাকা। মোৰ প্ৰেমবোৰ আজীৱন থাকিব।

ইতি
তোমাৰ আজীৱন প্ৰেমিক
প্ৰাক্তন গড়গএগ- জোনাক

কাব্য কানন

"কবিতা
বুকুৰ হাঁ
বিয়পি পৰে
বুকুৰ পৰা বুকুলৈ।"

বিভ্রান্তি

✍ **সুমন চেতিয়া**
প্ৰথম যাণ্মাসিক, ৰসায়ন বিভাগ

ক'ৰবাত যেন পাক লাগি ৰৈ যাব খুজিছে
জটিল সময়বোৰ..
বিশৃংখলতাই আৱৰি ধৰিছে;
শৃংখলিত সমস্ত আৱেগবোৰক।
খহিপৰা সপোনটো থানথিত লাগোতেই
উজুটি খাই পৰে সাতোৰঙী আশাবোৰ..
কাৰণ এই সময়ো যে পাকলগা;
জটিল ক্ষণৰ আৱিৰ সনা ৰ'দজাকৰ অপেক্ষাত
আজিও মন নিচলা
অতীষ্ঠতাক বাৰে বাৰে স্পৰ্শ কৰে
আকুল হৃদয়ে
বাস্তৱক সমৰ্থন কৰিবলৈকো অপাৰগ
অবুজ হৃদয়,
বিশ্বাসৰ মুখা পিন্ধাৰ প্ৰয়োজন
প্ৰতিদিনৰ আখৰা..

ভোক

✍ **স্মিতা গগৈ**
প্ৰথম যাণ্মাসিক, ইতিহাস বিভাগ

দুখবোৰৰ কোনো স্থায়ী ঠিকনা নাথাকে
বগাই ফুৰে এটাৰ পৰা আনটোলৈ
এই ধৰক, আপোনাৰ পৰা মোলৈ
মোৰ পৰা শব্দবোৰলৈ
শব্দৰ পৰা ডাৱৰ, মেঘ হৈ ৰ'দলৈ।
ভোকবোৰৰ এটাই ঠিকনা
সুখতো আৰু দুখতো।
দুখবোৰৰ এটাই দুখ
সুখবোৰৰ দৰে উদ্‌যাপন নকৰে সিহঁতক
কোনেও, কেতিয়াও।
ভোকবোৰ আকৌ গণিব নোৱাৰাকৈ দুখ
আভোক হৈ পৰে ভোক।
আৰু কেতিয়াবা কাৰোবালৈ হাবিৰ বাট
কাৰোবালৈ পানীভাত।
যোৱা এমাহ ধৰি ভোকটোক লঘোণে ৰাখিছোঁ
যন্ত্ৰণাৰ ভাঙিব নোৱাৰা শিল এটাৰ লগত
কেঁচা ঘামৰ নিমখীয়া জোল খুৱাই
থওঁ বুলিয়েই লঘোণে থৈছোঁ।
লঘোণৰ শিকলি ছিঙি মুক্তিৰ হেঁপাহত
জীয়াই থকাৰ হাবিয়াস
কৰা কোনোদিনেই নেদেখিলোঁ
যোৱা ত্ৰিশটাকৈ দিনত।
আজি সি মৰি থাকিল।
আচলতে, জীয়াই থকাটোও যে এটা নিচা
অথবা
জীয়াই থাকিব পৰাটো।

আমি এনে হ'ব খোজোঁ

✍ বৃন্দাৰলী গগৈ

যুগস্ৰষ্টাই যেনে সংগী বিচাৰে
তেনে সংগী হ'ব খোজোঁ
অখ্যাত কোনো শিল্পীয়ে যেনে শ্ৰোতা বিচাৰে
তেনে শ্ৰোতা হওঁ
বেয়া গানবোৰত ফুলি থকা ফুলবোৰ চিনিবলৈ
তেনে কোনো তীক্ষ্ণ দৃষ্টি হ'ব খোজোঁ
আমি...
আপুনি যদি বিচাৰে,
আপোনাৰ ছবিখনৰ অৰ্থ বিচাৰি
আপোনাক সময় দিব পৰা
সুহৃদ হ'ব খোজোঁ আমি।
যিবোৰ প্ৰশান্তিৰ বিনিময়ত নহয়
হৃদয়েৰে সঁচাকৈ বয়।
তেনে অযুত প্ৰশান্তি অনুভৱ
কৰাৰ খোজোঁ আমি।

অজান বাটত এভুমুকি

✍ ঋত্তিকা দত্ত
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

গধূলি পৰৰ নিৰ্জন প্ৰহৰ
উশাহটো অলপ গভীৰকৈয়ে টানিলোঁ
ক'তা।
আজি দেখোন গাঁৱৰ পদূলিৰ সুবাস
তেনেই উকা।
ধূপ-ধুনাৰ গোন্ধত প্ৰাণক নিচুকাব খোজা
মোৰ মন তেনেই সেমেকিল।
গাঁৱৰ ভাওনা বোলে এইবেলি
ৰংগমঞ্চত হ'ব,
ভাওনা চোৱাৰ হেঁপাহ
হয়তো মোৰ মনতেই ৰ'ব।
পথাৰবোৰ দেখিলোঁ
মাজে মাজে তেনেই উদং
খবৰ কৰি গম পালোঁ
এইবাৰ বোলে এনেইহে
পইচাৰহে অবাবত মৰণ।
বহাগত বোলে এইবাৰ মইনাহঁতে বিহু নাগায়,
ডাঙৰ ডাঙৰ বক্স লৈ অহা
বিহু দলৰ সৈতে যোৰ মাৰিব গৈ
লাজহে পায়।
গুপুতে ভগা মইনাৰ
হিয়াৰ খবৰ কোনেনো পায়।
ঘৰলৈ ডাঙৰ বিহু আহিব,
তাৰবাবে কিমান পইচাৰে আদৰিব
তাৰ খবৰ কাষৰ
খুড়ীদেউ-বাইদেউহঁতক দিব যাওঁতেই
এপৰ যায়।
মনৰ চিন্তা মনতে স্তব্ধ হ'ল,
সেই সময়তে নামঘৰটি
শংখ-ডবাৰ মাতেৰে মুখৰিত হ'ল।
মোৰ স্মৃতিৰ ৰোমন্থন যেন
নামঘৰৰ আবেষ্টনীতে
সীমাবদ্ধ হ'ল।

স্বদেশৰ অনুভূতি

✍ **প্ৰিয়া দাস**
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

প্ৰথমে কৰিছোঁ তোমাক
সহস্ৰ কোটি প্ৰণাম,
তোমাৰ কোলাতে লৈছোঁ জনম
তোমাৰ কোলাতে উছৰ্গা কৰিম
নিস্তব্ধহেন অপঘন।
কেতিয়াও নিবিচাৰোঁ
তোমাৰ অপৰূপ বিনন্দীয়া এৰি,
আনৰ দেশলৈ যাব
তুমিয়েই সাজিলা প্ৰকৃতিৰ মনোমোহা ৰূপ,
তুমিয়েই গঢ়িলা কীৰ্তিত্বৰ ইতিহাস
নাৰাখি কোনো জাতি ভেদ
বান্ধি ৰাখিছা সকলোকে
একতাৰ এনাজৰীৰে
তোমাৰ মায়াতে মুগ্ধ হৈ
থাকিব বিচাৰোঁ সদায়
এটি মাত্ৰ ধূলি কণা হৈ
নোৱাৰোঁ দিব কেতিয়াও তোমাক
জীৱনৰ প্ৰতিদান
নোৱাৰোঁ নোকোৱাকৈ থাকিব
তুমিয়েই মোৰ জন্মদাত্ৰী আই বুলি..
তোমাৰ বুকুতে জন্ম দিছা
মহান মহান উজ্জ্বল নক্ষত্ৰৰ
যিয়ে উজাই তুলিছে
তোমাৰ কোলাহল ধৰণীখন।
জীয়াই আছোঁ মানে
তোমাকেই শ্ৰদ্ধা ভক্তি কৰি যাম
মৰিলেও তোমাৰ নাম লৈ
তোমাৰ কোলাতেই বিলীন হৈ যাম।

পৃথিৱীৰ অসুখ

✍ **দীপশিখা কলিতা**

আজি পৃথিৱীৰ অসুখ
জীয়াতু ভুগিছোঁ আমি
চৌদিশে মৃত্যুৰ বিভীষিকা
শংকিত জীৱশ্ৰেষ্ঠ
জীৱনৰ মোহত
পৰিত্ৰাণৰ বাসনাত
গৃহবন্দী সকলো।
দিন-ৰাতি একাকাৰ কৰি
চলিছে জীৱন যুদ্ধ
পৃথিৱী আৰু মানৱ জাতিৰ
উদ্ধাৰৰ প্ৰচেষ্টাত
সেৱাৰত বহুজন।
এমুঠি অন্নক লৈ
দাৰিদ্ৰ্যৰ নিশ্চুপ চিঞৰ
ৰুদ্ধ জীৱনৰ সুৰুঙাত
কাৰণ
এটা ভাইৰাছৰ সংহাৰত
এতিয়াযে পৃথিৱীৰ জটিল
অসুখ।
হয়তো যিকোনো মুহূৰ্তত
পৃথিৱী শ্মশানৰ চিতাত উঠি
হেৰাই যাব চিৰদিনৰ বাবে
পৃথিৱীৰ যে খুবেই অসুখ।

মইতো মস্ত বোবা

✍ **জিকমিক ৰূপালী জোনাক**
পঞ্চম যাণ্মাসিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

আৰু কিমান চিঞৰিম?
দুৱাৰ-খিৰিকীবিহীন এটি কোঠা
শামুকৰ খোলা যেন কঠিন হৈ পৰিছে
আটোমটোকাৰি ভিতৰখন
মইতো মস্ত বোবা।
শলখা মাৰি বন্ধ কৰিলি বাট
ক'ত থাকিল মোৰ ৰইনাখন?
মেলিব লাগে ধান
চপাই থবটো নোৱাৰি
কলচিয়ে কলচিয়ে বান।
শিপাই যোৱা আকুতিবোৰ
ভেটি ৰাখিলি ক'ত?
মজিয়াত দেখোন চিৰাল ফাঁট
ৰিং বান্ধ মাৰ তোৰ কলিজাত
মইতো মস্ত বোবা... কিন্তু,
খহাব পাৰোঁ আবেলিৰ ভাটিয়ালি ৰাগ।

খেতৰ

✍ **পলাশ কোঁৱৰ**
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

গা-ভাৰী সপোন এটা পিছুবাৰীৰ শিলিখা জোপাত ওলমি থাকে।
হায়ে বিঁয়ে কৰি কোনোবাই কিবা এটা খেদি যায়
চোঁ মাৰি উৰি যায় মূধচৰ ওপৰেদি
সন্ধিয়াটো জয়াল হৈ পৰে।
তাত সপোনে নাবাঢ়ে, সপোনে নবগাই
তাত কাঁইটীয়া দলিচাত সুকোমল দুভৰি শিল হয়।
শিলৰো থাকে খহি পৰা সপোন
শিলৰো থাকে একোচা চুলি নোহোৱা হৈ টকলা হোৱাৰ দুখ।
শিলৰো থাকে শোতোৰা পৰা ছাল
শিলৰো থাকে সোলামুখৰ শোক।
কোনেও নজনাকৈ তাত সেইবিধ থাকে
কোনোবাই ভাল বুলি কাল নাগ পোহে
কাৰোবাৰ থুনুকা সপোন জৰজৰকৈ সৰে
জীয়ৰী বোৱাৰীৰ খোজ নপৰা
পিছুবাৰীৰ সেইটো চুকত খেতৰ থাকে।
নেদেখা নুশুনা চুব নোৱাৰা শব্দ এটাই
আশাবোৰ খেদি নিয়ে
অকালতে খহি পৰে লেপলেপীয়া মঙহ।
মানুহজনীয়ে বগা সৰিয়হ এমুঠি চটিয়াই দিয়ে
অকটা গোন্ধ এটা বতাহত বিয়পি পৰে।
বিকট চিঞৰবোৰ স্পৰ্শাতীত দূৰৈত বাজি থাকিল।
এইবাৰ সপোনবোৰ লহপহকৈ বাঢ়িল।
বিশ্বাসৰ ভৰত বিজ্ঞান ককবকাই থাকে।
কণমান বীজ এটিতে জীৱৰ উশাহ ঘূৰে
কলিজনীৰ পোৱালি দুটাই চোতালত দেও দি ফুৰে।

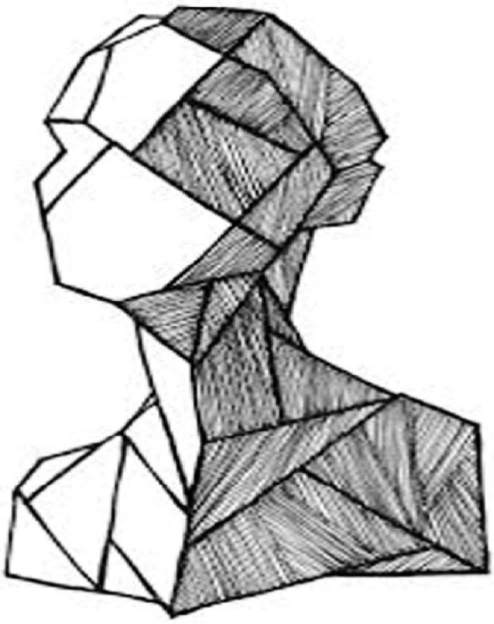

ৰঙ্গমঞ্চৰ অভিনয়

✍ **অংকিত সন্দিকৈ**
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

বিপ্লৱৰ উন্মাত
সময়ে সময়ে প্ৰথম পুৰুষ।
স্বপ্নৰ ইন্দ্ৰধনু সন্ধানী
চিৰ নতুন তেজৰ
চিৰ মুক্তিকামী।
এখন হাতৰ
তিনিটা অচল আঙুলি
বুকু ভঙা ধুমুহা
আগত কেইবাটাও গ'ল
এতিয়াও নপৰিল
প্ৰথম পুৰুষৰ গাত
দিঠকৰ ৰঙা মেঘৰ বৰষুণ
প্ৰথম পুৰুষে হাতত তৰোৱাল তুলি দিলে
প্ৰজন্মই বাৰু কেনেকৈ শিকে?
কলমৰ কথা।

অভিশপ্ত

✍ **বিকাশ গগৈ**
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

জীৱনটোক জুমি চালোঁ,
উকা সময়ধানি সজাবলৈ কিবা আছে নেকি সুধিলোঁ,
"শেলুৰৈ ধৰা পুৰণি বিষ এচপৰা একোণত পৰি আছে।"
শিলত কটা ইটো জনমৰে কাহিনী
মচি দিয়াৰ ভীষণ ষড়যন্ত্ৰ বিফল
পাহৰাৰ দুৰ্বাৰ অজুহাতে নিষ্ফল।
পাহৰিম কেনেকৈ?
কোনোবা বিভৎস প্ৰেম কামাগ্নিত
সৃষ্টি হয় অভিশাপৰ
মাত নুফুটা অভিশপ্তৰ অস্ফুট কাতৰ
"তেনেকুৱা কোনেও নকৰিব।"
কেতিয়াবা শুনিছ নে কামাসুৰ প্ৰেম?
জীৱন নদী বৈ যায়
লগত বোৱাই পৰিচয়বিহীন এক পৰিচয়,
লেখকবিহীন উপন্যাসৰ ধ্বংসস্তূপী গেদীয় কাহিনী।
প্ৰেম মানে অভিশাপ হ'বলৈ নিদিব
প্ৰেম মানে অভিশাপ হ'বলৈ নিদিব
প্ৰেম মানে অভিশাপ অভিশপ্ত সৃষ্টিও নকৰিব
মই আৰু মোৰ বাবে প্ৰেমৰ সন্মান ঘৃণা একো নাই।

দুখৰ ৰংবোৰ হেনো নীলা

✍ **বেবী তামুলী**
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

এদিন মই তেওঁক কৈছিলোঁ
নীলাবোৰ হেনো দুখৰ ৰং
তথাপিও তোমাৰো প্ৰিয়, মোৰো প্ৰিয়।
যেতিয়া দুখবোৰ মৌনতাৰ নাম লয়,
তেতিয়াই উকা কাগজত নীলা চিয়াঁহীৰবোৰ
শব্দ হৈ নামে।
তেওঁ মোক কৈছিল,
কোনে কৈছে নীলাবোৰ দুখ?
দুখে জানো ইমান বিশালতা সামৰিব পাৰে?
এই যে নীলা আকাশতো ৰামধেনু ওমলে
এই যে নীলাবোৰেই কোনোবা পৰিভ্ৰমী চৰাইৰ বিচৰণ পথ,
মই ক'লো,
ভালপোৱাবোৰ সুখ নহয় জানো?
ভালপোৱাৰ ৰঙতো ৰঙা,
কিন্তু ৰঙা বেলিতো, কঁপালৰ সেন্দূৰখিনি ভালপোৱা বুলিয়েই
ৰাঙলী শোণিতক সমানেই ভাল পোৱা নে?
তেনেদৰে দুখবোৰো একেই, নীলাভ।
নীলা আকাশত ৰামধেনু ওমলিব পাৰে
হ'ব পাৰে কোনো পৰিভ্ৰমী চৰাইৰ বিচৰণ পথ,
কাৰণ প্ৰকৃতিৰ নিয়ম মানি স্থিৰ হৈ থাকিলেও
ধ্বংস হ'ব ধৰা সাক্ষী হৈ ৰোৱাৰ দুখ
সেই ধুনীয়া আকাশখনেই কিজানি কঢ়িয়াই ফুৰিছে?
আকাশে কান্দিওতো ৰ'দ হৈ পোহৰ বিলাই, তেওঁ ক'লে
মই উত্তৰত কৈছিলোঁ
প্ৰকৃতিৰ নিয়ম জানো উলংঘা কৰিব পাৰে?
তেওঁ হুমুনিয়াহ কাঢ়িছিল,
এৰা।
ভালপোৱা মানেই ৰঙা নহয়,
আৰু দুখবোৰেই নীলা নহয়।

সন্ধানহীন উত্তৰৰ আলি কেঁকুৰিত

✍ **নিশাৰাণী চেতিয়া**
প্ৰথম ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

সফল হৈ জানো সুখী হ'বা?
যদি তাত সন্তুষ্টি নেথাকে।
বৃহৎ অট্টালিকাৰ মাজতো
নিজক জানো সুখী ৰাখিব পাৰিবা?
যদি তাত মানৱীয়তা নেথাকে।
উন্নয়ন ক'ত?
যদি তাত দানী মন নেথাকে
ভিৰৰ জানো প্ৰয়োজন আছে।
যদি তাত আন্তঃসম্পৰ্ক নেথাকে।
ধন ঐশ্বৰ্যৰ প্ৰয়োজন ক'ত?
যদি তাত শান্তিৰ শ্বাসকণ নেথাকে।
গজ যেন শক্তিৰ প্ৰয়োজন ক'ত।
যদি তাত মানৱ সেৱাৰ চিন্তা গঢ়ি নুঠে।
সময়ৰ জানো প্ৰয়োজনীয়তা আছে?
যদি তাত নিষ্কৰ্মী থাকে।
প্ৰতিযোগিতা হয় কিয়।
যদি তাত দৰ দাম থাকে।
আত্মকেন্দ্ৰিক হৈ লাভ কি?
যদি তাত নিজৰে পতন থাকে।

ৰজাৰ দেশত এদিন অমাৱস্যা নামে

✍ **বৃন্দাৱলী গগৈ**
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

অঘোষিত ৰজাৰ দেশত এদিন অমাৱস্যা নামে।
পালি পহৰীয়াই গিজগিজাই থকা,
ৰজাৰ অৰ্ধনিৰ্মিত ঘৰটো এদিন জনশূন্য হৈ পৰে।
থাকি যায় তোষামোদ আৰু অতীত।
থাকি যায় হুমুনিয়াহ, বন্দীত্ব আৰু আত্মসন্মান
মাথোঁ নিজৰ চকুত।
ৰজাই কাহানিও ৰাজকোষ গঢ়া নাছিল।
এফালে অহা ধন, সিফালে উৰিছিল।
ৰজাৰ ৰাজকোষত দুটামান আদৰ্শ আৰু এখন 'নামঘোষা' আছিল।
আছে আৰু হয়তো থাকিব।
লাহে লাহে ৰজাই খোজ দিলে বাট-পথ ফুলেৰে সজ্জিত হৈ
নুঠা হৈছিল।
ৰজাৰ বুকুৰ শূন্যতাই কাৰেং উকা কৰি আনিছিল।
ৰজাৰ বাবে দোকানত দগা পাল্লাবোৰে ফাঁকি দিব ধৰিলে,
কেতিয়াবা ৰজাই মোনা আগবঢ়াই দিলেও,
পাল্লাৰ সন্তুলন হৈ নুঠে।
ৰজাৰ বানকাঁহীত সিদিনা সিদ্ধ উঠে।
এদিন ৰজাৰ দেশত,
ৰজাৰ পোৱালিবোৰে অতীত খুচৰিবলৈ ধৰে।
ৰজাই ৰাজকোষৰ পৰা শাস্ত্ৰ উলিয়াই আনে।
শাস্ত্ৰ লিৰিকি-বিদাৰি পোৱালিবোৰে খাবলৈ ধৰে।
অক্ষয় ভাণ্ডাৰৰ দৰে পেট পুৰোৱাৰ পাছতো ৰাজকোষৰ ঘোষাৰ পৰা খাদ্য নুগুচে,
পোৱালিবোৰৰ বিদ্ৰোহী মন শান্ত হৈ উঠে,
পোৱালিবোৰৰ ভোক গুচাই ৰজাই এটা পথ সাজে।
উন্নতি, অৱনতিৰ মাপ জোখা মেচিনবোৰ ভাঙি
সেই পথত এজোপা কল্পতৰু ৰুৱে।
বাঢ়িছে লাহে লাহে ৰজাৰ চোতালত এজনী
কালজয়ী শব্দও বাঢ়িছে।
ৰজাই পুহিছে, ৰজাই কেইবাটাও সভ্যতা পুহিছে।

ভাল লাগিলহেঁতেন

✍ **প্ৰাচী বৰুৱা**
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

দুৱাৰ খিৰিকীবোৰ মনৰ
খুলি দিয়া হ'লে এবাৰ
বুকুৰ কোঠাই কোঠাই সোমোৱা হ'লে সেউজী বতাহ
বুকুৰে বুকুৰে ফুলি উঠা হ'লে,
প্ৰেমৰ গোলাপ।
গুজি উঠা হ'লে সুখৰ সকলো শইচ
বহাগৰ প্ৰথমজাক বৰষুণতে।
ৰাতিবোৰ এবাৰলৈ দিন হোৱা হ'লে
মানুহবোৰ গছ হোৱা হ'লে।
পুৰুষবোৰ নাৰী আৰু
নাৰীবোৰ এবাৰলৈ পুৰুষ হোৱা হ'লে
জোনাকৰ মোহনীয়তাত
খুলি পেলোৱা হ'লে আন্ধাৰৰ
পোছাকী সাজ
বন্দুকৰ গৰ্জনবোৰ হোৱা হ'লে কেতেকীৰ মাত
বন্দুক চলোৱা আঙুলিবোৰ
হোৱা হ'লে ফুল অথবা পাত
সেউজ পাতৰ গছবোৰৰ স'তে
হাঁহি মাতি কথা পতা হ'লে
অৰণ্যৰ স'তে মানৱৰ অতীত সম্পৰ্কৰ
তেজৰ সোঁতত ঘূৰাই পোৱা হ'লে
মানুহৰ আদিম মৃন্ময় পথাৰ
প্ৰেমেৰে যদি ভৰি পৰিলহেতেঁন
সমগ্ৰ মানৱ সত্তা।

শিৰোনাম ঈশ্বৰ

✍ **পলাশ কোঁৱৰ**
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

ঈশ্বৰৰো আছিল এখন জুইলগা কপাল
আছিল য'তে ত'তে পাতি থোৱা মৰণফান্দ
আছিল এটা বনৰীয়া শৈশৱ
ঈশ্বৰৰো প্ৰেমিকা আছিল,
পৰনাৰীৰ সতে আছিল
পৰকীয়া প্ৰেম।
ঈশ্বৰ হৈ থাকিবৰ বাবে ঈশ্বৰে যুঁজিছিল
নিজৰ সৈতে
হত্যা কৰিছিল বহু নাৰীৰ প্ৰিয়তম পুৰুষক
আৰু
ব্যাধৰ শৰত যেতিয়া তেওঁ শুই পৰিছিল
শেষ টোপাল চকুলোৰে স'তে সৰি পৰিছিল
ঈশ্বৰৰ মানুহ হোৱাৰ স্বপ্ন আৰু পোহনীয়া বিষাদ।

।২।
ওৰে জীৱন তেওঁ পৰাস্ত হৈছিল
তাৰা, গান্ধাৰী কিম্বা ৰুক্মিণীৰ আহত হৃদয়ৰ
অভিশাপত জৰ্জৰিত হৈছিল
ওৰে জীৱন তেওঁ বহন কৰিছিল
সামৰ্থ আৰু সখীত্বৰ ভাৰ।
তেওঁ মোৰ প্ৰেমিক নাছিল কোনোকালে।
(অথচ আজিও মই তেওঁৰ প্ৰেয়সী)
আস্
আহত ঈশ্বৰৰ সেই কাৰুণ্য
বুকুত কঢ়িয়াই ফুৰোঁ
জঠৰ দুপৰ এটাৰ দৰে ভাৰ
বৈ ফুৰোঁ
অকথিত শব্দবোৰ।
ঈশ্বৰ, ঈশ্বৰ
বোবা কান্দোনে থুকুচি পেলোৱা
ৰাতিবোৰত
কোনোবাই কি তুলি ধৰা নাছিল আপোনাক?

আজিৰ সময়

✍ **পূৰ্বা চাংমাই**
ভূগোল বিভাগ

এজাক চৰাই উৰি গ'ল
শূন্য আকাশত
নাই সিহঁতৰ জাতি-অজাতিৰ বিচাৰ
নিৰ্মলা প্ৰকৃতিৰ কোমল কোলাত
সিহঁতৰ গুঞ্জৰিত কলনাদ
পুৱাতেই দিয়ে সেইজাক চৰাইয়ে প্ৰতিটো
দিনৰ অমৃত বাণী,
সাৰ পোৱাই দিয়ে সেই সহজ-সৰল
মানুহবোৰক।
অতীতৰ কথাবোৰ সাধুৰ দৰে হ'ল
সময় সলনি হ'ল, মানুহবোৰ স্বাৰ্থপৰ হ'ল।
একবিংশ শতিকাৰ আধুনিক যুগত
সাৰ পাওঁ এতিয়া শোষিত, বঞ্চিত
জনতাৰ কোলাহলত।
টিভিৰ সন্মুখত বহিলেই দেখা পাওঁ হত্যা, হিংসা
লুণ্ঠন, দালালৰাজ, প্ৰতিবাদ
আৰু আজিৰ সভাৰ স্খলিত ছবি।
মানুহবোৰ অমানুহ হ'ল,
প্ৰতিযোগিতাৰ আগ্ৰাসন, মানৱীয়তাৰ স্খলন।
সভ্যৰ সমাজত তুমি মই সকলোৱেইতো প্ৰতিযোগী
এইবোৰ নেওচা তুমি মইয়েই
উঠাব লাগিব 'গীণিজ বুক'ত নাম
সোণালী আখৰেৰে..
কিন্তু, জীৱনৰ যুদ্ধত আগবাঢ়ি যাওঁতে শুনিবা
সেই বৰদৈচিলাজনীয়ে কৈ যোৱা
আপ্তবাক্যশাৰী, ' be careful'....!

অপৰিকল্পনীয় ক্ষণ

✍ **প্ৰান্ত ফুকন**
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

এজাক যেন ধুমুহা আহিল
ৰ'দালিৰ কিৰণে জকমকাই থকা
জীৱন আকাশত
কলীয়া ডাৱৰে আৱৰি ধৰিল।
অপ্ৰত্যাশিত আছিল, এই কাল অমানিশা
চাৰিওফালে হাহাকাৰ
কান্দোনৰ কোলাহল
মৃত্যুৰ আৰ্তনাদ।
যেন এখন মহাযজ্ঞ কোনোবা দেৱতাক পূজা
আহুতি নিৰীহ জনগণ।
চিতাৰ খৰিও যেন ক্লান্ত হ'ল
ভাগৰি গ'ল মানৱক দাহ কৰি।
তথাপিও অৰ্হনিশে চলিছে এই যজ্ঞ।
হয়তো শেষ হ'ব মানৱ সভ্যতা
শেষ হ'ব হিংসা অহংকাৰ আৰু যে কত
নাথাকিব একোৱেই চিন
কিন্তু থাকি যাব এই যজ্ঞ
মৃত্যুৰ মহা তাণ্ডৱ।

সঞ্চাৰিকা

✍ **বিকল্প হাজৰিকা**
প্ৰথম যাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

আজি ৰক্তাক্ত দেহেৰে তাই ৰিঙিয়াব ধৰিছে।
ক্ষত-বিক্ষত হোৱা প্ৰতিটো অংগে ন্যায় বিচাৰি কান্দিছে,
অন্ধকাৰ গলিত পৰি ৰোৱা তাই দেহাটোক আজি কোনে চাই?
জীৱশ্ৰেষ্ঠ দানবৰ কামনাৰ বলিহোৱা তাইৰ সতীত্বক আজি কোনে বচাই?
আজি কাৰোবাৰ বাবে তাই “Breaking news”
আৰু কোনোবা কাকতৰ উকা পৃষ্ঠা শুৱনি কৰা মুখ্য সংবাদ।
ন্যায়ৰ তুলাচনীত তুলিবলৈও কোনো নাই।
তাই আজি কোনোবা দুঃশাসনৰ নিৰ্যাতনৰ বলি হোৱা নাৰী পাঞ্চালী।
মাত্ৰ ৰাজসভা আজি অন্ধকাৰৰ গলি হ'ল।
হে নাৰী!
তুমি পণ লোৱা দুশাসনৰ ৰক্ত মুক্ত কেশত বোলোৱাৰ।
পণ লোৱা কৌৰৱ বংশ ধ্বংস কৰাৰ।
আকৌ বাজক দেৱদত্ত
আকৌ হওক কুৰুক্ষেত্ৰ।
(এয়া যুদ্ধ মানৱ ৰূপী দানৱৰ বিৰুদ্ধে)

আঘোণৰ পথাৰত কোনে ৰিঙিয়াই মাতে?

✍ **জিকমিক ৰূপালী জোনাক**
ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

ঘিট মিট এন্ধাৰ ফালি
কোমল কুঁৱলীৰ হিয়া বিদাৰি
কোন বাটে মেলিলে বেলিয়ে শিপা
মই দেখোন গমকে নাপাওঁ।
এইজাক জানো আঘোণৰ বৰষুণ নহয়!
সোণগুটি সৰাৰ দিনত
কৰপতি বুজেনো কোনে
খোচনিৰ কাঁচিখনি যদি খোচনিতেই ৰয়
তৰামাই প্ৰেমৰ সাঁকো
বিৰিয়াত এভাৰ নিয়ৰৰ ফুল
আঘোণৰ পথাৰত কোনে ৰিঙিয়াই মাতে?

মই কলংকিনী

✍ **গাৰ্গী বৰুৱা**
অসমীয়া বিভাগ

মাজৰাতিৰ সেই আৰ্তনাদ,
প্ৰতিপলে ভাঁহি আহে
মোৰ হৃদয়ৰ স্পন্দনত।
সেই অত্যাচাৰী নৰপিশাচৰ
বাসনাৰ বলি হৈছিল তাই।
সিহঁতৰ কামনাৰ পিয়াহে প্ৰাণৰ
কেঁচা তেজ শুহি খাইছিল।
হয়, তাই ধৰ্ষিতা,
অবলা নাৰী।
প্ৰেমৰ মায়াজালৰ বন্দিনী;
অভিমন্যুৰ দৰে আৱদ্ধ
তাই চক্ৰবেহুত।
কিন্তু সেই চক্ৰবেহু আছিল
প্ৰতাৰণাৰ।
ভুৱা প্ৰেমৰ চলনাৰ উমান পোৱা নাছিল
অ' তাই ...।
বিক্ৰীৰ সামগ্ৰী ৰূপে গটাইছিল
বৰ্বৰ দানৱৰ হাতত।
ক্ষন্তেকতে যেন কলংকৰ
ছাপ বহিছিল কোমল শৰীৰত;
হৃদয়ত ফুলি থকা
সেই ৰক্ত গোলাপ পাহিও যেন
ক্ষণিকতে মৰহি গ'ল।
"সহায়...... সহায় কৰা মোক ...।
" মাজৰাতিৰ সেই উচুপনি,
সেই চিঞৰ;
আহ্... আজিও কঁপি উঠে
মোৰ শৰীৰৰ প্ৰতিটো অংগ।
মোৰ ... মোৰ ভয় লাগে জানা!
সমাজৰ প্ৰত্যেক চৰিত্ৰৰ ওপৰত,
কিজানি ময়ো হৈ পৰোঁ
সেই ধৰ্ষিতাজনী,

সৌ কলংকিনীজনী।
হাঁ হাঁ হাঁ........ ময়ো যে আৰু দেই,
পাহৰিয়েই গৈছিলোঁ দেখোন,
সেই কলংকৰ দাগ লগা
ছোৱালীজনীৰ কথা!
যাৰ মাজত মই সোমাই আছোঁ।
হয়, ময়ে সমাজে নাম দিয়া
সেই কুলক্ষণী,
সভ্য সমাজৰ ঘৃণাৰ পাত্ৰ বোলে মই।
আজিও হৃদয়ে হাহাকাৰ কৰে
মোৰ অস্তিত্ব বিচাৰি।
পাৰিম নে বাৰু মই
মোক পুনৰ ঘূৰাই আনিবলৈ?
কৰিব লাগিব নেকি
পাঞ্চালীৰ দৰে মুক্তকেশৰ প্ৰতিজ্ঞা?
নে খেলিব লাগিব
সেই 'justice for xyz' খেলখন?
কাৰো সহায়ৰ প্ৰয়োজনবোধ
নকৰোঁ মই।
অকলে যুঁজ দিয়াৰ
সময় আহি পৰিছে মোৰ।
আকৌ... আকৌ ঘূৰি আহিম
মোৰ সঠিক ঠিকনাৰ সন্ধানত।

আধা ডজন চীনা কবিতাৰ অসমীয়া অনুবাদ

(চীনা সাম্রাজ্যৰ টেং বংশৰ শাসনকাল আছিল ৬১৮-৯০৭ খ্রীষ্টাব্দৰ ভিতৰত।
টেং বংশৰ শাসনকালৰ কেইগৰাকী মান প্রখ্যাত কবিৰ অসমীয়া অনুবাদ)

✍ **ড° ৰিমঝিম বৰা**
সহকাৰী অধ্যাপক
অৰ্থনীতি বিভাগ, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

১। বসন্তৰ পুৱা

টোপনিৰ পৰা উঠা।
চৰাইৰ গান শুনা।
এতিয়া যে বসন্ত।

শুনিছিলোঁ নিশা
বতাহ আৰু বৰষুণৰ শৰদ!
আৰু
ফুলবোৰ সৰি পৰাৰ অলেখ কথা।

মেং হাওৰান(৬৮৯-৭৪০)

২। পাহাৰত কিয় থাকোঁ মই

সেউজ পাহাৰত কিয় থাকোঁ মই?
মই মিচিকিয়াই হাঁহো
আৰু একো উত্তৰ নিদিওঁ
সুখী মই,
পীচ্ ফুলবোৰ ফুলি উঠে
অন্তহীনভাৱে পানীৰ ধাৰা বৈ যায়
যি ঠাই মোৰেই জ্ঞাত নহয়
সেই ঠাইত বসবাস কৰে
মোৰ আত্মাই।

লি বেই (৭০১-৭৬২)

৩। কবি

তুমি সুধিছা
মোৰ আত্মাই আকাশত কি কৰিয়াই,

অভ্যন্তৰত মই হাঁহো
কিন্তু একো উত্তৰেই দিব নোৱাৰোঁ

ঠিক নিজৰাৰ পানীয়ে প্রস্ফুটিত
পীচ্ ফুল কঢ়িয়াই লৈ ফুৰাৰ দৰে
মই এনে এখন জগতত উটি-ভাঁহি ফুৰোঁ,
যাৰ কথা তুমি সপোনতো ভাবিব নোৱাৰা।

লি প' (৭০৫-৭৫২)

৪। এনিশা বসন্তৰ বৰষুণত আনন্দৰে

বসন্তৰ বৰষুণে নিজৰ সময় সঠিকভাৱে জানে,

বসন্ত আহিলেই ধৰাত পৰিবলৈ
ই অপেক্ষা কৰে,

বতাহৰ লগত ই উৰি ফুৰে
ৰাতিবোৰত নিঃশব্দে গতি কৰে,

কোনো শব্দ নোহোৱাকৈও
ইয়াৰ মিহি টোপালবোৰে সেমেকাই তোলে
পথাৰবোৰৰ মাজৰ পথবোৰ ডাৱৰে আবৃত হৈ পৰে
নদীৰ এখন সৰু নাৱত
অকলশৰেই জ্বলি থাকে এটি পোহৰ
ৰাতিপুৱা আহিব,
আমি তিতি থকা ৰঙাৰ ছিটিকনি দেখিম
বৰষুণৰ ফলত চেংডু নগৰৰ ফুলবোৰৰ
ওজনো কমি গ'ল।

দিউ ফু (৭১২-৭৭০)

৫। পলমকৈ অহা বসন্ত

সকলো গছ-লতিকাই এই কথা জানে যে
খুউব সোনকালেই আকৌ বসন্ত উভতি আহিব

সকলো ধৰণৰ ৰঙা আৰু বেঙুনীয়াই যুঁজি থাকে
সৌন্দৰ্যৰ বাবে

প্ৰস্ফুটিত পপলাৰ আৰু এ'লম গছবোৰ সুন্দৰ নহয়
তথাপিও সিহঁতে কেৱল আকাশখন পূৰ্ণ কৰিব পাৰে
ঠিক উৰন্ত বৰফৰ দৰে।
হান য়ু (৭৬৮-৮২৪)

৬। প্ৰস্ফুটিত ফুলটি এপাহ ফুল নহয়

প্ৰস্ফুটিত ফুলটি এপাহ প্ৰস্ফুটিত ফুল নহয়
কুঁৱলীবোৰো কুঁৱলীৰ দৰে নহয়

মাজৰাতি তাই আহে
আৰু দোকমোকালিতে পুনৰাই উভতি যায়
বসন্তৰ এটি মনোৰম সপোনৰ দৰে তাই আহে,
কিমান সময় থাকিব তাই?
ৰাতিপুৱাৰ শুভ্ৰ ডাৱৰৰ দৰে
কোনো চিহ্ন নৰখাকৈ দেখোন
গুচি যায় তাই।

বেই জুইয়ি (৭৭২-৮৪৬)

লিমাৰিক

✍ **ধৰিত্ৰী বৰগোহাঁই**
ইংৰাজী বিভাগ

(১)
এহাল বুঢ়া আৰু বুঢ়ীয়ে কথা পাতিলে
দুয়ো মিলি খেতি কৰা কথা ভাবিলে
নাঙলে চহালে মাটি
কৰিলে ধানৰ খেতি
সোণগুটিৰে ভঁৰালটো ভৰি পৰিলে।

(২)
স্কুললৈ গৈছিলোঁ বৰষুণত তিতি তিতি
তেতিয়া নাছিল আমাৰ ঘৰত ছাতি
ছিগা চেন্দেলকে পিন্ধি
পিঠিত বেগটো বান্ধি
গাত লগা নাছিল বিলাসিতাৰ জুতি।

(৩)
সৰু-সৰু কথাই মনত দিয়ে দুখ
আনক দুখ দি পাবা জানো তুমি সুখ
কথাতেই কটা যায়
কথাতেই বঁটা পায়
কথা কোৱাৰ আগত চম্ভালিবা মুখ।

(৪)
বোলো বয়সেই গ'ল দেখোন ভটিয়াই
শোটোৰা ছালতেই চাদৰ চটিয়াই
কেনেদৰে যে থাকিম
কিমান কথা শুনিম
ডেকাই দেখিলেও দিব হে গতিয়াই।

(৫)
তোমাৰ অপেক্ষাত ৰ'লোঁ আধা জীৱন
এতিয়া বুজাব নোৱাৰোঁ নিজৰ মন
তুমি নাহিলা উভতি
সলনি কৰিলা গতি
হৃদয় নিদিওঁ কাকো এই মোৰ পণ।

(৬)
শুনিবলৈ পালোঁ কুলিজনীৰ বিননি
গৰু-গা ধুৱাবলৈ পথাৰত পানী
গাঁৱত পিঠাৰ খোল
বজাইছে পেঁপা-ঢোল
আকৌ ব'হাগ পালেহিয়েই চেনাইটি।

(৭)
দেউতা বজাৰ গ'ল বস্তু আনো বুলি
ধুনীয়াকৈ কাটি ল'লে পকা দাড়ি-চুলি
লাউ-বেঙেনা কিনিব
বিহু কাপোৰো আনিব
আহা জেতুকাৰ ৰং লওঁ হাতত তুলি।

(৮)
চেনেহৰ বিহু পালেহি ঐ চেনাইটি
এইবাৰ বিহুত লৈ আনিবা টকাটি
গামোচাখন কাটিলোঁ
তোমালৈ বুলি সাচিলোঁ
বছৰেকৰ মুৰত হে আহে বিহুটি।

(৯)
বিহু বুলি ঢেঁকীত পিঠা-পনা খুন্দিছোঁ
মৰমত পিঠা তোমাকো দিম ভাবিছোঁ
মাৰাক কৈ দিবা ডেকা
বোৱাৰী কামত চোকা
পিঠাকেইটা পুৰিবলৈ খোলা জুৰিছোঁ।

কৰ'না কালৰ ৰসাল কথা

✍ **বিতুপন দত্ত**
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

'নমো নমো নাৰায়ণ প্ৰসন্ন হুয়োক হৰি
কৰিয়োক মায়াক নিৰ্য্যান।
আপোনাৰ মহিমাক আপুনি বেকত কৰি
জীৱক কৰিয়ো পৰিত্ৰাণ।"

এনেহেন কৰ'ণা কালত
বিশ্বব্যাপি চলিছে মহা সংকট
প্ৰভু ঈশ্বৰে বা কৰে কেনেকৈ সহায়
মানুহৰ কাষতেইচোন মানুহ নিৰুপায়।

সাপ আৰু নিগনিৰ বিধে বিধে ব্যঞ্জন
নিচিনি মনুষ্যই কৰিছে আজি ভক্ষণ
বোলো হায়ৰে হাই, কি কৰোঁ উপায় নাই
চিলি চিকেন, প'ৰ্কহে খাই
থলুৱা খাদ্যৰ আজি চিন মোকামেই নাই।

য়ুহান চহৰৰ গেলা গেলা গোন্ধ
কৰ'ণাৰ সৃষ্টিত দেশ হ'ল বন্ধ
ভাৰতৰ চুকে কোণে বাতি থাল বাজিল
সেয়াও আকৌ ছ'চিয়েল মেডিয়াত
একেবাৰে ভাইৰেল হৈ পৰিল।
হায়ৰে হায়, কি যে দিন কাল আহিল
ডেকাৰ পৰা বুঢ়ালৈ গোটেইখন ভাৰ্চুৱেল হৈ পৰিল।

লকডাউনৰ প্ৰভাৱ পৰিল গোটেই বিশ্বত
ধনী শ্ৰেণী একেই থাকিল
কিন্তু দুখীয়াবোৰহে আকৌ আওমৰণে মৰিল।
অনলাইন শিক্ষাৰ ব্যাপক প্ৰভাৱ
শিক্ষাৰ্থীৰ আকৌ ম'বাইলৰ অভাৱ
ডিজিটেল মাধ্যম আজি বিশ্বব্যাপী
কোনেও নামানে কাৰো কথা কদাপি।

বোলো অ' হৰি অ' ৰাম ইলেকচ্‌নৰ আগমন

ইলেকচন নোযোৰালৈকে
এ বাদ দিয়াহে
কিহৰ এয়া অ'মিক্ৰণ।
খাদ্য বস্তুৰ চাহিদা বাঢ়িল
সুবিধা পাই ৰজাই দিলে চাবি,
ইস ৰাম, বস্তুৰ ইমান দাম
আমি দুখীয়াবোৰে নাখাই মৰি যোৱাই ভাল।

এইবাৰ আকৌ পেট্ৰল, ডিজেলৰ ইমান দাম
কি যে কৰোঁ উপায়েই নাই
এক লিটাৰ পেট্ৰল ভৰাই অলপ আগুৱাই
আৰু বাকীডোখৰ বাটকুৰি বায়
শেষত ৰজাঘৰীয়াক ৰাইজে গালি শপনিৰে উপচাই পেলায়।

এনেতে ফেচবুকত আৰম্ভ কবিতা লিখা প্ৰতিযোগিতা
বোলো লিখোঁচোন ময়ো এটি ধুনীয়া কবিতা
ভৰ্তি মাচুল বোপাই ঔ তিনিশ টকা।
ইস, পাছতহে গম পালোঁ
ব্যাকৰণৰ নিয়মহীন ক'ৰবাৰ বাৰে ভচহুৱা এটা কবিতা
একেবাৰে ফাৰ্ষ্ট প্ৰাইজ।
বোলো কি যে হ'ল ঔ দিন কাল
সকলোতে আহি পৰিল সময়ৰ মেৰপাক।

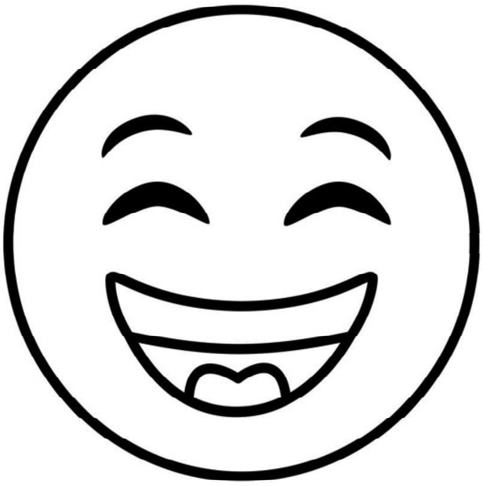

ইফালে আকৌ বিহুৰ বতৰ
আমিনো আৰু নানাচি পাৰোঁনে?
এনেতে ৰজাই দিলেই নহয় আদেশ
বোলে দহ বজাৰ পাছত ক'ৰণা আহিব
সকলোৱা টালি-টোপোলা সামৰি ঘৰা-ঘৰি যাবই লাগিব।
মই বোলো মনতে থ' থ' হেৰৌ
সময় চাই অহা এইটো কেনেকুৱানো বেমাৰ ঔ।

লাহে লাহে আহি পালে ক'ৰণাৰ দ্বিতীয়টো ঢৌ
আমাৰ ঘৰৰ সকলোৱে বোলে
ভেকচিনটো তই লৈ ল ঔ
তাকে ভাৰি আহি পালোঁ কভিড চেণ্টাৰ
যিহে মানুহ দেখিলোঁ
বোলো বোপাই ঔ
এয়া চেণ্টাৰেই নে
'এল আই চি' ৰ মেম্বাৰ?

কি যে কৰোঁ উপাই নাই
এইবোৰ ভাৰি গুণি গাৰ তত হেৰায়।
ঘৰৰ পিৰালিত বহি অতীত সুঁৱৰি
গমি চাওঁ জীৱনৰ আজৱ কাহিনী
মানুহে দেখিলে কয়
'ই, এইটো পাগলেই কিজানি।"

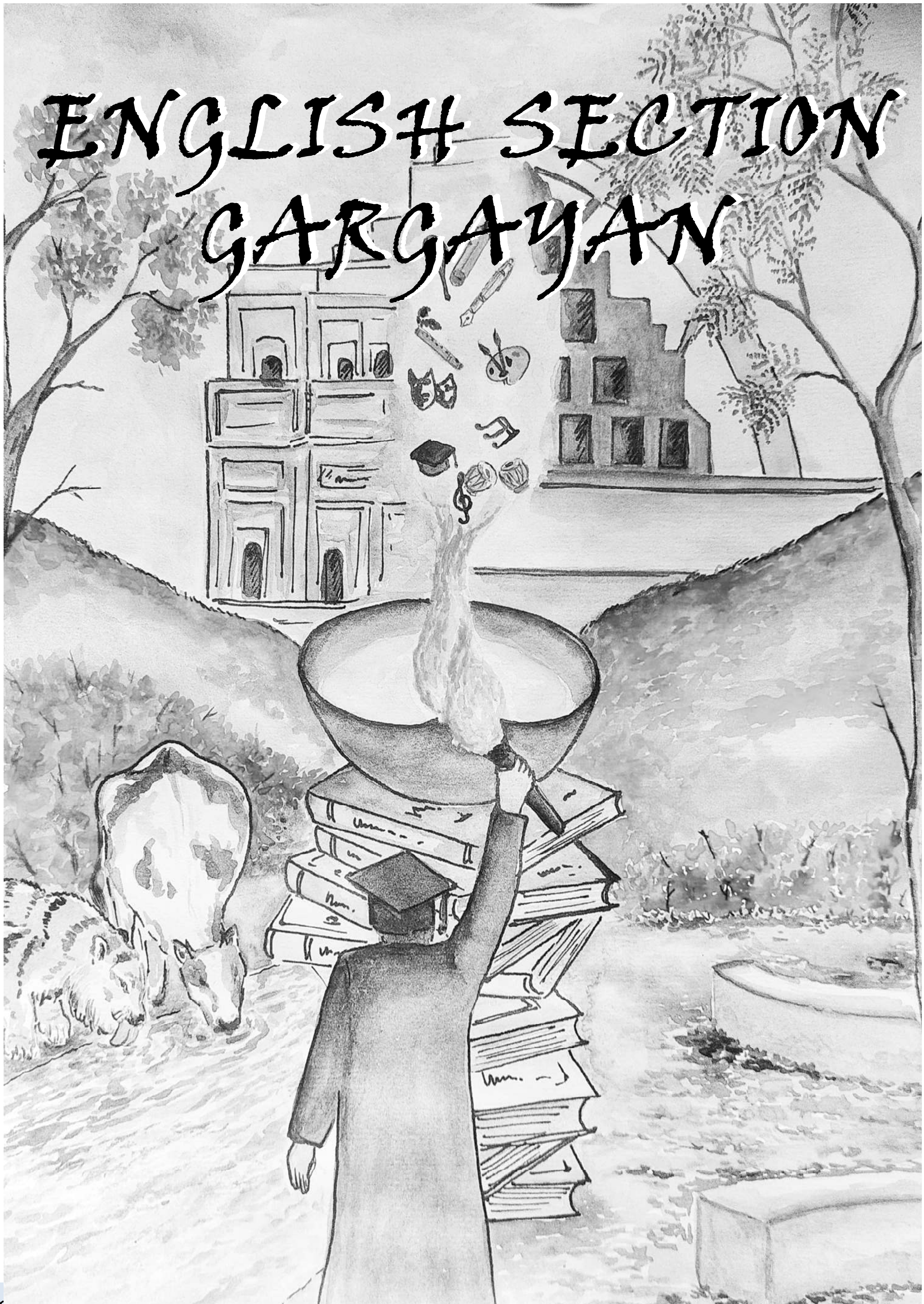
ENGLISH SECTION
GARGAYAN

Assamese Youth and Civil Service Examination

✍ **Dr. Pobon Kr. Gogoi**
Associate Professor, Dept. of Political Science
Gargaon College

Recruitment of personnel for running government administration is a complicated task. The selection of best candidates out of the huge deserving numbers is very tricky. As the recruitment is made through directly or indirectly from the young graduate or through promotion respectively, the direct recruitment is considered to be the best. But the selection of the best of the best candidate is a troublesome work. Hence, a well define mechanism need to be introduced in order to select the suitable candidates. This function is carried out by Union Public Service Commission in India which is a constitutional body constituted under law of the constitution. Under article 315 (1) of the Constitution of India, Public Service Commission has been Constituted as an independent statutory body to select the candidates for all India services and central services.

Generally speaking, there are basically three employment opportunities accessible in a state. The youth workforce can either select service sector or business sector or production sector. The service sector is limited with government jobs and private jobs. The business sector is confined with retail and wholesale sector whereas the production sector delimited with industry sector and agriculture sector. Moreover, self employment is also another sector where one could be engaged. The self employment can be categories as free-lance writer, intellectuals, NGOs, government contractors and politician. The above categories of employment opportunities can be opted by the deserving youth who has acquired necessary qualification and trade.

Out of the different job opportunities, civil services are one of the prestigious jobs which can be chased by the highly educated youths of India. This civil service examination has two categories- all India services, central government services and state services. The selection of all India and central services are conducted by Union Public Service Commission and state services are by State Public Service Commission. There is a slight difference in selection procedure between all India, central services and state services.

So far as Assam is concerned, in last couple of years very insignificant number of youths is selected in UPSC examination from Assam. As per record from different sources the selected candidates form Assam from 2002-2021 is less than 100. Consequently in comparison to Madhya Pradesh, Bihar and Uttar Pradesh this figure is extremely poor.

Thus, this paper is an attempt to find out the answer of the relevant questions- Why aren't the Assamese youths selected and get appointed in all India level civil service examination? Further, what are the reasons for non-selection of Assamese youth in UPSC examination?

This paper is divided into two parts- method and procedure of selection of CSC and the analysis of non-selection of more candidates from Assam with tentative solution.

PART A

Method and Procedure of UPSC CSE examination:

Basically, the Civil Service Examination (CSE) primarily Indian Administrative Service (IAS), Indian Foreign Service (IFS) and Indian Police Service (IPS) is conducted by UPSC for recruitment to higher civil services of the Government of India. It has followed three methods of examinations to select the deserving candidates – Preliminary Examination, Main examination and Viva-voce (Oral test or interview).

Preliminary Examination:

Preliminary examination is primarily an entrance test to appear in main examination. It is objective type test and held in Juneevery year. the result si declared on August. The duration of the preliminary examination is two hours. The total marks allotted for this examination is 200 marks. It has two papers- General Studies paper-I and General Studies paper-II (CSAT).

General Studies paper-I: This paper contains 100 objective types questions with 200 marks(two marks for each question). The score will be considered for cuf-off. The negative marking for wrong answer criterion is followed where 1/3 marks will be deducted as a penalty for marking wrong answers. However, if the candidate doesn't attempt the question there will be no deduction. Hence, the candidates should make the calculated risk while answering the questions.

General Studies-II (CSAT): The GS-II (CSAT) paper is also objective type paper which is qualifying in nature. It has total 80 questions with 200 marks (2.5 marks for each question). The duration of this paper is 2 hours. It is a qualifying nature paper and the candidates will have to score 33% marks to qualify. It is also followed the negative marking criterion where 1/3 marks will be deducted as a penalty for marking wrong answers.

After successful completion of preliminary examination the candidates may appear is main examination. Hence, it is mandatory for all the candidates to appear for both the GS-I and GS-II to qualify for the mains. It is to be noted that the score obtained in the Prelims will not be added to the final score. The question paper of Prelims will be bilingual. The questions will be in both Hindi and English languages.

Main examination:

The main examination is a written test examination containing 1750 marks. It has two types of papers- qualifying and merit ranking paper. Paper A and paper B namely the language paper and English paper are qualifying in nature. The marks obtained in these papers will not be added to marks that may determine your rank. All the other papers will be evaluated for merit purposes.

The main examination pattern is as follows:

Paper	Subject	Duration/ Time allotted	Total Marks	Nature of paper	Type of paper
Paper A	Compulsory Indian Language	3 hours	300	Qualifying	Descriptive
Paper B	English	3 hours	300	Qualifying	Descriptive
Paper I	Essay	3 hours	250	Merit	Descriptive
Paper II	General Studies I	3 hours	250	Merit	Descriptive
Paper III	General Studies II	3 hours	250	Merit	Descriptive
Paper IV	General Studies III	3 hours	250	Merit	Descriptive
Paper V	General Studies IV	3 hours	250	Merit	Descriptive
Paper VI	Optional I	3 hours	250	Merit	Descriptive
Paper VII	Optional II	3 hours	250	Merit	Descriptive

There are some important points that should be taken care of by the candidates:

- ❖ Except Language paper A & B, scores in all the other papers will determine your rank.
- ❖ Total score is 1750 marks.
- ❖ It is mandatory to score at least 25% in each paper to be evaluated during the final selection.
- ❖ Candidates will be required to write the answers in the answer sheets provided by the UPSC. No extra sheets will be allowed.

The subjects of General Studies papers are:

Paper	Subject
General Studies I	Indian Heritage and Culture, History, Geography and Society.
General Studies II	Governance, Constitution, Polity, Social Justice and International Relations
General Studies III	Technology, Economic Development, Biodiversity, Environment, Security and Disaster Management.
General Studies IV	Ethnics, Aptitude and Integrity.

The list of optional subjects is as follows:

Agriculture	Animal Husbandry and Veterinary Science	Anthropology	Botany	Chemistry
Civil Engineering	Commerce and Accountancy	Economics	Electrical Engineering	Geography
Geology	History	Law	Management	Mathematics
Mechanical Engineering	Medical Science	Philosophy	Physics	Political Science and International Relation
Psychology	Public Administration	Sociology	Statistics	Zoology

The optional subjects for literature subjects are:

Assamese	Bengali	Bodo	Dogri	Gujarati
Hindi	Kannada	Kashmiri	konkani	Maithili
Malayalam	Manipuri	Marathi	Nepali	Odia
Punjabi	Sanskrit	Santhali	Sindhi	Tamil
Telegu	Urdu	English		

Interview process:

Interview process is the last and final stage on the selection process of the CSE. It contains 275 marks which makes the grand total of maximum marks of 2025. Some of the qualities that the board assess in the candidates are:

✓ Mental acuity
✓ Critical thinking
✓ Analytical thinking
✓ Risk assessment skills
✓ Crisis management skills
✓ Ability to become a leader
✓ Intellectual and moral integrity.

Some other credentials to appear and select for CSE:

Age: Candidates belonging to General category the age limit is 21 to 32. The OBCcandidates get 3 years relaxation and for SC/ST 5 years relaxation. The defense service personnel disabled during service have 3 years relaxation, ex-serviceman including service officers have 5 years relaxation, visually challenged, physically challenged and hearing impaired people have up to 10 years of relaxation.

Qualification: The candidates must have completed a bachelor’s degree from any recognized Indian university. However, the final year students are also eligible to apply.

Age limit and Maximum attempt: UPSC has fixed the age limit as well as maximum attempt. The criteria wise age limit and maximum number of attempts is mentioned below:

Catetory	**Upper age limit**	**Maximum number of attempts**
General	**32**	**6**
Economically weaker section (EWS)	**32**	**6**
OBC	**35**	**9**
SC/ST	**37**	**Unlimited (up to age limit)**
Defence Services Personnel	**35**	**9**
Persons with Benchmark Disability	**35**	**9**

It is to be noted that if somebody appear in the prelims examination will be counted as one attempt. But the candidate who fill up the form of CSE but not appeared then it will not be considered as one attempt. Further, the persons who has already joined the services of an IAS of IFS officer cannot appear the examination again. Howerer, the IPS can write the examination to compete for IAS rank.

Nationality: There is separate eligibility criterion of different jobs on nationality. If somebody wants to become IAS or IFS he/she must be a citizen of India. In other posts the citizen of India, Nepal, Bhutan and Tibetan refugee are eligible to appear the CSE. **A** person form Indian origin who has migrated from Pakistan, Burma, Sri Lanka, East African countries of Kenya, Uganda, the United Republic of Tanzania, Zambia, Malawi, Ethiopia, Zaire and Vietnam intends to permanently settled in India can also apply after funnishing necessary documents.

Reservation of Seats (Quota): The government of India has followed the reservation policy for SC, ST, OBC, EWS and Persons with benchmark disability.Percentage wise reservation of seats for different categories are-

Category	**Reservation percentage**
Schedule Caste	**15%**
Schedule Tribe	**7.5%**
Other Backward Classes	**27%**
Economically Weaker Sections (EWS)	**10%**
Persons with Benchmark disability	**4%**

Application fees: Application fee of all categories of post is exempted and no need to pay any fee.
Cut of Marks: As per 2020 data following is the cut of marks for Mains and Prelims. It may vary in different years.

PART B:

In this section, a hypothetical analysis is being done to understand the drawbacks of the Assamese youths as well as an environment which have created hindrances to crake the CSE of UPSC. Some of the drawbacks are as follows:

1. **Less Exposure:** One of the most prominent drawbacks among the youths of Assam is lack of exposure to the state administrative machinery as mostly non-Assamese officers steer most of the system. No proper atmosphere molds the mindset among the students of various colleges and universities to crack the competitive examinations. Not only in the educational institution but also in the family environment, there is a lack of exposure in terms of the CSE of UPSC.

2. **Lack of Dedication or Passion:** Before choosing UPSC as a career option, the first question the individual should be why you want to do it. For you, for your parents, or for any other reason. It may sound a bit odd but the fact is that the dedication or the passion of the individual will motivate and will help the individual to crack the exam and this dedication or passion is rarely been seen among the youths of Assam which has become a drawback among the Assamese society.

3. **Traditional Education System:** Traditional education lacks critical evaluation and is overly strict and conservative and it is filled with rules and regulations as well as threats and apprehensions. Traditional education in Assam is primarily informal, which restricts the range of knowledge as well in the case of CSE exams. In the education system of Assam, the content and curriculum are limited and because of this the youths of Assam are not so eager to attempt the CSE exams, and also very few of them are able to crack the CSE exams as well.

4. **Lack of proper planning and guidance:** The planning of the exam preparation is crucial for exams like CSE where the level of competition is so high that binary numbers can even alter the outcomes. Another factor in failing the CSE exams by the youths of Assam is a lack of planning. Many students just focus on one subject and make it more difficult for themselves, which causes them to perform poorly in other subjects. Some students develop their plans but fail to follow them, which prevents them from succeeding on this exam. Establishing a timetable is not what planning entails, but in the context of the CSE exam, it should resemble making a plan to cover specific topics in a given amount of time. Most of the youths of Assam are not specific about their goals which make them confused about how to and what to attempt. So, this creates a major drawback in cracking the CSE exams.

5. **Less interest in Current Affairs:** The static and dynamic aspects of the preliminary test coexist. Approximately 20–30 questions about current events are asked annually, according to the pattern over the last few years. For the mains, current affairs are crucial because numerous questions linking current events with the static portion of the syllabus have been asked in the last few years exam papersBut the youths of Assam have less interest in current affairs and they didn't focus strongly on it, which makes it a drawback in terms of cracking the CSE exams. Youths nowadays are addicted to social media like Instagram and Facebook rather than spending time collecting and gaining current affairs.

6. Less Competitive Mindset: Many students exhibit low self-confidence as a result of high levels of stress, a lack of direction, and financial difficulties. This is seen by the large number of applicants who perform well on the written tests but are turned down during the interviews. Youths of Assam with their fixed mindsets think that their intelligence, creativity, abilities and talents are fixed in quantity and quality. They live up to the 'fixed' set of potential they have since they think they can't do anything to change their outcomes due to their fixed potential. Due to the likelihood of failure, they don't take on many challenges. So, as a result, a Less Competitive Mindset has become a drawback in cracking

the CSE exams. Youths who have a growth mindset, on the other hand, think that they can get better results with effort and practice and that, with tenacity and perseverance, their skills can be improved.

7. Private and Government Coaching facilities: Now, here comes the impact of coaching centers on the youths of Assam. The number of Private coaching facilities is much more than the number of Government coaching facilities in Assam. So, mostly the youths get their admission at private centers. The majority of successful students come out from private coaching facilities but the economically backward aspirants couldn't afford the same. So, their dream of cracking the CSE gets dropped as a drawback.

8. Attraction to easy money and job: The majority of people of Assam belong to middle-class families and are based on agriculture. So, even if they are eligible for the CSE exams they don't have the patience or time to prepare and study for the CSE exams, as we already know only a few of the aspirants were able to crack the exam. So, as a result of this, the youths are attracted to easy money and jobs that are available in the state. For example: applying for 3rd and 4th grade jobs, serving private companies, working for automobile dealers and many more. These kinds of easy jobs don't require hard work as CSE requirements are fully opposed to it. So, the youths get interested in this kind of work that is available in society and they easily lose their competitive mindset as well as their self-confidence towards it.

9. Much more opportunity in North East and less interest to go and serve out of Assam: As it was mentioned earlier there are many private jobs available in the state to which the youths get attracted mostly and they went for shortcuts i.e., to the easy money and they stop thinking about competitive exams like CSE even if they want to. The domination of the economic sector on the youths of Assamese society leads to various unresisting decisions that lead them to stay at home and look after their family by sacrificing their dreams of cracking the CSE..

10. Lack of Positive Perception and more interest in State Civil Service (APSC): IAS test preparation is a trial by fire, as anyone studying for the UPSC civil services would know. There are numerous reasons why the UPSC exam is known as "the toughest exam in India," including the vast and varied UPSC syllabus, the exam's three stages, the lengthy preparation period, the number of applicants, etc. Many of the talented and diligent candidates have given up on their IAS aspirations in the middle of the process due to this kind of perception. Positive consequences are indeed produced when people perceive things positively, as science has demonstrated. Thoughts that are harmful are poisons. They generate negative energy and engender in us unfavorable emotions such as fear, anxiety, self-doubt, melancholy, anger, etc. All of these feelings cause us to work poorly and eventually develop into habits. If we develop these behaviors, pleasure and prosperity may be far behind us and most of the youths of Assam had become the prey of it. As a result of this, they valued the easy way of cracking the exams and they gain more interest in State Civil Service i.e., the APSC exams. So, this had become a major drawback for the youths of Assam as a barrier to the CSE.

After evaluating the above-mentioned points, we can assume that the youths of Assam are facing lots of hindrances to crack the UPSC exams but problems can arise in any project. Everybody has difficulties at some point and UPSC Exams are no exception. What counts is how one approaches the issue. Students can discover specialized study materials and be qualified, which will help aspirants succeed in their attempts. Making the proper selections and choosing the appropriate path is always helpful. Along with this, parents, as well as the state government, have to look at the youths and have to create opportunities so that they can prepare and crack the UPSC exams. Mental and psychological support has to be concerned from the school level onwards and a positive attitude towards the tag "toughest exams of India" should be removed from the mind and should make the youths by organizing some motivational programs by the IAS, IPS or the by the Civil Service Officers.

Dalit Anarchy through G. Kalyana Rao's *Untouchable Spring*

✍ **Subhrajit Konwar**
3rd Semester, English department

Untouchable Spring by G. Kalyana Rao is an epic narrative about the experiences of Dalits in Andhra Pradesh and other untouchables in general in India. The lifestyles of Dalits (untouchables) in India have not significantly changed despite advances in science, technology, and culture. Since time immemorial, a Dalit's social, economic, and cultural life has not changed. The Dalit literary movement, which started in the early 20th century, was a result of the upper castes' mistreatment of the Dalits. They have worked to protect their sense of self-worth, identity, and community legacy through literary works. By aiming to accurately capture the actual experience of regular Dalit men and women and their daily struggles, they appear to have blurred the line between fact and fiction, in contrast to the literature published about them by many upper-caste writers. The plight of Dalits in the years following independence is shown in the historical fiction and chronicle "Untouchable Spring." The Dalit author G. Kalyan Rao depicts the lives of Dalit Christians and their humiliation at the hands of Hindu castes. He subscribes to the revolutionary doctrine. Additionally, it emphasises how "through defiance, they realise their humanity." In order to represent untouchables and outcasts in India as the terrified and shattered victims of the Hindu culture, Joytirao Phule, a Marathi backward class social reformer, originally coined the word Dalit, which means "broken people."

The term "Dalit" serves as a continual reminder of the higher castes, notably Brahmins, and their horrible treatment of certain groups of people. They are compelled to endure extreme poverty. Because of their relative poverty and handicaps, Dalits are characterised by a certain position in India. The social status of Dalits, a separate group defined by their history, is low; they labour as manual scavengers, removers of dead animals and human garbage, leather workers, street sweepers, cobblers, etc. Since ancient times, they have also had political, economic, educational, social, and cultural disadvantages. Dalits have long been compelled to participate in protest movements and campaigns of all kinds in an effort to rid themselves of the pain and horrors of the Varnashrama Dharma, which dates back hundreds of years. The objectives of the protest movements are "social equality, social dignity, and destigmatized social identity."

The Telugu literary work *Antarani Vasantam* was translated into English and released as *Untouchable Spring* in 2000. Because of its criticism of literary historiography, it is notable. It challenges various current literary trends, including

the preference for written over oral communication, prose poetry over song, and formal, literary language over common, everyday language. Not only are non-standard forms used, such as oral retellings of stories, song weaving, etc., but the recognised norms are also criticised. In the novel, *Yellanna*, a folklorist and natural stage performer, used to drag the tune along with him with the utmost perfection, which was considered natural; even pundits call it a wind-swept song. Dalits became singers, musicians, composers, and lyricists only "to forget hunger, to forget the child crying out for milk, to forget the pain of the bent back." Mr.Rao laments that "in this country, more than art and literature, caste has become important." Art and literature have been assessed from the perspective of caste. The dominant upper caste culture does not feel ashamed of this. That's the tragedy here. *Untouchable Spring* is an exploration of this. He also grieves over the way a cruel horizontal line across the lives of the people of this country is drawn to separate the touchable from the untouchable people. As memory text and historiographical document, it depicts the social and cultural life of generations of Dalits. The author has undertaken a wonderful journey into the hearts of Dalits who have discovered their humanity, identity and self-respect through defiance. It is acknowledged that certain social groups, under the pretence of Puranas, have created, cultivated, and pampered the socioeconomic and cultural issues in the nation in order to further their own self-interest at the expense of others.

However, Dalit literature has been working hard to depict the lives of the underprivileged and disabled populations in order to educate the populace about the social injustices of the caste system and how they affect the overall growth of the nation. Kalyan Rao opened the path for the emergence of a strong voice in subaltern (post-colonial) writing as a historiographical writer of the underprivileged community in the twenty first century.

References:

1. https://www.the-criterion.com/V8/n@/IN42.pdf
2. https://www.iosrjournals.org/iosr-jhss/papers/Vol10-issue3/Version1/G019314244.pdf

Global Warming

✍ **Bonani Kalita**
B.A. 1st Sem, Geography Department

Global warming is the long term heating of earth's surface observed since the pre industrial period (between 1850 and 1900) due to human activities, primarily fossil fuel burning, which increase heat trapping green house gas levels in earth's atmosphere. There are several cause of global warming, which have a negative effect on human, plants and animals. It is very important to understand the negative impact of global warming. There are two main causes of global warming. One is Man Made and the other is natural causes. Deforestation, chlorofluorocarbon, Industrial development, over population, volcanoes, water vapor, melting permafrost etc. play an important role to increase global warming. Some major effects of global warming are rise in temperature, threats to the ecosystem, climate change, loss of natural habitat etc.

The release of carbon dioxide and greenhouse gases into the atmosphere is the major cause of Global Warming. It can be reduced by setting a high price of carbon increasing the biofuels production from organic waste, use of renewable energy like solar and wind power, safe guarding forests and improving energy efficiency and vehicle fuel economy.

Role of Youth in Modern Era

✍ **Himadree Borah**
3rd Semester, English Department

Youth is a phase in which small children come out of their protective shells and are ready to spread their wings in the world of hope and dreams. Youth means to cherish hope. It is a time of development. It is the time for growth and change.

It is a well known fact that the youth of any country is a great asset. We can undoubtedly say that today's youths are tomorrow's innovators, creators, builders and leaders. The youth are very energetic and enthusiastic. Youth have the ability to learn and adopt to the environment. Similarly, they are willing to learn and act on it as well as to achieve their goals.

Every individual grows the most in their youth. People go through joy, hardship, worry but at the end of the day, we all become better. Youth has to be the most important part of everyone's life, considering just how much one person can develop during these years. These years will not only offer opportunities for growth but will also help us in getting a better understanding of ourselves as we grow as people, learn how to develop relationships and understand the people around us much better when we reach our youth.

Youth is the time in our lives that teaches us how to make decisions and start making reasonable choices for our betterment. Our youth builds our character and is a very crucial part of our development. The passion and the energy in this period of our lives, when put to something very creative and useful can lead easily to developing our skills, leading us to a bright future right away.

Youth has played an important role in the modern era and they have some responsibility also.

Some key responsibilities of the youths are :
Value of Time : It is the responsibility of the youth to understand the importance of time. Every moment is crucial for them to take action so punctuality is a must.

Thinking before taking action : Youth must not be impulsive. It is very important to think before taking action. This is how the youth will be able to create a thoughtful society.

Discipline : Youth has to understand the necessity of discipline in life. Without discipline the youngsters cannot work passionately.

Fearless : The youth must be courageous in taking action. Fearless youth can fight against injustice etc.

Role of Youth in building a nation :
Youth play an important role in progress and development of our nation. The efforts of youth can help in rapid growth and development of our nation. They are the building block of nation. Youth in any nation represents the future of their nation.

For the development of the nation the young people have to be hardworking in any field they get involved in. Youth empowerment can eradicate poverty from the nation. They play an important role in the constructive process of building social cohesion, economic prosperity and political stability of a nation in an inclusive and democratic way.

The youth of a nation counts as the most important asset that they can possess. Youth is the chance for the entire nation to leave a mark on the entire globe. By making sure that the youth of a nation continues to grow with each passing year, they end up achieving some of the most brilliant things that can put their nation on the top and the nation can rebuild and grow with them.

Role of the youth for the change in the society :
Social changes is a way human interactions and relationships transform cultural and social institution over time, having a profound impact on society. No society has ever remained the same.

Youth is the future of society. Young people can also become agents of social changes as much as the current leaders. The young generation simply needs to renew, refresh and maintain the current status of society. Youth are expected to advance the current technology, education, politics, peace of society. On the other hand, youths have also to maintain the culture and all good values in the societies. Youth can bring social reform and improvement in society. Youth is the backbone of any society or nation.

In conclusion, the role of the youth in every way of modern era is crucial. They are problem solvers, have a positive influence on other young people and are extremely ambitious. They have the ability to create an identity for themselves. Power is the strongest force of the youth. Nothing can equal the splendor of the youth.

Words hurt more than swords

✍ **Mondita Buragohain**
3rd Semester, English Department

"Tongue has no bones, it has the ability to break a heart". God really has created this strange organ called tongue while it is soft like a nubile woman but is strong enough to demoralize, criticize, drain and demotivate a person. Ever wondered why people are prone to getting discouraged, disheartened and tragic? It is all because of words.

Man is the only speaking animal. Speech is given by god only to man. But it is for man to use that speech in the right proper manner. A wrong word, an abusive expression can cause havoc, it can lead to a quarrel, it can lead even to violence and assault.

A courteous expression can win you friendship and goodwill while a discourteous one can cause complication and bickering. A bad word would hurt the mind, a weapon only hurts the body.

A wound caused by a weapon may be treated and can be healed up and get cured but an injury to the mind and heart goes so deep that it may never be cured. When Duryodhan in Mahabharata mistook the flooring of the beautiful palace to be the shimmering water and fell into water considering it as a mirage, Draupadi laughed and mocked at him with the words that "a blind man's son is blind". The words got deeply stuck in Duryodhan's mind and that led to the great war of the Mahabharata.

The attempt at disrobing Draupadi after losing the game of dice by Yodhistira was just revenge on the part of Duryodhan for Draupadi's words of mocking which had hurt him deeply. So the wounds of words can go that deep. Politicians, in particular, have to be very careful with words. Their words can make or break empires. Words being the most powerful weapon can build a relationship or break a relationship.

Understanding the Transgender Community

✍ **Baishali Das Gupta**
3rd Semester, English Department

The word 'Transgender' or 'Trans' is an umbrella term for people. Gender identity is different from the sex assigned to them at birth. Although the word 'Transgender' and our modern definition of it only came into use in the late 20th century, people who would fit under this definition have existed in every culture throughout the recorded history. A transgender person is one whose gender expression doesn't correspond with their sex assigned at birth. Many transgender people experience dysphoria, which they seek to alleviate through transitioning often adopting a different name, a set of pronouns in the process. Additionally, they may undergo sex reassignment therapies such as hormone therapy and sex reassignment surgery to align more closely with their primary and secondary sex characteristics. Not all transgender people desire those treatments, however others maybe unable to access them for financial or medical reasons. Those who desire to medically transition to another sex may identity as transsexual.

Challenges faced by Transgender people

While trans people are increasingly visible in both the popular culture and in daily life, they still face severe discrimination, stigma and systemic inequality. Some of the specific issues faced by the trans community are :

Lack of legal protection- Trans people face a legal system that often does not protect them from discrimination stigma and systemic inequality. Some of the specific issues faced by the trans community are based on our gender inequality. Though trans people are legally protected from discrimination in the work place, they are still facing discrimination while seeking housing or dining in a restaurant.

Poverty- Trans people live in poverty at elevated rates and for trans people of colour, those rates are even higher. Around 29% of trans adult live in poverty as well as 39% of black trans adults, 48% of Latin trans adults and 35% of Alaska Native, Asian, Native Americans.

Stigma, Harassment and Discrimination- The trans community faced considerable stigma for more than a century, being considered as mentally ill socially deviant and sexually predatory. While these intolerant views have faded in recent years for lesbians and gay men, trans people are often still ridiculed by a society that does not understand them.

Violence Against Trans people- Trans people experience violence at a higher rate. Over a majority of 54% of trans people have experienced some form of violence from their intimate partners, 47% have been sexually assaulted in this lifetime and nearly one in ten were physically assaulted in between 2014-2015. At least 27 trans no-confirming people have been killed in 2020.

Lack of accurate identity documents- The lack of accurate identity documents amongst trans people can have an impact on every espect of their lives, including access to emergency housing or other public services. Without identification one cannot travel or function in the society.

Interview

Jahnavi Barua : A Critically Acclaimed Author from North-East India

✍ **Sukanya Duwarah**
3rd Semester, English Department

Even though the air of 2020 was shadowed with pessimism due to the pandemic, a literary news acted as a ray of joy for the folks of Assam. Jahnavi Barua's literary piece 'Undertow' was longlisted for the JCB prize. The JCB prize, also considered as 'India's most valuable literary awards' is awarded annually to a work of fiction by an Indian writer.

Jahnavi Barua is an esteemed figure in the literary sphere, whose roots lie in Assam. She has already brought laurels to the state through her writings in English, that have garnered recognition worldwide. She is a shining star not just of our state, but of the entire nation. Her works are widely read by people all over the globe. Barua is the author of three books- a collection of short stories called ''Next Door' and two novels named 'Rebirth' and 'Undertow'. Her novel 'Rebirth' was shortlisted for the 'Man Asian Literary Prize' in 2011. Borua had pursued MBBS from Gauhati Medical College and currently resides in Bengaluru with her family.

Jahnavi Barua has set an amazing example to the budding writers of Assam and North-East that anyone from any corner can achieve successs if they have the courage to stand out against all the stereotypes. Barua adds a personal touch in her writings by adding pure Assamese words that act as cherry on the top to her storytelling.

I've really loved reading Undertow as this novel delicately intensifies the beauty of our alluring Assam. This is a beautiful tale about a disintegrated family revolving around the banks of the mighty Brahmaputra in Guwahati and the city of Bengaluru. I think the author has painted the story from her own experiences of life in Bengaluru and Guwahati. The best part of the novel is the use of raw and bona fide collection of Assamese words like *ikora, koka, deuta* etc. Jahnavi Barua's storytelling is absolutely commendable as it succeeds in keeping the readers captivated to the pages.

Apart from her mastery in writing, Jahnavi Barua is also beautiful as a person inside and out. She is really very kind and sweet in her gestures and is always ready to assist anyone. I've known her for quite a time now and she has always been

charming with her aura and a bright smile. When I asked her if I could publish her interview for my college magazine, she happily agreed to answer my questions. Here is a brief interview with the author :

Myself : Have you always dreamt of becoming a writer?

Jahnavi Barua : No, I had actually no plans of being a writer.

Myself : What advice do you want to give to the young writers of Assam to make it big in the industry?

Jahnavi Barua : To be successful, a few criteria needs to be met. The first and most important is to have something to say. To develop that original voice you have to know yourself intimately and know where you stand in the world. The second is to have good, if not excellent command over the language the medium you plan to write in and last but not the least, one requires persistence for it is a long hard road ahead.

Myself : Do you think English writers from Assam or North-East are yet to be recognized in the mainstream Indian English literature?

Jahnavi Barua : Writers in English from Assam and North-East are well recognized on the national landscape now. But there is still scope for more writing to emerge from our region.

Myself : How has success affected you?

Jahnavi Barua : There is no major impact on me personally. I remain the same, but yes, my work is read more widely after the success of Undertow

Myself : What are your plans for the future in terms of writing?

Jahnavi Barua : I plan to continue writing stories and novels. I should start on a new novel soon.

Myself : Which novel had the greatest impact on you?

Jahnavi Barua : Its hard to name a single novel everything I read has influenced me in some way or the other.

Myself : What do you like to do in your free time other than writing?

Jahnavi Barua : Apart from writing and reading, I enjoy films, music, a bit of gradening and a bit of nature watching.

Short Story

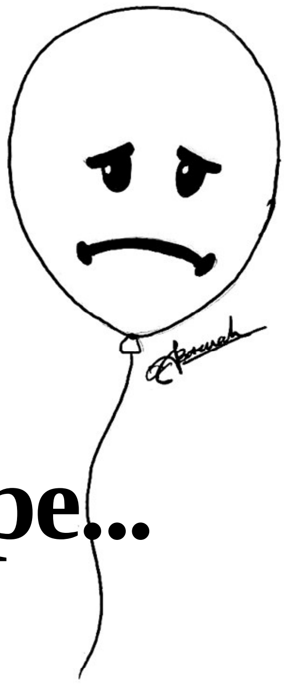

Broken pieces of hope...

✍ **Masumee Saikia**
BA 1st semester Department English

He is standing by the table of his small stall of balloons staring at the people in the street. Everybody is there in a hustle. It seems they are in a race. He observes in his village how the horses run in the evening time to their habitat. The people in the street, are always in a hustle, like the horses. But he cannot understand where they are running to. ‘‘The young people nowadays run faster than time. The world has been changing rapidly" said the old man, who is a regular customer in the nearby tea-stall. Though the old man’s words seem too heavy to a boy of ten years, yet he likes to listen to his words. He remembers now his grandfather used to tell these kinds of heavy things. He sees the glimpse of his grandfather in this old man with snow like hair and beard.

He does not understand what are the changes in the world as told by the old man. Because the world is same for him from his memorable days. His house of broken wall, a dumb brother with an innocent smile, his skinny mother with an incurable desease... these all have been same. Even, Ramu kaka is still the same with his old tea stall. Then where are the changes? Yes, the prices of the things change, the growth of the people change, the cars in the street and the clothes of the people in those cars change.... He imagines himself in such a beautiful car.... a beautiful dress.... he will drive the car... his mother will sit in front seat with a beautiful dress...his brother will sit beside the window..he will scream in joy whenever he will see the beautiful scenery outside.... suddenly he will see some balloons in a street side stall and he will shout : ‘‘balloon, balloon..”

“Balloon, mamma, please give me a balloon." Suddenly his dream breaks in the screaming of a little boy of six or seven years of age. Both of them were well dressed and it is clearly reflected that they belong to well to do family. Suddenly he remembers his brother. He wishes he could buy a new, beautiful dress for his brother like this boy’s one. He wants the boy’s mother to buy a balloon. But the mother refuses to buy it. The inocent look of the boy and tears in his eyes make him very empathetic. He takes a balloon to give him. But suddenly the mother of the boy shouts to him angrily, “Hey boy !! Keep

aside all these dirty things." Then she says to her child, "Beta, I will buy an extraordinary toy in Rajib uncle's big store ." But the boy seems more interested in the colourful balloon than the expensive toys of 'Rajib uncle's big store'. So he stared at the balloons until they take the turning and the balloons disappear from his eyesight. Though it is usual in his day to day life, but today it makes him despair more than before. Because, the boy reminds him of his brother, who gestures him to the beautiful toys of pictures and insists to bring them. But how he explains to the little boy that he is unable to do so. How strange it is: some people deny buying less expensive things as they have enough money to buy expensive one and some people cannot buy even the smallest one due to the lack of money.

Breaking the chain of his thoughts again, a black car comes. Everybody knows who owns this car. It is the car of the hooligans of this small town. They come on every Saturday to collect money from the shopkeepers. They are so cruel that they do not even spare the street-side stall owners who have to survive their miserable life from hand to mouth. Those hooligans with terrific appearance, make him afraid of them. They use to wear black dress. They have black long hair and beard. They remind him of those demons in the stories, once told by his grandfather. When they talk, a disgusting smell of cigarettes and alcohols emanates. Every Saturday, he hopes they do not come. But his wish is not listened to by God, that's why they come and loot them in the daylight, in front of thousands of people.

"Hey boy, give us money." He becomes shocked to hear that familiar loud voice suddenly . Then he tries to explain it that he does not even have a coin to give them today. Because he had to spend all his savings yesterday to buy his mother's medicine. Suddenly, he gets a slap from one of them. Then they start to burst the balloons. He tries to prevent, but fails. He wants to tell them, "Please, don't destroy them. Those are my hopes. Those are the hopes of my brother, of my mother. I would not be able to buy medicine for my mother if you destroy them. I have promised my brother to give him a beautiful toy from my savings. Please, don't do that!!" But he couldn't.

The darkness becomes deeper in this evening. All the owners of the street-side stalls are silent. They have nothing to say. Everyone is left with nothing except their stalls and the things in it. But he has nothing. His dreams are shattered along with those balloons. He finds himself a looser, who cannot keep his promise to his brother of buying a toy. He is not able to fulfill his duty of a son. His mother may be waiting for him. His brother may be crying in hunger . In this morning, he told him that he would bring sweets to him. What would he answer to him when he would ask for the sweets? Two teardrops have flowed down his cheeks from his eyes and fell on the torn pieces of balloons, which are the symbols of his broken heart. The teardrops start to glimmer in the brightness of the street light. But it is not enough to enlighten his heart. He again steps on the way back to his home to confront all the situations waiting for him.

The Last Letter

✍ **Deepanwita Borpatragohain**
1st Semester, English Department

"Minakshi, a letter has come for you"

Hearing these words, Minakshi rushes to receive it as always. Every Sunday, she would get a letter from her mother. Her mother had sent her to her aunt's home for study. Her father was an alcoholic who always harassed his wife and even wanted to marry Minakshi off when she was just thirteen years old. Not being able to bear such torture, her mother had secretly sent her to her aunt's home with a promise that she would study hard and return to her mother only if she becomes someone who can stand on her own feet. With teary eyes and a wish to meet again, the mother and daughter bade farewell to each other.

Now it's been thirteen years since she has been living with her aunt who is a widow. Her aunt is fond of her and being childless, her aunt took care of her as her own child. Even if her aunt had a child, Minakshi would always be everyone's favourite. She became stronger than ever. It's been twelve years since her mother has been sending letters to her. Today she received it again.

"Dear Mina,

You are now twenty five. I hope you are doing well and always. Convey my warm greetings to your aunt who is like your mother. Always thank her for the care she has given you which can never be repaid. In your life, you will meet many people who will come as a curse and some as blessing, I will advise you to embrace both. Because we have to live with the angel as well as with the devil. Because that's what life is about. Sorry for not being a good mother. You have never disappointed me. I am the one who could not do anything for you. Don't resent your father too much. Treat him well. This is the last letter I am writing to you. Live well!

With love
Your mother"

Tears welled up in Minakshi's eyes. "Why is she making me cry? Ma, I have never resented you," she said. In all these years, these letters have always helped Minakshi in every moment of life. Whenever things got bad, she would read them. In every stage of her life, these letters made her hold back and inspired her. In all these years, her father only knew that she had run away to marry. Her aunt knew but never revealed it to her, thinking it would only cause her pain.

The next day, Minakshi quietly left a note for her aunt and went to meet her mother after fulfilling her promise. Once she reached home, she noticed not a slight change of the home, it was the same as before. 'Baba' she saw her father lying in a cornerand the smell of alcohol coming from him.

"Baba"

He looked up. "Who are you?"
"Me? I am Mina, your daughter."
"My daughter? Oh, Yes. You ran away."
Her father tried to stand up, but couldn't as he was drunk.
"What? Where is mother?"
"She died."
"…."
"You ungrateful girl."
Before her father tried to stand up, She left and hurried to the post office.
"Uncle, did a woman come with a letter in her hand yesterday?"
"I don't know. Ask that boy, I don't come here often. Here he comes." said the man pointing to a boy coming.
The boy comes and confusingly asks Minakshi, "Are you the one who received those letters? The aunty was a very good one but she died two years ago and in her place came another lady. Umm… widow she is. Yesterday I asked her with curiosity and she told me this was the last letter her sister was supposed to send. Haven't you got the last letter?"

Eunuch : A Blessing or A Curse?

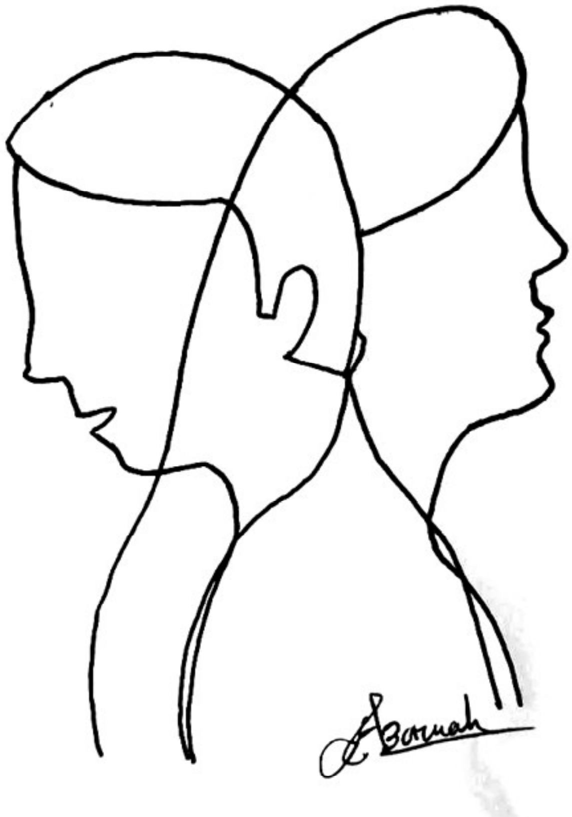

✍ **Rutuja Deori**
5th Semester, English Department

Half an hour ago, a little girl pointing towards me was plucking her mother's end of the saree asking "Mom ..who is that person? Why does she look so different?"

"Shh! sit quietly. They might hear. They are eunuch," she replies .

Reshma sitting on a Chai Tapri (Tea Stall) talking to a college girl smirks and says "that's the most common thing which I and seven hundred thousand more of my kind hear on regular basis."

She becomes a little puzzled and presumably to distract me she asks my surname "I'm not allowed to." I reply because my natural parents think it will bring shame to their family's name and become hindrance to my sister's upcoming good and reputed marriage offers.

Since childhood I always love adoring the female cosmetics and their other belongings. I love dressing myself up with all of these thing secretly when no one is around by locking the door of my room. But as the truth always gets revealed one day, my father caught me and in utter shame and disgust put a tight slap on my face giving me a last warning to either get rid of my way of living which they consider as a 'disease' or to leave my parents' home. In shame, anger, tear, regret and a thousand mixed emotions, I dashed out of our home for a break to calm myself. And eighteen years ago, I found Jaya didi right here sipping an amazing cup of tea alone tired from her whole day's work. I was crying hard and she had the eye to find her kind. She consoled me by repeating the history of Eunuchs to make me feel stronger. She told me even in the times of Mughals neither men nor women were allowed to enter the Harems to protect the queens and the king but we are way stronger than any such prejudices. She made me understand the joy of accepting ourselves and living my life the way I want. Above all, she taught me what I am is not a disease but natural as God has gifted me. She became my parent and took me to a house of another family where I now

reside and study. From that day I have never gone to my home and neither have they called me once. And that's how I have become Reshma from Ratan.

"So, don't you ever miss home or the common life? How do you all earn your livelihood?" the college girls asks. "Dance in marriage as well as in birth rituals," I reply straight to the second question ignoring the first one.

The girl is shocked. To which I laugh and say "the law doesn't help us, my dear. Sometimes we feel angry too but to kill our hunger and feed our empty stomach we have to do these things. I have the taste of all of them since the society doesn't respect us. But we continue to thrive anyway …"

"Sometimes in hunger and sometimes in anger or frustration if we beg, they offer us sympathy or at other times get scared of us and quickly drop us money but we never demand more than a ten rupee note. Prostitution provides us with a great amount of money but no respect, while dancing in rituals is fun. They consider our blessings as lucky and curse as inevitable and therefore shower a good amount of money but this business is often seasonal. So these are seasonal earnings."

"Don't you feel bad while doing these things?" the innocent girl asks with hesitation and moist eyes.

I smile and say, "I earned to do a respectable job an and I am still moving my files in several NGO's. Surely one day I'll make Jaya didi proud and pay her back for what she did for me and hundred others. I do feel bad." A tear rolls down my cheek. We earn for respect because we too are humans, after all.

And suddenly a name flashes on my mobile screen that of Jaya Didi. "Oh! Jaya Didi , Wish me luck. I have to go. It's an interview for a really nice NGO for little girls."

She wishes me good luck and leaves. "Please!! A huge round of applause for this beautiful one act play," the voice of the anchor grows louder and shakes me to reality from the play.

The sound of the claps grows louder with tears from the audience's eyes. And I just hope the moral has reached people's hearts like I have fathomed, the bitter irony is they are still considered in our society as a blessing and a curse.

"I have never started a poem yet whose end I knew. Writing a poem is discovering"

–Robert Frost

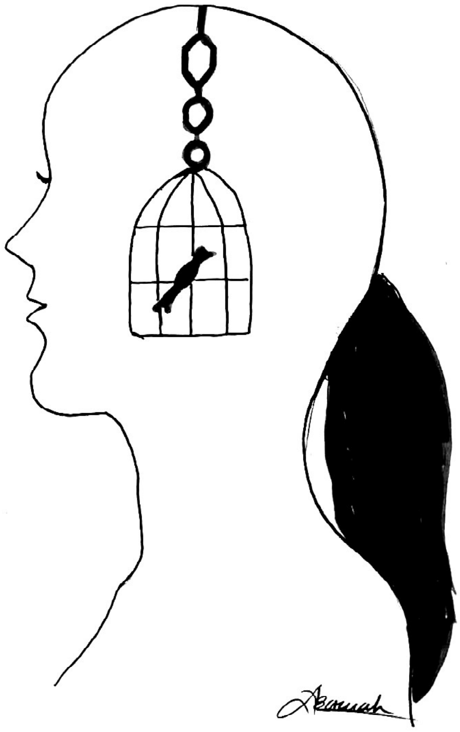

Destiny

✍ **Sukanya Duwarah**
3rd Semester, English Department

" Gulnoor Afridi, here is your job appointment letter, please sign here," the postman said.
Gul ran towards the porch with a smile that could outshine the entire town of Kabul. "Tashakor!! Uncle. Thank you so much for delivering such great news. I've been waiting for this moment for my entire life," she exclaimed with glee.

Twenty five autumns ago, when Abdul Ghafor Afridi and his wife Dilruba welcomed their first girl child into the household, they lit up the entire neighborhood with flickering fairy lights. After giving birth to five sons, Dilruba had finally found solace after the birth of Gul. The name 'Gulnoor', meaning radiance or light, was chosen by her father. "She would bring light to this family."

Since that day, Gul had been the star of her parents' eyes. Not many afghans showed the same love to their daughters as they did to their sons. Her friends envied her. Gul was the lucky one to take birth as Abdul Ghafar's daughter. Being the youngest of the six children, Gul received love in abundance from her five brothers too. That one day, Gul was abused by her orthodox male teacher for being an outspoken female, she fought back on her own, showing him what it really means to be a fearless, bold women, Excelling every class with an A+, Gul passed her own way to success. "It is my dream to become a teacher and to encourage more girl children to enroll in education. My dream would be a reality and that day would be the best day of my life. Our pashtun sister Malala Yousafzai had taken a bullet in her head to fight for the right of girls. She inspires me to do the same, to study hard and encourage other Afghan girls to build their own identity," Gul said to her mother.

Her classmate Zuba had quit school on her parents' orders. "A girl has her place in the house, first in her parents' and then in her husband's," they would often say. It was only through Gul's intervention that Zeba's Zeal to study further was restored and she was allowed to complete her education.

"I have heard that the American soldiers would soon leave Kabul forever, Abba says that it is for the better. Western culture had ruined our

society to its core. People had forgotten their Afghan roots and started copying those American blindly,'' Zeba exclaimed.

" But why would they remove the troops all of a sudden? I had heard that Afghanistan was actually safer in their hands,'' Gul thought.

Gul had completed her education and applied for the post of English teacher in the same school where she had studied in. It was quite competition because there were three other men applying for the same post. She was giving her mother a helping hand that afternoon. The finely chopped onions touching the pan of hot oil radiated a delicious aroma in the house. Gul was a master of all chores along with academics. The doorbell rang and she rushed to greet the guest. It was an aged man in the uniform of a postman, holding an envelope in his hands.

"Here is your job appointment letter. You have been selected for the post of English teacher in Yakubzai secondary school.''

Gul's expressionless face suddenly lit up with a spark, she had won the race defying the patriarchy that prevailed in the afghan society. She opened the envelope and read the letter, which asked her to join duty from the very next day itself.

The next morning brought a new hope and radiance into face. Gul woke up early and took a hot shower. Then she put up her favourite blue saluar-Kameez and added a pair of Jumkas to her ears. She greeted her parents and asked for blessings. At sharp 8-45, Gulnoor left her house and walked towards the school. It was nonetheless a blessing for her to get a job in the same school that she had earned her education from. Everything seems to be joyous, people moving from one corner to the other, vendors calling out for customer etc. she walked through the bazaar, where different vendors were selling their products. One of them was frying hot kebabs in a large pot of oil that left a white steam into air. Gul's mind was like that of a happy butterfly in the month of spring.

Just then people in the town started rushing from one end to the other. A group of men, dressed heavily in dark kameez and head robes marched in with AK-47. A tall broad shouldered man, who seemed to be the leader, walked forward. He began to address the public:

"Salaam my dear Afghan brothers. We are the Taliban, the protectors of Afghan integrity. The government wants to sell this country to those cunning Americans but now, those Americans ran away like cowards and let us rule over again. From today we are your new rulers. To preserve the tradition and culture back, we have formed a set of rules and regulation for the public. Anyone who is found violating these rules would be whipped and tortured in front of the public. Let me read out the rules to you :

- Complete ban on women working outside their homes.
- Ban on women dealing with male shopkeepers.
- Ban on women studying at school, universities and other institutes.
- Requirement of women to wear a long veil from head to toe.
- Women not dressing according to Taliban rules will be beaten up.
- Ban on Women laughing loudly.
- Women must accompany their male counterparts while going outside."

It was just the beginning of the long list. The talib continued reading more rules that targeted both men and women but mainly the latter. Gul stopped hearing further, as she stood like a tree struck by a lightning. She would never be able to join her job. Her dreams shattered into a million pieces before her eyes. She couldn't breathe the air and stood still.

(NB : the rules mentioned here were originally published by the Taliban)

Book Review

Reading Agatha Christie's
The Murder of Roger Ackroyd : An Overview

✍ **Gourabjyoti Gharphalia**
3rd Semester, Department of English

"Key is in the lock all right sir. On the inside. Mr. Ackroyd must have locked himself in and possibly just dropped off to sleep."

"The Murder of Roger Ackroyd" is a work of detective fiction by British author Agatha Christie. It was first published in June 1926. The title of this novel announces its status as a crime writing text. However, the crime that actually moves the narrative is not the one mentioned in the title, but the one that precedes and remains entrenched in the events of the novel. That event is the death of Mr. Ferrars which is occurred the year before of the murder of Mr. Ackroyd.
The story is set in King's Abbot, a typical English suburban locality; more than nine miles away from the town of Cranchester. The village doctor Dr. James Sheppard introduces himself as the narrator of the story. The novel opens with another death, that of Mrs. Ferrars. The narrator tells she's died of overdosed on Veronal, a sleeping medication. But Caroline Sheppard, spinster sister of Dr. Sheppard; tells him that she is sure Mrs. Ferrars committed suicide apparently as a result of her remorse. As the story goes on it clears that for the last year, she had been blackmailed by an unknown individual and in her final moments had written to Ackroyd. But as well the name of the blackmailer comes to reveal, Mr. Ackroyd has been murdered. As an important part of crime fiction, the detective character plays a significant role. Christie casts her famous detective character Hercule Poirot who solves the murder of Roger Ackroyd, the protagonist of the novel. It is the third novel to feature Hercule Poirot as the lead detective. As a crime fiction, it carries murder, detective character, investigation and suspects. As this is the most important feature of a crime fiction, Christie kept readers in suspension till the very end of the novel, treating each character as a suspect.

The role of the detective in the novel is the most fascinating subject for me. In "*The Murder of Roger Ackroyd*", Christie portrays Poirot as the center of attraction. He is a brilliant Belgian detective created by Agatha Christie. He is a small but dignified man of advanced age. As a detective he makes mystifying gestures and repeatedly reminding Dr. Sheppard that his business is to study human nature. He has an exceptional

power to read human psychology and no one can escape from his suspicious eyes. Poirot focuses on and sifts the facts, drawing the reader's attention to the salient details that will expose the criminal. He asks his audience (and Christie asks her readers) to consider four central questions: Who called Dr. Sheppard to inform him of the murder? Who moved the chair in the study? Whose boot prints lie on the window sill? Who the ring belongs to that is discovered in the pond? He shows his intelligence by pointing out,
"Everyone has something to hide"

Poirot's sharp observation give readers some clue. After a thorough investigation into Mr. Ackroyd's murder, Poirot has called all the suspects to his home. He says,

"I who speak to you – I know the murderer of Mr. Ackroyd is in this room now. It is to the murderer I speak. Tomorrow the truth goes to Inspector Raglan. You understand?"

But interestingly Poirot doesn't turn the murderer over the police, instead allowing the murderer to settle his affairs and die by his own hand, which signsthat Poirot is more interested in bringing his investigation to psychological closure than in enforcing the law.

Another most attractive things of the novel *"The Murder of Roger Ackroyd"* is suspense. The most compelling technique Christie uses to create suspense is the use of the unreliable first person perspective. Christie tries to keep readers under darkness to increase the effect of the shock of the conclusion. The boot prints lie on the window sill, moving the chair from its exact position, the anonymous call for Dr. Shepard to inform about the murder, the stranger who asked Dr. Sheppard the way to Fernly Park, the ring that is discovered in the pond etc. all these things keep readers in suspension. As for the cops, Ralph Patton, Mr. Ackroyd's stepson, was the prime suspect since he left home that afternoon arguing for wealth with Ackroyd. So, Dr. Sheppard tries to hide Ralph from the cops. But Poirot doesn't think Ralph Paton is the prime suspect. Toward the end of the novel, Poirot was able to locate the real murderer of Mr. Ackroyd and the blackmailer of Mrs. Ferrars, who was willing to marry Mr. Ackroyd. As well as Christie was also able to keep the readers in suspense about the murder of Mr. Ackroyd.

Christie's *"The Murder of Roger Ackroyd"* is considered as one of the best milestone in the history of crime fiction. It can be said that the text contains murder, blackmail and deceit, a Private detective, investigation, mystery and ultimately the solving of the crimes which make the novel "The Murder of Roger Ackroyd" a successful crime fiction and written by an author who was judged by the *Crime Writers' Association* (CWA) in 2013 as the greatest crime writer. I share my short review about the novel here. I liked it very much. I would like to request everyone to read the novel once. If you love reading detective crime fiction you will find it really interesting. And if you don't like to read such a novel or narrative I tell you that you will love it a lot when you read novel.
"…..if a few rivalrous crime writers did mutter curses upon the head of clever Mrs. Christie, complaining that she had twisted the genre out of shape with her damned conceptual ingenuity, they were shouted down by the more generous voice of Dorothy L. Sayers, who proclaimed then, and for all time:
'Christie fooled you.'
– (POSTSCRIPT by Laura Thompson; Agatha Christie's '*The Murder of Roger Ackroyd*'.)

POETRY

Hope

✍ **Khamiranjan Bhuyan**
5th Sem, Geology Department

Well! It's a destiny
But not fortunate
Like a wave,
With
Lots of secrets
Dignity of pretending
And achieving
Well, it matters
The way
For me your existence matters
Yes! No matter
Who we are
But it'll be managed by us
If you believe in sunset
Then you'll find
Peace,
If you believe in sunrise too
Then you will find
Peace with courage
The courage where you met yourself,
Yes, with you
Whom you wanna meet
Like the sprit of stream to meet ocean
Maybe darkness exists
But,
There's always a moon for hope
The hope where you collide with your destiny
The dream that you have
Maybe not mesmerizing
But..
It's just you and your heart
For me it's a courage,
Courage of love to be loved,
If hope exists,
Then we'll exist,
And well manage to love too!

The Untold

✍ **Masumee Saikia**
1st Semester, English Department

Still I'm yours
The feelings are mine
That make me smile secretly.
Still I search your sea-deep eyes
Among so many
I want to read those cool eyes of yours.
It was a time
I saw your smile,
Then I had written the first story
That was the last.
I started to dream
Which will end with my last breath
It's my story
Still the story is you
Everyday I meet the sky only to
Tell this story,
It embraces the story and
Makes a thousand blossom in an ice field
All the happiness of that first spring
Ended with that unpredictable autumn
Only a white night blooming flower remained,
Still which sings the song of you
in this eternal winter!
Still I imagine you as a firefly
Who will enlighten the universe
Still I am happy enough
Because it is said that
Some stories only have starting
And keep flowing forever
Below the ice or behind the stone.

Beyond Imagination

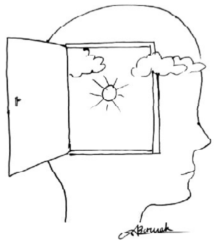

✍ **Prastuti Phukon**
3rd semester, English Department

No imagination can reach that sunlight on your face resembling the moonlight glow.
No imagination can reach my hair like the folds of your fingers, blooming the tip of my lips,
We get drenched in rain
Like a stream of a hill I flow into your
Heart..
You know, imagination cannot reach that too..
No imagination can reach your words, the antics of wet rain..
Can't reach our brindavani love that is rising like a melody in my soul
Really no imagination can reach, our evergreen love talks that get lost in clouds and sunlight..
Can't reach the tiredness of my life that I leave through the kiss of your lips..

Life

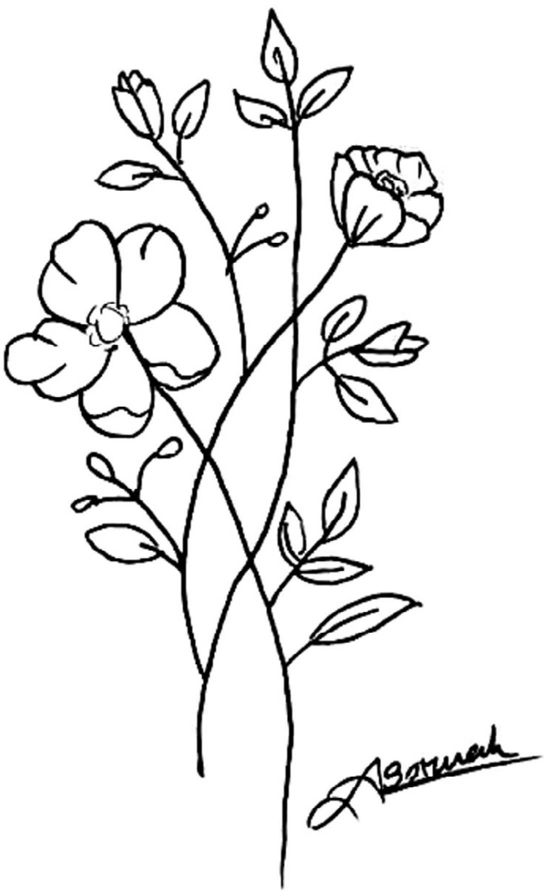

✍ **Afsana Hussain**

Life is like a journey
Different paths along the way
We all were meant to learn
Some things
But never meant to stay.
Life is so strange
Nothing stays the same
Everything changes,
But whom to blame.
Life is like a game
Where you have to lose
Before you can gain
To win you have to bear pain
Life is but a stopping place
A pause in what's to be
A resting place along the road.
To sweet eternity
You have to be strong
Stop doing any wrong
And never lie,
Be ready for your last goodbye.

Winter

✍ **Roshmi Borgohain**
1st Semester, Zoology Department

Winter, it brings joy
To many of us for sure,
But it comes with shivers
And sorrows to the poor.
Some say, winter is their favorite season
Bringing Christmas and new year's eve,
And there live the people on the street
Leave blanket, having not even a t-shirt
Of full sleeve.
People who are well to do
Can help the poor for god's sake,
Instead of buying rich fur
And a three layered Christmas cake.
Such acts bring joy and blessing,
When you will be heralded as the
Real queens and kings.

The Tea Plucker

✍ **Sukanya Duwarah**
3rd Semester, English Department

She picked up the hefty basket
Unwrapped the day's collection on the factory floor
Failing to collect enough leaves
She stumbled up in borbabu's office
''Rekha, you've been dismissed''
But who would tell him?
How her tiny fingers fumbled
When she tried to pluck tea leaves
Unable to lift the bulky green basket
Her foot lost its balance .
Blood smeared all over her abdomen
Crimson haves colored up the entire sky.
The doctor said her baby was gone,
Lost into the archaic labyrinth
Never taking a breath again.
It was the fall that hit her womb
Pieces of carcasses of the baby
Floating like paper boats on a rainy puddle.
Teary eyes, devastated heart
Rekha dragged her basket filled only half
Threw herself over the last batch of leaves
Being called to the borbabu's office
Had not made her heart skip a beat.
It was not only her child that died,
but her heart did too.

Defining Love

✍ **Kowshik Deka**
3rd Semester, English Department

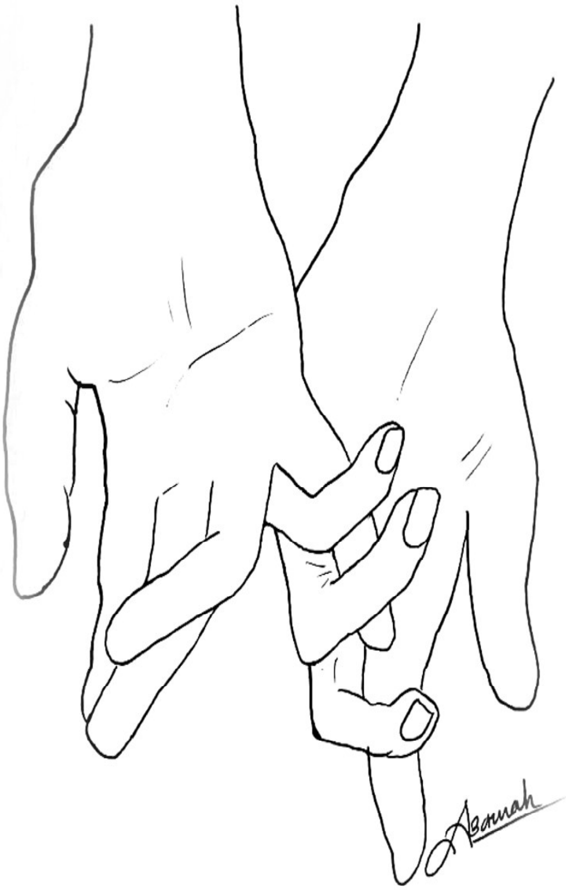

Her first sweet pouring vision to my eyes was
So special,
That instant unique sensation of shivers I felt was real
The sun bouncing off her face, made her eyes
Sparkle like stars in the midnight sky,
That dazzling beauty softly striking my heart,
In love making it glide high.
Among the twinkling stars, it has been you whom my
Sight kept longing for,
Affection for you grew illimitable, just like the flow of
Waves towards the shore.
Opened up new path ways defining love, lovingly dreams
Came along,
My heart longed for walks with her hand more
Softly humming her favourite song,
Being with that exceptional one, you love and your soul
Cares for,
Life just happens to be sweet and makes yourself soar,
Her presence flows to me adding positive hopes and
Values to my existence
Seeing her smile and listening to her words,
A feeling of utmost bliss is what is felt
My wounded heart longed for love and you were to be
Its cure,
Loving you to infinity and beyond being unable to
Resist your allure
Those short sweet gossips and laughs along, is why
My broken inner self smiled for
Now as I see myself, I still have those dreams,
Same hopes, same longing
Same wish to eternally attach with her soul
But the only change I can see which luckily makes
Me grin
Letting the sorrows fade and her warmth encircling
My restless soul
Yes she came in pleasing my heart with enormously
Love filled miracles,
She resembled dew to a withered leaf, with her
Touch creating that magical sparkle.

Bitter Smile

✍ **Sadananda Buragohain**
5th Semester, English Department

The river flowing next to...
Maybe a lot of lively smiles there are
In between, there is a special smile
Whose eyes want to say?
Many unannounced stories of the heart.
…. What's smile in the opening thread
Maybe a familiar tune blowing a breeze
Echoing the fallen leaves
My heart too rang
With thoughts of some unpublished and
Unexpressed pieces.
I also got the address
Slowly our familiarity became an old one!

But in the reverse address of stream
The feelings fell on the spot
The wind next door left me.
The wind that wants to be embracing me,
Suddenly now at others' lap?
In the lost way in confusion
Now there is no one to fill the void
But what can I do..
Only I can console myself for these
By sitting at the shore of the lost address
To say that I will be happy with your
happiness.

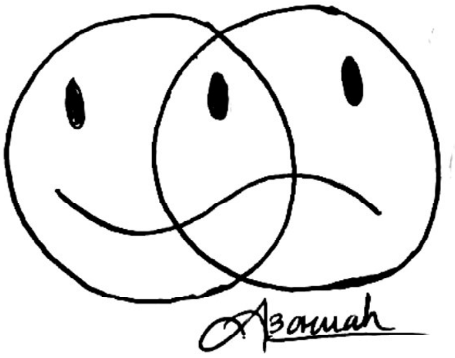

Radiant Moon

✍ **Pranjal Bezboruah**
5th Semester, English Department

I have returned
Aimlessly wandering
Across the still areas
Following the moon's orbit
Where only the white heron
Lives in the open fields.
I follow the zigzag moon with
The immortal creature of the deep night
Sometimes I see as unilluminated
Mirage dancing in the dark sky.
Her points are clear, pirouetting
Off into blackness.
I gaze her,
In the spaces between the stars
And the moon and me
Indistinctly drawing circles
Over the frozen sights
Once upon a time
A homecoming of arcane delights
A sea that looks bright yellow
We crave our homes into
An inner plate
Where light shines out and
Words emerge like crawlers in the ground.
And whenever she dances
When she poses to dance
The green leaves, colourful
Butterflies and the worms
Follow her.

To be listened

✍ **Deepanwita Borpatragohain**
1st Semester, English Department

How terribly beautiful it would be!
If we could reveal the thoughts inside us,
Inside the core of our hearts.
What a marvelous piece of art it would be
If only we are able to say what's bottling up
For years and so,
The thought inside us,
A range like fire
And the unrequited stories.
How marvelous would it feel!
If we could let them out in one go.
What a messy thought!
Oh! What a mess!
If only we are being listened too,
While listening
If only we are brave,
Brave enough to tell
How we feel
Standing in the rain, all alone
Personifying it to be a friend of mine
'Won't you listen to me too?'
And help me search for a way,
A way to every heart
Like me, like you and like us.

First day of college

✍ **Mondita Buragohain**
3rd Semester, English Department

I still remember that day
The first day of my college life
I was happy as well as nervous
Trying and making new friends
We're all wearing masks
As I stepped into my class
I thought I was the greatest fool
Though I was shy in front of friends
Somehow I managed them all
Teacher entering in the class
Initiating some introduction session
All got indulged with one another
Missing something new in everyone was
a mere confession
Teacher looked extremely happy
The day ended with good memories
Sharing with friends these all
I still remember that day
What I thought
Would be different
Was almost the same.

Life inside out behind the blue curtains

✍ **Rutuja Deori**
5th Semester, English Department

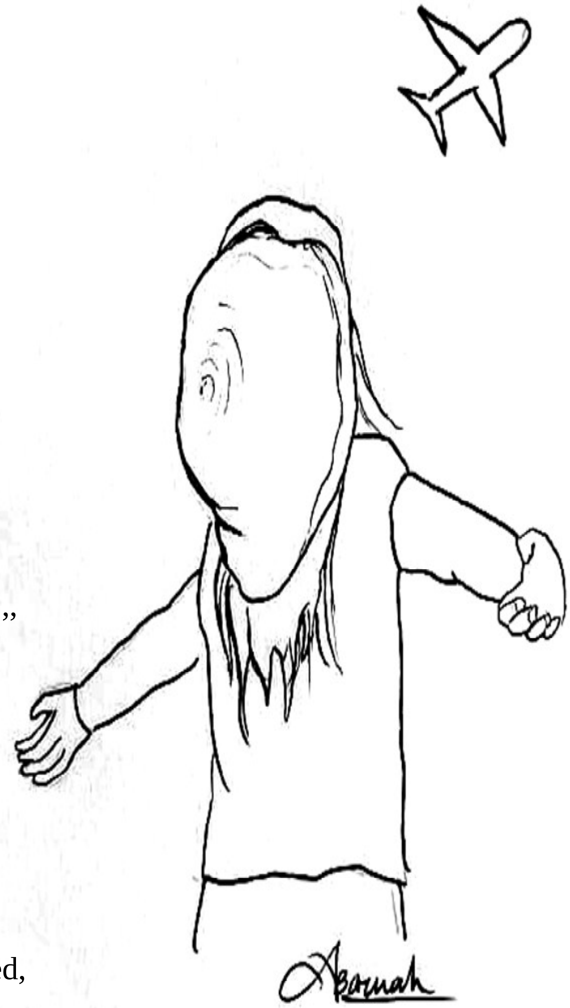

Remember the days when we used to yell
Whenever an aeroplane passed by
Up above the sky;
Like a diamond in the sky?
A storm of thoughts rolled over me
Whenever I thought of the innocence lost in the
Human eyes.
While fighting like cats and dogs in the streets;
Chasing dreams in the greed of success.
Old times crouched fast back on me;
The days when grandpa blessed me to
"be the very happiest women the sun shines on."
When mum used to make frequent cups of tea
And missed her sleep;
Whenever I used to study and work
Late night earnestly.
Remember how we used to swell with pride?
The day we were promoted to use different
Pens of color black and blue
Instead of the same boring grey pencils.
The summer holidays for which we eagerly waited,
To visit our loved ones in a different place
But now my heart strikes with pain;
When at the age of six
My little sister pesters me
"Why do the children of the next door never
Come out to play?"
Generation of play stations, video games,
Virtual world of screens always webbed up
In her brain;
But the visions of parents fighting and brutally
Punishing and pressurizing their kids for
Coming 'second' in the class!
Is what I peeked through the dark blue

Curtains of the window pane
Is it that important to come always ‘first’
That too from the age of six? I brood over!
People losing the joy of ordinary
Chasing always the extraordinary
Ignoring the feels of all the real and raw;
Running and digging to always find something
Unmatched and unparalleled
Maybe in the race of winning
To move ahead, to reach the top;
But mentally are left far behind
I despair!
Instead of learning to embrace the failures
And accepting mistakes
Day-by-day
Maybe people are growing more engrossed to
Win
And to become perfect in this very imperfect
World.
Could we not just sit idly and do nothing sometimes?
Maybe a day to celebrate introspection
Could we not just descend the curtains of
Our room right after we just wake up before
Brushing our teeth
To brush away our sleep.
Because maybe sometimes
To make a cup of tea for our family
Pouring love with sugar and tulsi leaves is
All we need.
A good amount of laughter,
Encouraging, appreciating and supporting little
Successes inside the four walls to fight
Against outside is what our generation requires
Could I just make the world understand this?
Maybe..
I pondered!
Hey..!!!
"why don’t you invite them for a supper
At our place?"
Thus, I replied to my little sis.

Lighting the Spark of Spirit in the Vacant Blue Eyes

✍ **Rutuja Deori**
5th Semester, English Department

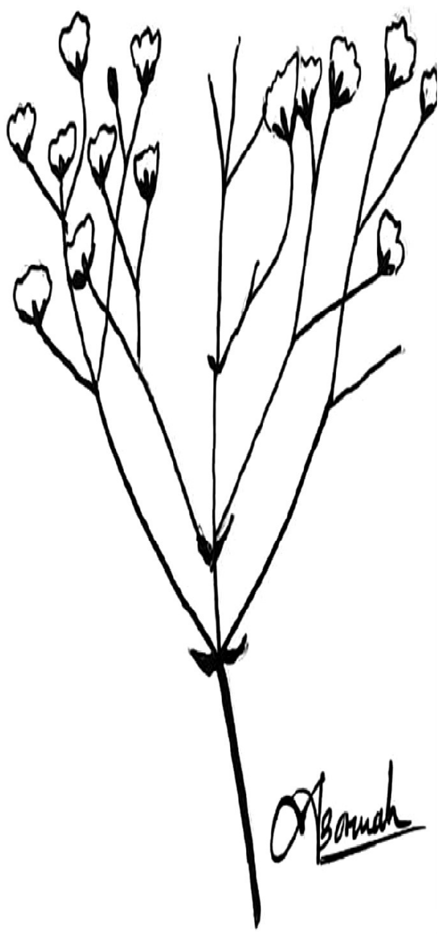

Yesterday,
I asked a teacher, what is the most favourite
Thing you like about travelling?
“The essence of reaching your destination along
With what crazy things happen in between” he replied.
Doesn’t poetry work the same way, I thought!
Have you ever felt that tingling sensation when the
Wind touches your skin?
When the little water lilies’ blossom in the happy river;
While the leaves and creatures with wings keep
Playing ‘hide and seek’ in the thrilling nature
That’s how I feel,
When the words touch the heart piercing
Through our souls.
Isn’t poetry about connecting broken pieces of
Our life’s journey into an everlasting piece of a
Beautiful memory?
A memory through which
We can feel the pain,
We can feel the pleasure
The thrill and thirst of the poet,
And also can learn many lessons of life feeling
The ‘Words’ and deciphering the meaning of
Those ‘Words’
So let’s dive into a world where ‘words weave words’
And the sun thicker with shine;
Meeting new people in the woods
Let us dance with the rhythm of each other’s
Favourite lines
And get lost in our own world of magical words.
Because …
The return of sunshine is welcomed by
Answering sunshine only.

Would you laugh at me?

✍ **Baishali Das Gupta**
3rd Semester, English Department

Would you laugh at me if I told you that I love you?
Would you make fun of me if I told you about those
Feelings I have for you?
Would you turn me down?
Would you ask me to stay?
Or would you push me away?
Would you think I'm crazy to show?
Would you try to stop me? And tell me 'No'
Or would you ask me not to let those feelings grow?
But how could I stop myself?
Just the look into your eyes
Make me really shy and tensed!
But I hate to be surrounded with fence
I'm born with a bird's soul
So don't ask me to have control
Would you think I'm stupid?
A small little kid?
To put myself in a relation with no future
A relation that would bring me nothing but torture
But I love to take risks
I hate limits. I hate rules
Would you think I'm a fool?
Maybe I'm so wrong
Because such a relation if it starts
I know will never last long
I know this is not right
But everything in you makes
Me think of a dream knight
I like everything about you!
How tender and funny you are?
I like your way in everything
I like your style

Everything you say makes me laugh and smile
The way you say it and when you say it
I enjoy spending time with you
I love being with you
It's nice.. how everything shows you're
Amazing, lovable and interesting person!
Maybe you would laugh or make fun of me
If one day you knew that I have feelings for you
Maybe you would turn me down
Push me away or ask me to stay
Maybe I'm silly, stupid or a fool
Yes, I'm crazy. I love being crazy
That's me.. and I really think it's cool.

Beloved

✍ **Pallabi Handique**
3rd semester, English Department

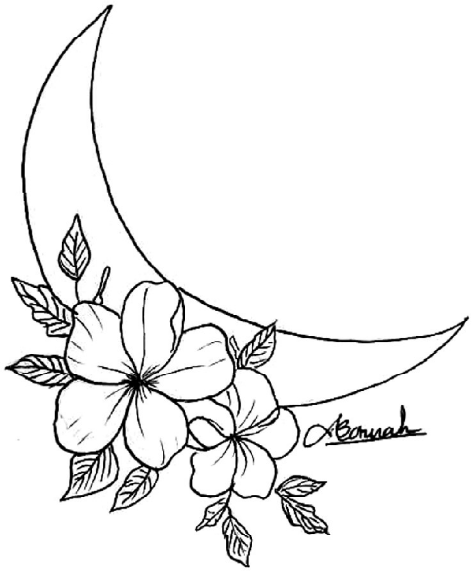

The moon,
To me you're closest to the
crescent I adore, cause in the sky
full of stars, it doesn't steal the
night but only unveils
the beauty of the dark.
You're the dearest floret in my
garden which I always look up to.
Hardest to pluck-hurt, and even
if it falls out it will never lose its
focus where it belongs.
You're the pages in my journal,
and also the words in my pages,
to whom I sent my letters and to
whom I write my treasures.
You are the protagonist of my tale,
the favorite character I would
love to write about in detail,
from the first touch I recall, to
those deep eyes which always
Make me fall

You are the Best

✍ **Sangeeta Chetia**
3rd Semester, History Department

If you always try your best
Then you'll never have to wonder
About what you could have done
If you'd summered all your thunder.
And if your best
Was not as good
As you hoped it would be,
You still could say,
''I gave today
All that I had in me''

সম্পাদকীয় প্রতিবেদন

ছাত্র একতা সভা

২০২১-২২ বর্ষ

সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

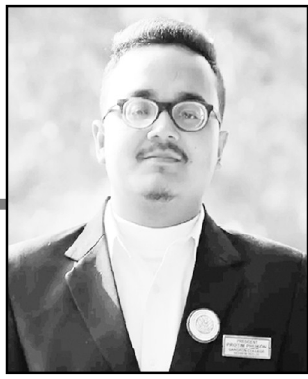

“গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
কবিতা কবিতা লগা এটি অনুষ্ঠান
কেৱল অনুষ্ঠানেই নহয়,
ই হ'ল প্ৰতিজন স্বপ্নাতুৰ গড়গঞাৰ
কবিতাৰ শিৰোনাম।”

সাদৰ সম্ভাষণ গ্ৰহণ কৰিব। ইতিহাসে গৰকা আহোম ৰাজ্যৰ ৰাজধানী গড়গাঁৰৰ বুকুত বহু মহান মনীষীৰ ত্যাগ আৰু কষ্টৰ ফলস্বৰূপে ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে উজনি অসমৰ শিক্ষাৰ উজ্জ্বলতম জ্যোতি গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰে। প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্‌মুহূৰ্তত সেইসকল মহান মনীষীলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু সেৱা নিবেদন কৰিছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কিবা অলপ কৰাৰ হেঁপাহ ছাত্ৰ অৱস্থাতে মনত পুহি ৰাখিছিলোঁ। সেই উদ্দেশ্যে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২ ৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সভাপতি পদৰ বাবে প্ৰাৰ্থীত্ব আগবঢ়াইছিলোঁ। সমূহ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজৰ আশীৰ্বাদত জয়যুক্ত হৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি পদত নিৰ্বাচিত হ'বলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ।

দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিয়েই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক গোট, ছাত্ৰ একতা সভা, IQAC, NSS গোটৰ উদ্যোগত আৰু মহকুমা প্ৰশাসনৰ সহযোগত ‘Environment Protection and Preservation’ শীৰ্ষক বৰ্ষজোৰা চাফাই কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহটি সফলভাৱে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। উল্লেখ্য যে পূৰ্বৰ বছৰৰ তুলনাত বৃহৎ সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এই কাৰ্যসূচীত অংশগ্ৰহণ কৰে আৰু বহুবছৰৰ অন্তত পুনৰবাৰ ‘পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ প্ৰতিযোগিতা’খনি অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

এটি গৌৰৱৰ বিষয় যে আমাৰ কাৰ্যকালতে দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱলৈ এটি শক্তিশালী দল প্ৰেৰণ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে ‘দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ দল/ মহাবিদ্যালয়’ৰ সন্মান বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে।

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰৱেশদ্বাৰৰ সন্মুখভাগত জাবৰ-জোঁথৰ পেলাই দুগন্ধময় পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰা ব্যৱসায়-প্ৰতিষ্ঠানৰ বিৰুদ্ধে নাজিৰা মহকুমাৰ মহকুমাধিপতি মহোদয়ক সাক্ষাৎ কৰি উচিত ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ বাবে আবেদন জনোৱা হয়। সভাপতি হিচাপে কোনো বিশেষ দায়িত্ব নাছিল যদিও ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিটো বিভাগৰ কাৰ্যসমূহ তদাৰক কৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন সময়ত আয়োজিত বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়াওঁ।

পৰিশেষত, মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ পথ প্ৰদৰ্শকস্বৰূপ শ্ৰদ্ধাৰ ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপদেষ্টা ড° পৱন কুমাৰ গগৈ ছাৰকে প্ৰমুখ্য কৰি শিক্ষাগুৰুবৃন্দ, কৰ্মচাৰী আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এইছেগতে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ চাওচিঙ কুঁৱৰী ছাত্ৰী নিৱাসৰ আৱাসী, NSS গোট, NCC গোট, শিক্ষক গোট আৰু মোৰ ইংৰাজী বিভাগৰ সমূহ পৰিয়ালক। মহাবিদ্যালখনৰ হকে আৰু বহুতো কাম কৰাৰ হেঁপাহআৰু ইচ্ছা আছিল কিন্তু এবছৰতকৈ কম সময়ৰ কাৰ্যকালত এয়া সম্ভৱ হৈ নুঠিল।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি পদৰ দায়িত্ব পালন কৰোতে জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে হোৱা ভুল-ক্ৰটীৰ বাবে সকলোৰে চৰণত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। সাহিত্য-ক্ৰীড়া-কলা-সংস্কৃতিৰে সমৃদ্ধ হৈ থকা এজাক নীলা বগা চৰাইৰ মহামিলনৰ তীৰ্থ মহাবিদ্যালয়খনে চিৰদিন গড়গঞাক বুকুত লৈ কুশলে থাকক এয়াই আশা প্ৰাৰ্থনা।
ড° লীলা গগৈদেৱৰ কথাৰে প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

"গড়গাঁৱে সাৰ পাব
লাচিত সেনানী হ'ব
জয়া মূলা গাভৰুৰ
প্ৰাণৰ শকতি লৈ
আমি আগুৱাই যাওঁ।।"

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয়তু গড়গঞা

প্ৰতীম ফুকন
সভাপতি
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২১-২২বৰ্ষ

উপ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

"নিবিড় তিমিৰ ভেদি
পোহৰৰে সীমা খেদি
আমি আগুৱাই যাওঁ
ৰণুৱা-বনুৱা দেশ গঢ়া সপোনৰ
আমি জয়গীত গাঁও।।"

বুৰঞ্জীয়ে পৰশা শিৱসাগৰ জিলাৰ মাজ মজিয়াৰ পৰা প্ৰায় ১৩ কিলোমিটাৰ নিলগত অৱস্থিত আহোম ৰাজধানী 'গড়গাঁও'। ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁৱৰ বুকুতে প্ৰাণ পাই উঠা আমাৰ আৱেগ, আমাৰ স্বাভিমান 'গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়'। ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা মহাবিদ্যালয়খনি অসমৰ অন্যতম আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান। এই সুযোগতে সেই সকল মহান ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিছোঁ, যাৰ ত্যাগ আৰু সাধনাৰ ফলত বৰ্তমানৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়খনি গৌৰৱৰে উজ্বলি আছে।

গড়গঞাৰ হকে মোৰ কাম কৰাৰ যি হাবিয়াস আছিল তাক পূৰ্ণৰূপ দিবলৈ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই উপসভাপতি পদটিৰ বাবে প্ৰাৰ্থিত্ব আগবঢ়াইছিলো। এইক্ষেত্ৰত সমূহ গড়গঞাই মোক যি মৰম আৰু সহায়ৰ হাত আগবঢ়ালে তাৰ বাবে মই আপোনালোকৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ। ১৭-১২-২০২১ তাৰিখে উপসভাপতি হিচাপে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আৰু গড়গঞাৰ প্ৰতি যি কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব তাক নিষ্ঠাৰে পালন কৰিম বুলি প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হোৱাৰ লগতে নিজ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰো। উপসভাপতি হিচাপে নিৰ্দিষ্ট কোনো বিভাগ মোৰ দায়িত্বত নাছিল যদিও সভাপতি, সাধাৰণ সম্পাদককে ধৰি আন বিভাগীয় সম্পাদকসকলক নিজৰ যোগ্যতা আৰু সাধ্যানুসাৰে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয় এখনৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহটি হৈছে মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিশেষ আকৰ্ষণ। ৬ জানুৱাৰী ২০২২ ৰ পৰা ১১ জানুৱাৰী ২০২২ তাৰিখলৈকে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহ অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল।

বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া-সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সপ্তাহটি আনবাৰতকৈ কিছু ব্যতিক্ৰমী, আকৰ্ষণীয় কৰি তুলিবলৈ আমি সকলোৱে চেষ্টা কৰিছিলোঁ। তাৰ ভিতৰত বিশেষকৈ-

১। ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ অংশগ্ৰহণ আৰু আগ্ৰহৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি তেওঁলোকৰ সুবিধা হোৱাকৈ প্ৰতিযোগিতাসমূহ আন্তঃবিভাগীয় কৰাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰা হ'ল।
২। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীসকলৰ ইচ্ছামৰ্মে Miss Gargaon প্ৰতিযোগিতাখনিৰ আয়োজন কৰা হ'ল।
৩। প্ৰথমবাৰৰ বাবে শৰীৰচৰ্চা বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহত ছাত্ৰীসকলক অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সুযোগ প্ৰদান কৰা হৈছিল। এইক্ষেত্ৰত ছাত্ৰীসকলেও নিজ নিজ বিভাগক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিবলৈ যথেষ্ট আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰিছিল।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ আন এক উল্লেখযোগ্য সফলতা হৈছে- ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ, ২০২১-২২ বৰ্ষত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে 'দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ দল' হিচাপে স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয় লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী অনন্যা গগৈয়ে দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে 'শ্ৰেষ্ঠ সংগীতশিল্পী'ৰ খিতাপ অৰ্জন কৰে।

বৰ্তমানেও মহাবিদ্যালয়খনত আন্তঃগাঁথনিৰ পৰা আৰম্ভ কৰি আন বহুতো কাম বাকী আছে। ২০২১ বৰ্ষৰ ডিচেম্বৰ মাহৰ পৰা ২০২২ বৰ্ষৰ ছেপ্তেম্বৰ মাহলৈকে এই দহমহীয়া কাৰ্যকালত সকলোবোৰ দিশ সাঙুৰি কাৰ্য সম্পাদন কৰিবলৈ আমাৰ হাতত সময় পৰ্যাপ্ত পৰিমাণে নাছিল। তথাপিও এই কমসময়ৰ মাজতে আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্যসমূহ নিষ্ঠাৰে পাল কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল।

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ছাৰলৈ প্ৰেৰণ কৰা স্মাৰক পত্ৰত আমি মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্নধৰণৰ অসুবিধাসমূহ উল্লেখ কৰিছিলোঁ আৰু তাক পূৰ্ণতা ৰূপ দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। চাৰেই কিছুমান কাম সম্পূৰ্ণ হৈ উঠিল আৰু কিছুমান অসম্পূৰ্ণকৈ ৰৈ গ'ল। আশা কৰিছোঁ পৰৱৰ্তী ছাত্ৰ একতা সভাই বাকী ৰৈ যোৱা কাৰ্যসমূহ সম্পাদন কৰিবলৈ পদক্ষেপ হাতত ল'ব।

সদৌ শেষত শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰকে প্ৰমুখ্য কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকবৃন্দ, কৰ্তৃপক্ষ আৰু গড়গঞাক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ সদায় অটুত থাকক, জিলিকি থাকক আমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। গড়গঞা হিচাপে আমি সদায় গৌৰৱান্বিত।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

কিষ্টিনা নেওগ
উপসভাপতি,
ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২ বৰ্ষ

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

গড়গাঁৱে সাৰ পাব
লাচিত সেনানী হ'ব
জয়া-মূলা গাভৰুৰ
প্ৰাণৰ শকতি লৈ
আমি আগুৱাই যাওঁ।

জয়জয়তে,

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰা আজিলৈকে অহোপুৰুষাৰ্থ কৰা প্ৰতিজন মহান আৰ্দশৰ ত্যাগ আৰু কষ্টক স্বীকাৰ কৰি তেওঁলোকলৈ গভীৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে যিসকল অগ্ৰজে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে এই অঞ্চলটোলৈ সন্মান কঢ়িয়াই আনিছে তেওঁলোককো মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ।

মানুহে সপোন দেখে। সপোন বোৰক পূৰ্ণ ৰূপ দিবলৈ চেষ্টা কৰে। মোৰো সপোন আছে....অনেক। তাৰ ভিতৰত অন্যতম আছিল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰাটো। এটা সময়ত অৰ্থাৎ ২০২০ বৰ্ষত সপোনৰ পিছে পিছে আগবাঢ়ি গৈ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত ভৰি থ'লোঁহি। সময় গ'ল। নিৰ্বাচন আহিল, প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰিলোঁ, মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক জয়ী কৰালে। জয়ী হোৱাৰ পাছত দায়িত্ব মূৰ পাতি ললোঁ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আমাৰ আৱেগ, আমাৰ অভিমান আৰু আমাৰ স্বাভিমান। মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি থকা ভালপোৱাক আগত লৈ মহাবিদ্যালয়খনিৰ হ'কৈ নিষ্ঠাৰে কাম কৰি যাবলৈ নিজকে প্ৰস্তুত কৰিলোঁ।

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰি অহা সিদ্ধাৰ্থ মৌপিয়া ককাইদেউৰ পৰা ১৭-১২-২০২১ তাৰিখে সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰোঁ। আমাৰ সেই এবছৰীয়া কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বৃহত্তৰ স্বাৰ্থৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি আমি হাতত লোৱা কিছুমান কাৰ্যৰ বিৰৰণ তলত দাঙি ধৰা হ'ল -

১. দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিয়েই ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত শিক্ষক গোট, IQAC, NSS গোটৰ সহযোগত Environment Protection And Preservation বৰ্ষজোৰা চাফাই কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা হয়।
২. মহাবিদ্যালয় অন্য এটা বিভাগ সমাজতত্ত্ব। উক্ত বিভাগটিৰ মেৰামতিৰ বাবে বিভাগৰ কেইজন মান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আমাৰ ওচৰত আবেদন প্ৰদান কৰে। সেই আবেদনৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনাই আমি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ ওচৰত এই বিষয়ত আবেদন প্ৰদান কৰোঁ আৰু বিভাগটোৰ মেৰামতি কাৰ্য সম্পাদন হয়।
৩. মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আটাইতকৈ উল্লেখযোগ্য আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্বটো হ'ল "মহাবিদ্যালয় বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সপ্তাহ" আয়োজন কৰা। ৬ -০১-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ১১-০১-২০২২ তাৰিখ লৈকে মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহৰ কামবোৰ সম্পন্ন কৰা হয়। উল্লেখযোগ্য যে মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলে জনোৱা মতে সেই বছৰত সৰ্বাধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল।
৪. মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথমবাৰৰ বাবে প্ৰতিযোগিতা সমূহ আন্তঃবিভাগীয় কৰি তোলা হয়।
৫. প্ৰথম বাৰৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ত "Miss Gargaon" প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।
৬. ছাত্ৰী সকলৰ ইচ্ছা অনুসৰি মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথম বাৰৰ বাবে শৰীৰচৰ্চা বিভাগৰ একাংশ প্ৰতিযোগিতা অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সুবিধা প্ৰদান কৰা হয়।

৭. তনু কোঁৱৰ সোঁৱৰণী তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাখনি সুকলমে অনুষ্ঠিত কৰা হ'ল।
৮. ২০২২ বৰ্ষৰ শ্ৰী শ্ৰী সৰস্বতী পূজাভাগ পালন কৰা হ'ল।
৯. ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যালয়ো মেৰামতি কৰা হ'ল।
১০. ২০২২ চনৰ এপ্ৰিল মাহৰ ৩, ৪, ৫ আৰু ৬ তাৰিখে দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱৰ বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ২৫ জনীয়া এটা দলৰ নিৰ্বাচন কৰা হ'ল। আৰু এই যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।
১১. নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ বাবে Online নামভৰ্তিৰ সহায়ৰ ক্ষেত্ৰত Admisson Help Desk ৰ স্থাপন কৰা হয়।
১২. ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস পালনত সহযোগিতা আগবঢ়োৱা হয়।
১৩. শাৰীৰিক ভাৱে অসুস্থ হৈ পৰা কেইগৰাকী মান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আৰ্থিকভাৱে সাহায্য প্ৰদান কৰা ক্ষেত্ৰত সহযোগিতা কৰা হ'ল।
১৪. ১০-০৯-২০২২ তাৰিখে নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে নৱাগত আদৰণী সভা অনুষ্ঠিত কৰা হ'ল।
১৫. মহাবিদালয়ৰ প্ৰৱেশদ্বাৰৰ সন্মুখভাগত বিভিন্নধৰণৰ জাৱৰ-জোথৰ পেলোৱাৰ ফলত সেই স্থান অতি অপৰিস্কাৰ হৈ পৰিছিল। আৰু সেই অপৰিস্কাৰময় পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰা ব্যৱসায়-প্ৰতিষ্ঠানৰ বিৰুদ্ধে আৰু সেই স্থান পৰিষ্কাৰ কৰিবৰ বাবে নাজিৰা মহকুমাধিপতিক আবেদন জনোৱা হয়।
১৬. মহাবিদ্যালয়ৰ বহুকেইটা জ্বলন্ত সমস্যা সমাধানৰ বাবে মহাবিদ্যালয় অধ্যক্ষ মহোদয়ক স্মাৰক পত্ৰ প্ৰদান কৰা হয়। আৰু স্মাৰক পত্ৰৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনাই অধ্যক্ষ মহোদয়ে বহুকেইটা সমস্যা সমাধান কৰে।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত ভৰি দি মহাবিদ্যালয় খনৰ বাবে কিবা কৰাৰ সপোনটোৱে বৰকৈ আমনি কৰিছিল। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত জয়ী হোৱা দিনৰে পৰা আৰম্ভ কৰি প্ৰতিদিন গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আৰু গড়গঞাৰ বাবে নিস্বাৰ্থ ভাৱে কাম কৰি যাবলৈ সুযোগ পালোঁ। কিমান দূৰ সফল হ'লো নাজানো, সেয়া গড়গঞাই বিচাৰ কৰিব। এই কামসমূহক সম্পাদন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সহায় কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ মুখ্য উপদেষ্টা ড° পৱন কুমাৰ গগৈ ছাৰলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

লগতে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিভাগীয় সম্পাদকসকলৰ সমূহ উপদেষ্টামণ্ডলীলৈ। মোৰ প্ৰতিটো কামতে সহায় -সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ সন্মানীয় শিক্ষাগুৰু সকললৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে সকলো কামতে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ চতুৰ্থ বৰ্গৰ প্ৰত্যকজন সন্মানীয় ব্যক্তিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত প্ৰতিটো অনুষ্ঠানত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা চাও চিঙ কুঁৱৰী ছাত্ৰী নিবাসৰ ছাত্ৰী সকললৈ আন্তৰিক হিয়াভৰা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি আৰু উপসভাপতিকে প্ৰমুখ্য কৰি প্ৰতিজন বিষয়ববীয়াক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। নিৰ্বাচনৰ আগমুহূৰ্তৰ পৰা কাৰ্যকালৰ শেষমুহূৰ্তলৈ সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মোৰ সন্মানীয় অগ্ৰজ, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু অনুজ সকললৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌশেষত, বিগত বৰ্ষৰ কাৰ্যকালত অজানিতে বা অনিচ্ছাকৃতভাৱে হৈ যোৱা বিভিন্ন ভুল- ত্ৰুটীবোৰৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি আৰু গড়গঞাৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰি এই প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২

ভাস্কৰ গগৈ
সাধাৰণ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁৱৰ বাকৰিত প্ৰতিষ্ঠিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ এজন ছাত্ৰ, এজন গড়গঞা আৰু এজন ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য হ'বলৈ পাই মই গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছো। মহাবিদ্যালয়খনি প্ৰতিষ্ঠাৰ লগত জড়িত মহান ব্যক্তিসকলৰ লগতে মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীসকল আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোলৈকে মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম নিবেদিছো।

২০২০ বৰ্ষত মই স্নাতক মহলাত নামভৰ্তি কৰি গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত ভৰি দিছিলো। দিন বাগৰি যোৱাৰ লগে লগে তৃতীয় ষাণ্মাসিকত মহাবিদ্যালয়ত সাধাৰণ নিৰ্বাচন অনুষ্ঠিত হৈছিল। এই নিৰ্বাচনত গড়গঞাৰ সহায় আৰু মৰমত মই সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক পদত জয়ী হৈছিলো।

মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা সকলো অনুষ্ঠানতে সকলোৰে আশানুৰূপ সহঁাৰি পাই কৰ্মত সক্ৰিয়ভাৱে অংশ লৈ আত্মনিয়োগ কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহেৰে কৰ্মৰ আৰম্ভণি হৈছিল। দ্বিতীয় কাৰ্য সম্পন্ন হৈছিল সৰস্বতী পূজা পালনেৰে। কিছু সমস্যাৰ মুখামুখী হৈও কৰ্মভাগি সুচাৰুৰূপে পালন কৰাত সফল হৈছিলো। শেষৰ কাৰ্য বুলি ক'বলৈ গলে যুৱ মহোৎসৱৰ কথা ক'ব পাৰি। দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে প্ৰেৰণ কৰা ২৫ জনীয়া দলটিত এজন প্ৰতিযোগী হিচাপে অন্তভুৰ্ক্ত হৈ মহোৎসৱত অংশ ল'বলৈ সুবিধা পাইছিলো। এনেদৰে মোৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ কাৰ্যকালৰ সামৰণি পৰিছিল।

শেষত মোৰ কাৰ্যত ছাঁটোৰ দৰে থাকি মোক সহায় কৰা মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল, বিশেষভাৱে সহায় আগবঢ়োৱা উদয়াদিত্যদা আৰু তন্ময়দালৈ, মোৰ অগ্ৰজ আৰু অনুজসকললৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয়তু গড়গঞা

শুভ্ৰজিত গগৈ
সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২

উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

"নিবিড় তিমিৰ ভেদি
পোহৰৰে সীমা খেদি
আমি আগুৱাই যাওঁ..."

লাচিত, জয়া-মূলাৰ তেজেৰে তেজোদীপ্ত ইতিহাসৰ সাক্ষী উজনি অসমৰ অন্যতম শৈক্ষিক প্ৰতিষ্ঠান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাৰম্ভতে সেইসকল জ্ঞান পীপাসু, মহান মনীষীলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জ্ঞাপন কৰিছোঁ, যিসকলৰ অশেষ ত্যাগ আৰু কষ্টৰ অন্তত মহাবিদ্যালয়খনে সুপ্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছে।

১১ ডিচেম্বৰ, ২০২১ এই দিনটো প্ৰতিজন গড়গঞাৰ বাবে বিশেষ আছিল। কিয়নো সিদিনা গড়গাঁৱত প্ৰায় দুবছৰৰ পাছত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচন অনুষ্ঠিত হৈছিল। কৰুণা মহামাৰীৰ দীঘলীয়া সময়বোৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিটো কোঠালি বন্ধ কৰি ৰাখিছিল সঁচা, কিন্তু ইয়াৰ মানুহবোৰৰ মনবোৰ সদায়ে সজীৱ কৰি ৰাখিছিল। কৰুণা মহামাৰী সমাপ্তিৰ লগে লগে সকলোৱে নৱ উদ্যমেৰে গড়গাঁও খনৰ উন্নতিৰ বাবে ওলাই আহিল। আমিও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত জয়ী হৈ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ। গঠন হ'ল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২।

সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ লগে লগে আমাৰ প্ৰধান কাম হ'ল মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক দিশটোক আৰু এখোজ আগুৱাই নিয়া। ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২ ৰ দ্বাৰা আয়োজিত আটাইতকৈ উল্লেখযোগ্য অনুষ্ঠান আছিল ২০২১-২২ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি বিভিন্ন সাংস্কৃতিক প্ৰতিযোগিতা আয়োজন কৰা হৈছিল। জানুৱাৰী ৬ তাৰিখৰ পৰা ১১ তাৰিখলৈকে সৰ্বমুঠ ১৬ টাকৈ সাংস্কৃতিক প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হ'ল। মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসত পুনৰ প্ৰথমবাৰৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ১৭টা বিভাগৰ পৰা আটাইতকৈ বেছি প্ৰতিযোগীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰিলে। নৃত্য, লোক বাদ্য, সংগীত সকলো দিশতেই ছাত্ৰ- ছাত্ৰীৰ ব্যাপক আগ্ৰহ তথা প্ৰতিভা দেখিবলৈ পোৱা গ'ল। বিগত বছৰত মহাবিদ্যালয়ৰ নাটক প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰা নাটকৰ সংখ্যা আছিল প্ৰায় ৩ ৰ পৰা ৫ খন। কিন্তু ২০২১-২২ বৰ্ষত নাটকৰ দলৰ সংখ্যা হয়গৈ ১২ খন। মহাবিদ্যালয়ত পোন প্ৰথম বাৰৰ বাবে 'Miss Gargaon' নামেৰে এক সৌন্দৰ্য প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হ'ল। এই অনুষ্ঠানটোৰ প্ৰতি ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ মাজত বহুত হেঁপাহ দেখিবলৈ পোৱা গ'ল। মহাবিদ্যালয়ৰ ১৭টা বিভাগে সুন্দৰ বিষয়ৰ সৈতে সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা সম্পাদন কৰিলে।

লগতে শ্ৰেষ্ঠ বিভাগৰ খিতাপ লাভ কৰে ইংৰাজী বিভাগে। দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ বিভাগৰ খিতাপলাভ কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগে।

বিগত বৰ্ষৰ দৰে এইবৰ্ষও উলহ মালহেৰে সৰস্বতী পূজা উদ্‌যাপন কৰা হয়। ছাত্ৰ একতা সভাই সাধ্যানুসৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা অতিথিসকলক আপ্যায়িত কৰিবলৈ যত্ন কৰে।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ আটাইতকৈ উল্লেখযোগ্য সফলতা আছিল ২০২২ বৰ্ষত দেৰগাঁৱৰ ডি.কে.ডি কলেজত অনুষ্ঠিত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰে। লগতে দ্বিতীয়বাৰলৈ শ্ৰেষ্ঠ গায়িকাৰ খিতাপ পাবলৈ সক্ষম হয় আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী অনন্যা গগৈয়ে।

এই সকলোবোৰ ক্ষেত্ৰত আমাক সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপদেষ্টা ড° পৱন কুমাৰ গগৈ ছাৰ, সমূহ গড়গঞা তথা উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ উপদেষ্টাদ্বয় শ্ৰদ্ধাৰ অঞ্জন কোঁৱৰ ছাৰ আৰু শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰণৱ দুৱৰা ছাৰক এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত আমাৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা দোষ বা ভুল-ত্ৰুটীৰ বাবে ক্ষমা বিচৰাৰ লগতে নৱ গঠিত ছাত্ৰ একতা সভালৈ শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰি আমাৰ আধৰুৱা সপোনবোৰ পূৰণ কৰিবলৈ অহোপুৰুষাৰ্থে চেষ্টা কৰিবলৈ অনুৰোধ জনালোঁ।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীণ উন্নয়ন হওক, গড়গাঁও দীৰ্ঘায়ু হওক তাৰে কামনাৰে বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
ধন্যবাদেৰে

মানস প্ৰতিম বড়া
সম্পাদক
উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগ
ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

আহোম ৰাজত্বৰ গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাসৰ সাক্ষ্য বহন কৰি গড়গাঁৱৰ বুকুত সগৌৰৱে প্ৰতিষ্ঠিত উজনি অসমৰ অন্যতম আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয় হৈছে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল নমস্য মহান মনীষীলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জ্ঞাপন কৰিছোঁ, যিসকলৰ ত্যাগ, কষ্ট, অহোপুৰুষাৰ্থ তথা সাধনাৰ বলত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে সগৌৰৱেৰে থিয় দি আছে আমাৰদৰে হাজাৰজনক পোহৰৰ বাট দেখুৱাই।

ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয়খনত অধ্যয়ন কৰা হেঁপাহ আছিল বহুদিনৰ। মহাবিদ্যালয়ত ভৰি থোৱাৰ পাছৰেপৰা চাওঁতে চাওঁতে ক'ৰণা মহামাৰী প্ৰভাৱত এবছৰেই বাগৰিছিল। তাৰ পাছত আহিছিল সেই বিশেষ দিনটি যাৰবাবে গড়গএঞাই আগ্ৰহেৰে বাট চাই আছিল। কিয়নো প্ৰায় দুবছৰৰ পাছত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ গড়গএঞাই নিৰ্ধাৰণ কৰিব ছাত্ৰ একতা সভাৰ ভৱিষ্যত। ২০২১ চনৰ ১১ ডিচেম্বৰ এই দিনটোতেই লিখা হৈছিল গড়গএঞাই নিৰ্বাচন কৰি দিয়া ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলৰ সোণোৱালী অধ্যায়।

গড়গএঞাৰ মাজৰে এগৰাকী হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে সেৱা আগবঢ়াই যাবলৈ গড়গএঞাই মোক ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদক পদটিত নিৰ্বাচন কৰাৰ বাবে প্ৰতিজন গড়গএঞাৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগ এটা খুবেই গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু দায়িত্বশীল পদবী। মহাবিদ্যালয়খনত সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগটোৱে অতীজৰে পৰাই অত্যন্ত গুৰুত্ব লাভ কৰি আহিছে আৰু এই ক্ষেত্ৰত পূৰ্বৰ সম্পাদকসকলৰ পদাংক অনুসৰণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্যৰ দিশটো আগবঢ়াই নিবলৈ সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ দৰে এটা গধূৰ দায়িত্ব মূৰ পাতি লৈছিলোঁ।

ইতিহাসপ্ৰসিদ্ধ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২ৰ উদ্যোগত ৬ জানুৱাৰী ২০২২ ৰ পৰা ১১ জানুৱাৰী ২০২২ তাৰিখলৈকে ৬ দিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে অনুষ্ঠিত হোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহটি মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ, শিক্ষাগুৰু, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদকসকল তথা গড়গএঞাবাসীৰ সহযোগত আড়ম্বৰতাৰে সম্পন্ন হৈছিল।

বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহ হৈছে এনে এখন মঞ্চ, য'ত প্ৰতিগৰাকী গড়গএঞাই তেওঁলোকৰ সুপ্ত প্ৰতিভাসমূহ বিকশাই তুলিব পাৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহত প্ৰতিটো শিতানত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অভূতপূৰ্ব অংশগ্ৰহণে আমাৰ কষ্টবোৰ সাৰ্থক কৰি তুলিছিল।

সম্পাদকৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই সৰ্বপ্ৰথমে বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাসমূহ মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপিকা ড° শ্যামলীমা শইকীয়া বাইদেউ, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপিকা ড° আন্না গগৈ বাইদেউ আৰু অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপিকা নীলাক্ষি চেতিয়া বাইদেউৰ পৰামৰ্শ মৰ্মে আৰু বহু কেইগৰাকী অধ্যাপক-অধ্যাপিকাৰ সহযোগত নিয়াৰিকৈ সম্পন্ন কৰিছিলোঁ।

সাহিত্য বিভাগৰ তত্ত্বাৱধানতে ৫ জুন 'বিশ্ব পৰিৱেশ দিৱস' উপলক্ষে সদৌ অসম ভিত্তিত আন্তঃমহাবিদ্যালয় ৰচনা প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰিছিলোঁ। এই ক্ষেত্ৰত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপদেষ্টা, বিভাগীয় উপদেষ্টা আৰু প্ৰতিযোগিতাখনৰ বিচাৰকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰা অসমীয়া বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপক ড° অংকুৰ দত্ত ছাৰে যথেষ্ট সহায় কৰিছিল।

অসমৰ ভিন্ন প্ৰান্তৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা অংশগ্ৰহণ কৰা এই ৰচনা প্ৰতিযোগিতাখনৰ ফলাফলসমূহ এনেধৰণৰ—

প্ৰথম স্থান ঃ পৰিস্মিতা ফুকন, ডুমডুমা মহাবিদ্যালয়।

দ্বিতীয় স্থান ঃ (যুটীয়াভাৱে) নিজৰা বুঢ়াগোহাঁই, ধেমাজি মহাবিদ্যালয়, অভিজিত গগৈ, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়।

তৃতীয় স্থান ঃ পলাশ কোঁৱৰ, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়।

বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা ঃ প্ৰণতি দাস, ধেমাজি মহাবিদ্যালয়, তৰালী গগৈ, মনোহৰী দেৱী কানৈ মহাবিদ্যালয়, ৰূপৰেখা বৰদলৈ, শ্বহীদ পিয়লি ফুকন মহাবিদ্যালয়, পলাশ প্ৰতিম বৰুৱা, শিৱসাগৰ মহাবিদ্যালয়, জয়সাগৰ।

ইয়াৰ উপৰিও অসমৰ ভিন্ন প্ৰান্তত হোৱা সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰা বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলোঁ। বহুকেইগৰাকীয়ে নিজা প্ৰচেষ্টাত সফলতা অৰ্জন কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

৬৩ বছৰীয়া ইতিহাসেৰে সমৃদ্ধ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য আৰু আলোচনী দিশটোৰ যি গুৰুত্ব আৰু তাৎপৰ্য আছে সেয়া এখাপ উন্নতমানৰ পৰ্যায়লৈ নিবলৈ যিসমূহ পৰিকল্পনা আছিল সেয়া সীমিত সময়ৰ ভিতৰত কম পৰিমাণেহে সাৰ্থক হৈছিল। আশা কৰোঁ পৰৱৰ্তী সময়ত পথ-প্ৰদৰ্শকৰ প্ৰেৰণাত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য-চৰ্চা এইদৰেই অব্যাহত থাকক।

শেষত, মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ, শিক্ষাগুৰুসকলক অন্তৰৰ পৰা সেৱাসহিতে ধন্যবাদ জনালোঁ। ধন্যবাদ জনালোঁ বিভাগীয় তত্ত্বাৱধায়ক ড° শ্যামলীমা শইকীয়া, ড° আন্না গগৈ বাইদেউ আৰু নীলাক্ষি চেতিয়া বাইদেউৰ লগত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদকসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু গড়গঞাক। আপোনালোকৰ দিহা-পৰামৰ্শ, সহায়-সহযোগিতাৰ অবিহনে মোৰ এই যাত্ৰাত আগুৱাই যোৱাটো সম্ভৱ নাছিল। বিশেষকৈ মোৰ আপোন অসমীয়া বিভাগৰ পৰিয়ালটো আৰু চাওচিঙ কুঁৱৰী ছাত্ৰীনিৱাসৰ আৱাসীসকলৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়, প্ৰতিজন গড়গঞাৰ আৱেগ। যাৰ বুকুত খোজ পেলাই প্ৰতিজন গড়গঞাই ৰচে ভৱিষ্যতৰ ৰঙীন সপোন আৰু এই সপোনক এদিন বাস্তৱ ৰূপ প্ৰদান কৰি আগবাঢ়ি যায় নিজ লক্ষ্যৰ বাটেৰে। গড়গাঁও অনন্য, সেয়ে প্ৰতিজন গড়গঞাই গৌৰৱেৰে পৰিচয় দিব পাৰে 'গৌৰৱেৰে গড়গঞা' বুলি।

গড়গাঁৱৰ গড়ৰ মাজত জিলিকি ৰোৱা ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনাৰে সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন সামৰিলোঁ।

আমি কৰিব লাগিব
জগত আলোকময়
আমি ফুলিব লাগিব বিকশি
সাহিত্যৰ ফুলনিত।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

কৰবী গগৈ
সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা

তৰ্ক আৰু আনুষংগিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ 'তৰ্ক আৰু আনুষংগিক' বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মই মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ যিসকলৰ প্ৰচেষ্টাত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় অসমৰ ভিতৰতে আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে জিলিকি উঠিছে আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মনীয় অধ্যক্ষ আৰু সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মীলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনালোঁ।

চিৰসেউজ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত ভৰি দিয়া দিনৰে পৰা এটা হেঁপাহ বুকুত লৈয়ে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত তৰ্ক আৰু আনুষংগিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত জয়ী হ'লোঁ।

সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছৰে পৰা ছাত্ৰ একতা সভাই ৰূপায়ণ কৰা বিভিন্ন কাৰ্যাৱলীৰ সৈতে জড়িত থকাৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সমাৰোহত "তৰ্ক আৰু আনুষংগিক 'ৰ অন্তৰ্গত মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিযোগিতাসমূহ সূচাৰুৰূপে পালন কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো কাৰ্যসূচীত পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ লগতে তৰ্ক, কুইজ, বক্তৃতা, আকস্মিক বক্তৃতা আদি বিষয়ৰ প্ৰতি আগ্ৰহী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বিভিন্ন ঠাইত অনুষ্ঠিত প্ৰতিযোগিতালৈ প্ৰেৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব দিছিলোঁ।

প্ৰত্যেক বৰ্ষৰ দৰেই ২০২২ বৰ্ষতো 'তনু কোঁৱৰ সোঁৱৰণী আন্তঃমহাবিদ্যালয় তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা' অনুষ্ঠিত কৰা হয়। বিভাগীয় সম্পাদক হিচাপে মই মোৰ সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰত্যেকজন সদস্যই এই অনুষ্ঠানটোত সহযোগ কৰিলে। দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ২০২১-২২ বৰ্ষৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সফলতাক লৈ সকলো গৌৰৱান্বিত। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত ১৭ তাকৈ অধিক পুৰস্কাৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল আৰু দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ মহাবিদ্যালয় সন্মান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল, সেই সুখৰ মুহূৰ্তৰ সাক্ষী হ'বলৈ পোৱাটো আমাৰ বাবে সঁচাই সৌভাগ্যৰ কথা।

মোৰ প্ৰতিটো কাম-কাজত উচিত দিহা-পৰামৰ্শ তথা কাৰ্যসমূহ পৰিচালনা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত

সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বিভাগীয় উপদেষ্টা ড° ৰশ্মি দত্ত বাইদেউৰ লগতে মহাবিদ্যালয় প্ৰতিজন শিক্ষাগুৰুৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। প্ৰত্যেকটো দিশতে মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য নিৰ্বাচিত হোৱাৰ পৰা কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ এই গোটেই সময়ছোৱাত মোক সহযোগ কৰা প্ৰত্যেকজন অগ্ৰজ, বন্ধু-বান্ধৱ তথা অনুজলৈ আন্তৰিক অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

এগৰাকী গড়গঞা হিচাপে মোৰ সম্পাদকীয় কাৰ্যকালত কিমান সফল হ'ব পাৰিছোঁ নাজানো কিন্তু অনাগত দিনবোৰত সদায় এগৰাকী গড়গঞা হিচাপে গড়গঞাৰ স্বাৰ্থত কাম কৰি যোৱাৰ কথা দিলোঁ। ইয়াৰোপৰি আমাৰ এই চমু কাৰ্যকালত অনিচ্ছাকৃতভাৱে হৈ যোৱা ভুল-ক্ৰুটীবোৰৰ বাবে মই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনালোঁ। পৰিশেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিৰ কামনা কৰি মোৰ এই প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

অপৰাজিতা বৰুৱা
সম্পাদক
তৰ্ক আৰু আনুষংগিক বিভাগ
ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২ বৰ্ষ

সংগীত বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। আৰম্ভণিতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ মূল্যবান কষ্ট আৰু ত্যাগৰ প্ৰচেষ্টাত ইতিহাসত জিলকি পৰা আমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়খনিয়ে প্ৰাণ পাই উঠিছিল, সেই মহান ব্যক্তিসকললৈ মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু সেৱা নিবেদিলোঁ।

'Where words fail, music speakes'- ক্ৰিষ্টিয়ান এণ্ডাৰছনে কৈছিল। ভৱিষ্যতৰ পম খেদি বুকুত কিছুমান সপোন লৈ ময়ো মোৰ কলেজীয়া জীৱন আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। নভৰাকৈ প্ৰেমত পৰিছিলোঁ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ। লাহে লাহে কলেজত নিৰ্বাচনৰ ঢৌ আৰম্ভ হৈছিল যদিও মই একো আওভাও পোৱা নাছিলোঁ। সৰুৰেপৰা সংগীতৰ প্ৰতি এক ভালপোৱা আছিল, সেই হেতুকেই কলেজৰ প্ৰিয়বৃন্দৰ জোৰতে মুখ্যতে অপৰাজিতা বা আৰু মৃগাংকু দাহঁতৰ সহযোগত মই নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰাৰ যো-জা চলাইছিলোঁ। আৰু অৱশেষত ভাতৃ-ভগ্নী, সহপাঠী আৰু অগ্ৰজ সকলৰ সহায়-সহযোগত মই নিৰ্বাচনত জয়ী হ'লো। দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত সকলো খিনি সুচাৰুৰূপে আৰু নৈতিকতাৰে চলাবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। কাৰ্যসূচীসমূহ শৃংখলিত ভাৱে সমাধা হোৱাত মোৰ লগত সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি প্ৰতীম দাদায়ে আৰু বিভাগীয় তত্ত্বাৱধায়ক দেৱযানী বকলীয়াল বাইদেৱে। এই সুযোগতে তেখেতসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জনাইছোঁ। লাহে লাহে চমু চাপি আহিছিল দেৰগাঁৱত অনুষ্ঠিত হোৱা যুৱ মহোৎসৱ আৰু সেইবাবে আমাৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্যসমূহ বহু বাঢ়িছিল। মোৰ তত্ত্বাৱধানত পৰা সংগীত প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ বাবে এজন সুযোগ্য গড়গঞাক নিৰ্বাচন কৰি দেৰগাঁৱত অনুষ্ঠিত প্ৰতিযোগিতাত অনতীৰ্ণ কৰাবলৈ যোৱা যাত্ৰাত বহু বাধা বিঘিনি পায়ো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত 'শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা'ৰ সন্মান পাইছিল। সেইটো মোৰ কাৰ্যকালৰ এটা সাফল্য বুলিয়ে মই ভাবোঁ। মোৰ দায়িত্ব গ্ৰহণৰ কালছোৱাত ইয়াতকৈ সু খবৰ আৰু একো হ'ব নোৱাৰে।

মোৰ লগত অনবৰতে ছাঁৰ দৰে ঠিয় দিয়া প্ৰতীম দাৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সময়ছোৱাত পোৱা বহু মূল্যবান বন্ধু-বান্ধৱী যেনে কৰবী, ভাস্কৰ, শুভ্ৰজিত, জ্যোৰ্তিময়, মানসহঁত। ইহঁত মোৰ জীৱনৰ বহু মূল্যবান মানুহৰ ভিতৰত একো একোজন।

তাৰোপৰি মোক প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে উচিত দিহা-পৰামৰ্শ তথা কাৰ্যসমূহ পৰিচালনা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সকলোৰে ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰদ্ধাৰ ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন সদস্যলৈ মোৰ ফালৰ পৰা অশেষ ধন্যবাদ। শেষত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ কামনাৰে..

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

নিতুৰাজ ফুকন
সংগীত বিভাগৰ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২১-২২ বৰ্ষ

গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহান ব্যক্তিক সুঁৱৰিছোঁ, যিসকলৰ মূল্যৱান তথা অবিৰত প্ৰচেষ্টাৰ ফলত আহোম ৰাজধানী গড়গাঁৱৰ বুকুত প্ৰাণ পাই উঠে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। তদুপৰি সেইসকলকো মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যাবাদ তথা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ, যিসকলৰ সহায় আৰু সহযোগিতাৰ ফলত মই ২০২১-২২ বৰ্ষৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে জয়ী হ'লোঁ।

ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন অসমৰ ভিতৰতে আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয়ৰ গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে সেৱা আগবঢ়াবলৈ পোৱাটো মোৰ বাবে অতি গৌৰৱৰ কথা । মহাবিদ্যালয়খনৰ হকে কাম কৰি যোৱাৰ হেঁপাহ আগৰে পৰাই আছিল। এই হেঁপাহ পূৰ কৰাৰ উদ্দেশ্যৰে ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত গুৰু ক্ৰীড়া সম্পাদকৰ পদটিৰ বাবে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিলোঁ। এই নিৰ্বাচনত জয়ী হৈ সম্পাদকৰ পদ পোৱাৰ পাছত মোৰ কাৰ্যসূচীসমূহ চলাই নিবলৈ সম্পূৰ্ণ চেষ্টা কৰিছিলো।

পোনপ্ৰথমে মই মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ। এই সমাৰোহত মোৰ বিভাগৰ অন্তৰ্গত ল'ৰা আৰু ছোৱালী শাখাৰ ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। কিছু অসুবিধাৰ সন্মুখীন হোৱাৰ বাবে ফুটবল প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নহ'ল।

ইয়াৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যাতে খেলসমূহৰ অনুশীলন কৰিব পাৰে, তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি বিভিন্ন খেলৰ সামগ্ৰীৰ যোগান ধৰা হ'ল। এই ক্ষেত্ৰত মোক বিভাগীয় উপদেষ্টা ড° অৰন্দাও নাৰ্জাৰী ছাৰে যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। ইয়াৰ বাবে ছাৰক অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে বৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটীৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

ধন্যবাদেৰে
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

তপোব্ৰত শইকীয়া
গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২ বৰ্ষ

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

আহোম ৰাজত্বৰ ৬০০ বছৰীয়া গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাসৰ সোণোৱালী স্বাক্ষৰ বহন কৰি অহা আহোম ৰজাৰ ৰাজধানী গড়গাঁও আৰু এই অঞ্চলতে কেইজনমান মহান ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাত ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে প্ৰাণ পাই উঠিছিল। এই সুযোগতে সেই মহান মনিষীসকলক শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ আৰু লগতে মহাবিদ্যালয়খনক বৰ্তমানৰ অৱস্থালৈ উন্নীত কৰাত যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে অৱদান আগবঢ়ালে , তেওঁলোকক সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মহাবিদ্যালয়খনলৈ অহাৰ পাছত বা অহাৰ আগতো কোনোদিন ভবা নাছিলোঁ যে এদিন এইখন মহাবিদ্যালয়ৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হ'ম। সময়ে সহায় কৰাত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈছিলোঁ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদক হিচাপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰয়োজনত সদায়েই মাত মাতি আহিছোঁ লগতে মহাবিদ্যালয়খন আগবাঢ়ি যোৱাত কিবা অকণমান অৰিহনা আগবঢ়াব পাৰি নেকি চেষ্টা কৰিছোঁ।

লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদক হিচাপে মই কৰিবলগীয়া সকলো কাম নিষ্ঠাৰে কৰিছিলোঁ। মোৰ বিভাগৰ অন্তৰ্গত কাবাড়ী, বেডমিণ্টন আৰু ভলীবল খেলৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ আৰম্ভণিতে যথেষ্ট অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ যদিও মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকা তথা মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা ড° অংকুৰ দত্ত ছাৰ আৰু ড° চাহিন চেহনাজ বেগম বাইদেউ, পিকু ছাৰ, নাৰ্জাৰি ছাৰ আৰু মোৰ কেইজনমান অগ্ৰজ অন্তৰীশ চেতিয়া দা, মৃন্ময় ৰাজকোঁৱৰ দা, অভিজিত গগৈ, বিকি দা, নিতুৰাজ দা, জ্যোৰ্তিময়, মানস দা, শুভ্ৰজিত দা, কৰবী বা, ভাস্কৰ দা, ৰচমিতা আদি সকলোৰে সহায়-সহযোগিতাত খেলসমূহ সুচাৰুপে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হ'লোঁ।

এইছেগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি, সম্পাদক সকলোকে ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। পুনৰবাৰ প্ৰত্যেকজন শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু গড়গঞাক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ লগতে শেষত অনিচ্ছাকৃতভাৱে যিসকলৰ নাম উল্লেখ কৰিব নোৱাৰিলোঁ তেওঁলোকলৈও অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত বিগত বৰ্ষৰ কাৰ্যকালত অনিচ্ছাকৃতভাৱে হৈ যোৱা বিভিন্ন ভুল-ত্ৰুটীবোৰৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি আৰু গড়গঞাৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ এই প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

অংকিতা বড়া
লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২ বৰ্ষ

ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাৰম্ভণিতে সেইসকল মহানুভৱ ব্যক্তিলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত যাঁচিছোঁ, যিসকলৰ ত্যাগ, কষ্ট আৰু উত্তৰ পুৰুষৰ বাবে কিঞ্চিৎ কৰি যোৱাৰ মানসিকতাৰে এই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় জ্ঞান মন্দিৰৰ প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰি পৰৱৰ্তী সময়ত উজনি অসমৰ এখন আগশাৰীৰ শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান হিচাপে বৰ্তমান প্ৰতিষ্ঠা লভিছে।

এনে এখন আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠানৰ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ক্ৰীড়া সম্পাদক হিচাপে গড়গঞাই নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালখনৰ সেৱা আগবঢ়াবলৈ দিয়া বাবে মই আপোনালোকৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক পদৰ দায়িত্ব লৈয়েই বিভাগীয় দায়িত্ব সমূহ সুকলমে চলাই নিয়াত যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিলোঁ। এইক্ষেত্ৰত কিমান সফল হ'ব পাৰিলোঁ, তাৰ বিচাৰৰ ভাৰ আপোনালোকৰ হাতলৈ থ'লোঁ। ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ পাছতে মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাব লগা হৈছিল আৰু তাৰ গত সংগতি ৰাখি ক্ৰীড়া বিভাগৰ শিতানসমূহ অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ক্ৰীড়া বিভাগৰ শিতানসমূহত আগভাগ লৈ যোগদান কৰি সমাৰোহটি সাফলকাম্য হোৱাত অৰিহণা যোগাইছিল সেই সকলোটিলৈ অন্তৰভৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ইয়াৰ উপৰিও বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহত মোৰ বিভাগীয় খেল সমূহ সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰাত বিশেষভাৱে সহায় কৰা মোৰ অগ্ৰজ, অনুজ তথা সহপাঠীলৈ এই সুযোগতে কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

মোৰ সম্পাদকৰ কাৰ্যকালত সকলো দিশতে দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা বিভাগীয় উপদেষ্টা সন্মানীয় শ্ৰীযুত বলোৰাম দাস চাৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সন্মানীয় উপদেষ্টা শ্ৰীযুত পৱন গগৈ ছাৰলৈ মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জনাবলৈ পাই নিজকে ধন্য মানিছোঁ। লগতে মোক সততে বিভাগীয় কামকাজত লগ দিয়া সকলো বন্ধু-বান্ধৱীলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

"সুদক্ষ খেলুৱৈ দেশৰ সম্পদ, জাতিৰ গৌৰৱ"

মই আশা ৰাখিম উপৰোক্ত আপ্ত বাক্য শাৰীৰ প্ৰতি সন্মান জনাই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা পৰৱৰ্তী সময়ত অধিক দেশৰ সম্পদ সৃষ্টি হওক। লগতে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে জাতিৰ গৌৰৱৰ অংশীদাৰ হোৱাত বদ্ধপৰিকৰ হওক, এই কামনা কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে বৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটীৰ বাবে মাৰ্জনা বিচাৰিছোঁ আৰু লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰিছোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জ্যোৰ্তিময় মেনন তামুলী
ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২১-২২ বৰ্ষ

সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ অহোপুৰুষাৰ্থত ইতিহাসে গৰকা গড়গাঁৰৰ বুকুত অৱস্থিত ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় সাফল্যৰ জখলাত আগবাঢ়ি যাবলৈ সক্ষম হৈছে সেইসকল মনীষীক শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ।

জ্ঞানৰ মহাতীৰ্থ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, অধ্যাপক-অধ্যাপিকা আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়খনলৈ জ্ঞানৰ সুধা পান কৰিবলৈ অহা মোৰ অগ্ৰজ-অনুজ বন্ধু- বান্ধৱীসকললৈ হিয়াভৰা মৰম যাচিছোঁ।

সৰুৰে পৰাই এই মহাবিদ্যালয়ত পঢ়াৰ সপোন বুকুত সযতনে বান্ধি ৰাখিছিলো। ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদক পদত কাৰ্যভাৰ ল'বলৈ সক্ষম হোৱাটো মোৰ বাবে পৰম সৌভাগ্যৰ কথা। ছাত্ৰ একতা সভাৰ এগৰাকী সদস্য হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ হকে নিজৰ দায়িত্বসমূহ সুচাৰুৰূপে পালন কৰিবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদ পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্ন কৰি ৰখাত সকলো সময়তে বিশেষভাৱে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত বিভাগীয় দায়িত্ব হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ মূল প্ৰৱেশদ্বাৰত আৰু প্ৰেক্ষাগৃহৰ সন্মুখত তোৰণ দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলো। বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ আটাইকেইটা দিনত যাতে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদ পৰিষ্কাৰ হৈ থাকে তাৰ বাবে বিশেষ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিছিলো। তদুপৰি ছাত্ৰ একতা সভা আৰু এন.এচ.এচ.ৰ উদ্যোগত 'শনিবৰীয়া বিশেষ' নামেৰে চাফাই কাৰ্যসূচী সম্পন্ন কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ত 'মিছ গড়গাঁও' প্ৰতিযোগিতা সফলভাৱে অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। বিশুদ্ধ খোৱা পানীৰ ব্যৱস্থা আগতকৈ উন্নত কৰা হ'ল। দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ পৰা অংশগ্ৰহণেৰে 'দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ' দল হিচাপে সন্মান অৰ্জন কৰা ক্ষণটো স্মৰণীয় হৈ থাকিব।

মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য হিচাপে সকলো কাম সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰিবৰ বাবে দিহা- পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰ আৰু শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ সমূহ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। তদুপৰি অধ্যাপক ড° সুৰজিৎ শইকীয়া ছাৰ, ড° জিতু শইকীয়া ছাৰ, ড°কবিতা ফুকন বাইদেউ, ড° ৰিমঝিম বৰা বাইদেউ, নীলাক্ষি চেতিয়া

বাইদেউলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এই আপাহতে ছাত্র একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকল, চাও-চিঙ কুঁৱৰী ছাত্রী নিবাসৰ আবাসী আৰু বন্ধু- বান্ধৱীসকললৈ মোৰ কাৰ্যকালত সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ বাবে স্নেহ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ছাত্র একতা সভাৰ সদস্য হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাৰ্থত যি সময় অতিবাহিত কৰিলো এইখিনি মোৰ বাবে এক মধুৰ স্মৃতি হৈ ৰ'ব। ইয়াৰ পৰা আহৰণ কৰা অভিজ্ঞতাই মোক বহু কথাৰ গৰাকী কৰিলে।

সদৌ শেষত মোৰ এই কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ত্রুটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। লগতে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি আন্তৰিকতাৰে কামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্রতিবেদন সামৰিছোঁ। শেষত ড° লীলা গগৈদেৱৰ কথাৰেই কওঁ

"নিবিড় তিমিৰ ভেদি
পোহৰৰ সীমা খেদি
আমি আগুৱাই যাওঁ। "
'জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়'
'জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভা'

ৰাজকুমাৰী ফ্ৰালেং চেঙ
সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদক
ছাত্র একতা সভা, ২০২১-২২ বৰ্ষ

শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ শৰীৰচৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহান মনীষীলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু ভক্তিভৰা প্ৰণিপাত নিবেদিছোঁ যিসকলৰ ত্যাগ, কষ্ট আৰু অহোপুৰুষাৰ্থ চেষ্টাৰ ফলত সোণোৱালী স্বাক্ষৰ বহন কৰা এই গড়গাঁৱৰ বুকুত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে প্ৰাণ পাই উঠিছিল। বৰ্তমানেও যিসকল গণ্য-মান্য ব্যক্তিৰ তত্ত্বাৱধানত মহাবিদ্যালয়খনে উন্নতিৰ পথত আগবাঢ়ি গৈছে সেইসকল ব্যক্তিলৈও মোৰ তৰফৰ পৰা সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু সেৱা নিবেদিছোঁ।

মই ধন্যবাদ জনাইছোঁ সেইসকল শুভাকাংক্ষীক যিসকলৰ সহায়-সহযোগিতা তথা উৎসাহ আৰু সমৰ্থনৰ ফলস্বৰূপে ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ শৰীৰ চৰ্চা সম্পাদক হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাৰ্থত সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা লাভ কৰিলোঁ। শৰীৰচৰ্চা সম্পাদকৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছতেই জানুৱাৰী মাহৰ ৬ তাৰিখৰ পৰা অনুষ্ঠিত হোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহৰ লগত সংগতি ৰাখি মোৰ বিভাগৰ খেলসমূহ জানুৱাৰী ৮ তাৰিখে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এই বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত মোক প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে সহায়-সহযোগিতা কৰা বিভাগীয় উপদেষ্টা ড° ৰমানন্দ দাস ছাৰ আৰু ড° ডিম্বেশ্বৰ দাস ছাৰক আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

ইয়াৰ পাছতেই মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ তত্ত্বাৱধানত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ভাৰোত্তোলন প্ৰতিযোগিতাত লক্ষীন্দ্ৰ বৰুৱাই স্বৰ্ণপদক লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ লগতেই টাইকোৱান-ডু প্ৰতিযোগিতাত তানীশা দেৱীয়ে ৰূপৰ পদক লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনে।

মোৰ কাৰ্যকালৰ দিনকেইটাত বিভাগীয় কামসমূহ পৰিচালনা কৰিবলৈ বিভিন্ন ধৰণে পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰা তথা সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ড° ৰমানন্দ দাস ছাৰ আৰু ড° ডিম্বেশ্বৰ দাস ছাৰ তথা সমূহ শুভাকাংক্ষী, অগ্ৰজ-অনুজসকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাৰ্থত কাম কৰি যোৱা এই সময়খিনি মোৰ বাবে এক মধুৰ স্মৃতি হৈ ৰ'ব। সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ। লগতে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

ঋতুৰাজ শইকীয়া
শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২১-২২ বৰ্ষ

ছাত্ৰ জিৰণী চ'ৰা সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ইতিহাসৰ পাতত সোণালী আখৰেৰে খোদিত হোৱা আহোম ৰাজত্বকালৰ ৰাজধানী গড়গাঁৱত ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল। বৰ্তমানলৈকে মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰৰ উন্নতিৰ হকে যিসকল গণ্য-মান্য মনীষীয়ে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছে আৰু এতিয়াও আগবঢ়াই যোৱা প্ৰতিজন গণ্য-মান্য মনীষীলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু প্ৰণিপাত জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

বহু আগৰ পৰাই আহোমৰ ৰাজধানীৰ প্ৰতীক গড়গাঁৱত পঢ়িম বুলি ভাবি উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ ২০২২ বৰ্ষত মহাবিদ্যালয়খনত নামভৰ্তি কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়খনত নামভৰ্তি কৰাৰ পাছত মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশটোৱে যেন মহাবিদ্যালয়খনৰ হকে কিবা এটা কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰিছিল। তাৰবাবে অলেখ আশা আৰু হেঁপাহ লৈ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ মই ছাত্ৰ জিৰণী চ'ৰাৰ সম্পাদক হিচাপে মনোনীত হৈছিলোঁ।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছতেই মোৰ প্ৰথম কাৰ্য আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ খেলসমূহ সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰা। প্ৰথমতে কিছুমান অসুবিধা হৈছিল যদিও পাছত বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰদ্ধাৰ চন্দ্ৰাদিত্য গগৈ ছাৰৰ সু-পৰামৰ্শ আৰু সতীৰ্থ সকলৰ সহযোগত খেলসমূহ নিয়াৰিকৈ সম্পন্ন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত বিভাগীয় প্ৰতিযোগিতাসমূহত প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা যথেষ্ট বেছি আৰু উৎসাহজনক আছিল। সকলোবোৰ প্ৰতিযোগীয়ে উন্নত মানদণ্ডৰ খেল প্ৰদৰ্শন কৰিছিল।

মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালৰ সময়ত বিভিন্নধৰণৰ দিহা-পৰামৰ্শ তথা সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰীৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰিয়াল আৰু গড়গএগ্ৰলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শেষত, বিগত বৰ্ষৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সম্পাদক আৰু মোৰ কাৰ্যকালত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা প্ৰতিগৰাকী শুভাকাংক্ষীলৈ মোৰ সেৱা জনাই মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

দেৱাশীষ মহন
ছাত্ৰ জিৰণী চ'ৰা সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২১-২২ বৰ্ষ

ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

সৰ্বপ্ৰথমে মই ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়খনক আন্তৰিকতাৰে প্ৰণামিছোঁ। যিসকল মহান ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ চেষ্টাত ১৯৫৯ চনৰ ৭ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে আমাৰ জ্ঞান মন্দিৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল। প্ৰতিষ্ঠাৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে যিসকল ব্যক্তিয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ হকে অশেক ত্যাগ আৰু কষ্টৰ স্বীকাৰ কৰিলে তেওঁলোকক আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে এই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি, বিভাগীয় উপদেষ্টা আৰু শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকললৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালখনত পঢ়াৰ মোৰ এটা হেঁপাহ আছিল। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়খনৰ ইতিহাস আৰু ইয়াৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য মহাবিদ্যালয়খনৰ এক বিশেষত্ব। সেই হেঁপাহ আগত ৰাখি মই মহাবিদ্যালয়খনত নামভৰ্তি কৰিলোঁহি। যি কি নহওক কোনো পূৰ্ব পৰিকল্পনা নোহোৱাকৈ মই ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদ্যস্যা হৈ বহু নজনা কথা শিকাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে কিঞ্চিত সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুবিধা পালোঁ আৰু এই কাৰ্যকালত মই যথেষ্টখিনি পালোঁ আৰু এই কাৰ্যকালত মই যথেষ্টখিনি তিতা-মিঠা অভিজ্ঞতা গোটাবলৈ সক্ষম হ'লোঁ।

দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই পৰৱৰ্তী কাৰ্যসূচী হিচাপে আহি পৰিছিল কলেজৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহ। এই ২০২১-২২ বাৰ্ষিক সপ্তাহ আমি অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ ৬ জানুৱাৰী তাৰিখৰ পৰা ১১ জানুৱাৰীলৈকে। এই ক্ৰীড়া সপ্তাহত সকলো বিষয়ববীয়াই নিজ নিজ বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহ সুচাৰুৰূপে চলাই যোৱাৰ লগতে ময়ো বিভাগীয় প্ৰতিযোগিতাসমূহ সুচাৰুৰূপে চলাই যোৱাৰ উপৰিও তাৰ জৰিয়তে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুপ্ত প্ৰতিভাক বিকশিত কৰাৰ মানসেৰে উপদেষ্টা সমিতিৰ শ্ৰদ্ধাৰ বণিকা বুঢ়াগোহাঁই বাইদেউৰ সহযোগত সুচাৰুৰূপে কাৰ্যসূচী চলাই নিয়াত সফল হলোঁ। এইবাৰ কলেজৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত অংশগ্ৰহণ কৰা প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা বেছি আছিল আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সুন্দৰভাৱে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল।

মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত মোক যিসকলে উৎসাহ দিলে, পৰামৰ্শ দিলে, মোক সহায়

কৰিলে সকলোৰে ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। সৰ্বপ্ৰথমে মই কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু উপাধ্যক্ষ মহোদয়ালৈ। কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ মোক দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় আগবঢ়োৱা মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰীযুতা বণিকা বুঢ়াগোঁহাই বাইদেউলৈ আৰু নানা কামত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা ড° পৱন গগৈ ছাৰ, মনোৰমা ফুকন বাইদেউ তথা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰুৰ লগতে কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। বিভিন্ন সময়ত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা দাদা-বাইদেউ আৰু বন্ধু-বান্ধৱীসকল আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্য-সদস্যালৈ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মই মোৰ কাৰ্যকালত কিমানখিনি কৰিব পাৰিলোঁ নাজানো তথাপি যিমানখিনি কৰিবলগীয়া আছিল চেষ্টা কৰিছিলোঁ। এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত অজানিতে বৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটীসমমূহৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ। শেষত মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি চিৰকাল এই কলেজৰ গৌৰৱ, মৰ্য্যদা অটুট থাকক তাৰেই আন্তৰিতাৰে কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

'জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়'

'জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা'

জাহ্নৱী গগৈ
সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰা বিভাগ
ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২১-২২ বৰ্ষ

২০২১-২২ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফলসমূহ

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগীসকল

শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিক ঃ ৰুটুজা দেউৰী
শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক ঃ প্ৰিয়মপল্লী গগৈ
শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা ঃ অনন্যা গগৈ
শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা ঃ হিৰকজ্যোতি গগৈ
শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী ঃ দীক্ষিতা গগৈ
মিঃ গড়গাঁও ঃ ধন মিলি
শ্ৰেষ্ঠ এথলেটিকছ (ল'ৰা) ঃ দেৱাশীষ গগৈ
শ্ৰেষ্ঠ এথলেটিকছ (ছোৱালী) ঃ মাজনী ৰাজপুত
শ্ৰেষ্ঠ নৃত্যশিল্পী ঃ মাৰ্টিনা বৰা

সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

অসমীয়া শিতান

থলীতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ বিকাশ গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)
দীপৰাজ লাহন (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ কাশ্যপজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই (ইংৰাজী বিভাগ)
উদ্‌গণিমূলক ঃ বৃন্দাৱলী গগৈ
প্ৰস্তুতি ফুকন (ইংৰাজী বিভাগ)

থলীতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ দীক্ষিতা দত্ত (সমাজতত্ত্ব বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ গাৰ্গী বৰুৱা (অসমীয়া বিভাগ)
তৃতীয় ঃ বাৰ্বী গগৈ (ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)
বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা ঃ ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন (উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা)

থলীতে লিখা প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতা ঃ
প্ৰথম ঃ সদানন্দ বুঢ়াগোহাঁই (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ গাৰ্গী বৰুৱা (অসমীয়া বিভাগ)
তৃতীয় ঃ দীক্ষিতা দত্ত (সমাজতত্ত্ব বিভাগ)

থলীতে লিখা অনুভৱ লেখা প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ মাচুমী শইকীয়া (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন (উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ)
তৃতীয় ঃ দীক্ষিতা দত্ত (সমাজতত্ত্ব বিভাগ)
বাৰ্বী গগৈ (ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)
বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা ঃ অংকিতা কলিতা (ভূতত্ত্ব বিভাগ)

থলীতে লিখা নীলাখামৰ চিঠি
প্ৰথম ঃ প্ৰস্তুতি ফুকন (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ বাৰ্বী গগৈ (ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় ঃ হিমাশ্ৰী দাস (ভূতত্ত্ব বিভাগ)

জমা দিয়া কবিতা প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ পলাশ কোঁৱৰ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ জিকমিক ৰূপালী জোনাক (ভূগোলবিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় ঃ স্মিতা গগৈ (ইতিহাস বিভাগ)
বেবী তামূলী (সমাজতত্ত্ব বিভাগ)
উদ্‌গণিমূলক ঃ প্ৰাচী বৰুৱা, বিকাশ গগৈ

জমা দিয়া গল্প প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ প্ৰস্তুতি ফুকন (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় বিভাগ ঃ মাচুমী শইকীয়া (ইংৰাজী বিভাগ)
তৃতীয় ঃ দীপশিখা কলিতা (উদ্ভিদবিজ্ঞান বিভাগ)

জমা দিয়া প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ মনোজ গগৈ (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ দীপশিখা কলিতা (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় ঃ খমিৰঞ্জন ভূঞা (ভূতত্ত্ব বিভাগ)

জমা দিয়া ৰস-ৰচনা প্ৰতিযোগিতা
উদ্‌গণিমূলক (যুটীয়াভাৱে)
জয় বড়া (অসমীয়া বিভাগ)
জাহ্নৱী ফুকন (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

জমা দিয়া নাটকৰ পাণ্ডুলিপি প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ ৰাহুল বৰুৱা (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ মাচুমী শইকীয়া (ইংৰাজী বিভাগ)
প্ৰত্যাশা বৰকটকী (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
উদ্‌গণিমূলক ঃ বিতুপন দত্ত, কল্যাণী বৰুৱা

জমা দিয়া উপন্যাস প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ অংকিত সন্দিকৈ (অসমীয়া বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ নেহা গগৈ (ভূতত্ত্ব বিভাগ)
তৃতীয় ঃ প্ৰত্যাশা বৰকটকী (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
বাৰ্বী গগৈ (ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)

ইংৰাজী বিভাগ

থলীতে লিখা নীলাখামৰ চিঠি প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ কৌশিক ডেকা (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ ঋতুজা দেউৰী (ইংৰাজী বিভাগ)
তৃতীয় ঃ দ্বীপান্বিতা বৰপাত্ৰগোহাঁই (ইংৰাজী বিভাগ)
সুকন্যা দুৱৰা (ইংৰাজী বিভাগ)

থলীতে লিখা অনুভৱ লেখা প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ ঋতুজা দেউৰী (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ ৰশ্মি বৰগোহাঁই (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় ঃ ৰশ্মি দেৱী (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
কৰবী বৰুৱা (ইংৰাজী বিভাগ)

থলীতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতা ঃ
প্ৰথম ঃ ঋতুজা দেউৰী (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ সুকন্যা দুৱৰা (ইংৰাজী বিভাগ)
তৃতীয় ঃ দ্বীপান্বিতা বৰপাত্ৰগোহাঁই (ইংৰাজী বিভাগ)
দীক্ষিতা বৰুৱা (অৰ্থনীতি বিভাগ)

থলীতে লিখা প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ ঋতুজা দেউৰী (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ সুকন্যা দুৱৰা (ইংৰাজী বিভাগ)
তৃতীয় ঃ দ্বীপান্বিতা বৰপাত্ৰগোহাঁই (ইংৰাজী বিভাগ)

থলীতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ ৰশ্মি বৰগোহাঁই (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ ঋতুজা দেউৰী (ইংৰাজী বিভাগ)
তৃতীয় ঃ সুকন্যা দুৱৰা ((ইংৰাজী বিভাগ)
অৰ্পিতা চেতিয়া ফুকন (সমাজতত্ত্ব বিভাগ)

জমা দিয়া কবিতা প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ জগ্‌পোন পেগু (ভূতত্ত্ব বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ সুকন্যা দুৱৰা (ইংৰাজী বিভাগ)
তৃতীয় ঃ মিতালী বুঢ়াগোহাঁই (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)

জমা দিয়া গল্প প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ দ্বীপান্বিতা বৰপাত্ৰগোহাঁই (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ ঋতুজা দেউৰী (ইংৰাজী বিভাগ)

জমা দিয়া প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ঃ মিতালী বুঢ়াগোহাঁই (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ সুকন্যা দুৱৰা (ইংৰাজী বিভাগ)
তৃতীয় ঃ ঋতুজা দেউৰী (ইংৰাজী বিভাগ)
অপৰাজিতা বৰুৱা (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)

কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা

অসমীয়া শিতান
প্ৰথম ঃ মনোজ গগৈ (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ ৰাহুল বৰুৱা (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় ঃ জিকমিক ৰূপালী জোনাক (ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)
দৰ্শনা চেতিয়া (শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ)
বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা ঃ প্ৰিয়াংকু কোঁৱৰ, হৰ্ষিতা বৰগোহাঁই, গাৰ্গী বৰুৱা

ইংৰাজী শিতান
প্ৰথম ঃ তৃষ্ণা বৰদলৈ
দ্বিতীয় ঃ পৰীক্ষিত কোঁৱৰ
তৃতীয় ঃ ঋতুজা দেউৰী, ৰশ্মি বৰগোহাঁই

২০২১-২২ বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিক
ঋতুজা দেউৰী (ইংৰাজী বিভাগ, স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক)

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল
প্ৰথম ঃ Zoophoria (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ Oikonomia (অৰ্থনীতি বিভাগ)
তৃতীয় ঃ Sati Joymoti (ইতিহাস বিভাগ)
Statistika (পৰিসংখ্যা বিজ্ঞান বিভাগ)
বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা ঃ Rodali (সমাজতত্ত্ব বিভাগ)

তৰ্ক আৰু আনুষংগিক বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ প্ৰিয়মপল্লী গগৈ (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ মাচুমী শইকীয়া (ইংৰাজী বিভাগ)
তৃতীয় ঃ অংকুৰ গগৈ (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
অনন্যা বৰা

আকস্মিক বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ মৃন্ময়ী গগৈ (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ মূৰ্চনা আৰান্ধৰা (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় ঃ কিৰণ শইকীয়া (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
অংকুৰ গগৈ (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
অংকুৰ বৰুৱা (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)

তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ প্ৰিয়মপল্লী গগৈ (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ চুমন গগৈ (সমাজতত্ব বিভাগ)
তৃতীয় ঃ তৃষ্ণাপ্ৰিয়া গগৈ (সমাজতত্ব বিভাগ)
বিশ্বজিত দত্ত (সমাজতত্ব বিভাগ)

কুইজ প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ আবিৰ গগৈ, দুলৰ্ভজ্যোতি বাইলুং (ভূতত্ব বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ অৰ্ণৱ ফুকন, আকিব হুচেইন (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
মাইনা পাওগিং, সত্যব্ৰত ৰাজদুৰৰী
(পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় ঃ সুকন্যা দুৱৰা, শুভ্ৰজিত কোঁৱৰ (ইংৰাজী বিভাগ)

২০২১-২২ বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক

প্ৰিয়মপল্লী গগৈ (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ, স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক)

উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

ভেশচন প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ দেৱশ্যাম দত্ত (বাণিজ্য বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ প্ৰত্যাশা বৰকটকী (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় ঃ (যুটীয়াভাৱে) দুৰ্লভজ্যোতি বাইলুং (ভূতত্ব বিভাগ)
নিশিতা গগৈ (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)

বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা

অভিজিত চেতিয়া (অৰ্থনীতি বিভাগ)
দীপৰাজ লাহন (ইংৰাজী বিভাগ)
জিত আৰান্ধৰা (অসমীয়া বিভাগ)
ৰাজশ্ৰী গগৈ (অসমীয়া বিভাগ)

দলীয় নৃত্য প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ মৈত্ৰী গগৈৰ দল (ইংৰাজী বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ মাৰ্টিনা বৰাৰ দল (ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় ঃ চিমৰাণী চেতিয়াৰ দল (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
চতুৰ্থ ঃ লিচবন বুঢ়াগোহাঁইৰ দল (পৰিসংখ্যা বিজ্ঞান বিভাগ)
পঞ্চম ঃ চন্দ্ৰিকা চেতিয়াৰ দল (শিক্ষাতত্ব বিভাগ)

বিহু নৃত্য প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ বৰষা বুঢ়াগোহাঁই
দ্বিতীয় ঃ মাৰ্টিনা বৰা
তৃতীয় ঃ দীক্ষিতা গগৈ

সৃষ্টিশীল নৃত্য (একক) প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ মাৰ্টিনা বৰা (ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ (যুটীয়াভাৱে) ৰিয়া দেৱী (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
বন্দিতা বৰা (ইংৰাজী বিভাগ)
তৃতীয় ঃ বৰষা বুঢ়াগোহাঁই
চতুৰ্থ ঃ শিখামণি গগৈ (সমাজতত্ব বিভাগ)
পঞ্চম ঃ হৰি বেদিয়া (ইতিহাস বিভাগ)

শাস্ত্ৰীয় নৃত্য প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ মাৰ্টিনা বৰা (ভূগোলবিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ গংগোত্ৰী গগৈ (সমাজতত্ব বিভাগ)
তৃতীয় ঃ দীক্ষিতা গগৈ (শিক্ষাতত্ব বিভাগ)

একক অভিনয় প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ ৰাহুল বৰুৱা (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ গৌৰাঙ্গী ভট্টাচাৰ্য (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় ঃ দৰ্শনা চেতিয়া (শিক্ষাতত্ব বিভাগ)
উদ্‌গণিমূলক ঃ উষ্মিতা সন্দিকৈ (ইংৰাজী বিভাগ)

মুকাভিনয় প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ
দ্বিতীয় ঃ ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ
তৃতীয় ঃ ভূতত্ব বিভাগ
উদ্‌গণিমূলক ঃ সমাজতত্ব বিভাগ

নাটক প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ

দ্বিতীয় ঃ ইংৰাজী বিভাগ

তৃতীয় ঃ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

ঢোলবাদন প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ অন্নপ্ৰসন্ন কাশ্যপ

দ্বিতীয় ঃ মল্লিকা গগৈ

তৃতীয় ঃ অবিনাশ হাজৰিকা

খোলবাদন প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ শুভ্ৰজিত গগৈ

দ্বিতীয় ঃ আকাশ দাস

তৃতীয় ঃ গৌৰৱ কলিতা

গগণাবাদন প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ দীক্ষিতা গগৈ

দ্বিতীয় ঃ গাৰ্গী ফুকন

তৃতীয় ঃ জিকমিক ৰূপালী জোনাক

চতুৰ্থ ঃ বন্দিতা বৰা

পেঁপাবাদন প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ পাৰ্থ গগৈ

দ্বিতীয় ঃ ভাগ্যজিত হাতীমূৰীয়া

শ্ৰেষ্ঠ নৃত্যশিল্পী ঃ মাৰ্টিনা বৰা (ভুগোল বিজ্ঞান বিভাগ)

শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালক

প্ৰথম ঃ ৰাহুল বৰুৱা (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)

দ্বিতীয় ঃ কাশ্যপজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই (ইংৰাজী বিভাগ)

শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা

প্ৰথম ঃ হিৰকজ্যোতি গগৈ (ইংৰাজী বিভাগ)

দ্বিতীয় ঃ ৰাহুল বৰা (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)

তৃতীয় ঃ উজ্জ্বল বেজবৰুৱা (ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)

শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী

প্ৰথম ঃ দীক্ষিতা গগৈ (শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ)

দ্বিতীয় ঃ পৰিস্মিতা গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

তৃতীয় ঃ ময়ুৰী ভট্টাচাৰ্য (ভূতত্ত্ব বিভাগ)

শ্ৰেষ্ঠ সহঃ অভিনেতা

ৰক্তিম ৰঞ্জন বৰা (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)

শ্ৰেষ্ঠ সহঃ অভিনেত্ৰী ঃ

নিশিতা গগৈ (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)

সংগীত বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

পাৰ্বতী প্ৰসাদ বৰুৱাৰ গীত

প্ৰথম ঃ অনন্যা গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

দ্বিতীয় ঃ চিন্ময়ী বৰুৱা (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)

তৃতীয় ঃ প্ৰস্তুতি ফুকন (ইংৰাজী বিভাগ)
অংকিতা শৰ্মা
ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন (উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ)

ভূপেন্দ্ৰ সংগীত

প্ৰথম ঃ অনন্যা গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)
অন্নপ্ৰসন্ন কাশ্যপ (ইংৰাজী বিভাগ)

দ্বিতীয় ঃ চিন্ময়ী বৰুৱা (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
দীপৰাজ লাহন (ইংৰাজী বিভাগ)

তৃতীয় ঃ ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন (উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ)
প্ৰস্তুতি ফুকন (ইংৰাজী বিভাগ)

বিষ্ণুৰাভা সংগীত

প্ৰথম ঃ অনন্যা গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

দ্বিতীয় ঃ ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন (উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয়)

তৃতীয় ঃ বন্দিতা বৰা (ইংৰাজী বিভাগ)

জয়ন্ত হাজৰিকাৰ গীত ঃ

প্ৰথম ঃ অনন্যা গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

দ্বিতীয় ঃ অন্নপ্ৰসন্ন কাশ্যপ (ইংৰাজী বিভাগ)

তৃতীয় ঃ ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন (উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ)

উদ্‌গণিমূলক ঃ ৰিণি গগৈ (শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ)
নাচৰিন বেগম (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)

আধুনিক গীত

প্ৰথম ঃ অনন্যা গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)
ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন (উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ)

দ্বিতীয় ঃ অন্নপ্ৰসন্ন কাশ্যপ (ইংৰাজী বিভাগ)
চিন্ময়ী বৰুৱা (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)

তৃতীয় ঃ প্ৰস্তুতি ফুকন (ইংৰাজী বিভাগ)
নাচৰিন বেগম (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)

জ্যোতি সংগীত

প্ৰথম ঃ অন্নপ্ৰসন্ন কাশ্যপ (ইংৰাজী বিভাগ)

দ্বিতীয় ঃ অনন্যা গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

তৃতীয় ঃ ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন (উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ)

উদ্‌গণিমূলক ঃ ৰিণি গগৈ (শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ)

বৰগীত প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ লিজা গগৈ

দ্বিতীয় ঃ প্ৰস্তুতি ফুকন

তৃতীয় ঃ সন্ধ্যাৰাণী বৰুৱা

খেয়াল প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ অনন্যা গগৈ

দ্বিতীয় ঃ ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন

গজল প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ অনন্যা গগৈ

দ্বিতীয় ঃ ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন

তৃতীয় ঃ প্ৰস্তুতি ফুকন

উদ্‌গণিমূলক ঃ চিন্ময়ী বৰুৱা

লোকগীত প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ অনন্যা গগৈ

দ্বিতীয় ঃ ধৃতিপ্ৰজ্ঞা ফুকন

তৃতীয় ঃ প্ৰস্তুতি ফুকন

ভজন প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ অনন্যা গগৈ

দ্বিতীয় ঃ প্ৰস্তুতি ফুকন

তৃতীয় ঃ চিন্ময়ী বৰুৱা

বাঁহীবাদন প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ ম চিউ চাংবুন ফুকন (ভূতত্ত্ব বিভাগ)

দ্বিতীয় ঃ শুভ্ৰজ্যোতি গোহাঁই (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)

তৃতীয় ঃ দিপু বুঢ়াগোহাঁই

গীতাৰ প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ কৌশিক ডেকা (ইংৰাজী বিভাগ)

দ্বিতীয় ঃ জ্যোতিষ্মান কুৰ্মী (ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)

তৃতীয় ঃ মৃগাংকু বৰুৱা (প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
অভিনৱ বৰা (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
ম চিউ চাংবুন ফুকন (ভূতত্ত্ব বিভাগ)

শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা ঃ অনন্যা গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

গুৰু খেল বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

ক্ৰিকেট (চেম্পিয়ন)

ল'ৰা

বাণিজ্য বিভাগ

প্ৰকাশ ৰাজখোৱা

দেৱজিত গোহাঁই

কৌস্তভ গগৈ

নৰেন কুমাৰ

ৰাহিদুৰ ৰহমান

জ্যোৰ্তিময় দুৱৰী

আব্দুল ৰাৰিছ

অনুপম দে'

কৌশিক চেতিয়া

চিন্ময় দত্ত

সৌৰভ গগৈ

হাচিব বৰা, আজিজুল হক

ক্ৰিকেট (চেম্পিয়ন)

ছোৱালী

ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

প্ৰিয়ংকা হাটীমূৰীয়া

ৰিয়া শইকীয়া

ঝৰ্ণা বৰুৱা

ময়ূৰী গগৈ

দীপা ফুকন

যুগস্মিতা গগৈ

চনি বেগম

জোনমণি মৌকি

কাব্যশ্ৰী নেওগ

নীহাৰিকা গগৈ

স্কাইলী গগৈ

ৰানাৰ্ছ আপ (ল'ৰা)

অৰ্থনীতি বিভাগ

ৰাহুল গায়ন

ডিম্বধৰ মিলি

যুৱৰাজ গগৈ

মৃন্ময় পাটৰ
দীপাংকৰ চাংমাই
অংকুৰ বৰগোহাঁই
অভিজিত চেত্ৰী
অনুপ বৰগোহাঁই
বিষ্ণুজ্যোতি শইকীয়া
ৰীতম হাজৰিকা
আফজাল আলি
ধ্ৰুৱজ্যোতি বৰপাত্ৰ
ৰূপম গাম
আকাশদ্বীপ ফুকন
উদয় শংকৰ বৰা

ৰানাৰ্ছ আপ (ছোৱালী)

ইতিহাস বিভাগ

ৰিকুনিকা ফুকন
বেবী হাজৰিকা
প্ৰিয়ংকা শেনচোৱা
পলী দেউৰী
জ্যোতিৎস্না সন্দিকৈ
কল্যাণী দিহিঙ্গীয়া
বৃষ্টিপ্ৰিয়া ৰাজকুমাৰী
তৃষ্ণা বৰুৱা, বিনিতা বাইলুং, সুপ্ৰিয়া বৰুৱা, অনিমা চুতীয়া

Best player of the tournament : Prakash Rajkonwar (Boys)

Best player of the tournament : Priyanka Hatimuria (Girls)

লঘু খেল বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা ফলাফল

কাবাডী প্ৰতিযোগিতা (ছোৱালী)
বিজয়ী দল ঃ সমাজতত্ত্ব বিভাগ
ৰানাৰ্ছ আপ ঃ প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

কাবাডী প্ৰতিযোগিতা (ল'ৰা)
বিজয়ী দল ঃ ভূতত্ত্ব বিভাগ
ৰাৰ্নাছ আপ ঃ প্ৰাণীবিভাগ বিভাগ

ভলীবল প্ৰতিযোগিতা (ল'ৰা)
বিজয়ী দল ঃ ভূতত্ত্ব বিভাগ
ৰাৰ্নাছ আপ ঃ বাণিজ্য বিভাগ

ভলীবল প্ৰতিযোগিতা (ছোৱালী)
বিজয়ী দল ঃ উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ
ৰানাৰ্ছ আপ ঃ প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতা

ছোৱালী শাখা
প্ৰথম ঃ নাচৰিন বেগম, মেৰিঞ্চি প্ৰিয়া বৰা
দ্বিতীয় ঃ ৰিকুনিকা ফুকন, পাঞ্চুৰিকা ভৰালী

ল'ৰা শাখা
প্ৰথম ঃ গৌৰাংগ নাথ, চাহিদ আলি
দ্বিতীয় ঃ আদিত্য মৌচুম ভৰদ্বাজ, অনুকুল চেতিয়া

১০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা ঃ
ল'ৰা

প্ৰথম ঃ ৰক্তিম ৰঞ্জন বৰা (ৰসায়ন বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় ঃ বিশাল বৰুৱা (ভূগোল বিজ্ঞান)
তৃতীয় ঃ আফটাব হুচেইন (ভূতত্ত্ব)

ছোৱালী
প্ৰথম ঃ মাজনী ৰাজপুত (নন-অনাৰ্ছ)
দ্বিতীয় ঃ সুস্মিতা বৰা (অসমীয়া)
তৃতীয় ঃ স্বপ্নালী গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

২০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা
ল'ৰা ঃ
প্ৰথম ঃ ৰক্তিম ৰঞ্জন বৰা (ৰসায়ন বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় ঃ বিশাল বৰুৱা (ভূগোল বিজ্ঞান)
তৃতীয় ঃ মানস চেতিয়া (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

ছোৱালী ঃ
প্ৰথম ঃ মাজনী ৰাজপুত (নন-অনাৰ্ছ)
দ্বিতীয় ঃ স্বপ্নালী গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)
তৃতীয় ঃ সুস্মিতা বৰা (অসমীয়া)

৪০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা ঃ
ল'ৰা
প্ৰথম ঃ দেৱাশীষ গগৈ (বাণিজ্য)
দ্বিতীয় ঃ জ্যোতিষ্ময় দত্ত (ভূগোল বিজ্ঞান)

তৃতীয় ঃ দীপজ্যোতি গগৈ (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

ছোৱালী ঃ

প্ৰথম ঃ মাজনী ৰাজপুত (নন-অনাৰ্ছ)

দ্বিতীয় ঃ তামান্না য়াছমিন বেগম (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

তৃতীয় ঃ লাকীমণি বৰুৱা (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

১৬০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা

ল'ৰা

প্ৰথম ঃ দেৱাশীষ গগৈ (বাণিজ্য)

দ্বিতীয় ঃ জ্যোতিষ্ময় দত্ত (ভূগোল বিজ্ঞান)

তৃতীয় ঃ বিকাশ বুঢ়াগোহাঁই (অসমীয়া)

ছোৱালী

প্ৰথম ঃ মাজনী ৰাজপুত (নন-অনাৰ্ছ)

দ্বিতীয় ঃ লাকীমণি বৰা (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

তৃতীয় ঃ তামান্না য়াচমিন বেগম (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

৩০০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা ঃ

ল'ৰা

প্ৰথম ঃ দেৱাশীষ গগৈ (বাণিজ্য)

দ্বিতীয় ঃ নীৰৱ তাইৰায় (সমাজতত্ত্ব)

তৃতীয় ঃ জ্যোতিষ্ময় দত্ত (ভূগোল বিজ্ঞান)

ছোৱালী

প্ৰথম ঃ মাজনী ৰাজপুত (নন অনাৰ্ছ)

দ্বিতীয় ঃ তামান্না য়াচমিন বেগম (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

তৃতীয় ঃ লাকীমণি বৰুৱা (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

মাৰাথন

ল'ৰা

প্ৰথম ঃ দেৱাশীষ গগৈ

দ্বিতীয় ঃ নীৰৱ তাইৰায়

তৃতীয় ঃ বিক্ৰম লাহন

চতুৰ্থ ঃ সৌৰভজ্যোতি সন্দিকৈ

পঞ্চম ঃ দীপজ্যোতি গগৈ

ষষ্ঠ ঃ জ্যোতিষ্ময় দত্ত

সপ্তম ঃ প্ৰজ্ঞান গগৈ

অষ্টম ঃ অংকুৰজ্যোতি মহন

নৱম ঃ বিকাশ বুঢ়াগোহাঁই

দশম ঃ দীপজ্যোতি চেতিয়া

ছোৱালী

প্ৰথম ঃ তামান্না য়াচমিন বেগম

দ্বিতীয় ঃ লাকীমণি বৰা

তৃতীয় ঃ অনিশা বৰগোহাঁই

চতুৰ্থ ঃ অঙ্গকিতা গোহাঁই

পঞ্চম ঃ অনামিকা আৰান্ধৰা

ষষ্ঠ ঃ স্কাইলী গগৈ

সপ্তম ঃ সুকন্যা ফুকন

অষ্টম ঃ লতাশ্ৰী বৰগোহাঁই

নৱম ঃ নীহাৰিকা গগৈ

দশম ঃ কাজল শইকীয়া

শ্বটফুট প্ৰতিযোগিতা

ল'ৰা

প্ৰথম ঃ আফতাব হুচেইন (ভূতত্ত্ব)

দ্বিতীয় ঃ ৰক্তিম ৰঞ্জন বৰা (ৰসায়ন বিজ্ঞান)

তৃতীয় ঃ সঞ্জীৱ গগৈ (ইংৰাজী)

ছোৱালী

প্ৰথম ঃ দৰ্শনা দত্ত

দ্বিতীয় ঃ কাব্যশ্ৰী নেওগ

তৃতীয় ঃ নীহৰিকা ফুকন

লং জাম্প প্ৰতিযোগিতা (ল'ৰা)

প্ৰথম ঃ অবিনাশ চাৰুকীয়া

দ্বিতীয় ঃ মৃদুপৱন গগৈ

তৃতীয় ঃ ৰক্তিম ৰঞ্জন বৰুৱা

ছোৱালী

প্ৰথম ঃ ঋতুজা দেউৰী

দ্বিতীয় মাজনী ৰাজপুত

তৃতীয় ঃ তামান্না য়াচমিন বেগম

শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

শৰীৰ প্ৰদৰ্শন

প্ৰথম ঃ মিষ্টাৰ গড়গাঁও, ধন মিলি (উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

দ্বিতীয় ঃ সূৰজ সিংহ (সমাজতত্ত্ব)

তৃতীয় ঃ মৌচুম মহন (প্ৰাণী বিজ্ঞান)

ভাৰোত্তোলন প্ৰতিযোগিতা

ল'ৰা শাখা ঃ

৬১ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ শ্যামল ৰাজকোঁৱৰ (১০৫ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় - অভিশেষ চাহু (৪০ কিঃগ্ৰা)

৬৭ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ মাধুৰ্য গগৈ (৮৫ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ নৰুত্তম দত্ত (৭৫ কিঃগ্ৰা)

৭৩ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ অভিজিত বকলীয়াল (৮০ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ পলাশ কোঁৱৰ (৬০ কিঃগ্ৰা)

৮১ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ হৰিপ্ৰসন্ন মৰান (৬০ কিঃগ্ৰা)

৯৬ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ মৃদুপৱন চেতিয়া (৭৫ কিঃগ্ৰাঃ)

দ্বিতীয় ঃ কৌশিক গগৈ (৫০ কিঃগ্ৰা)

ছোৱালী শাখা

৪৯ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ প্ৰাচী বৰুৱা (৫৫ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ পূজা দত্ত (৪৫ কিঃগ্ৰা)

Best Weight Lifter of Gargaon College Man 2021-22 : Shyamal Rajkonwar

Best Lifter of Gargaon College Woman 2021-22 : Prachi Boruah

পাৱাৰ লিফটিং

ল'ৰা শাখা

৫৩ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ আকাশ দাস (১৬০ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ বাগ্মিন ফুকন (১৬০ কিঃগ্ৰা)

তৃতীয় ঃ জ্যোতিষ্মান বুঢ়াগোহাঁই (১৪৬ কিঃগ্ৰা)

৫৯ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ শ্যামল ৰাজকোঁৱৰ (৩৫০ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ ৰূপম গাম (২৬০ কিঃগ্ৰা)

তৃতীয় ঃ চাহিদ হুচেইন (২৪০ কিঃগ্ৰা)

৬৬ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ অৰিন্দম দুৱৰা (৩০৫ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ অভিজিৎ দত্ত (২২০ কিঃগ্ৰা)

তৃতীয় ঃ চাদিগু ইছলাম (১৯৫ কিঃগ্ৰা)

৭৪ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ ইপ্সিত ফুকন (৩৮৫ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ মৃন্ময় ৰাজকোঁৱৰ (৩৩০ কিঃগ্ৰা)

তৃতীয় ঃ মৌচম মহন (৩২৫ কিঃগ্ৰাঃ)

৮৩ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ হৰিপ্ৰসাদ মৰাণ (৩২৫ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ মৃদুপৱন চেতিয়া (২৭০ কিঃগ্ৰা)

৯৩ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ কৌশিক গগৈ (৩৪৫ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ ধন হাজৰিকা (৩৪০ কিঃগ্ৰা)

তৃতীয় ঃ চিৰঞ্জিত বৰুৱা (৩৩৫ কিঃগ্ৰা)

ছোৱালী শাখা

৪৭ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ প্ৰাচী বৰুৱা (১৫৫ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ ৰাফিজা মৰাণ (১০০ কিঃগ্ৰা)

৫৩ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ পূজা দত্ত (১৯৫ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ ময়ূৰী ভট্টাচাৰ্য (১১০ কিঃগ্ৰা)

৬৩ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ স্মৃতি কোঁৱৰ (১৬০ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ অনিমা দাস (১২৫ কিঃগ্ৰা)

তৃতীয় ঃ লীজাশ্ৰী দেওঘৰীয়া (১০৫ কিঃগ্ৰা)

৬৯ কিলোগ্ৰাম শাখা

প্ৰথম ঃ কুকি মহন্ত (১৪৫ কিঃগ্ৰা)

দ্বিতীয় ঃ পৰি গগৈ (১১০ কিঃগ্ৰা)

Strongman of Gargaon College 2021-22 : Shyamal Rajkonwar

Strong woman of Gargaon College 2021-22 : Puja Dutta

ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰা বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

পষ্টাৰ মেকিং প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ ৰিতু মহন (সমাজতত্ত্ব)
অপৰাজিতা বৰুৱা (প্ৰাণীবিজ্ঞান)
দ্বিতীয় ঃ সুনীতি কলিতা (ভূতত্ত্ব)
তৃতীয় ঃ অবিনাশ গগৈ (প্ৰাণীবিজ্ঞান)

চিত্ৰাংকন প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ কাব্যশ্ৰী ভূএগ্ৰা (ৰসায়ন বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় ঃ ত্ৰিবেণী বৰুৱা (গণিত)
তৃতীয় ঃ চয়নিকা চেতিয়া (ৰসায়ন বিজ্ঞান)
নীৰৱ তাইৰায় (সমাজতত্ত্ব)

আল্পনা (ৰংগুলী) প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম ঃ স্তুতি বুঢ়াগোহাঁই (ৰসায়ন বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় ঃ চুমন গগৈ (সমাজতত্ত্ব)
তৃতীয় ঃ শ্যামলীমা শইকীয়া
উদ্‌গণিমূলক ঃ ৰিয়া দেৱী, গীতাঞ্জলী দেৱী

মেহেন্দী প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ গাৰ্গী ফুকন (ভূগোল বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় ঃ উপাসনা বৰুৱা (ইংৰাজী)
তৃতীয় ঃ মহিমা চনাৰী (উদ্ভিদ বিজ্ঞান)
গীতাঞ্জলী দেৱী (অসমীয়া)

কে'ক প্ৰস্তুতকৰণ প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ লিচবন বৰগোহাঁই (পৰিসংখ্যা বিভাগ)
দ্বিতীয় ঃ দৰ্শনা দত্ত (নন-অনাৰ্চ)
তৃতীয় ঃ মৃগাক্ষী দিহিঙ্গীয়া (সমাজতত্ত্ব)
তানজুমা আখতাৰ আহমেদ (পি.জি.ডি.চি.এ.)

কেশসজ্জা প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ গাৰ্গী ফুকন (ভূগোল বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় ঃ জ্যোতিস্মিতা খনিকৰ (শিক্ষাতত্ত্ব)
তৃতীয় ঃ মধুস্মিতা শইকীয়া (উদ্ভিদবিজ্ঞান)
নাজনিন আহমেদ (প্ৰাণীবিজ্ঞান)

ছাত্ৰ জিৰণী চ'ৰা বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা ফলাফল

দবা খেল

ল'ৰা শাখা

প্ৰথম ঃ মৃণাল জ্যোতি গগৈ (ভূতত্ত্ব)
দ্বিতীয় ঃ হংকং বৰুৱা (পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

ছোৱালী শাখা

প্ৰথম ঃ কৃষ্ণা ডেকা (ইংৰাজী)
দ্বিতীয় ঃ প্ৰিয়া বৰা (প্ৰাণী বিজ্ঞান)

কেৰম প্ৰতিযোগিতা

ল'ৰা শাখা

প্ৰথম ঃ ৰাজদ্বীপ বৰা, জুবিন কুমাৰ
দ্বিতীয় ঃ কাশ্যপ গগৈ, মাধুৰ্য্য গগৈ (ভূতত্ত্ব বিভাগ)

ছোৱালী শাখা

প্ৰথম ঃ মল্লিকা গগৈ, প্ৰিয়ংকা সাউদ (সমাজতত্ত্ব)
দ্বিতীয় ঃ ৰিকু গগৈ, স্তুতি বুঢ়াগোহাঁই (ৰসায়ন বিজ্ঞান)

স্পট ফ'টগ্ৰাফী

প্ৰথম ঃ আকাশ চাৰুকীয়া (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় ঃ শ্যামল বৰা (উদ্ভিদ বিজ্ঞান)
তৃতীয় ঃ ৰ'দালী চাংমাই (প্ৰাণীবিজ্ঞান)

সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ প্ৰতিযোগিতাৰ শ্ৰেষ্ঠ দল

প্ৰথম ঃ সমাজতত্ত্ব বিভাগ
দ্বিতীয় ঃ অৰ্থনীতি বিভাগ
তৃতীয় ঃ ৰাজনীতি বিভাগ
শ্ৰেষ্ঠ শৃংখলাবদ্ধ দল ঃ অসমীয়া বিভাগ
শ্ৰেষ্ঠ সাজপোছাক পৰিহিত দল ঃ ভূতত্ত্ব বিভাগ
শ্ৰেষ্ঠ শিৰোনাম প্ৰাপ্ত দল ঃ ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ,
প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ
শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাসংগিক বিষয়বস্তু ঃ বাণিজ্য বিভাগ

Miss Gargaon 2021-22

পিংকীপ্ৰিয়া গগৈ (সমাজতত্ত্ব)

প্ৰথম ৰানাৰ্চ আপ ঃ অৰ্পিতা চেতিয়া ফুকন (সমাজতত্ত্ব)
দ্বিতীয় ৰানাৰ্চ আপ ঃ স্বপ্নালী গগৈ (ৰাজনীতি বিভাগ)
তৃতীয় ৰানাৰ্চ আপ ঃ ৰশ্মি বৰগোহাঁই (প্ৰাণী বিজ্ঞান)
চতুৰ্থ ৰানাৰ্চ আপ ঃ সুনীতি কলিতা (ভূতত্ত্ব)

Editors of Gargaon College Magazine

1.	Sri Dandi Gogoi	
2.	Sri Priyabar Gogoi	
3.	Sri Lila Dutta	
4.	Sri Suresh Phukan	
5.	Sri Diganta Gohain	
6.	Sri Durgeswar Bharali	1977-78
7.	Sri Rajib Paniphukan	1979-80
8.	Sri Prahallad Borgohain	1981-82
9.	Sri Jibon Gogoi	1982-83
10.	Sri Pabitra Gohain	1983-84
11.	Sri Pabin Konwar	1984-85
12.	Sri Lohit Sarma	1985-86
13.	Sri Bijit Bora	1986-87
14.	Miss Bulumoni Arandhara	1987-89
15.	Sri Monuj Buragohain	
16.	Sri Biswajit Gogoi	
17.	Sri Papu Gogoi	
18.	Sri Pubajyoti Chutia	1993-94
19.	Sri Pranjal Boruah	1994-95
20.	Sri Pranabjyoti Dutta	1995-96
21.	Sri Anup Kr. Baruah	1996-97
22.	Miss Khyama Gogoi	1997-98
23.	Miss Juli Phukan	1998-99
24.	Sri Jayanta Dehingia	1999-2000
25.	Sri Sanjeeb Puri	2001-02
26.	Sri Diganta Bezbaruah	2002-03
27.	Sri Debajeet Gogoi	2003-04
28.	Sri Anup Gogoi	2004-05
29.	Sri Ratan Konwar	2005-06
30.	Sri Subrata Konwar	2006-07
31.	Sri Bhaskarjyoti Konwar	2007-08
32.	Sri Prathajyoti Duwarah	2008-09
33.	Sri Pabitra Borpatragohain	2009-10
34.	Sri Ashim Moupia	2010-11
35.	Sri Prakash Debnath	2011-12
36.	Sri Barsha Borah	2012-13
37.	Sri Prarthana Buragohain	2013-14
38.	Sri Dimpi Buragohain	2014-15
39.	Sri Rinkumoni Chetia	2015-16
40.	Sri Bhargob Ligira	2017-18
41.	Sri Sagarika Dehingia	2018-19
42.	Sri Udayaditya Borgohain	2019-20

G
A
R
G
A
Y
A
N

মহাবিদ্যালয়ৰ মেধাৰ স্বাক্ষৰ

২০২১-২২ বৰ্ষৰ স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰত স্থানপ্ৰাপ্ত কৃতী শিক্ষাৰ্থীসকল

অনন্যা কোঁৱৰ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান
(গণিত বিভাগ)

অংকিত সন্দিকৈ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দ্বিতীয় স্থান
(অসমীয়া বিভাগ)

ঋতুজা দেউৰী
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দ্বিতীয় স্থান
(ইংৰাজী বিভাগ)

উপাসনা বৰুৱা
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ তৃতীয় স্থান
(ইংৰাজী বিভাগ)

অভিজিত গগৈ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ তৃতীয় স্থান
(ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)

চনু জালান
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সপ্তম স্থান
(শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ)

দীক্ষিতা বৰুৱা
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ অষ্টম স্থান
(অৰ্থনীতি বিভাগ)

হিমাশ্ৰী দাস
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান
(ভূতত্ত্ব বিভাগ)

নেহা গগৈ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দ্বিতীয় স্থান
(ভূতত্ত্ব বিভাগ)

কল্লোল বৰগোহাঁই
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পঞ্চম স্থান
(ভূতত্ত্ব বিভাগ)

ৰিণী গগৈ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দশম স্থান
(ভূতত্ত্ব বিভাগ)

অপৰাজিতা কোঁৱৰ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ষষ্ঠ স্থান
(প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)

অনুজ পৰাশৰ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ অষ্টম স্থান
(পৰিসংখ্যা বিজ্ঞান বিভাগ)

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগীসকল

ঋতুজা দেউৰী
শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিক

প্ৰিয়মপল্লী গগৈ
শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক

অনন্যা গগৈ
শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা

মাৰ্টিনা বৰা
শ্ৰেষ্ঠ নৃত্যশিল্পী

হিৰকজ্যোতি গগৈ
শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা

দীক্ষিতা গগৈ
শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী

ধন মিলি
মিষ্টাৰ গড়গাঁও

দেৱাশীষ গগৈ
শ্ৰেষ্ঠ এথলেটিক্‌ছ (ল'ৰা)

মাজনী ৰাজপুত
শ্ৰেষ্ঠ এথলেটিক্‌ছ (ছোৱালী)

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহৰ কিছু দৃশ্যাংশ

২০২১-২২ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত অংশগ্ৰহণ কৰা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দলটিৰ সোণসেৰীয়া স্মৃতি

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ দলৰ সন্মান কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হোৱা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল

অনন্যা গগৈ
২০২২ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয়
যুৱ মহোৎসৱৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা

২০২২ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয়
যুৱ মহোৎসৱৰ তৃতীয় শ্ৰেষ্ঠ নাট্যদল

লোকগীত প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত দলটি

সমবেত সংগীত প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত দলটি

অন্নপ্ৰসন্ন কাশ্যপ
ঢোলবাদন প্ৰতিযোগিতাত
প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত

ত্ৰিবেণী বৰুৱা
ক্লে মডেলিং প্ৰতিযোগিতাত
দ্বিতীয় স্থান প্ৰাপ্ত, Installation
প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান প্ৰাপ্ত

শুভ্ৰজিত গগৈ
ফটোগ্ৰাফী প্ৰতিযোগিতাত
তৃতীয় স্থান প্ৰাপ্ত

২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন কাৰ্যসূচীৰ একাংশ

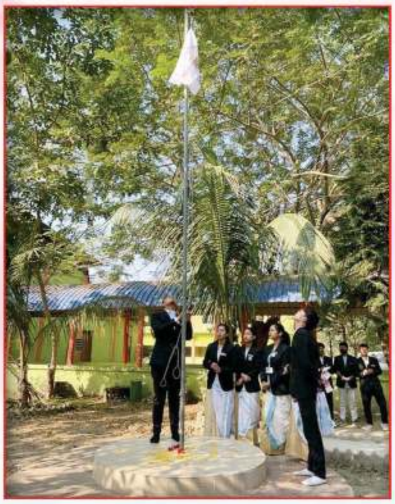

মহাবিদ্যালয়ৰ বিশেষ মুহূৰ্তৰ কেইখনমান আলোকচিত্ৰ

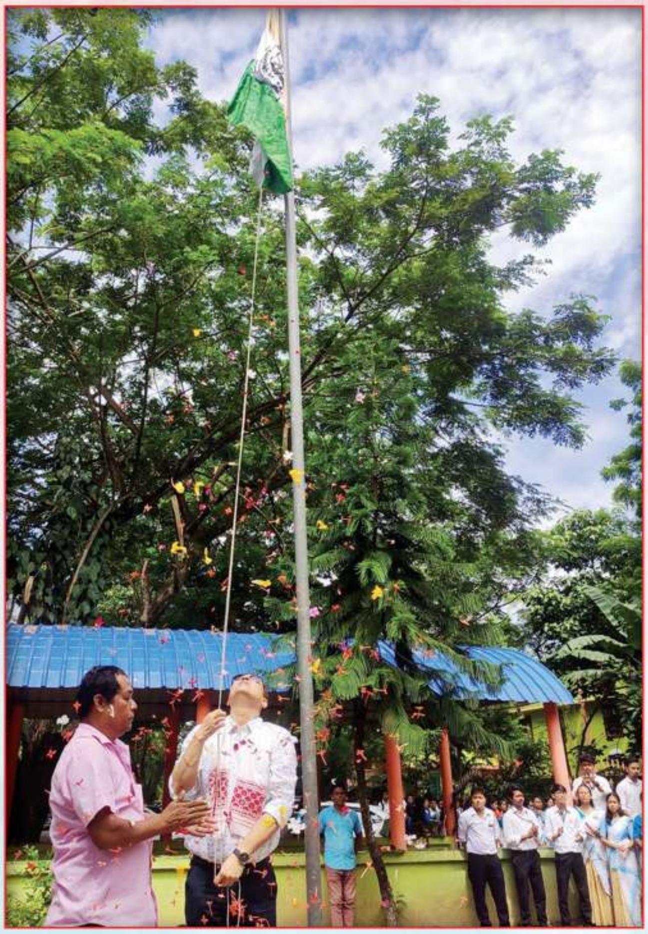

ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন কাৰ্যসূচী

অভিজিত গগৈ

কৌস্তভ চেতিয়া

কাশ্মিৰী কাশ্যপ

২০২১-২২ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ শ্ৰেষ্ঠ সমাজসেৱক

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভাগসমূহৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাসমূহ

অসমীয়া বিভাগ

বাণিজ্য বিভাগ

ইংৰাজী বিভাগ

ভূতত্ত্ব বিভাগ

পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

পৰিসংখ্যা বিজ্ঞান বিভাগ

উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

অৰ্থনীতি বিভাগ

ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

ইতিহাস বিভাগ

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ

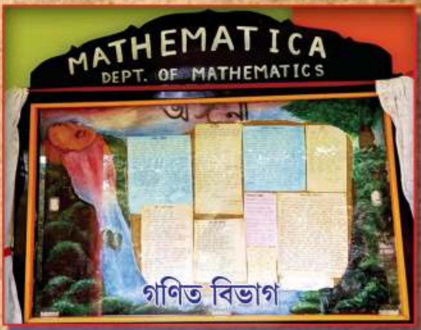

গণিত বিভাগ

সমাজতত্ত্ব বিভাগ

চাওচিঙ কুঁৱৰী ছাত্ৰী নিবাস

গড়গঞাৰ শিল্প চৰ্চা

আন্নু চেতিয়া

আন্নু চেতিয়া

বিষ্ণুপ্ৰিয়া দাস

ৰুমান্না ইয়াচমিন আহমেদ

ৰুমান্না ইয়াচমিন আহমেদ

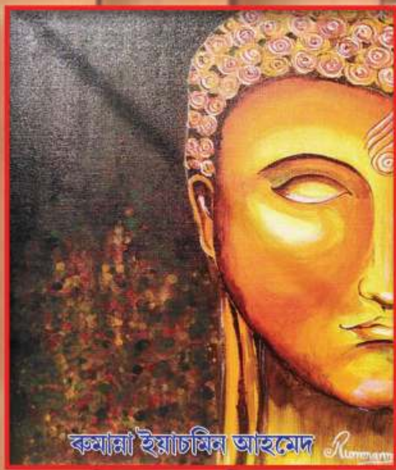
ৰুমান্না ইয়াচমিন আহমেদ

পঞ্চানন ডেকা

অংকিতা দিহিঙ্গীয়া

বিপ্লৱ কোঁচ

বিপ্লৱ কোঁচ

অংকুৰ গগৈ

বিষ্ণুপ্ৰিয়া দাস

লেন্সৰ ফাঁকেৰে...

নিতুৰাজ ফুকন

প্ৰিয়ংকা হাটীমূৰীয়া

নিতুৰাজ ফুকন

ত্ৰিনয়ন দোলাকাষৰীয়া

বৃন্দাবনৰ সেউজ শোভা
ফটো ঃ সংগ্ৰহ

বাতৰি কাকতৰ পৃষ্ঠাত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

গড়গাঁও কলেজ-দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ৰ যুটীয়া উদ্যোগত কাৰ্যসূচী

অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী-সংস্কৃতি শীৰ্ষক আলোচনা-চক্ৰ সম্পন্ন

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস

'সমাজ পৰিৱৰ্তনৰ ধাৰক-বাহকৰ ভূমিকা ল'ব পৰাকৈ নাৰী সক্ষম'

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত জীৱনৰ লক্ষ্য বিষয়ক বক্তৃতানুষ্ঠান

'আমাৰ অসম'ৰ ষ্টাফ ৰিপ'টাৰ, শিৱসাগৰ, ৫ জানুৱাৰী ঃ ঐতিহ্যমণ্ডিত শিৱসাগৰ জিলাৰ অন্যতম উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ আভ্যন্তৰীণ মান নিৰূপণ কোষৰ উদ্যোগত ৫ জানুৱাৰীত 'জীৱনৰ লক্ষ্য আৰু ব্যক্তিত্বৰ পৰিপূৰ্ণতা' শীৰ্ষক এটি বিশেষ বক্তৃতানুষ্ঠান অনুষ্ঠিত হৈ যায়। বক্তৃতানুষ্ঠানটিৰ সমল ব্যক্তি ২০২০ বৰ্ষৰ সাহিত্য অকাদেমিৰ অনুবাদ বঁটা প্ৰাপক, দিগন্ত বিশ্ব শৰ্মাই জীৱনৰ সাৰ্থকতাৰ বাবে পাৰমাৰ্থিক জ্ঞান তথা আত্মবিশ্বাস, আত্মবিশ্লেষণ আদিৰ গুৰুত্ব সম্পৰ্কে বিভিন্ন উপনিষদীয় কাহিনী-উক্তিৰে ব্যাখ্যা কৰি শিক্ষাৰ্থীসকলক জীৱনৰ লক্ষ্য কেৱল চাকৰি লাভ কৰা নহয়, জীৱিকাৰ পথ নিৰ্মাণকৰোঁতা হিচাপে নিজকে গঢ়ি তুলিবলৈ অনুপ্ৰেৰণা যোগায়। মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ ড° বীণা সন্দিকৈয়ে বন্তি প্ৰজ্বলনেৰে শুভ আৰম্ভ কৰা অনুষ্ঠানটিৰ আঁত ধৰে অসমীয়া বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপক দেৱযানী বৰুৱালে। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্তই আদৰণী ভাষণত নৱপ্ৰজন্মৰ বাবে বিষয়টিৰ প্ৰাসংগিকতা তথা গুৰুত্ব সম্পৰ্কে অভিমত প্ৰকাশ কৰে। তদুপৰি শিক্ষাৰ্থীসকলক উদ্দেশ্য কৰি দিগন্ত বিশ্ব শৰ্মাই পৰিপূৰ্ণ জীৱনৰ সংজ্ঞা, ব্যক্তিত্বৰ পৰিপূৰ্ণতাৰ বাবে আত্মাৰ জ্ঞানৰ সমান্তৰালভাৱে ব্যৱহাৰিক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজনীয়তা ইত্যাদি দিশ সামৰি [illegible]

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আৰু দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ৰ যুটীয়া উদ্যোগত ছাত্ৰ আলোচনা চক্ৰ সম্পন্ন

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত বিশ্ব থিয়েটাৰ দিৱস পালন

বিভিন্ন বিভাগৰ প্ৰথম দহটা স্থানত জিলিকিল ১৩ গৰাকী শিক্ষাৰ্থী

৩৭২ গৰাকী শিক্ষাৰ্থীয়ে লাভ কৰিলে প্ৰথম শ্ৰেণী

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নত ফলাফল

The Sentinel

Gargaon College observes World Ozone Day

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনি দিৱস উদযাপন

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত বিশ্ব ভূতত্ত্ববিদ দিৱস পালন

শতাব্দ প্ৰতিনিধি, শিৱসাগৰ, ৫ এপ্ৰিল ঃ শিৱসাগৰ জিলাৰ অন্যতম উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ভূতত্ত্ব বিভাগৰ উদ্যোগত যোৱা ৪ এপ্ৰিলত বিশ্ব ভূতত্ত্ববিদ দিৱস উপলক্ষে 'ফাণ্ডামেণ্টেলছ্ অৱ ষ্ট্ৰাক্‌চাৰেল জিঅ'লজী এণ্ড ইটছ্ কেৰিয়াৰ প্ৰছপেক্টছ্' শীৰ্ষক এখন ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ আলোচনা-সত্ৰ অনুষ্ঠিত হয়। আই আই টি, ব'ম্বেৰ গৱেষক তথা মহাবিদ্যালয়খনৰ ভূতত্ত্ব বিভাগৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ মানস প্ৰতীম শইকীয়া আৰু অধ্যয়নৰত ছাত্ৰী হিমাশ্ৰী দাসে আঁত ধৰা অনুষ্ঠানটি উদ্বোধন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্তই। উদ্বোধনী ভাষণত তেওঁ দিৱসটিৰ তাৎপৰ্য, গুৰুত্ব দাঙি ধৰাৰ লগতে আয়োজক সমিতি তথা আলোচনা-সত্ৰৰ সমল ব্যক্তি আই আই টি খড়্গপুৰৰ ভূ-বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক তাপস কুমাৰ বিশ্বালক বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জনায়। সমল ব্যক্তিগৰাকীয়ে ভূ-বিজ্ঞানৰ বিভিন্ন শাখাসমূহৰ বিষয়ে ধাৰণা আগবঢ়োৱাৰ লগতে সাংৰচনাত্মক ভূ-বিজ্ঞানৰ বিভিন্ন দিশ সম্পৰ্কে বিশেষকৈ ভাঁজ, চ্যুতি, ভাঁজৰ প্ৰকাৰ, ভাঁজ গঠিত হোৱাৰ কাৰণ ইত্যাদি চিত্ৰসহ বিশদভাৱে বিশ্লেষণ আগবঢ়ায়। ভাঁজসমূহত খাৰুৱা তেল আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ মূল্যবান, ধাতুমণিক জমা হৈ থাকিব পাৰে বুলিও তেওঁ মত আগবঢ়ায়। তদুপৰি কোনো দ অংশ ভাঁজ হৈ উঠি অহাৰ ফলত অঞ্চলটোৰ পৰিবেশলৈ অহা পৰিবৰ্তন তথা জলবায়ু পৰিবৰ্তনৰ কাৰণ সম্পৰ্কেও অধ্যাপক তাপস কুমাৰ বিশ্বালে আলোচনা আগবঢ়ায়। অনুষ্ঠানটিত আলিগড় মুছলিম ইউনিভাৰ্ছিটী, এন আই টি দুৰ্গাপুৰ, লক্ষ্ণৌ বিশ্ববিদ্যালয়, অন্ধ্ৰ বিশ্ববিদ্যালয়, এছ চি এছ অ'টোনমাছ কলেজ, চি এছ আই আৰ নেইষ্ট, সুন্দৰগড় চৰকাৰী মহাবিদ্যালয়, কৰ্ণাটকৰ কেন্দ্ৰীয় মহাবিদ্যালয়, উৎকল বিশ্ববিদ্যালয়, শিলচৰৰ অসম বিশ্ববিদ্যালয়, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আদিৰ লগতে ভাৰতৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰ শতাধিক শিক্ষক, গৱেষক, শিক্ষাৰ্থীয়ে সক্ৰিয়ভাৱে অংশগ্ৰহণ কৰে।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ নৱাগত আদৰণী সভা সম্পন্ন

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ

গণৰাজ্য দিৱসৰ পেৰেডত উজলিল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত ৰাষ্ট্ৰীয় কন্যা শিশু দিৱস পালন

মুখ্যমন্ত্ৰীৰ সাহায্য পুঁজিলৈ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ এক লাখ টকাৰ বৰঙণি

আমাৰ অসম, ১১ নৱেম্বৰ, ২০২১

বীৰ লাচিত বৰফুকন মহাবিদ্যালয়ত হোমেন বৰগোহাঞিৰ সোঁৱৰণত ৰচনা প্ৰতিযোগিতা

'আমাৰ অসম'ৰ গৌৰীসাগৰৰ প্ৰতিবেদক, ১১ নৱেম্বৰ ঃ অসমৰ আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান বীৰ লাচিত বৰফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সামগ্ৰিক বিকাশৰ বাবে প্ৰতিবছৰে ন ন পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি আহিছে। চলিত বৰ্ষতো সাহিত্যিক হোমেন বৰগোহাঞিৰ সোঁৱৰণত এখন ৰচনা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰে। স্নাতক আৰু স্নাতকোত্তৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত অনুষ্ঠিত ৰচনা প্ৰতিযোগিতাখনৰ বিষয় আছিল 'প্ৰজ্ঞাৰ সাধক হোমেন বৰগোহাঞি'। অসমৰ বিভিন্ন মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰায় অৰ্ধ শতাধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰা এই প্ৰতিযোগিতাখন যথেষ্ট উন্নত মানৰ আছিল বুলি উদ্যোক্তাসকলে ব্যক্ত কৰে। প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান লাভ কৰে যোৰহাটৰ বৰহোলা মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ কেশৱ বৰাই, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় স্থান লাভ কৰে ক্ৰমে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী কবৰী গগৈ আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আইন বিভাগৰ ছাত্ৰী পৰিণীতা গগৈয়ে।

পোহৰৰ সীমা খেদি গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

নাজিৰা মহকুমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ উদ্যোগত ৰক্তদান শিবিৰ সম্পন্ন

স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সন্তোষজনক ফল

বিভিন্ন বিভাগৰ প্ৰথম দহটা স্থানত জিলিকিল ১৩ গৰাকী শিক্ষাৰ্থী

আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ সন্মান লাভ

দেৰগাঁও ডি কে ডি কলেজত আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ-বঁটা বিতৰণী অনুষ্ঠান